

КРАЛ ЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

КРИС ЛАРСТАРД

ЛОВЕЩЪТ НА НАСЛЕДНИЦИ

22 млн. долара е цената!

ИЗДАТЕЛСКА КЪПА БАРД

КРИС ЛАРСГАРД ЛОВЕЦЪТ НА НАСЛЕДНИЦИ

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Ник Мърчант е ловец на наследници — един по-малко известен вариант на частната детективска дейност. Работата му е да издирва роднини на починали хора, които не са оставили завещание, а след това да прибира процент от получените пари.

Дж. Джейкъбс е милионер самотник, който е открит мъртъв в една порутена къща. Сумата, която оставя, възлиза на 22 милиона долара. Ник и красивата му партньорка Алекс Морено са убедени, че им предстои да приберат рекорден процент...

Но не е лесно да се добереш до парите на мъртвец, който приживе е имал много грехове!

*На татко и мама — Бил и Карла Ларсгард, на които
дължа всичко.*

ПРОЛОГ

Решиха, че старецът е луд. Едва ли имаше някакво значение дали е неврологично заболяване или просто неизбежният ефект от напредването на възрастта. Джералд Реймонд Джейкъбс беше на осемдесет и седем години и прогресивно губеше чувствителността на сетивата си. Той непрекъснато говореше, и то прекалено много, което започна да ги тревожи. Още преди няколко години го бяха инструктирали какво е последното му истинско задължение в този живот — да пази мълчание до смъртта си. И това беше най-простото от задълженията му. Но старчето отказваше да се подчини на правилата, и това го правеше изключително опасен.

Посетителят мълчаливо се настани на мекия диван във всекидневната и видимо се опитваше да запази внимание. Беше на трийсет и осем години, с бледа кожа и керемиденочервена коса. Казваше се Малой. От десет минути той стоически издържаше хрипливите приказки на стареца, но търпението му вече се изчерпваше. Джейкъбс говореше седнал в люлеещия се стол. Едва успяваше да си поеме дъх, докато бълваше поредния отровен порой от думи. Поведението му потвърждаваше казаното от Малой преди: този дядка не е с всичкия си. А в момента — повече от всякога.

— Имам си сериозни неприятности — повтори за кой ли път Джейкъбс, като се спря, за да си поеме дъх. — И се уморих да ме лъжат.

— Точно затова сме тук, мистър Джейкъбс — с равен и спокоен глас му отвърна Малой, сякаш говореше на дете. — Искаме да уредим нещата.

— Не обичам да ме лъжат.

— Разбираме. И на нас това не би ни харесало.

— Сигурен съм, че е така — сопна се Джейкъбс. — Само че вече имам нови условия. Първо, трябва ми повече пари. След всичко, което им дадох, нямам друг избор. Или може би те предпочитат да отида и да разкажа всичко на вестниците. Това ли искат?

Малой преплете пръсти и не отговори. Мисията му не включваше тези неща. Дори не знаеше кой стои зад тайнственото „те“. Сведе поглед към дебелия ориенталски килим под краката си — и за миг не се усъмни в оригиналността му. Всичко във всекидневната — полилеят, масивното пиано, изящната антикварна мебелировка, крещеше за богатство и разточителност. Вглеждаше се внимателно в стария Джейкъбс. Изведнъж осъзна колко силно го е заинтригувало това дребно и арогантно човече.

— Не е нужно да предприемате каквито и да било драстични действия, мистър Джейкъбс — обади се накрая той. — Ние двамата с вас можем да уредим този въпрос. Тук и сега.

— Уморих се от техните лъжи — измърмори Джейкъбс.

Малой поклати глава и се заслуша в шума на течащата от кранчетата вода. Чуваше се все по-отчетливо. Малой напрягаше вниманието си и не изпускаше от поглед партньора си, който бавно слизаше по стълбите. Мъжът прекоси кухнята и неочаквано застана зад гърба на Джейкъбс. Казваше се Рение и до този момент не беше разменил и дума със старчето. Това бе типично за него — рядко разговаряше с когото и да било. Рение беше с около половин глава по-нисък от настанилия се удобно на стола Малой, но значително по-набит. В масивните си ръце държеше дебела дървена талпа.

— Така... — продължи бързо Малой, — искам да съм сигурен, че ще се разберам все пак. Искаш повече пари и...

— Достатъчно. Искам да се видя с Тейлър. Той е единственият, който може да ми помогне.

Рение мълчаливо бе заел удобна позиция. Очите му стрелнаха Малой и тутакси получиха мълчаливо потвърждение. Бавно вдигна талпата над главата си, задържа я за момент, след което я стовари върху главата на Джейкъбс. Старецът се приведе напред с приглушен стон и се просна шумно върху масичката пред стола, на който седеше.

Малой се изправи. Двамата вдигнаха тялото и го пренесоха до стълбите. Рение се качи нагоре, към шума на течаща вода в банята. Ваната бе почти препълнена. Малой завъртя обратно кранчетата и едва тогава започна да разкопчава ризата на стареца.

— Помогни ми.

Рение се наведе със сумтене и свали обувките и чорапите на стареца. Събу му панталоните заедно с долното бельо. Захвърлиха

дрехите в единия ъгъл.

Малой се наведе над присвитото голо тяло. Подпря го на ръба на ваната и натика главата дълбоко под водата. Червени капчици се стичаха от раната на тила. Главата постоя малко под студената вода, тялото изведнъж започна да потреперва. Старият човек разпери ръцете си и опръска двамата мъже, които се опитваха да го притиснат с телата си и да задържат главата му под водата. Не беше никак трудно. Махането на ръцете продължи няколко секунди, но те го държаха така още една минута. Постепенно водата се покри с бледожълта пяна от жлъчка...

Доволни от свършеното, те отслабиха хватката. Вкараха и останалата част от тялото с лице надолу в порозовялата от кръвта вода. Преди да напуснат, Малой хвърли един сапун върху трупа.

Двамата претърсваха повече от час и половина къщата, като започнаха от гаража. Наближаваше единайсет часа, когато се върнаха в колата си и отпрашиха в нощта.

1.

Настъпи решаващият момент от преговорите, когато химикалките се държат в готовност за подпис. Ник Мърчант изучаваше внимателно последните си клиенти и усещаше как пулсът му бие до пръсване в слепоочията. Пред него седяха съвсем обикновени хора. Сигурно не бяха завършили и гимназиално образование, ако въобще го бяха започвали. По диагонал срещу него бяха Ема Маклюър в избеляла дреха на цветя и по домашни пантофи и мазният, с пожълтели зъби колоездач с инициали Джи Пи. Те се гушеха на износеното си канапе в хола и изглеждаха като двама родители, очакващи вести за детето си. Ник очакваше реакцията им от предстоящата шокираща вест да бъде равностойна поне на тази, че печелят голямата награда от лотарията.

— Имате ли други въпроси, мисис Маклюър?

— Не мога да се сетя за нищо повече.

Ник се наведе над масата и посочи към бялото поле, под което пишеше „Клиент“. Джи Пи надзърна над рамото на майка си.

— Подпиши го, мамо.

— Ти да мълчиш, Джи Пи.

— Той иска да подпишеш.

— Казах ти да млъкнеш, момче! — изсъска тя. — И недей да ми висиш над главата като сврака, когато се опитвам да мисля.

Ник се разрови в умствения си архив, опитвайки се да намери последните решителни думи, за да убеди Ема Маклюър да подпише. Дванайсет хиляди долара висяха в натежалия от очакване въздух като досадни конски мухи, на които вече никой не обръща внимание. Той се наведе леко напред и се опита гласът му да прозвучи спокойно.

— Струва ми се, че сте малко несигурна, мисис Маклюър. Да не би нещо да не е ясно?

— Ами, само това, че... ами подобни неща обикновено не се случват тук.

— Разбирам ви — отвърна Ник с усмивка. — Знам, че всичко в момента ви изглежда малко странно. Имате ли случайно копие от жълти страници? Бих искал да ви покажа нещо, което ще стопи и последните ви колебания.

Джи Пи стана от дивана при подадения от майка му знак и се върна с телефонния указател. Ник го взе и намери раздела „Частни следователи“.

— Ето, това сме ние — „Мърчант и съдружници“. Фирмата е напълно легитимна, това е семеен бизнес. Получили сме лиценз за частна следователска дейност от щата Калифорния преди дванайсет години. Ползваме се със завидна репутация в нашите среди. Ако искате да проверите, можете да се обадите в местното Бюро за подобър бизнес. Сигурен съм, че оттам с удоволствие ще ви предоставят всякаква информация за нас. Съветвам ви да го направите, ако смятате, че това ще ви успокои.

— Той говори искрено, мамо — с почти истеричен глас се обади отново синчето.

— Ти да си затваряш мръсната уста! — отново го скастри майка му, след което се обърна към Ник. — Не мисля, че ще се наложи да се обаждам. Мисля, че мога да ви се доверя, мистър Мърчант. Казвате, че семейството ви се занимава с този бизнес, така ли?

Ник се поразмърда неспокойно на мястото си. Не искаше да лъже старата жена, но реши, че е по-добре да премълчи пълната истина.

— Баща ми е основал фирмата, мадам. Но се оттегли преди четири години.

Ема погледна към сина си.

— Мисля, че един семеен бизнес не звучи лошо, а, Джи Пи?

— Естествено — отвърна той, без да скрива удоволствието си, че най-накрая има възможност да каже нещо.

Ник кимна енергично.

— Мадам, уверявам ви, няма за какво да се тревожите. Не бих влязъл в къщата ви, за да ви излъжа. Гарантирам, че в резултат на вашия подпис ще бъдете много щастливи.

И той премести нетърпеливия си поглед върху полето за подпис на клиента...

Мисис Маклюър сбърчи вежди замислено. Никога през живота си не бе допускала да се оплете в подобни неща, но Ник Мърчант

излъчваше момчешки чар с честното си лице. Нямаше смелост да си признае, че не разбираше почти нищо от онова, което ѝ обясняваше през последния половин час и въпреки това чувстваше, че може да му се довери. Погледна за последен път недоверчиво към Джи Пи, но не откри друго, освен насърчителния му поглед. Тогава сложи подписа си под документа. Подаде договора и химикалката на Ник и въздъхна.

Ник погледна подписа и усети как слюнчените му жлези възвръщат нормалния си ритъм на работа.

— Благодаря ви, мисис Маклюър, приемоте моите поздравления. Това е щастлив ден за вас двамата. — Постави договора при другите документи в папката си. — Сега бих искал да ви разясня подробности за онова, което ще получите като наследство.

— Наистина, би било добре да го чуя.

— Парите са на вашия чичо, Андрю Томас Галоуей. — Тук направи пауза, наблюдавайки реакцията по лицето ѝ.

— Мили боже — измърмори тя. — Аз, аз не...

— Проучването ми показва, че вие навярно никога не сте се срещали.

— Вижте, наистина никога не сме се виждали, но приживе майка ми е споменавала за него няколко пъти. Между тях е имало някаква семейна разпра и не са си проговаряли от шейсетте.

Ник кимна съпричастно. Разследването, което бяха направили, потвърждаваше, че Андрю Галоуей не беше контактувал с майката на Ема Маклюър от 1958 година. Но в хода на търсенията научи и нещо повече от дати и цифри. Андрю Галоуей се оказа нестабилна личност, на ръба на психично разстройство, с неестествен афинитет към помлади момчета. Но сега не виждаше причина да оповестява и потъмните факти от разследването си.

— Чичо ви е живял в северната част на Плейсървил. Починал е преди шест седмици.

— И ме е споменал в завещанието си?

— Всъщност, след смъртта му не е намерено завещание — починал е, без да остави такова. Когато дадено лице в Калифорния почине и не остави завещание, наследниците се установяват по реда на кръвното родство. Вие сте неговият най-близък жив роднина, така че по закон получавате всички права върху неговата собственост.

— И това колко означава? — обади се Джи Пи, напрегнат до краен предел.

— Седите ли удобно? — По лицето на Ник се изписа усмивка. — Имал е малко повече от шейсет и три хиляди долара в банковите си сметки. Това е общата сума, на която възлиза състоянието му. Поздравления.

Майка и син останаха на местата си почти онемели от изненада. След миг по лицето на Джи Пи се разля широка, мазна усмивка.

— Свети Исусе — възкликна Ема, привличайки повечко въздух с едно списание в ръка.

— Сега всичко това е ваше.

— Шейсет и три хиляди! — с вик Джи Пи скочи на крака.

Ник насочи вниманието си към Ема Маклюър. Повече го интересуваше нейната реакция.

— Не мога да го повярвам — промърмори тя, видимо объркана, с глава, притисната между дланите.

— Много се радвам да ви уверя, че това е самата истина. Нека ви обясня какво следва сега. Моят адвокат ще уреди съдебно разглеждане с молба до съда да ви се разреши достъп до парите на вашия чичо. След като бъде удовлетворен искът, на моя адвокат ще му трябват около пет-шест седмици, за да получи чековете в общината и да ви изпрати полагаемата ви се част.

— И ще ни пратите парите по пощата?

— Ще ги донеса лично. Общината ще изпрати на адвоката ми два чека — един за вашия дял и един, покриващ разходите на моята фирма. Веднага щом се получат чековете, ще дойда тук и с удоволствие ще ви връча вашия.

— Много съм ви задължена.

Ник бръкна в джоба на самото си.

— Заповядайте визитната ми картичка. Ето и визитката на моя адвокат, както и копие от договора, който току-що подписахте. Пазете ги на безопасно място. — Той затвори и заключи куфарчето си. — Ако нямате повече въпроси, ще тръгвам. Можете да ми се обаждате по всяко време в кантората, ако нещо ви притеснява. Номерът е на картичката.

Тя му се усмихна през сълзи.

— Това е дар от бога, мистър Мърчант. Знаете ли от колко време се каня да поправа покрива на тази съборетина? Аз, аз просто не мога...

Повече нищо не можа да каже. Изправи се и направи крачка към него с протегнати напред ръце. Ник се изчерви, когато тя бурно го притисна в обятията си.

— Щастлив съм, че аз ви донесох добрата новина — отвърна той с усмивка. — Сигурен съм, че ще оползотворите парите по най-добрия начин.

— О, да, нали, Джи Пи? — Ема стрелна сина си с неочакван поглед.

— Благодаря ви отново, мадам. И помнете — каквито и въпроси да имате, обадете ми се веднага.

Тя кимна и Ник се сбогува.

Кантората на адвокат Дъглас Спинети в Сан Франсиско издаваше просперитета на процъфтяващ, макар и начинаещ бизнес. Дизайнерът по вътрешния интериор не бе пропуснал да постави на видно място символите на успеха. Полираният дървен под бе частично покрит с персийски килим в кралските цветове синьо и червено. Гладките бели стени бяха украсени с изящни картини от най-авангардните галерии в града, а овално огледало на въртяща се поставка, в рамка от черешово дърво, бе поставено в идеална позиция за самовлюбени души. Юридическата диплома от университета в Джорджтаун висеше като божествено писание на стената зад тежкото махагоново бюро. С чистак новичкия си ягуар и отскоро закупената членска карта за тузарския „Олимпик кънтри клуб“, Дъг Спинети имаше основание да се чувства като по-големия брат на съдружника си — преуспяващ адвокат с подобни трофеи. Висок повече от метър и осемдесет, с поддържан тен на филмова звезда и красива черна коса на вълни, Дъг имаше внушително присъствие в съдебната зала. С него кантората „Мърчант и съдружници“ нямаше в историята си загубено дело — факт, който той не допускаше Ник да забрави.

Дъг бърбеше по телефона, когато Ник влезе в офиса. Частният детектив направи знак, за да привлече вниманието на адвоката си. Приблжи се към прозореца, оправяйки вратовръзката си. Чувстваше

се изтощен и не го криеше. Имаше тъмни торбички под очите, които рядко се отваряха без мрежата от тънки червени нишки. Отстъпи две крачки назад и се огледа в стъклото. Беше висок почти колкото Дъг, с младежка физиономия и гъста черна коса, изпъстрена на места със сиви кичурчета, малко изпреварили трийсет и пет годишната му възраст. Долната част на лицето му беше добре изразена, устните му често издаваха умора, макар и винаги готови да се разтегнат в усмивка. Беше самотник, но не му пукаше от това, защото харесваше начина си на живот и най-вече работата си. Наследници винаги трябва да се откриват и за него нямаше нищо по-забавно от този сложна дейност.

Дъг побърза да приключи телефонния си разговор и затвори слушалката.

— Дяволите да те вземат, радвам се, че си тук. Имам нужда от добри новини. — Разтвори очакващо ръце. — Казвай сега, стана ли сделката?

— А ти как мислиш?

— Мисля, че вкарахме в торбата още една бройка — каза Дъг с усмивка на победител, която разкри блестящи зъби. — Процент?

— Двайсет.

— Двайсет? Само толкова?

— Толкова. Да, да, знам. Но не си виждал дома им, Дъг. Тези хора са на ръба на мизерията.

Изражението на Дъг напомняше за човек, току-що научил, че е изгубил състояние.

— Кълна се, Ник, този път пропусна шанса на живота си. Сега трябва да си някъде в Индия и да премяташ в пещта горещи самуни хляб. Ник Мърчант, мисионер.

Ник се усмихна и преглътна очакваните горчиви хапове.

— Трябва да идваш с мен на такива места. Със сигурност ще научиш нещичко.

— Не, ти може да научиш нещо — как се ръководи бизнес, а не благотворително дружество. Твоите предци поне това са знаели. И изобщо не ми пука за кървящото сърце на тяхната издънка.

Сега вече и Ник с мъка се сдържаше.

— Кажи ми честно, Дъг, за теб седемдесет, и за тях пет процента, как ти звучи?

— Осемдесет ми звучи по-добре. — Той поклати глава. — Е, тези бедни душици създадоха ли ти някакви проблеми?

— Никакви. Не можех да остана там повече от половин час. Приятна дама. Избухна в сълзи, когато ѝ казах.

Дъг се пресегна към калкулатора на бюрото си. Ник удивен следеше бързите движения на пръстите му — като клюн на кълвяща гладна кокошка. Дъг се облегна на стола си с ръце на тила.

— 12,6 — не е толкова лошо. Но можеше да бъде и повече.

— Не е зле все пак за три дни работа — каза Ник, потривайки уморено очите си. Беше спал десетина часа за последните три денонощия и физическото изтощение го смазваше.

— Други компании да са се свързвали с нея?

— Не.

Дъг се наведе напред, без да го изпуска от очи.

— Изглеждаш ми малко смачкан за човек, който току-що е спечелил дванайсет бона. Кажи ми, братле, какво става?

Ник сви рамене. Зарей въл поглед към сертификатите и дипломите на стената зад бюрото на Дъг. Стената на шампиона, кален в неравни битки из съдебните зали...

— Добре съм. Малко разсеян — мислите ми са все в Ню Йорк. Сега там е привечер.

— Аха, каква е договорката с Алекс?

— Много добре знаеш каква е сделката. Два часа, района на Колумбия. В джоба си тя държи пет бона, готови да потеглят. Служебният адвокат действа малко припряно, но всичко е уредено.

— Колко папки според теб ще ни предостави този пич?

— Не знам. Предполагам, че ще ни прехвърлят шест или осем дела. Ако побързат, ще се справя с всичките. Първо с най-ценните.

Пръстите на Дъг барабаняха по брадичката му, усмивката не слизаше от лицето му.

— Миналата нощ не съм мигнал заради това, Ник. Слава богу, че вече сме в крачка. Започнахме да се огъваме повече, отколкото беше нужно.

Ник кимна. Въпреки случая с Ема Маклюър, Дъг не губеше чувството си за реална преценка. Победата винаги е сладка, но те не бяха нищо повече от пионки на голямата маса на мастодонтите в бранша с наследствените дела — „Дженерал инкуайъри“, „Хог“ и

„Макклеин“. За техен късмет обаче парите на щата Ню Йорк щяха да им осигурят още едно стъпало по пътя към изравняване на този дисбаланс. Поне Ник се надяваше да стане така. Двамата с Алекс бяха прекарвали няколко безкрайни нощи на телефона в бурна дискусия дали да нагазят в тресавището на подкупите. Никой от тях не посрещаше възторжено идеята, но и двамата се съгласиха, че „Мърчант и съдружници“ няма да оцелеят, ако от време на време не захранват нечий чужд джоб.

— Ще ми се обадиш на секундата, след като се чуеш с Алекс — каза Дъг. — Тази вечер ще съм си вкъщи някъде след девет. Искam да знам какво става.

— Нямах грижи. Къде ще ходиш тази вечер?

Дъг се подпря на лакти с неутешима физиономия.

— Боже мили, поредният балетен спектакъл за Кери. Кимбърли иска да запише Никол на уроци по балет следващия месец, когато навършва шест години. — Той поклати глава. — Ако не е балетът, е пианото; ако не е пианото, ще бъде гимнастика. Човече, какво не бих дал за една бейзболна ръкавица! Следващото ще бъде момче, Ник, обещавам ти.

— Тогава пък ще проклинаш Детската лига и скаутите за момчета.

— С това мога да се оправя. Нямах си представа колко ужасно е всичко това, приятел. Навсякъде съм обграден с женски вещи, естествено, когато не съм в офиса. Кукли „Барби“ и балет... Кимбърли иска да имаме още едно момиче следващата година. От тази мисъл направо ми се изправят косите.

Ник се засмя непринудено.

— На това му се вика справедливост. Заради всички сърца, които си разбил, преди да се ожениш. — Погледна часовника си и скочи. — Трябва да изчезвам. Ще ти се обадя по-късно.

— Само не забравяй. Преследва ме страшно хубаво чувство за тази сделка.

Дъг го изпрати и на вратата го потупа игриво по рамото.

Алекс Морено почукваше нетърпеливо с маникюра си по бюрото на служебния адвокат на щата Колумбия и чакаше. В джоба си носеше

пет хиляди долара и още седем хиляди в дамската си чанта. Беше нервна, но не само заради незаконността на подкупа, който смяташе да предложи. Това беше по-различна тръпка — като на дете в навечерието на коледната нощ, което не е сигурно колко подаръци ще намери сутринта под елхата. Едва се сдържаше да седи спокойно на стола.

Зарови пръсти под яката на блузата си и лекичко я подръпна. Усети я като въже около шията си и я поразхлаби, за да диша по-свободно. Беше говорила с Ник предната вечер, когато най-накрая се съгласи да се облече „професионално“. Какъв майтап! Алекс — професионален подкупвач! При тази мисъл смръщи чело. Сини дънки и тениска бяха според нея достатъчно „официално“ облекло, за да си свърши работата. Ризите и полите от времето на действащ адвокат не бяха напускали гардероба ѝ вече четири години.

— Мистър Кьониг веднага ще ви приеме — уведоми я служителката, подавайки глава от офиса си.

Алекс кимна и започна да оглежда типичния за държавен служител офис. Намираше се в централата на чиновниците на щата Колумбия. По стените в офиса на служебния адвокат Лойд Кьониг нямаше нищо, крещящата им белота потискаше, а килимът беше в убити сиви тонове. Бюрото, с квадратна форма на кутия, беше имитация на дъбово дърво с грубо издялани ръбове. През малко прозорче се откриваше изглед към непретенциозния квартал Хъдсън. Алекс потрепери при мисълта да работи в подобна клетка. Автоматично приплъзна ръка в джоба си и напипа плика с успокоение. От сутринта вече два пъти го отваряше да провери дали петте хиляди долара са там. Единственото, което оставаше, беше Кьониг и мамещите папки с легализирани удостоверения за завещание.

Ник успя да уреди тази специална среща. Спор нямаше — това беше стъпка на отчаяние, или по-точно, опит за оцеляване. Чудовището „Дженерал инкуайъри“ все повече затягаше примката си от подкупи около шията на по-големите щати в околността. Настъпи моментът или да се отвърне на удара с удар, или да се примирят с мястото си. Нито тя, нито Ник имаха намерение да се забъркват, но накрая, въпреки силните си резерви, решиха да прекратят тази граница.

Ник беше уговорил с Кьониг на един обяд условията на плащането. Срещу пет хиляди долара „Мърчант и съдружници“

получаваха правото на всеки десет дни да „надникват“ в месечния каталог от наследствени дела на областта. Те щяха да имат информация двеста и четирийсет часа преди официалната дата на оповестяването им, когато конкуренцията ще се запознае с тях за първи път. Десет дни — та това е цяла вечност за добър адвокат по наследствени дела да си опече работата. При този факт пет хиляди долара бяха нищо пари...

— Мисис Морено?

Алекс застана очи в очи с него. Лойд Кьониг се отличаваше с дребен ръст и прошарени коси. Носеше тъмен, строг костюм на райета, тиранти и часовник „Ролекс“ — доколкото можеше да се види. Ходещ билборд на успех „а ла италиано“. Той протегна ръка към Алекс, без да пропусне да огледа нейната здрава и стройна осанка.

— Лойд Кьониг — служебен адвокат. Съжалявам, че ви накарах да чакате.

Направи й знак и тя отново седна. Кьониг се отпусна на въртящия се стол и се усмихна, но от сластния му поглед сърцето й се сви. Гледаше я така, сякаш допреди малко бе слушал мръсни истории в мъжката тоалетна.

— Как сте днес? — попита той и оголи ред пожълтели от тютюна зъби.

— Чудесно, благодаря — отговори Алекс. Бръкна в джоба си, извади плика и го постави на бюрото пред него. — Мисля, че може да пристъпим направо към бизнеса, Лойд. Пет хиляди. Вземете, пребройте ги, ако желаете.

Кьониг хвърли празен поглед към плика, после отново към Алекс. Не каза нищо.

— Нещо не е наред ли? — изведнъж Алекс се обърка.

Кьониг не помръдваше погледа си.

— Трябва да поговорим — каза накрая той.

— За какво? Някакъв проблем ли има?

— Става дума за споразумението. Опасявам се, че ще се наложи да... договорим отново условията.

— Мислех, че всичко сте изяснили с Ник Мърчант, Лойд.

— Да, така беше, но преди да знам какво съм имал тук.

— Чувствам се малко объркана — каза Алекс, усещайки топла вълна да се разлива по страните й.

— Ще бъда пределно ясен. Искам още пари. Все пак не става дума за какво да е. След като прегледах папките, смятам, че и десет хиляди е прекалено ниска цена.

По изражението на лицето му Алекс не можеше да разбере нищо. Кьониг продължи:

— Би трябвало да поискам много повече от това. За вас имам само четири папки, но една от тях струва колкото всички, взети заедно. Много е лесно.

— Цифри.

Кьониг внимателно обмисляше отговора си.

— Повече от шест цифри. Това е последното, което ще чуете от мен, докато не видя парите в брой.

Алекс усети в гърлото ѝ да засяда буца. Кьониг търпеливо я изчакваше да преглътне новината. Усети струйка пот бавно да се стича по гърба ѝ. Повече от шест цифри? Усложнението беше очевидно. Не можеше да повярва на ушите си...

— Да не искате да кажете, че държите дело за имот на стойност милиони долари?

Кьониг се намръщи леко. Алекс разбра, че повече информация няма да изкопчи от него, докато не му се плати в брой.

— Обикновени условия, Лойд? — накрая попита тя. — Една седмица?

— Върни ми папката точно след една седмица и няма да има проблеми. Седем дни или забравете за общ бизнес.

— Много добре знаем правилата — отвърна Алекс. — Никога досега не сме закъснявали.

— Постарайте се и занапред да е така. — Той се облегна на стола. — „Банката на Ню Йорк“ е точно отсреща. Разполагате ли със средства да платите?

— Всичко е при мен, Лойд. Има ли още нещо, което трябва да обсъдим?

Сянка мина през лицето му, но ѝ кимна с глава. Алекс се изправи и си взе обратно плика. Извади петте хиляди отвътре, а останалата сума — от чантичката си. Кьониг ги прибра с жест на просяк, когото са ощастливили.

— Само една минутка. — Той се изправи. — И още нещо: не искам да четете папките тук. Вземете ги в колата си и се махайте.

Разбрахте ли ме?

— Няма проблеми.

Той излезе от офиса, като затвори вратата зад гърба си. Алекс се чувстваше странно и приятно възбудена. Имот за седемцифрена сума! Ако онова, което Кьониг каза е истина, значи са уцелили в десетката. Сделка? Господи, но това си е чиста кражба. Тя се наведе към бюрото и зачака.

2.

Споразумението беше постигнато по възможно най-стандартния и невинен начин — позвъняване по телефона, последвано от единичен звук „бип“ и шумът на хартията от факса. Меморандуми пристигаха всяка минута в офиса на шефа на Федералното бюро за разследване в щата Вашингтон. Както всички останали, и този лист хартия, поредният от несекващия поток информация, си остана недокоснат в кутията на факс машината близо час. Преди служителят да стигне до него и да го прегледа за десетина секунди.

Артър К. Гордън, действащ шеф на ФБР през последните две години, беше на шейсет и седем години. Бивш федерален следовател и съдия, той имаше внушителна осанка, снежнобели коси и близко разположени очи със сивкав цвят. Пред него рядко попадеше папка, заслужаваща си вниманието му на момента. Но последната, която пристигна на бюрото му, беше изключение. Веднага след като я прочете, посегна към телефонната слушалка и се свърза с Едмунд Армингър, изпълнителен и пълномощен директор за щата Ню Йорк.

— Кажи ми какво откри и кога?

— За детектива. Миналия петък моят агент се опита да установи традиционния за седмицата контакт по телефона с Джейкъбс. След като няколко пъти не успял да се свърже с него, изпратих двама агенти да проверят в дома му в Хъдсън. Никой не отговорил на позвъняванията на вратата и те проникнали в къщата. Намерили го потопен във ваната. При първоначалния оглед изглежда, че Джейкъбс се е подхлъзнал, влизайки във ваната, ударил си е главата и се е удавил. Сега случаят е поет от съдебния следовател на щата.

— Хмм. Има ли следи за насилствено проникване в къщата?

— Никакви. Тя беше заключена.

Гордън се наведе над масивното си бюро и притисна слепоочия, за да събере мислите си.

— Някакви видими повърхностни или по-дълбоки рани?

— Дълбока рана от дясната страна на главата — отговори Армингър. — Изглежда ми резултат от подхлъзването.

— Значи, освен раната на главата, няма други видими следи от травми?

— Не и видими на пръв поглед, Артър. Очакваме всеки момент да получим пълния доклад на съдебния следовател. Имаме ли причини да подозираме нещо друго, освен нещастен случай?

Гордън се замисли за момент.

— Никакви основания да възприемем друга хипотеза — отвърна накрая той. — Ако следователят открие нещо подозрително, може да допуснем и друго, но засега не виждам какво може да излезе от аутопсията. Искам да си изясним едно нещо, Едмънд: при никакви обстоятелства не желая да се намесва местната полиция.

— Чудесно. Следователно можем да смятаме случая с мистър Джейкъбс за приключен, така ли?

— От наша страна едва ли ще изскочи нещо необичайно. Направи необходимото, за да се приключи този случай.

— Джейкъбс беше странна птица — неочаквано изтърси Армингър. — Прегледа ли цялото досие? Струва ми се доста рехаво. Не мога да разбера защо този тип не е бил проверен по-обстойно.

— При нас са същите материали като при теб. Да, в някои отношения като че ли... нещо липсва.

— Защо по-точно сме покривали този тип?

— Нямам пред мен в момента подробностите по случая — отвърна Гордън. — Предполагам, че има някаква причина да не ни бъдат предоставени всички данни. Така че нямам специален интерес към случая, поне засега.

— Само че аз съм силно заинтригуван, Артър. Искам да знам всичко — до последния защитен свидетел в моя район.

— Това вече не е твой случай — каза Гордън. — Смърт на някой от контингента лица, ползващи се със специалната защита за свидетели, означава много по-малко работа. Забрави любопитството си към този старчок и си гледай работата.

— Този път не е толкова лесно.

— Но е по-разумно. Не се заглавиквай с това, Едмънд. Когато дойдеш на моето място, ще научиш повече неща, отколкото искаш да знаеш. Затвори страницата и забрави за случая.

— Точно това и смятам да направя, Артър.

— Добре. Обади ми се, ако имаш други въпроси.

Остави слушалката на мястото ѝ и избърса лицето си с ръка. От стотиците, ползващи се с полицейска протекция като свидетели, при този осемдесет и седем годишен старец имаше нещо странно. Гордън сбърчи чело и отново се пресегна към телефона. Беше достатъчно добре запознат с наличните документи по случая на Джейкъбс, за да знае, че повече няма да научи.

3.

Ник се събуди и примигна в полуосветената спалня. Според часовника беше спал почти цял час — здрав сън, но все пак недостатъчен при безсънието от последните три нощи. Отново се отпусна на възглавницата и в този момент чу звукът на полицейска сирена. С дългогодишната си практика, той реагира светкавично.

Извърна глава към поставената на нощното му шкафче снимка с размери 9 на 13 см, която го връщаше към един отминал живот. Загледа се в образа и усмивката на двасет и три годишното рокерско ченге, изтупано в черната си униформа и стиснало ръцете на гордия баща до него, сам носил полицейската значка в продължение на двасет години. Бил Мърчант с гордост би я носил още десет години, ако не беше открил истинската си страст.

Той прочете за практиката да се издирват наследници в едно списание. Започна да изгражда от нулата кантората „Мърчант и съдружници“, и постепенно я превърна в постоянен, макар и дребен трън в очите на „Дженерал инкуайъри“, „Хог“, „Макклеин“ и други големи играчи. Рамо до рамо с единствения си син — негов партньор, след като напусна полицията, четиридесет и седем годишният Бил Мърчант намери истинското си призвание. Какво призвание само! Осем години от живота си баща и син издирваха хора, за да им съобщят, че са станали наследници на свои близки, които никога не са виждали.

Но една нощ най-неочаквано дойде краят. Противно на онова, което Ник каза на Ема Маклюър, баща му не се бе оттеглил от бизнеса. Истината беше съвсем друга.

Ник сякаш предусещаше, че всичко ще дойде от пиенето. Нямаше значение дали щеше да стане зад волана, на улицата или в леглото — беше сигурен, че бутилката ще ги опропасти. Съдбата реши това да се случи до някакъв долнопробен локал, където Бил Мърчант едва ли би желал да попадне. Изваден нож и бившето ченге, сега частен детектив, вдовец — пияница, загина в мелето. Имаше куп

свидетели на случката, но в крайна сметка нито един арестуван. Вече четири години деляха Ник от ужасния момент, без никакви арести и нови доказателства. В досието по случая, което събираше прах пишеше: „битов скандал, завършил със самоубийство“.

„Мърчант и съдружници“ осиротя също като Ник. Тогава, в мъката си той реши, че за да смекчи болката от загубата, трябва да запази и продължи бащиния си бизнес. „Мърчант и съдружници“ трябваше да просъществува и преуспее, като знак на почит и признателност към основоположника. Това бе обещание, което Ник даде пред себе си.

Измъкна се от леглото и отвори щорите на всекидневната. Навън се виждаха собствениците на кучета с техните любимци, както и ентусиасти по джогинга рано сутрин, кръстосващи алеите на Марина Грийнс. „Алкатрас“ извисяваше корпуса си в средата на залива — приличаше на тежкотоварен танкер, пуснал котва. Друга черно-бяла красавица с името „Марина булевард“ се насочваше към пристана. Ник се загледа в една брюнетка с привлекателни форми, която правеше своя джогинг по крайбрежната алея. Водата сивееше, цветът ѝ беше с един тон по-тъмен от скритото зад мъгливи облаци небе.

Влезе в банята и пусна водата. Винаги си мислеше, че намирането на наследници е доста странно занимание, по-подходящо за Шерлок Холмс, отколкото за Мърлявия Хари. Впоследствие установи, че се справя значително по-добре в откриването на хора, отколкото в закопчаването на белезници. Служебното му досие доказваше това. За четири години двамата с Алекс бяха разрешили над двеста случая и издирили успешно над петстотин наследници в четиринайсет страни. Но и сега, след това време на къртовски труд, бизнесът си оставаше загадка за него. Все едно работеше да издири номинираните за голямата награда на браншовата асоциация, но вместо един, намира по десетина печеливши. И не само го прави, но му и плащат за тази работа.

Ник се наведе над умивалника и плисна студена вода върху лицето си. Трябваше да се разсъни. Нямахше никакъв сигнал от Алекс на какво е попаднала в щатското управление на Колумбия. Подсуши лицето си, без да изпуска от поглед отражението си в огледалото. Изглеждаше все така младолик, въпреки едва доловимите бръчки около очите и леките бразди по челото. Подари си една вяла усмивка.

Справяше се чудесно. Четири години след убийството най-накрая влизаше в релси.

Звънецът на входната врата напомни за себе си. Ник погледна часовника си. Обед. Обаждането на Алекс подозрително закъсняваше, но поне секретарката му беше точна.

— Как можеш да живееш на такова място? — попита Роуз, прекрачвайки прага. — Наложил се да търся място за паркиране на четири преки оттук.

— Тук живеят всички преуспели младежи като мен — отвърна той с дяволито намигване.

Роуз стовари на кухненската маса купчина папки.

— Вече не си толкова млад, Ник. Погледни Дъг. Той е малко по-възрастен от теб, а вече има две деца. Време ти е да се замислиш за нещо по-сериозно.

— Да нямаш някого предвид за мен, Роуз? Може би една младичка Ракел Уелч, която може да готви? Само това ми трябва.

— Може и да ти уредя нещо — отвърна му тя, сядайки до масата. — Племенницата ми Патриша е сама и е много сладка. Вече е пораснала и ще те гледа добре — винаги ще бъдеш добре нахранен и щастлив. Според мен ще ти се отрази добре да се запознаеш с нови хора.

— Всеки ден се срещам с нови хора.

— Не говоря за умрели старци, Ник. Говоря за някой млад, някой с живец, за бога.

Ник се усмихна и поклати безпомощно глава. Един от най-добрите му ходове беше наемането на Роуз за секретарка преди две години. С близо трийсетгодишен опит зад гърба си, тя бързо превърна „Мърчант и съдружници“ в непревземаема крепост.

Телефонът иззвъня. Роуз грабна слушалката и отмести учудения си поглед от Ник. Подаде му я след секунда.

— Алекс. Страшна е като локомотив.

— Тя е какво?

Роуз сви рамене.

— Възбудена е от нещо.

В това нямаше нищо чудно. Ник взе слушалката.

— Хей, момиче!

— Ник! Ник, няма да повярваш на ушите си!

— Толкова ли е хубаво? — попита той, като взе листа и химикалката, които Роуз му подаде. — Колко имота?

— Само четири, но няма да повярваш за четвъртия.

— Казвай.

— Името е Джералд Джейкъбс. Джералд Раймонд Джейкъбс. Умрял си е просто така преди пет дена и не се шегувам за цифрата. До факса ли си в момента?

— Да, защо?

— Защото веднага ти изпращам материалите. Дори няма да си хабя въздуха да ти разправам всичко по телефона. Трябва да го видиш със собствените си очи.

— Добре тогава. Стига сме говорили празни приказки, пускай факса!

— Обади ми се веднага щом го прочетеш. Не — направо си резервирай билет за самолета до тук. Трябва да действаме по този случай, Ник.

— Вече съм до факса, миличка. Ще се чуем след малко.

Ник остави слушалката на мястото ѝ и потърка едната си буза. Ентусиазмът на Алекс беше добър предвестник. И една от причините толкова много да му допада партньорството с нея.

Роуз не сваляше поглед от него.

— Е?

— Много е възбудена, права си. Сигурно е за добро.

Роуз подмина думите му с жест на пренебрежение и отбеляза сухо:

— Та тя е не по-малко възбудена и когато си прави маникюра...

Ник се усмихна и си взе ябълка от кухнята. Факсът изведнъж се включи. Докато отиваше към него, с тихо бръмчене започна да излиза първият лист хартия. Грабна го, преди да е паднал в поставката. Трябваше му само един поглед — в раздела за оценка на материалното състояние. Намери го чак на третата страница.

— Мили боже...

Почувства нужда да приседне на дивана и от изненада забрави да си затвори устата. Роуз го наблюдаваше от прага на кухнята.

— Ник?

— Боже господи! — измърмори отново, без да вдига поглед. — Това истина ли е?

— Какво има?

Очите му го виждаха, той го четеше, държеше го в ръцете си, но не можеше да повярва, че е истина. Да не би да е печатна грешка? Присви очи и отново погледна цифрата...

Двайсет и два милиона, триста четирийсет и шест хиляди долара. И някакви дребни отзад. Наведе се над документите и продължи да чете внимателно.

Наследодателят Джералд Реймънд Джейкъбс починал в дома си на улица „Мишел драйв“, номер 198 в Хъдсън, Ню Йорк. Смъртта настъпила преди пет дни и веднага бил определен обществен управител на наследството, който да издири наследниците и да осъществи разпределението на имуществените права. Типичен сценарий, добре познат на Ник от стотици подобни дела. Общественият управител след не много обстойно издирване на роднините, не открива наследници по права линия. Задръстен с купища подобни дела, случаят на Джералд Джейкъбс най-вероятно щеше да замине обратно в купчината, докато дойде време да бъде разгледан повторно.

Ник намери заповедта, определяща лицето, което да управлява наследството. Поради липсата на завещание и очевидно несъществуващи кръвни роднини, материалните активи се прехвърляха за разглеждане от щатския съд. Парите щяха да останат под съдебна опека до намирането на допълнителна, изясняваща случая информация.

Ник подаде факс листовете на Роуз и потърка чело. Усети как възбудата и ентусиазмът на Алекс обхващат лека-полека и него. Някъде, все някъде, трябва да са останали някакви живи роднини и той изведнъж се почувства способен да ги открие. От този момент всяка секунда беше безценна. Отново взе телефонната слушалка в ръка.

— Трябва ми еднопосочен билет за Олбъни от Сан Франциско. Колкото е възможно по-бързо. — Жизненоважно беше да хване полет още тази вечер. — Днес, в три и трийсет следобед? Идеално. Един билет, моля, да... да, ще платя чрез моята „Виза“ карта...

Затвори телефона и погледна към Роуз, която все още прелистваше факс копие от досието по случая.

— Господи, Ник!

— Невероятно, направо зашеметяващо. Полетът ми е след три часа.

Влезе в спалнята и намери пътната си чанта. Извади пет ризи и дузина вратовръзки от гардероба.

— Възможно ли е да става дума за грешка? — попита Роуз, докато го наблюдаваше как си опакова багажа.

— Невъзможно. Казано е пределно ясно.

— И мислиш, че можеш да разрешиш случая?

— Въпросът е не дали мога да разреша проблема — отбеляза, докато се протягаше към една от ризите си, — а дали някой друг няма да го направи преди мен. Ако онези кучета от Източния бряг надушат случая с Джейкъбс, може да се сбогуваме с него. Но това ще стане ясно съвсем скоро.

— Нали ще се обадиш на Алекс, Ник?

— Благодаря ти — и се пресегна към безжичния телефон.

Алекс вдигна още на първото позвъняване.

— Ник?

— Права си. Никога нямаше да ти повярвам.

— И какво ще правим сега?

— Същото, както винаги, скъпа — правим си родословно дърво. Слушай ме внимателно: тази вечер излитам с полета в три и трийсет от Сан Франциско за Олбъни с прехвърляне в Чикаго. Би трябвало да съм при теб не по-късно от два през нощта.

— Ще те чакам. Сънувам ли, Ник? Двайсет и два милиона и никакви наследници, които да претендират за това състояние?

— Е, ако все пак има никакви наследници, ти и аз ще ги намерим, партньоре. Но недей още отсега да си купуваш яхта. Нещо ми подсказва, че няма да ни е никак лесно. Кой знае с кого още е говорил Кьониг? Мисля, че ако заложа на „Дженерал инкуайъри“, няма да сбъркам. Сигурно още един куп агенции за откриване на наследници му плащат.

— Само от предоставяне на информация този тип може да натрупа състояние.

— Би бил глупак, ако не го направи. Не ни е безкрайно предан, в това можеш да бъдеш сигурна. Просто няма начин ние да сме единствените, които знаят за това. — Ник погледна часовника си. —

Имаме време до три и половина. Какво можем да направим през следващия час и половина?

— Доста неща. Нашите агенти вече издирват смъртния акт и некролога. Освен това няколко куриери проверяват регистрите на гражданското. И аз ще се зароя в архивите веднага щом свършим тук.

— Добро момиче. Още утре ще можем да стартираме. Ще почукам на вратата ти около два часа след полунощ, окей?

— Кафето ще те очаква.

— Направи го по-силничко. До утре сутрин.

Ще се справим, помисли си Ник и затвори телефона. Не се съмняваше ни най-малко. Всичко необходимо беше налице. Изчитане на фишове, преглеждане на томовете наръчници, юридическа литература, телефонни указатели и съставяне на родословни дървета. Истинска колекция от данни за раждане и смърт, осиновяване, бракове и разводи. Работата се променя според всяка новополучена информация при изнамирането на хора и най-вече при изравянето на мръсните им ризи. Мрежата от агенти е в готовност, телефонните номера — раздадени на малка армия от частни детективи и следователи. Фирмата можеше да се похвали с куража да се опълчи срещу всяко предизвикателство. Дори срещу „Дженерал инкуайъри“.

Ник се върна в спалнята. Роуз беше доопакovala пътната му чанта.

— Всичко имаш, Ник — каза тя и закопча ципа. — Три костюма и предостатъчно ризи и вратовръзки...

— Също бельо и чорапи, достатъчни за изкарването на истинска ядрена зима. Ти си истинско съкровище, Роуз. Хей, знам, че се канех да те освободя за днес следобед, но не мислиш ли...

— Не се тревожи за това — отвърна тя. — Давай да тръгваме към офиса и да съберем документите ти.

Ник кимна и се зачуди как въобще се е оправял преди да я срещне. Метна чантата през рамо и си намери ключовете. Задържа вратата, за да мине първо тя.

— Нямам търпение да си получа чека с бонуса от цялата тази тарапана — обърна се тя към него с усмивка.

— Чекът този път ще бъде убийствен, мисис Пен.

Заклучи вратата и двамата се насочиха към асансьора.

Семейство Маккарти бяха бдителна двойка старци, едни от най-скучните, които му бяха попадали този месец. Но той харесваше вкуса на предизвикателството. Лорънс Касълтън — все още млад за своите шейсет и четири години, не губеше страстта си към бизнеса. Той ръководеше „Дженерал инкуайъри“ с централа в Лос Анджелис — гиганта за търсене на наследници още от началото, което бе преди четирийсет години. Касълтън беше едър мъж, висок около метър и осемдесет, с прогресивно окапваща бяла коса, загладена на темето и дълъг къдрав мустак, който му придаваше вид на добродушен дядко. Много държеше всичките му служители да се обръщат към него с фамилиарното Лорънс. Никак не харесваше титли от рода на „президент“, предпочиташе по-непретенциозното „главен съветник“. Той олицетворяваше живата легенда в бранша.

— Мистър Касълтън — обърна се към него мисис Маккарти, — не ни разбирайте погрешно: не че не сме съгласни вашата фирма да поеме ангажимент и да уреди прехвърлянето на нашето наследство. Просто искаме да сме сигурни, че в крайна сметка няма да се наложи да плащаме изненадващо големи такси.

Касълтън кимна. Често срещано опасение сред многообещаващите клиенти.

— Уверявам ви, че няма да се наложи да плащате свръхразходи. Бих искал... — Той спря в момента, когато вратата на конферентната зала внезапно се отвори. Главният му детектив Ричард Бьорг подаде глава през нея.

— Извинявайте, че ви прекъснах. Трябва да говоря с теб, Лорънс. Спешно е.

Касълтън се насили да се усмихне, макар и с раздражение.

— Изчакай малко, Ричард.

— Лорънс, трябва веднага да дойдеш и да видиш нещо.

Касълтън изгледа втренчено приятеля си. Мразеше да го прекъсват по време на преговори, особено когато става дума за имот на стойност триста хиляди долара. Все пак се изправи, извини се и отиде при Бьорг в коридора.

— Надявам се, че си струва, Ричард.

— И още как. Ела с мене.

Касълтън пристъпваше бързо, за да е в крачка с партньора си. Той го водеше към коридора на първия етаж на „Захман билдинг“ — триетажната масивна сграда на компанията, идеално пригодена за агенция за издирване на наследници. Първият етаж — където се намираха преддверието и дванайсет кабинета — беше свободно достъпен за външни лица. Тук въвеждаха клиентите и ги забавляваха в конферентната зала. На втория етаж се намираха още осем офиса и спортната зала на фирмата. В нея можеше да се потренира с тежести, пътечки за бягане, масаж. На третия етаж се намираше библиотеката и изследователският център, където се пазеха четири хиляди генеалогически текста и наръчници, както и дузина работни станции с готови за моментална употреба бази данни. Касълтън наричаше тази част от сградата „Раят на мормоните“.

Влязоха в президентския апартамент в края на коридора и Бьорг бързо затвори вратата зад гърба си. Факир в генеалогията, прочул се с разрешаването на случая Лучети през 1989 година, той се пресегна към купчината листове на бюрото си и ги подаде на Касълтън.

— Чети, Лорънс.

На Касълтън не му беше нужно да изчита всяка дума — интересувахе го единствено разделът за оценка на имотното състояние.

Той бързо прехвърли първите страници и го откри. Челото му изведнъж се покри с дълбоки бръчки.

— Господи... мамка му...

— Тъкмо пристигна по факса.

Президентът на „Дженерал инкуайъри“ продължи да чете, придържайки факс хартията като новородено бебе.

— Щата Колумбия — чу се нервният му смях. — Това да не е някаква шега? Никога нищо не сме получавали от този жалък червей.

— Няма шега, няма измама — отвърна Бьорг. — Хората ни вече проверяват случая. Съвсем скоро ще получим смъртния акт и некролога.

— Как е името на нашия информатор там?

— Лойд Кьониг.

— Колко ни взема?

— Казах, че ще му дадем чисти трийсет бона, но след като разрешим случая. Като се има предвид таксата трийсет процента от

стойността на имота, това прави около половин процент от общата сума.

— Чудесна работа. Кого можем да изпратим в Ню Йорк?

— Вече говорих с Рисо и Лейк.

— Прекрасно. — Касълтън удари с юмрук по дланта си. — Искam петдесет пълни проучвания за бракове, разводи, имиграция...

— Лорънс, преди това трябва да разрешим един дребен проблем. Кьониг е продал информацията и на друга компания.

Касълтън потърка брадичката си, но не се учуди кой знае колко. Въртеше се достатъчно дълго в този бизнес, та конкуренцията, която все му дишаше във врата, да го свари неподготвен.

— И така, срещу кого сме този път? „Хог“ и „Макклеин“? „Вангард“?

Бьорг поклати глава.

— Алекс Морено.

— Кой?

— Работи за „Мърчант и съдружници“. Спомняш ли си онази фирмичка от Сан Франциско?

— Те ли? И каква им е работата в Ню Йорк?

— Морено живее там, не си ли спомняш? Тя прокарва мрежата им през околните щати.

— Кoi са другите компании?

— Кьониг се кълне, че това е всичко. Мисля, че не лъже.

Касълтън изсумтя. Подпря се на ъгъла на бюрото си и кръстоса ръце върху квадратното си шкембе.

— Този тип Кьониг е истински гений, не смяташ ли? Щях да му платя не повече от сто чисти, ако се бе обърнал само към нас. — Махна с ръка. — Стореното, сторено. Не виждам проблем, ако ще се конкурираме с ония джуджета от „Мърчант и съдружници“. Знаем ли кога са получили досието?

— Около час преди нас.

Касълтън мигновено погледна часовника си. В Ню Йорк беше седем и десет следобед. От този час преднина „Мърчант и съдружници“ не печелеха абсолютно нищо. Ако имаха късмет, може вече да са се сдобили със смъртния акт. Но едва ли бяха успели да се докопат до нещо по-съществено.

— Това е без значение — каза Касълтън. — „Мърчант“ няма да ни се пречкат. Бащата никога не ни е създавал проблеми — защо да очаквам нещо по-различно от сина? Смятам случаят да бъде приключен до двайсет и четири часа.

Бьорг, обаче, явно не бе завладян от същия ентусиазъм.

— И аз се надявам на това, Лорънс. Все не ми излиза от главата мисълта за Омар Моралес.

— Ами, недей да мислиш — сопна му се президентът, с което показва, че и той не е забравил случая. — Това си беше чиста проба гаден късмет, Ричард. Много се залутахме, а Мърчант дебнеше и... ни отмъкна сделката. Голяма сделка. Това сега няма да се случи, обещавам ти го.

Бьорг кимна, но не каза нищо. А сделката си я биваше — двайсет и една хиляди долара. Случая Омар Моралес определиха като груб пропуск и лош късмет. Но тогава пролича един неопровержим вече факт — не бяха толкова неуязвими, колкото си мислеха.

— Кога Лиър каца в Ню Йорк?

— В полунощ.

— Още на разсъмване искам Рисо и Лейк в Хъдсън пред вратите на съседите.

— Ще бъдат там.

— Добре — отвърна Касълтън с важно кимване на главата. — Ще решим случая, Ричард. Мърчант не може с пръст да ни пипне. Искам да проверя нещо горе за мистър Джейкъбс. Нали имаш време?

Бьорг кимна.

На вратата Касълтън сграбчи рамото на приятеля си.

— И още нещо — нека случаят с Джейкъбс си остане наша малка тайна. Не искам и думичка да стигне до ушите на някой извън фирмата — като изключим Рисо и Лейк. Не искам всички тук да се изправят на нокти. Нито пък ми се ще цялата работа да се разпилява на различни страни. Разбра ли?

Бьорг кимна утвърдително.

— Тогава да тръгваме.

4.

Джими Демело беше страшно изплашен. Стоеше на колене на пода, трескаво преравяше чекмеджетата и безразборно пъхаше папки в куфара си. Въпреки че се намираше в собствения си офис в Ийст Харлем, не можеше да се освободи от почти паническото чувство, че не разполага с никакво време. Трябваше да излезе най-късно след десет минути. Прокара ръкав по мокрото си от пот чело и изпсува. Беше почти полунощ, но човек можеше да се задуши от сухия въздух, надвиснал като смог. Чувстваше се изморен от тази жегата. Би искал да се премести на по-хладно място, за предпочитане някъде близо до океана. Всъщност нямаше никакво значение. Просто трябваше да остави известна дистанция между себе си и ангажимента, свързан с Джералд Джейкъбс. Смяташе да го направи незабавно.

Тъкмо посягаше към друго чекмедже, което да изпразни, скърцащ звук, като стъпване върху изгнили дъски, проряза слуха му. Замръзна. Ослуша се. Хвана здраво пистолета с намерение да го използва, когато двама мъже потънаха в тъмнината на офиса.

Странна двойка! Единият беше висок и дългокрак, другият — нисък и трътлест. И от двамата Джими Демело усещаше да лъха опасност. Стомахът изведнъж го присви. Не ги бе забелязал на паркинга, но очевидно през цялото време са били там. И са го чакали...

Малой и Рение държаха пистолетите си със заглушител в готовност.

— В странен час те срещаме, Демело.

Детективът усети студени тръпки по тялото си, като чу да споменават името му. Преглътна с мъка и се опита да прикрие страха си.

— Мога ли да ви помогна с нещо, момчета?

— О, да — отвърна Малой с едва доловима усмивка. — Мисля, че много добре знаеш какво търсим.

— Извинете ме?

— Я стига си се правил на глупак. Двамата с партньора ти много обичате да правите снимки. Къде са?

Усмивката вече не беше на лицето му. Едрият мъж — Рение беше отстъпил крачка встрани, увеличавайки дистанцията с партньора си. На Демело му мина мисълта да посегне към пистолета си, но знаеше, че това е равносилно на самоубийство. По-добре да го удари на молба.

— Старецът е прибрал всичките. Кълна се. Всичко е отнесъл.

— Старецът е мъртъв, Демело. Или не си знаел? Нещастен случай в банята, доколкото чух.

— Виж какво... — Дебело говореше с широко разтворени ръце, които видимо трепереха. — Нямам никаква причина да ви лъжа. Ако снимките бяха у мен, щях да ви ги дам. В тази работа нямаше нищо особено.

— Ако всичко е било толкова нормално, нямаше да сме тук сега, не мислиш ли? Къде е партньорът ти?

— Не знам. Кълна се, че не знам.

Малой бавно пристъпи към него.

— Значи не знаеш много, така ли да разбирам? Много лошо. И още по-лошо за партньора ти, когато го открием, разбира се.

— Боже господи, моля ви...

Малой пръв натисна спусъка, после и Рение. Джими Демело падна назад, мъртъв още преди главата му да удари пода.

Среднощните посетители се захванаха за работа, без дори да забелязват трупа. Не им отне много време — офисът беше малък, имаше само две чекмеджета и две отделения за папки, но не откриха нищо интересно. Убийците претършуваха колата на Джими Демело, после се качиха в своята и отпрашиха по пътя.

Едмънд Армингър се облегна в служебния си стол от черна кожа и отново се зачете в досието на Джейкъбс. По необясними причини този случай го привличаше неудържимо. Усещаше, че зад тези редове се крие някаква по-дълбока история, някаква тайна, която трябва да запази само за себе си. Усети леко отвращение към шефа си Гордън, който всячески се опитваше да задуши любопитството му. Все пак ставаше дума за главния шеф на най-мощната антикриминална компания — и затова нямаше да го разубеди толкова лесно.

Остави досието настрана. За трети пореден път не откри нищо конкретно. Докладът беше рутинен, но прекалено кратък и в него не се казваше почти нищо. Джейкъбс беше чужденец — сам по себе си странен факт, швейцарец с рождено име Мартин Шмид. Имаше дати, информация за смяна на местожителство, резюмиран доклад с лична информация и някои други данни. Причината да бъде поставен под специалната защита на полицията като свидетел бе изложена с възможно най-простото обяснение: защита на много важен свидетел.

Армингър погледна часовника си. Наближаваше един по обяд, ден сряда. По това време останалите изпълнителни директори обикновено си бяха по къщите, при съпругите си. Откакто преди две години доста болезнено се раздели със собствената си съпруга, не му се седеше сам в празната къща. Все пак всеотдайността и усилената работа обикновено определяха издигането в кариерата. Той самият, съвсем скоро щеше да се превърне в живо доказателство на този принцип. Веднага след очакваното оттегляне на Артър Гордън. Според него беше крайно време шефът му да направи точно това.

Изпълнителният директор Армингър беше на четирийсет и девет години, висок около един и седемдесет, с безформено пригладена прическа, бледа кожа и забележително писклив гласец. Физически непривлекателен, той беше човек, когото всеки би подминал с безразличие, когато влезе в стая, пълна с агенти. Който познаваше Едмънд Армингър, много добре знаеше що за човек е: строг, според някои студен, но точно поради това смятан за идеален наследник на настоящия си шеф. Всеки агент от източното крайбрежие го знаеше и гледаше да си няма вземане-даване с него.

Армингър вдигна глава при шума от гласове в коридора. Най-сетне пристигнаха очакваните посетители.

Шефът му Гордън влезе с обичайния си ескорт, но този път ги остави да чакат пред вратата на кабинета на Армингър, затваряйки я зад гърба си. Очите му бяха зачервени и подути. От блясъка на неоновите светлини имаше още по-измъчен вид. Армингър се загледа внимателно в него и остана изумен от вида на шефа си тази сутрин. Но не остана дълго в неведение.

— Знам, че това е неочаквано за теб, Едмънд — започна Гордън. — Но е много важно. Току-що научих, че по случая с Джейкъбс ще се произмъчим повече, отколкото предполагахме.

Армингър не остана изненадан. Наведе се над бюрото си и подпря с длан брадата си, готов да изслуша Гордън, който зае стола пред него.

— Имаме нови задачи — каза Гордън. — Първо, трябва да определим агент, който да отиде до щатския съд и да измъкне досието за наследството на Джейкъбс. В плана влиза евентуално изземване на смъртния акт, опис на имуществото... изобщо всички документи с неговото име. Трябва да заличим Джейкъбс от публичния регистър.

— Прекалено внимание за един мъртъв старец — замислено коментира Армингър. — Все още не разбирам защо Далтън не ни е държал в течение за него, щом като е бил толкова важен.

Гордън кръстоса крака и сбърчи чело. Неговият предшественик не бе разполагал с много време да свърши каквото и да било. Главният началник на службата Джеймс Далтън беше на поверената му длъжност едва три месеца, след като му поставиха диагноза рак на стомаха.

— Не може да знаем всичко за всеки поставен под специална защита на полицията — каза Гордън. — Давай да приключваме побързо с това, Едмънд. Тази работа около Джейкъбс взе да ми дотяга. — Гордън извади кърпичка и се издуха в нея.

— И какво ще правим, след като се сдобием с досието?

— Вземаме заповед за обиск на къщата. Ще ми трябваш с един камион през следващите ден-два, за да се изнесе всичко от нея. Искam да се прибере и последната маса, стол и кърпа, които се намерят.

— И след това?

— Същото, както обикновено. Досието заминава в архива и погребваме случая завинаги.

Армингър кимна и се пресегна към папката пред себе си.

— Искam да ти покажа нещо. — Той измъкна отвътре някакъв документ, който подаде на Гордън. — Хвърли един поглед на „Причина за смъртта“.

Гордън прегледа набързо смъртния акт.

— Удавяне. И какво?

— Прочети „Други значими обстоятелства“.

Гордън започна да чете на глас.

— Наранявания в долната част на гърдите. — Отново погледна към колегата си. — И какво интересно има в това?

— Разговарях с медицинското лице, извършило аутопсията и попитах за мнението му. Според него мястото на тези наранявания е малко странно. Спомена, че някой параноик може да заключи, че главата на Джейкъбс е била държана под водата. Това би обяснило ожулванията по гърдите. Ръбът на ваната се е опирал силно в него, докато е бил потопен под водата.

— Старите хора се удрят и когато стават от леглото — казвам ти го от опит. Този съдебен лекар казва ли, че може да е детектив или нещо подобно?

— И все пак е странно — настояваше Армингър. — Наранявания в долната част на гърдите? Звучи ми сякаш някой е имал да урежда лични сметки със старчето.

— Това няма да го коментираме, ясно? Бил е включен в програмата, защото е имало причина.

— И тази причина е била защита, Артър. Не ми харесва това, че в моя район е извършено убийство. Това не е добре за имиджа ми. Искам да знам точно какво става в задния ми двор.

Гордън въздъхна тежко, докато се наблюдаваха взаимно. Буквално всяка седмица неговият заместник намираще нещо, за което да го ухапе. Даваше зор, когато самият той се отдръпваше. Това го притесняваше и все повече му бъркаше в здравето.

— Не се задълбавай толкова много. Няколко ожулвания по гърдите на един осемдесетгодишен старец не е свидетелство за убийство. Ако това е основното, на което стъпваш в този случай, изобщо не съм впечатлен. — Гордън извърна поглед от Армингър. — Дай да не разсмърдяваме повече нещата. Ако има нещо нередно, ще се занимаем отново, когато му дойде времето. Засега нека го приемем като стандартно приключване на поредния случай на полицейска защита. Както вече ти казах, местната полиция не трябва да има нищо общо с това. Не искам никакво ченге да се навърта около къщата.

— За това не е нужно да се притесняваш — отвърна Армингър. — Вече предупредих съдебния лекар, че ние поемаме всичко по случая. Ще си държи устата затворена, ако иска да си залази работата.

Гордън приседна отново.

— Не очаквам да има кой знае какво за разследване. Нищо особено не се е случило приживе на Джейкъбс, защо тогава изведнъж да го правим сензация?

Армингър кимна. Имаше някои идеи, но сметна, че е по-добре да ги запази за себе си.

— Тогава следваме стандартната процедура — заключи Гордън.
— Разследване, самоубийство и всичко останало по този случай. Но първото, което искам, е още утре сутринта един от нашите агенти да е в съда и да донесе досието.

— Ще бъде там.

— Да се надяваме.

5.

Ник пристигна в Олбъни в два без десет сутринта. Излезе от таксито на улицата и още веднъж провери дали това е адресът на Морис стрийт. Външната лампа светеше, всъщност единствената в целия блок. Огледа улицата и в двете посоки. Кварталът беше тихо и приятно местенце — поне доколкото можеше да види. Двуетажният блок на Алекс, боядисан в тъмнокафяво, не се отличаваше от която и да е друга жилищна сграда. За момент се спря, за да се полюбува на новопридобито й жилище. Ужасно много се гордееше с нея. Тя бе изминала от детството си дълъг и болезнен път, започнал от мизерния дом в испанското гето, пропито от наркотици. Още оттогава се бе мъчила със зъби и нокти да изпълзи от това прокълнато място. Той добре осъзнаваше, че собственото му детство е музика и танци в сравнение с нейното минало.

Пръстът му беше на няколко сантиметра от звънеца на входната врата, когато тя се отвори със замах. Алекс му се усмихваше с най-очарователната си усмивка, вперила поглед в него, с пръст, замислено подпиращ брадичката й.

— Хмм — каза бавно тя. — Мисля, че познавам това лице.

— Не можех да остана повече далеч от теб — отвърна Ник, отвръщайки й с усмивка.

— Колко мило. Предполагам, че това няма нищо общо със случая за двайсет и два милиона, нали?

Двамата се хвърлиха в обятията си. Ник вдиша от парфюма, за който пазеше спомен вече години наред. Това отприщи вълна от спомени за заедно прекараните дни и нощи в Тексас Ю. Не си спомняше името на парфюма, но както и да се наричаше, ухаеше божествено. С прекрасния си тен и големи кафяви очи Алекс спокойно можеше да мине за ученичка. Дете на испанка, и потомък на индианец от племето чероки, тя си оставаше все същата привлекателна млада жена, каквато бе и преди петнайсет години. Няколкото килограма в повече не нарушаваха прекрасната й фигура.

Ник изхлузи пътната чанта от рамото си и огледа дома ѝ.

— Мястото изглежда чудесно. Искам да ми покажеш всичко, преди да се захванем за работа.

— Добре, тогава последвай своя гид.

Жилището беше просторно и удобно. Три спални, две бани и просторен кабинет. Алекс грееше от гордост, докато му показваше дома си — виждаше го в очите ѝ. Тя имаше пълно основание за това. Успя да се справи с няколко наистина гадни случая още от първия си ден в кантората и Ник се радваше не по-малко от нея. Алекс единствена в семейството си бе успяла да завърши колеж и всичко в живота си бе постигнала съвсем сама. С удоволствие напусна работата си на адвокат, когато Ник я покани да работи като търсач на наследници.

Кафето беше готово. Тя напълни две чаши и му сервира едната.

— Хайде да се качим горе, Ник. Имам да ти покажа интересни неща.

Качиха се на втория етаж, където се намираше кабинетът. Ник одобрително огледа своята база на Източния бряг. Кожен стол с висока облегалка, препоръчана лично от него, голямо функционално бюро, факс, компютър и копирна машина бяха поставени на най-подходящите места. В единия ъгъл съгледа и пожарогасител, който тя бе купила по негово настояване.

— Какво ще кажете, мистър Критика? — обърна се Алекс към него.

— Прекрасно. Хей, нима ти отне цели четири години, за да се подредиш така добре?

— Стига, Ник. Много добре знаеш в каква кутийка живеех.

Ник си съблече сакото и седна на нейното бюро.

— Давай да говорим за Джейкъбс. Имаме ли вече документите?

— Дори повече — каза Алекс, като придърпа един стол до неговия. Взе малка снимка и му я подаде. — Специален бонус, жест на любезност от един приятел следовател. Кажу здравей на мистър Джейкъбс.

Снимката беше правена на полароид и показваше човека от раменете нагоре. На главата му нямаше много коса, а лицето му приличаше на сочна, многопластова поничка. Млечнобялата кожа

контрастираше силно на сивкавата телесна маса, която лежеше на масата на съдебния лекар.

— Изглежда по-грозен и от дявола — коментира Ник и остави снимката настрана. — Какво друго?

— Купища документи и едно голямо нищо — каза Алекс и му подаде лист хартия. — Това е извадка от гражданския регистър на окръг Колумбия. Май си имаме работа с мъртва душа.

Ник прегледа смъртния акт и особено една част от него. В двете полета — за име на бащата и за име на майката — пишеше „неизвестен“. С пръст проследи написаното по-надолу, докато Алекс продължаваше да му обяснява.

— На осемдесет и седем години, починал е в дома си. Записано е, че причина за смъртта е удавяне. Бил се препънал във ваната си или нещо такова.

Ник кимна.

— Семейно положение: „неженен“. По дяволите! Цял живот ли си е стоял ерген?

— Изглежда, че е точно така. Нашите куриери преровиха архивите на гражданските бракове от 1925 година насам, но явно не се е женил, или поне не в Ню Йорк.

Ник избърса потта от челото си. Апартаментът беше добре затоплен и му стана задушно.

— Обичайно занятие: „стъклар“. Какво означава това?

— Нямам представа — отвърна Алекс. — Не открих да е членувал в никакви съюзи или професионални организации. Затова допускам, че всъщност нищо не е работил.

— Номерът на социалната му осигуровка започва с 087. Това не означава ли, че...?

— Точно така — кимна Алекс. — Издадена е в Ню Йорк.

— Ето нещо интересно. — Ник продължаваше да чете от смъртния акт. — „Име на информирания за смъртта: Бони Шлигел. Има и адрес с пощенския код: ПК 16, Стони пойнт, Ню Йорк.“

— Според мен тази дама е ключът. Тя фигурира и на некролога.

Алекс се разрови в купчината документи и измъкна един лист. Ник го прочете. Държеше в ръцете си копие от последния брой на вестник „Олбъни таймс юниън“ от предишния ден. Там пишеше:

Джейкъбс, Джералд Реймънд — почина в дома си в Хъдсън, на 7 септември, на възраст 87 години. Жител на града от 3 години, майстор в пенсия. За повече информация относно панихидата, моля обадете се на Бони Шлигел на телефон 518-555-2893. Поканени сте да направите дарение по свое усмотрение.

— Жител от три години — повтори Алекс. — Старчето се е домъкнало от друго място.

— Тогава къде е пребивавал през останалите осемдесет и четири години, скъпа моя?

— Въпросът е свързан със сумата от двайсет и два милиона долара. — Алекс замислено отметна от лицето си непослушен кичур. — Обадох се на въпросната Бони в осем часа миналата вечер.

Ник бързо я погледна.

— Кажи ми, че не си го направила, Алекс. Трябва непременно да се срещнем лице в лице с тази жена! Разговор по телефона е твърде голям риск...

— Отпусни се, Ник. Обадох се само за да проверя как звучи гласът ѝ. Прилича ми на сладка малка женичка — или поне така изглежда от телефонния секретар. Това е по твоята част. Пуснах един агент да проуча как стоят нещата около нея на място. Обеща да е готов с първата информация към седем сутринта.

Ник погледна стенния часовник. Показваше точно 2:45.

— Късно е. Как си толкова свежа по това време?

— Чувствам се ужасно. Трябва да поспя поне няколко часа.

— Аз също. Нека да приключим каквото има още до три часа. — Отново избърса челото си. — Включила си отоплението на максимум, нали?

— Мрънкало такова! Прозорците са отворени.

— Аз готвя.

— А ти се прозяваш.

Ник се усмихна и погледна отново към документите върху бюрото.

— С какво още разполагаме?

— Ще ти хареса, сигурна съм.

Алекс отвори папката си и измъкна поредния документ. Ник го взе от ръцете ѝ и я погледна изумен.

— Как се сдоби с това толкова бързо?

— Явно съм голяма слабост за Рейфорд. Много обича да чува гласа ми.

— Трябва да види и останалото от теб.

Поддържането на вътрешен информатор в Данъчната служба им струваше скъпо, но пък носеше добри дивиденди. На петдесет години, разведен с четири деца, Мъри Рейфорд очевидно никак не се притесняваше, че в действителност върши федерално престъпление срещу няколко хилядарки повече на година.

Ник започна да чете досието, предоставено от Службата, но този път от първия ред.

1. Име, презиме, фамилия: Джералд Реймънд Джейкъбс
2. Улица и номер: Майкъл, 198
3. Пощенска служба: Хъдсън, Ню Йорк
4. Социалноосигурителен номер: 087-81-7691
5. Професионално занимание: пенсиониран — получава социална помощ
6. Служебен адрес на настоящия работодател: ...
7. Дата на раждане: 01.10.1913 година
8. Място на раждане: Великобритания
9. Моминско име на майката (жива или починала): Патрис Маргарет Макинтайър
10. Пол: мъжки
11. Цвят на кожата: бял
12. Посочете датата, на която сте постъпили на работа: ...
13. Текущ граждански статут: гражданин

— Бинго! — Ник щракна доволно с пръсти. — Имаме мястото на раждане и моминското име на майка му.

— Погледни внимателно това име, преди да си започнал да строиш въздушни кули.

Ник прочете отново името на майката и усети как ентусиазмът му постепенно се изпарява.

— Макинтайър. О, боже!

— Става дума за Англия — отбеляза Алекс, поклащайки глава. — Добър късмет, няма що! По-голям шанс щяхме да имаме, ако трябваше да издирим Джоузеф Смит в Щатите. Дори нямаме конкретен град. Толкова успях да изкопча от Данъчните.

Ник остави листа на бюрото и се отпусна на стола. Усети как умората упорито пълзи по цялото му тяло. Да не би да се подвеждаха? Прегледаха няколко ключови документа — обикновено от тях започваше разследването по всеки случай — и все още бяха на нулева позиция.

Алекс стана и мина зад него. Започна умело да масажира раменете му.

— Днес следобед имах възможност да мина през Службата по имотното състояние и да проверя досието за имота на Майкъл, 198. Надявах се, че все някой от семейството е оставил документ с подпис.

— Хубава идея. И откри ли нещо?

— Нищо. Подписано е от служителя в Комисията по данъчната оценка на имота. Джейкъбс е бил истински самотник, Ник.

Той притвори очи и се отдаде на отпускащото чувство от масажа.

— Не особено обнадеждаващо начало. Но съседите и госпожа Бони със сигурност ще има какво да ни кажат утре сутринта.

— Ще им се наложи да го направят — отвърна Алекс, притискайки безмилостно мускулите му. — До момента този тип е дива Индия за нас.

— Хей, човече, май ти харесва да ми причиняваш болка?

— Преди я понасяше без проблеми. — Тя леко го перна по главата. — Аз си лягам. Оправила съм ти леглото в стаята за гости.

Ник се изправи и тръгна към банята. Изми си зъбите и лицето, преди да се оттегли в стаята си. Не беше голяма, но имаше легло, гардероб и няколко непретенциозни картини на стената. Алекс все още не бе приключила с обзавеждането на дома си.

Събу панталоните си и се пхна под завивките. Преди петнайсет години щяха да се намират в нейната спалня, или в неговия апартамент, в бурен танц под завивките. През първата година в колежа пазеха зорко приятелството си. После, когато стигнаха до леглото,

всичко се развали. Аферата им издържа един семестър и се разпадна от само себе си след четири месеца обтегнати отношения. Ник чувстваше, че основно вината е в него. Знаеше, че е труден характер, прекалено нервен и пренапрегнат, почти до вманиаченост. Естествено, търпението на Алекс се бе изчерпало на шестнайсетата седмица. Решението им да се разделят бе взаимно.

Ник изпитваше безкрайна благодарност към нея, че в крайна сметка след колежа останаха приятели. Алекс се превърна в негова опора: от постъпването му в полицията, през смъртта на баща му, до борбата да се наложи като агент за издирване на наследници. Когато взе решение да разшири бизнеса, тя бе единственият му избор за партньор. Не се излъга. Въпреки няколко трудни момента, които изживяха в колежа, отношенията им прераснаха в приятелство. Може би в крайна сметка бяха успели да се разберат един друг.

Алекс влезе в стаята и дръпна един стол до леглото му. Беше се преоблякла в твърде голяма тениска и къси панталонки. Фланелката ѝ висеше малко смешно на една страна и отриваше гладкото ѝ загоряло рамо.

— Предполагам, че Дъг е доста възбуден по този повод — коментира тя.

— Кой, Дъг ли? Да се вълнува за двайсет и два милиона? Как пък не — това е дребна работа за него!

— Да, прав си. Сигурно се върти в кабинета си като муха без глава.

— Звучи ми все едно описваш самия мен.

Тя се усмихна.

— Майка ми те поздравява, Ник.

— Как е тя?

— Чудесно. Все още в старото блато. Веднага щом свършим с това, ще я измъкна оттам.

— Струва ми се, че на нея там ѝ харесва.

— Това е друг въпрос. Тя си мисли, че ѝ харесва. Опитах се да я домъкна тук при мен, но тя е упорита. Не иска някой да ѝ се налага. — Тя поклати глава. — Гарантирам ти, че ще я измъкна оттам съвсем скоро. Дори ако се наложи да я завържа и да я пренеса сама дотук, пак ще го направя.

Ник кимна, но не каза нищо. Припомни си какво всъщност е положението ѝ. Майката на Алекс все още живееше в испанското гето на Харлем и работеше много часове в една шивашка фабрика в Манхатън. Познаваше Алекс и беше сигурен, че тя продължава да ѝ изпраща част от всеки чек, който получава.

— Наистина искам да поема този случай, Ник.

— Двамата ще се заемем с него, но ще се изправим срещу големите момчета, Алекс. Убеден съм, че не сме единствените, платили на онзи червей. Имаме сламка, но не се пренавивай предварително.

— По дяволите със страховете. Искам да купя на мама сваятна къща и да я измъкна от онази дупка.

— Можеш да ѝ купиш цял замък, ако успеем да се справим с този случай.

— Все едно че си живее в затвор. — Алекс се наведе към него. — И знаеш ли кое е най-странното? Защо един тип с два-сет и два милиона в джоба си живее в Хъдсън? Не бих отишла там, ако разполагах с такова състояние.

— Мислех си за същото нещо — каза Ник и седна в леглото. — Хъдсън не е най-доброто място за живеене.

— Наистина не е. Но се е променило. С антикварните магазинчета, накацали по главната улица и юпитата, които пазаруват в тях през почивните дни. Сега просто не е същото. Но си е все така стар град с голяма престъпност и висока безработица.

— Това не е достатъчно обяснение. Но нека да пробваме пак. Откъде ли се е сдобил с парите си? Като стъклар? Не мисля. Освен ако не говорим за изработката на четиринайсеткаратово стъкло. Сигурно е бил брокер на бижута.

— Може да е спечелил от лотарията.

— Дали е възможно да проверим?

Тя неуверено вдигна рамене.

— Сигурно има някъде централа на държавната лотария. Но не знам дали ще ни предоставят такава информация.

— Струва си обаче да опитаме — каза Ник, като се облегна назад. — Единственото нещо, за което сме сигурни до момента е, че старецът отдавна живее като пълен самотник. Дори да е имал някога

семејство, изглежда, никой от тях не го е било грижа за него. Или са загубили контакт помежду си.

Алекс не успя да сдържи прозявката си.

— И така, какъв е планът за сутринта?

— Ще стана към шест. Искам да огледам квартала на Джейкъбс, също и къщата му. Какво ще кажеш да се опитам да поговоря със съседите му, а ти да направиш посещение на онази Бони?

— Добре. Надявам се моят агент да не се е объркал. Каза ми, че ще провери този адрес до седем часа.

— Обади му се в седем и петнайсет, ако дотогава няма вест от него.

— Да, шефе. Нещо друго?

— Ами, да. Имаш ли нещо против да довършиш онзи масаж?

— Твоята масажистка направо е смазана от умора. — Разроши шеговито косата му с ръка и се изправи. — Затвори си очите и се моли да има някакви наследници.

Ник огледа преценяващо краката ѝ, докато прекосяваше стаята на излизане. Включи нощната лампа на масичката до леглото си и се загледа в тавана. Осемдесет и седем годишен мъртъв старец се вглеждаше в него от тъмнината на стаята.

Джералд Реймънд Джейкъбс — кой си всъщност ти?

Имаше нещо, което не се връзва в цялата история и това е странното съчетание на непретенциозен стъклар и състояние от осем цифри. Явно старчето беше отнесло със себе си в гроба някаква тайна.

Касълтън се събуди към пет сутринта. През последните години си позволяваше да спи до шест и половина, но случаят Джейкъбс от известно време му наложи връщане към старите навици. Така към шест часа вече беше в офиса и преглеждаше текущите дела. Днес вниманието му бе заето само с едно.

Ричард Борг можеше да го прочете по лицето на Касълтън. Борг бе бивше ченге от полицията в Детройт, който проявяваше силен интерес към детективската професия. Това беше мотивът, с който постъпи на работа в „Дженерал инкуайъри“ преди около двајсет и една години. По времето на италианския случай Лучети, в който ставаше дума за един милион долара, Касълтън бе успял да запази

невероятното си спокойствие. Но сега на лицето му бе изражението на старата хрътка, надушила богат лов.

— С какво разполагаме, Ричард? — попита рязко Касълтън.

Борг се надяваше, че новините ще го накарат да се поотпусне малко.

— Изглежда, че старецът никога не се е женил в Щатите. Преровихме гражданските регистри за бракосъчетания на четирийсет и осем щата, включително в Пуерто Рико и на остров Гуам. Нищо. Все още очаквам резултати от хората ми в Делауеър и Уайоминг. Но най-много се притеснявам и очаквам обаждане от нашия човек във Федералния имиграционен архив.

— Джейкъбс е бил емигрант?

— Така изглежда. Един от емигрантите през двайсетте и трийсетте години, дошли сами в Америка. Статистически се водят неженени, но и след това малцина са сключили брак в Щатите. Същото се отнася и за Джейкъбс. Докопаме ли се до досието в имиграционните, ще се наложи да използваме за отправна точка Англия. После хората ни там ще съставят генеалогията.

Касълтън замислено въртеше мустаците си.

— Кога трябва да пристигнат Лейк и Рисо в Ню Йорк?

— Вече са там. Тази сутрин започват от съседите. — Пресегна се през бюрото и намери необходимия лист хартия. — Това е некрологът.

Касълтън го взе и прочете внимателно.

— Не пише нещо особено.

— Това е добре. Със сигурност сега Мърчант ще ударят на камък.

Касълтън се приближи мълчаливо до прозорците, с ръце, скръстени на гърба.

— Сигурни ли сме, че други не разполагат с информация за случая?

— Знам със сигурност, че „Хог“ и „Макклеин“ нямат идея за това. Ако те не знаят, съмнявам се, че е изтекло нещо до нечий други уши. Проверих в офиса на Мърчант. Секретарката му твърди, че е някъде в града.

— Значи вече е в Ню Йорк.

— Той е вече изпята песен, Лорънс. Джейкъбс ми изглежда доста костелив орех. Няма съпруга, няма деца, няма никакви близки или

роднини. Гарантирам ти, че Мърчант не са успели да научат много до момента.

Касълтън беше заровил брада в дланта си, докато крачеше нервно пред очите на Борг.

— Сякаш си имаме работа с лице под прикритие.

— Това не би ме изненадало. Но скоро ще го разберем със сигурност.

— Омар Моралес също беше псевдоним. Но Мърчант го разбраха преди нас. — Той спря и погледна многозначително към Борг.

— Не виждам връзката. Лорънс, Мърчант нямат опит в разкриването на прикрита самоличност. Самият ти каза, че са имали дяволски късмет в случая с Моралес. Мога да ти изброя поне десетина други случая, в които е имало лица под прикритие, и ние сме развързвали възела. Къде тогава са били те?

— Не е възможно отново да извадят такъв късмет.

— Мърчант не разполага с хора в Англия. А в този случай това е решаващо.

Видът на Касълтън не предвещава нищо добро.

— Веднага щом като Лейк и Рисо разговарят със съседите, искам да са по петите на Мърчант. Трябва да знаем какви ги върши.

— Да го следим? Господи, Лорънс...

— Не ми противоречи, Ричард. Тук нямам право да допусна и най-малката грешка. Знаем къде живее неговата партньорка в Олбъни, нали? Искam още днес да се лепнат за този кучи син.

Борг кимна и посегна към телефонната слушалка.

Синьото небе изведнъж успя да пробие пелената от сиви сутрешни облаци, надвиснала над Олбъни. Мъж на средна възраст, с гъста брада, седеше в Уошингтън парк, пъхнал ръце дълбоко в джобовете си. Пушеше цигара и наблюдаваше неодобрително как една стара жена пръскаше с пълни шепи семена към цяла армия гълъби. Не можеше да понася тези летящи плъхове, не понасяше и хората, които се отнасяха към тях като към домашни любимци. Сърдеше се, че трябва да седи и да е свидетел на подобна отвратителна гледка, но вече бе приел сделката.

Името му беше Крейгън и бе изминал дългия път от дома си в Бруклин Хайтс заради тази толкова специална среща в ранната утрин. Лицето за контакт му бе казало да бъде в парка в шест часа сутринта и да чака на пейката близо до езерото. Смяташе, че цялата тази шпионска работа не си струва, но се забавляваше по някакъв мазохистичен начин. Докато става дума за пари, можеше да се разчита, че и той ще участва в играта.

Десет минути след уговорения час, по павираната алея около езерото, една фигура с куфарче в ръка разсеяно се приближи към него. Крейгън се поизправи на пейката и нарочно извърна поглед от приближаващия се непознат. Изглеждаше, че човекът е излязъл да се поразходи рано сутринта — или поне така трябваше да изглежда отстрани. Крейгън хвърли догарящия си фас и зачака. Не че беше нервен, но нещо в тези хора все го караше да се чувства пренапрегнат. Пистолетът му беше на мястото си в палтото. Никога не се знаеше.

Непознатият се насочи към него и седна на отсрещната дървена пейка. Минаха няколко секунди преди новодошлият да заговори.

— Имаме още нещо за теб.

Крейгън кимна и заби поглед в обувките си. И двамата наблюдаваха жената с гълъбите; изчакаха, докато изтърси и последните трохи хляб от торбичката, която носеше. Въздухът се раздвижи от пляска на енергично размаханите птичи крила. Тя седеше в центъра на заобиколилите я гълъби и си мърмореше под носа, наблюдавайки ги как кълват.

— За какво става дума? — попита Крейгън. Знаеше, че накрая мъжът ще изплюе камъчето, но вече му бе писнало от драматични паузи.

— Следващите няколко дни къщата в Хъдсън ще бъде изпразнена. Всичко ще бъде натоварено и отнесено. Искаме от теб просто да наблюдаваш къщата за ден-два, докато всичко приключи. Изпратете същите двама като предишния път. Възможно ли е да са там преди обяд?

— Няма проблеми. И те трябва само да наблюдават къщата?

— Да, само това.

— Очаквате ли да се случи нещо необичайно?

— Не. Просто за всеки случай. Да сме сигурни, че всичко е наред през цялото време.

— Тогава няма да има проблем.

Мъжът се пресегна към куфарчето и го отвори върху коленете си. Намери един дебел плик и го подаде на Крейгън, без дори да го погледне.

— Както е уговорката. Това е за Хъдсън и за работата в града.

Крейгън знаеше, че няма нужда да ги брои. Колкото и да бяха странни тези типове, винаги можеше да разчита на тях, когато дойде денят за разплащане.

Непознатият се изправи. Крейгън вдигна поглед към него и се вгледа в бледото му лице с очила. Не се страхуваше, но имаше нещо необяснимо и призрачно в тези типове, което го потискаше.

— Хората ви да са там по обяд.

— Вече е свършено, приятел.

Мъжът кимна студено и си тръгна откъдето беше дошъл — по бетонираната алея край езерото. Когато изчезна от погледа му, Крейгън се изправи и се върна в колата си между смълчаните в сутрешната мараня дървета на парка.

6.

Ник никога през живота си не бе стъпвал в Хъдсън. Свери още веднъж местоположението си по картата. Тръгна по Мил стрийт, която се намираше в северния край на града, към Хари Хауард авеню. След две погрешно нацелени улици, най-накрая намери уличния знак, който търсеше.

Майкъл драйв беше пряка уличка на главната Майкъл корт, пресичаща североизточния край на Хъдсън, съвсем близо до минаващата през града река. Ник не се учуди от мястото. Кварталът на Джейкъбс бе един от най-изолираните и значително се различаваше от комерсиалния облик на по-бедните части на града. Улица без изход, рядко посещавана от местните жители... От сведенията, които вече имаше за Джейкъбс, това му изглеждаше напълно в реда на нещата.

Зави надясно по Майкъл корт и започна да осъзнава колко е възбуден. Но и нервен на всичкото отгоре. Съседите можеха да му осигурят добър старт откъм информация — или да се окажат пълна загуба на време. Обикновено не беше трудно да се разговори с тях. Номерът беше да попадне на действително добре осведомен съсед, от когото да чуе нещо стойностно.

Стигна до края на улицата и направи деветдесетградусов завой по Майкъл драйв. Паркира точно на ъгъла с Майкъл корт и изтри чело с ръкава на ризата си. Беше осем и половина сутринта, но двајсет и пет градусовата жега бе непоносима. Щеше да е много щастлив, ако срещата му приключеше, преди живакът да започне да се качва нагоре.

Излезе от колата и тръгна напосоки към ъгъла на улицата. Като цяло кварталът беше по-внушителен, отколкото очакваше. Къщите представляваха странна смесица от порутени викториански блокове и доста по-големите и елегантни сгради в гръцки стил. Алеите бяха чисти и просторни, улиците — широки и подравнени от редиците дървета. Всичко изглеждаше доста спокойно, по улиците нямаше особено движение. Доста приятно място, мислеше си Ник, но и твърде

странно. Вероятно идеалното за живеене на човек, който не е искал никой да знае, че е милионер.

Тръгна на север, по Майкъл драйв, като внимателно се вглеждаше във всяка къща. Беше доста трудно да не изглежда подозрителен, но за момента се справяше добре.

Къщата на Джералд Джейкъбс беше четвъртата поред от ъгъла — двуетажна, боядисана в бяло и сиво, в колониален стил с големи прозорци и внушителен тухлен комин. Правеше впечатление като една от най-приятните на външен вид, макар и позанемарена. Боята беше напукана и на много места се ронеше, предният двор бе запустял, плевели пълзяха по каменната пътека, която водеше до входната врата. Храстите и ниските дървета, които стигаха до първите стъпала, бяха видимо забравени от дълго време. Явно градинарството не е било любимо занимание на стария обитател на дома.

Ник вървеше бавно покрай оградата на къщата, без да я изпуска от очи. Смръщи чело. Всичко, което му трябваше, вероятно се намираше вътре в нея.

Приблжи се откъм дясната страна. Всички съседни сгради се отличаваха с нещо общо и според Ник то бе, че обитателите им обичаха да клюкарят един за друг, особено за по-странните птици. Съдейки по всичко до този момент, Джейкъбс явно е бил най-странният от всички. Трябваше да се възползва от тези възможности...

Ник подмина малко момченце, което си играеше на входните стълби, и натисна звънеца. Жена на около четирийсет години бързо отвори вратата.

— Надявам се, че не сте от ония, дето все продават нещо — каза тя и посочи с дебелия си пръст към месингова табела „Не се купува нищо“, прикрепена към входната врата.

— Не, не, госпожо. Казвам се Ник, аз съм от бюро за отпускане на кредити в Ню Йорк. Неуспешно се опитвам да се свържа с вашия съсед мистър Джейкъбс. Надявах се, че можете да ми помогнете да го намеря.

— Да, бих могла да ви помогна. Изнесоха го от дома му преди седмица.

— Изнесли са го? Да не би той...?

Тя кимна утвърдително.

— Като пирон, с краката напред. За какво става дума?

— Мистър Джейкъбс е задлъжнял към един куп кредитори.

— Дума да не става, нима? — каза тя, внезапно завладяна от любопитство. — Какво искате да знаете?

Ник леко се усмихна. Любопитството — най-добрият приятел на детектива...

— От колко време познавахте мистър Джейкъбс и какво изобщо знаете за него?

— Ами, какво да ви кажа? Двамата с Джордж живеем тук вече от деветнайсет години, а мистър Джейкъбс се нанесе едва преди три. Не знам дали има и три думи, които да сме разменили с този старчок. Живееше съвсем сам, с никого не контактуваше. Беше от ония, старите мърморковци, които не те и забелязват, когато ги поздравиш. Нали знаете, от типа, който ще изгаси всички свещички на Хелоуин само и само децата да го оставят на мира. Просто не искаше да има нищо общо с когото и да било от нас, съседите му.

Колко странно, помисли си Ник.

— Значи наистина не знаете много за него, така ли?

— Наистина не знаех много за него. И така ми беше много добре. Чудя се какъв точно му беше проблемът. Никога не поздравяваше, на никого не обръщаше внимание. Ако питате мен — истински луд. Питам се, кой изобщо е бил на погребението му?

— Виждали ли сте някой да го посещава? Някакви приятели или роднини?

— Ами, кой би дошъл? Никога не съм виждала някой при него. Доколкото знам, той живееше в пълна самота. Предполагам, че точно към това се е стремял. От странен по-странен тип.

Ник беше убеден, че жената пред него не знае нищо повече. Обърна се да си ходи.

— Благодаря ви, че ми отделихте от времето си.

— Значи Джейкъбс ви е дължал пари, така ли? — попита тя зад гърба му. — И колко?

— Нищо, за което да се притеснявате — отвърна Ник, без да се обръща.

След още пет подобни разговора Ник отвори вратата на колата си и се стовари уморен върху седалката. В никакъв случай не бе очаквал

да е лесно, но до този момент не можеше да се похвали и с минимален напредък. Никой не може да му предложи някаква отправна точка, някаква следа. Този старец се оказа една голяма въпросителна, най-мистериозният човек, когото някога беше разследвал. Облегна главата си на подложката на седалката и се замисли за Алекс. Нейната среща с Бони изведнъж придоби огромно значение за случая.

Загледа се през предното стъкло, над волана, и сбърчи чело. Отговорите на всички въпроси се криеха в онази къща. Ако не успееше да проникне в нея, не виждаше как ще продължат напред.

Излезе от колата и заобиколи къщата на Джейкъбс. Поспря за момент, после тръгна по каменистата пътечка, която водеше до входа на пустия дом. Мис Ключарка сигурно го наблюдаваше иззад пердетата на прозорците си, но той нямаше начин да го избегне. Стъпи на стълбищната площадка пред вратата. Избърса с длан прозореца на всекидневната — поне реши, че това е всекидневната и се напъна да огледа стаята. Тънка бяла завеса му пречеше да види ясно, пред погледа му се очертаваха единствено смътни и неясни образи. Всички мебели изглеждаха на мястото си. Приближи се отново към входа и се опита да завърти топката на вратата, с леко разтърсване. Слабо, неустойчиво дърво. Дори винт не го придържаше. Господи, това си беше истинско предизвикателство!

Прескочи от другата страна на площадката и прекоси каменната пътека, която водеше към оградата на задния двор. Спря се пред една странична врата и залепи чело на стъклото. И тук бяла завеска скриваше интериора най-вероятно на кухнята. Отиде до здравата висока ограда, постави ръцете си върху нея и се надигна, за да погледне отгоре. Дворът имаше правоъгълна форма, няколко каменни пътеки пресичаха градината, която не бе добре поддържана. Навсякъде из двора бяха избуяли храсти и треволяци, а точно до задната врата се виждаше малко помещение, прилично на лятна кухня, обзаведено с евтина пластмасова мебелировка. Ник се сниши към земята и забеляза как пердетата на съседната къща леко помръднаха. Можеше да го приеме като знак, че е време да се маха.

Вече се връщаше по пътеката обратно към улицата, когато нещо вдясно привлече погледа му. Пощенската кутия на Джейкъбс, разположена до гаража на къщата бе натъпкана почти догоре. Пликове и всякакви разноцветни брошури стърчаха от процепа, също като

буйните върхове на избуялите в двора храсти. Той отиде дотам и измъкна заплашващите да изпаднат всеки момент пликове. Мис Ключарка сигурно е щяла да припадне при тази гледка... Върна се в колата и пхна купчината поща под седалката си. Поне имаше какво да покаже от сутрешната си работа. Пхна ключа, за да запали колата.

— Съседите не знаят много, нали?

Гласът го стресна. Непознатият явно забеляза въздействието на появата си и видимо се забавляваше. Носеше костюм и вратовръзка. Арогантна усмивка озаряваше лицето му.

— Извинете — побърза да каже непознатият. — Не исках да ви изплаша. Ник Мърчант, ако не се лъжа, нали?

Ник кимна, но не каза нищо. Веднага разбра кой седи пред него или поне за кого работи. Беше просто въпрос на време, преди той или Алекс да кръстосат пътищата си с някой от тях.

— Тежък случай, а? — коментира отново непознатият. В очите му проблеснаха зловещи пламъчета, когато забеляза струпаната до Ник поща. — Дани Рисо от „Дженерал инкуайъри“. — Той протегна ръка с непринудена усмивка. Ник погледна първо към него, после към протегнатата ръка, след което подаде и своята.

— Излезе ли ти късметът?

Ник се насили да се усмихне. Все едно щеше да му каже.

— Засега се справяме.

Рисо се засмя рязко и Ник усети, че все едно са го одраскали с нокти.

— Ужасен случай, а? Имам предвид — кой би допуснал, че от този окръг ще изскочи нещо подобно. Или където и да било на друго място...

— Да, кой би си го помислил.

Рисо пхна ръце в джобовете си и огледа улицата.

— Не ти ли се струва малко странно, че дъртият богаташ е живял на такова място?

Ник сви рамене безучастно. Вече се наслуша на празни приказки. Бе нарушил златното си правило да не разговаря с конкуренцията. Изобщо нямаше намерение да виси тук и да остави враг номер 1 да му ровичка из мозъка, за да изкопчи полезна информация. Завъртя ключа и запали двигателя. Рисо отстъпи назад и отново се ухили мазно.

— Тръгваш, а? Ами тогава късмет, Ник. Между другото, в случай, че още не си го направил, кажи си молитвата. Току-виж ти провърви.

Ник се ограничи да му кимне вяло. Погледите им се кръстосаха. Усмивката на Рисо се бе стопила до две изкривени устни. В главата на Ник нахлуха какви ли не варианти за отговор, но вместо това му върна същата крива усмивка и потегли.

На Алекс ѝ бяха необходими около половин час и две справки с картата на градчето Седар Хил, за да открие Акация стрийт. Намали скоростта и напрегна погледа си, за да открие номер 978. Оказа се, че това е къща селски тип в убит кафяв цвят. Бързо зави на триста и шейсет градуса и успя да паркира точно пред къщата. Според адреса, който агентът бе успял да ѝ намери, това беше настоящото жилище на Бони Шлигел.

Алекс си пое въздух и се опита да се успокои. Обичайно за нея бе преди среща с важен клиент да се чувства силно притеснена, но този път беше още по-зле. Потенциално Бони представляваше ключовото парченце от пъзела на стойност двайсет и два милиона долара. Всички възможни въпроси трябваше да бъдат зададени с максимален такт и деликатност. Алекс наклони към себе си огледалото за обратно виждане и си оправи прическата. Добрият грим и представителният вид винаги правеше впечатление на старите дами.

С решителен израз на лицето пристъпи на тротоара. На пътеката към къщата беше паркиран стар модел „Олдсмобил“ в доста запазено състояние. Отстрани пътеката беше подравнена от добре поддържани алеи с цветя, които се полюшваха леко от вятъра. Алекс почти очакваше да види пред себе си женичка с боне на главата, приклепнала наред алеята и погълната от грижи за растенията. Огледа се наоколо. Точно в такъв квартал искаше да живее майка ѝ — тих и добре охраняван от полицията, пазеща спокойствието на обитателите.

Погледна часовника си. Показваше точно осем и половина. Представи си как в този момент майка ѝ се качва в метрото на път за работа, където я очаква осем часа неспиращ труд, за да получи накрая мизерния си чек. Пари, с които не би могла да преживее, ако не бяха средствата, които дъщеря ѝ непрекъснато изпращаше. Затвори очи.

Допреди десет години майка ѝ редовно изпращаше малка сума, за да плати част от обучението на дъщеря си в колежа. Тя искаше Алекс да се дипломира дори повече от самата нея.

Загледа се към къщата на Бони и набра решителност. Трябваше на всяка цена да намерят тези наследници.

Приблужи се към входната врата и се опита да събере мислите си, преди да натисне звънеца. Отвътре се чу истеричният лай на малко кученце, което започна да дращи по вратата. Минаха няколко секунди, но не можа да долови никакви други признаци на живот. Отново натисна звънеца и кучето се разлая още повече. Изведнъж се чу дрънчене на верига и развъртане на болтчета от вътрешната страна. Вратата леко се пооткрехна и една стара жена, с невъобразимо раздърпана коса, едва показва носа си. Алекс забеляза, че не бе махнала няколко от вътрешните вериги. Стояха и се гледаха известно време, преди старата жена да заговори.

— Да?

— Съжалявам, че ви притеснявам тази сутрин, мадам. Вие ли сте Бони Шлигел?

— Да, аз съм.

Вратата беше отворена едва на няколко сантиметра. Алекс подаде визитната си картичка през тесния процеп.

— Мис Шлигел, казвам се Алекс Морено. Аз съм частен детектив от Олбъни. Надявах се, че...

— Един момент, моля — прекъсна я жената и неочаквано се обърна към малкото зверче, което се моташе из краката ѝ. Алекс чу как гълчи разбеснялото се животно, докато го отвежда някъде навътре. Бони не взе визитката, така че Алекс си я прибра обратно в джоба.

— И така, какво казахте? — попита жената, след като лицето ѝ се появи отново в тесния процеп на полуотворената врата.

— Да, мадам, казах, че съм частен детектив от Олбъни. Тук съм във връзка с издирването на близките на Джералд Джейкъбс. Причината да дойда при вас е, че името ви е споменато в некролога на мистър Джейкъбс. Надявах се, че може би знаете нещо.

Бони се намръщи.

— Вие за данъчните служби ли работите?

— Не, мадам. Не работя за никого. Работя за себе си.

Жената я изгледа от главата до петите, докато Алекс премисляше тежестта на въпроса си. Нещо в погледа ѝ подсказа, че има и други хора в къщата, най-вероятно на горния етаж.

— Какво искате да знаете за него? — попита Бони малко сопнато.

— Познавахте ли мистър Джейкъбс?

— Не повече от всеки друг.

— Имате ли нещо против да ми отделите няколко минути и да отговорите на няколко въпроса?

Алекс затаи дъх. Бони я изгледа отегчено и рязко захлопна вратата. За момент Алекс усети как сърцето ѝ слиза в петите, но в следващия момент веригите отново се раздрънчаха. Вратата се отвори широко.

— Нямам нищо против, но ако се окаже, че имате нещо общо с данъчните, няма да ви кажа нито думичка.

Алекс ѝ благодари и влезе вътре. Бони я въведе в притъмнялата всекидневна и я покани да седне на един стол. Няколко котки се бяха изтегнали на протрития диван, очевидно необезпокоявани от присъствието на непознат човек. Бони затвори досадното куче в друга стая, върна се и седна срещу Алекс върху безобразния, покрит с котешки косми диван.

— Обикновено не пускам непознати в дома си, но щом като твърдите, че сте дошли заради Джералд... Заинтригувахте ме...

Джералд, веднага отчете Алекс наум, като кръстоса ръце в скута си. Фактът, че го нарече на малко име беше обещаващо начало.

— Благодаря ви.

Бони запали цигара и задържа ръка над рамото си. Котка на черни райета скочи върху нея и се сви на кълбо в скута ѝ.

— Как казахте, че се казвате?

— Алекс Морено. Знам, че...

— Мексиканка ли сте?

— О, не. Родителите ми са испанка и американски индианец.

— Американски индианец, така ли? Щатските служби се отнесоха ужасно към вашия народ. Мислят си, че като ви дадат онези казина, ще ви оправят живота. Благодаря, но без този номер. Правят повече пари от това, отколкото можете да си представите. Научих всичко за това от предаването „60 минути“...

Алекс кимна с разбиране и отново кръстоса ръце в скута си. Стана ѝ пределно ясно кой е врагът в случая — Имиграционните служби. Бони несъзнателно ѝ предостави насочваща улика.

— Имиграционните не се отнесоха толкова зле с моите хора.

— Никога не постъпват честно — коментира Бони, изпускайки кълба дим. — Джералд си имаше куп проблеми с тях.

— Какво можете да ми разкажете за Джералд, Бони?

Старата жена всмукна дълбоко от цигарата си и впери поглед в Алекс. Със свободната си ръка почесваше муцунката на котката в скута си.

— Преди това искам да ви попитам нещо. Споменахте, че провеждате разследване на семейството на Джералд. За кого и защо?

Алекс остана силно изненадана от пределната ѝ откровеност. Явно я бе подценила. Изглежда, че Бони нямаше да ѝ предостави никаква информация, докато не изучи обстойно посетителката си. Но отговорът беше готов.

— Тук съм като представител на застрахователната компания. Изглежда, че мистър Джейкъбс е притежавал значителна като сума полица, която следва да се изплати на семейството му. Официалните служби и аз самата срещаме големи трудности в откриването им.

— Нищо чудно — отвърна Бони с усмивка. — Мисля, че ваш колега вече ми позвъни по телефона.

Алекс усети бесния ритъм на сърцето си. Знаеше кой е този друг „колега“, но това беше и последният човек, с когото Бони трябваше да разговаря.

— Така ли?

Бони кимна. Изправи се и натисна бутон на телефонния секретар в коридора. Алекс чуваше гласа съвсем ясно.

— Бари Лейк, „Дженерал инкуайъри“... Има нещо важно, за което трябва да поговорим... непременно ми се обадете...

— Днес сутринта бях в супермаркета — каза Бони. — Познавате ли го?

Алекс се усмихна вътрешно. Понякога е нужно да извадиш и мъничко късмет в тази игра. Изведнъж нещата потръгнаха много добре.

— Да, познавам Бари. Той се обажда по същия повод, заради който и аз съм тук. Но не се тревожете за него.

— Така ли е в действителност? — сряза я внезапно Бони. — Сигурна ли сте в това?

Алекс се опита да прояви незаинтересованост, извърщайки глава към всекидневната.

— Бари просто иска да поговори с вас за същото, за което говорим в момента. Можете да му се обадите, но не вярвам, че ще ви хареса да се повтаряте.

Очичките на Бони се присвиха подозрително. Алекс затаи дъх за момент, но се отпусна веднага след като старата жена натисна бутон за презареждане на секретаря отначало. Все още смръщила вежди, Бони се върна при нея на дивана.

— Както вече ви казах, мис Шлигел, единственото ни желание е парите от полицата на Джералд да отидат при неговото семейство, а не в общината на Ню Йорк. Наследниците му трябва да знаят какво могат да получат.

— Не мисля, че знам каквото и да било, което може да ви бъде от полза.

— Приятели ли бяхте с Джералд?

— Приятели? Това е доста хубава дума.

— От кога го познавате?

— От около две години. Срецах го на неделните концерти в парка. И двамата обичахме класическата музика. Джералд харесваше да свири Моцарт на пианото си. Беше чудесен пианист, преди да се появи онзи негов тик.

— Извинявайте, за какъв тик става дума?

— Ами, ръцете му започнаха да треперят и вече не можеше да свири както преди. Това много го измъчваше.

Алекс кимна с уважение и разбиране. Касетофончето с включен микрофон продължаваше да записва тихо всяка изречена дума.

— Някога споменавал ли е за семейството си?

— Не съвсем. Преди около година излязохме заедно на вечеря и след това поостанах малко у тях. Свирих му на пианото, после слушахме касетофона — изкарахме си чудесно. Явно Джералд си бе пийнал порядъчно, защото започна да ломоти нещо за някаква негова сестра, но когато го попитах за нея, той млъкна. Това е единственият път, когато си спомням да е споменавал нещо за близките си. В интерес на истината той беше съвсем самотен човек.

— И никога не ви е казвал името на сестра си?

— Никога.

— И не е споменавал в кой град евентуално живее?

— Не.

— Можете ли да ми кажете нещо друго, което би ми било от полза?

— Нека да помисля за момент.

Алекс усети как все повече се озадачава. Възлагаше голяма надежда да научи нещо от старата дама, но явно и тя не знаеше кой знае колко. Къде е тази сестра?

— Според мен Джералд ми беше хвърлил око — продължи Бони. — Той беше едно сладко старче и мой много добър приятел в продължение на цели две години. Харесвах компанията му. Беше толкова приятен, въпреки странностите си.

— Какво толкова странно ви е направило впечатление в него?

— Държеше в пълна тайна личния си живот. Но си мисля, че действително беше самотник. Почувствах се толкова ужасно, когато почина, че поех грижите около погребението. Ужасно е да умреш в пълна самота, не мислите ли?

Алекс кой знае защо се сети за майка си, но бързо пропъди мисълта за нея. Кимна към Бони да продължи.

— И още нещо много странно: каза, че е от Англия и действително имаше силен акцент, но определено не беше британски. А немски. Кажете ми тогава, как е възможно човек да се роди в Англия и да говори със силен немски акцент?

— Наистина е много странно — съгласи се веднага Алекс. — Попитахте ли го по този повод?

— Да. Каза ми, че баща му бил живял в Австрия.

— Вие сте влизали в дома му, Бони. Виждали ли сте някога снимки на семейството му или нещо друго?

— Никога не съм обръщала особено внимание на къщата му, въпреки че, уверявам ви, беше обзаведена прекрасно. Ще останете поразена от интериора на една привидно толкова малка къща. Такива прекрасни картини, огромно пиано, екзотични килими. Сигурно се е къпал в пари, за да си позволи всичко това.

— Споменавал ли е някога пред вас за други приятели или за мястото, където е работел? Изобщо от какво се издържаше?

— Не говореше за тези неща. Беше вече доста стар, когато се запознахме — някъде около осемдесетте и отдавна пенсионер. Никога не съм чувала да говори за други свои приятели.

Алекс се почеса по врата, осъзнавайки реалното положение. Бони всъщност не знаеше абсолютно нищо. Джейкъбс обичал класическа музика, нямал никакви приятели и говорел с немски акцент. Но това не им помагаше с нищо. Замисли се, докато малкият лаещ досадник се съдираше да напомня за себе си от другата стая.

— Били ли сте в някоя от стаите на дома му, освен във всекидневната?

Бони я погледна ужасена.

— Разбира се, че не.

— Нямах предвид това. Съжалявам, ако съм ви обидила неволно.

Бони я гледаше намръщено, докато продължаваше да гали котката в скута си.

Алекс се пресегна и докосна едно от пухкавите животинчета. Сети се колко остро се изказа Бони преди малко по адрес на Имиграционните служби. Струваше си да опита.

— Джералд работеше ли за правителството, Бони?

— Защо питате?

— Споменахте преди малко за Имиграционните. Просто ми стана интересно.

— Не, не е работел — отвърна ѝ троснато, като отново зае отбранителна позиция. — Защо всъщност сте се загрижили толкова за тази застрахователна полица?

— Плащат ми, за да върша тази работа.

— Не мисля, че мога да ви кажа каквото и да било повече — заключи тя. — Казах ви всичко, което знам. Джералд нямаше семейство, нито приятели. Врагове може би, но не и приятели. Може би трябва да потърсите именно враговете му. Сигурно ще е по-лесно да откриете тях.

Алекс не откъсваше погледа си от нея. Бони се смръщи и притеснено се размърда на стола си. Ето че думите ѝ се изплъзнаха от устата.

— Можете ли да ми разкажете за враговете на Джералд, Бони?

— Възнамеряваше да се справи с тях. Имаше план и добре щеше да ги подреди. Той... — Изведнъж спря и изпусна отегчена въздишка.

— Знам какво искате да чуете, но няма да стане. Обещах, че няма да казвам на никого и няма да престъпя дадената дума.

— Не смятате ли, че Джералд би искал да ми разкажете, ако знаеше, че това ще е от полза за близките му?

— Не, не съм на това мнение. Никой от семейството му никога не се интересува как е, нито си направи труда да дойде да го види. Какво семейство е това според вас?

— Да не би Джералд...?

— Престанете да се ровите — скастри я тя. — Само защото е мъртъв не означава, че ще започна да го разнасям наляво и надясно. — Избута котката от скута си и се изправи. — Нямам какво повече да ви кажа. Моля ви да си тръгнете.

— Бони...

— Трябва ли да извикам полицията?

Алекс усети полазващите тръпки на гнева, но бързо ѝ премина. Пое си дълбоко въздух. Бони изглеждаше развълнувана, дори малко изплашена. Ако я притиснеше още, едва ли би изкопчила нещо повече. Изправи се и с нежелание се отправи към вратата. Изчака Бони да ѝ отвори, преди да се озове отново на сутрешната слънчева светлина. Вратата се затвори бързо зад гърба ѝ и веригите шумно издрънчаха. Постоя малко преди да поеме по пътеката обратно към колата си.

По пътя Алекс се опита да нареди парченцата от пъзела. Стъклар емигрант от Англия, който говори с немски акцент. Двайсет и два милиона долара. Непоносимост към Имиграционните служби — дотук нищо странно. Доста шарена история, без особен смисъл, но по-мътна и от мътна вода. Алекс би помислила, че е изгубила пътя, ако не бе забелязала своевременно колата в огледалото за обратно виждане.

За първи път я забеляза в Олбъни, на няколко километра от дома си. Подозренията ѝ се потвърдиха след няколко пробни завоя. Четири пъти наляво и три пъти надясно — сивата кола си остана в неизменна позиция — два автомобила по-назад. От това разстояние не можеше да види точно, но като че ли вътре беше само шофьорът.

Опита се да прецени шансовете си. Можеше да опита да го заблуди или да предизвика среща. Съзнаваше, че първата възможност беше по-разумна, но след разговора си с Бони вече се чувстваше

подготвена да се изправи лице в лице с опасността. Особено когато ставаше дума за едно от копелетата на „Дженерал инкуайъри“.

Намали скоростта и съответно разстоянието между нейната и колата на преследвача ѝ стана една пресечка. Продължи да намалява постепенно, докато шофираше безцелно из уличките на Олбъни. След няколко пресечки, изминати на минимална скорост, преследващият я автомобил внезапно зави наляво и изчезна в странична улица.

Алекс спря на Колониал стрийт и поседя няколко минути, наблюдавайки движението в огледалото за обратно виждане. Почувства леко разочарование — сблъсък с конкурентите щеше да ѝ дойде добре за освобождаване на излишното напрежение. Отново включи на скорост и се отправи към вкъщи, без повече инциденти.

Едмънд Армингър се наведе над бюрото си и впери остър поглед в своя агент. Дерек Хенсън беше доста опитен, изпълнил успешно няколко изключително важни мисии през последните пет години. В океана от агенти, действащи извън Манхатън, той бе избраникът за случая Джейкъбс — съвсем прост, но от онези, които внезапно се объркват.

Артър Гордън не се изненада. Заел мястото до Армингър, той не отрони нито думичка по време на дискусията, с което мълчаливо се противопоставяше на своя заместник. От разговора, на който беше само ням свидетел, вече започваше да го боли глава.

— Как каза, че е името на онзи адвокат?

— Лойд Кьониг.

— Да започнем отначало. Отишъл си при Кьониг и...

— Когато му показах заповедта и поисках досието, Кьониг видимо се притесни. След като се помота минута-две, най-накрая си призна, че не е в него. Тогава вече се бе разтресъл от нерви.

— И къде обясни, че се намира досието?

Агент Хенсън погледна в малкия си бележник.

— Каза, че е предоставил временно досието на частен детектив от Олбъни на име Алекс Морено, която е била там от името на компания от Сан Франциско — „Мърчант и съдружници“. Каза също, че е предоставил едно копие и на частна детективска кантора от Лос

Анджелис — „Дженерал инкуайъри“. Кълнеше се, че това са единствените две фирми, с които е говорил.

— Свърза ли се с „Дженерал инкуайъри“?

Хенсън му подаде направо бележника си.

— Името е оградено, сър.

Гордън най-накрая се обади:

— Агент Хенсън, Кьониг обясни ли ви защо е предоставил досието на тези две частни детективски агенции?

— Каза ми, че били заинтересовани да огледат къщата, защото провеждали разследване по издирването на останали живи наследници.

Гордън кимна.

Армингър се замисли за момент, после се изправи.

— Засега това е достатъчно.

Агент Хенсън кимна с разбиране и се оттегли.

Гордън изчака вратата да се затвори, преди да се отпусне на стола си и да въздъхне тежко. Сега вече главата му се цепеше от адско главоболие.

— Защо частни детективи ще се интересуват от Джейкъбс?

— Но те не знаят, че ние също се интересуваме, нали? — попита Армингър, без да скрива раздразнението си. Отново погледна в бележника. — Алекс Морено, Лорънс Касълтън. „Мърчант и съдружници“ и „Дженерал инкуайъри“.

— Чувал ли си някога за тях? — поинтересува се Гордън.

— Изобщо не ме интересува кои са — искам да разбера единствено защо си врат и те носа в тази работа. — Включи интеркома. — Керъл, искам да провериш две лица — Алекс Морено от Олбъни, Ню Йорк, и Лорънс Касълтън от Лос Анджелис. Имената им се пишат точно както ги чуваш. Искам също пълна характеристика на техните агенции.

— Да, сър.

Щракна отново по интеркома и кимна към шефа си.

— Този случай с Джейкъбс започва да става твърде интересен.

— Не и за мен — отвърна Гордън, без да откъсва поглед от него. — Започваш да се интересуваш прекалено много. Искам да загърбиш всички подробности, преди да сме набавили по-сигурни доказателства.

Армингър се усмихна вяло.

— Не обичам да ме държат в неведение.

— Нито пък аз. Съгласен съм, че този път сме притиснати от времето. Ще си уредим една среща във Вашингтон, става ли?

— Мисля, че е крайно време, Артър, не смяташ ли? Трябва да разберем...

— Поласкан съм. Но вие и двамата трябва да бъдете много внимателни, докато не открия нещо повече.

7.

Алекс мразеше тази физиономия. Някога, още в колежа, той си я слагаше много често. Направо ѝ бъркаше в душата с този израз на зле прикрит скептицизъм. И след всичките изминали години все още продължаваше да я влудява.

— Не ми прави тази крива физиономия, Ник.

— За какво говориш? — отвърна Ник, като спря да се мръщи. Беше се облегнал на кухненския барплот. — От къде пък на къде реши, че се мръщя?

— Правиш го винаги когато не ми вярваш.

— Я ми кажи, защо някой ще те преследва, Алекс? Освен ако не иска да ти вземе телефонния номер. Не мога да се сетя за друга причина.

— Тези са от „Дженерал инкуайъри“. Те знаят, че сме се заели със случая и се опитват да разберат какви ги вършим. Сигурно и теб следят — просто не си забелязал.

— Да бе, да — като че ли това е нещо, което се пропуска лесно. И все пак не е чак толкова лошо някой да те следи. Това ми подсказва, че още нямат конкретна ориентация и се опитват да научат нещо по нас.

— Не ми харесва да ме следят.

— Приеми го като комплимент. Ако наистина са те, значи ни засвидетелстват голямо уважение. Прекалено голямо, бих казал.

— Ами ако не са били те?

— Тогава кой друг мислиш, че може да е?

Алекс се извърна, засегната, че не може да даде конкретен отговор. Забеляза, че кухненската маса зад гърба на Ник беше покрита с няколко малки купчинки хартия.

— Какво е това? — попита тя с жест към масата.

— Пощата на Джейкъбс. Грабнах я от пощенската му кутия, докато оглеждах къщата.

— Има ли нещо интересно? — попита тя, вземайки няколко писма в ръка.

— Нищичко. Толкова скучна, колкото и моята поща.

Тя се разрови в малките купчинки.

— Съседите знаеха ли нещо?

— Нищо. Джейкъбс е бил всепризнатият низвергнат съсед. Никога с никого не е разговарял. — Ник взе плик от пощенския куп. — Там се нахендрих на агент на „Дженерал инкуайъри“.

— С кола, предполагам.

— Не позна. Останах с впечатление, че те изобщо не си дават много зор. Кучият му син направи груба грешка, като ми каза: „Никога няма да разрешите случая“. Сякаш се опитваше да ми пусне въдичката или нещо подобно. Изсмях му се в лицето и си тръгнах. — Ник пусна плика обратно на масата. — Как мина при Бони?

— Не много добре. Тя знае разни неща, но не искаше да ми ги каже. Притиснах я малко и тогава изплю камъчето.

— Какво искаш да кажеш с това „тя знае разни неща“? Каква връзка в крайна сметка са имали помежду си?

Алекс измъкна една бутилка с минерална вода от хладилника.

— Приятели. Познавала го е от две години. Непрекъснато говореше за Имиграционните и за това колко много ги мрази. Изведнъж обаче се спече, когато я изненадах с въпроса дали Джейкъбс все пак не е работил за тях. Каза ми, че е обещала да си държи устата затворена и да не споделя нищо от тайните му. После започна да говори за враговете му. Това беше и последното, което ми каза. След това почти ме изгони от дома си. За твърде малко време смени прекалено много настроения.

— Звучи ми така, сякаш действително е знаела нещо.

— Записах всичко. Каза също, че веднъж е споменал за своя сестра.

— Това е страхотно. И какво още за сестра му?

— Разказа ми как една вечер са седели и си пиели и той просто се изпуснал. Не го притискала повече, защото така или иначе той не обичал да говори за семейството си. Така че, тя не знае нищо повече за сестра му.

— Е, поне знаем, че има семейство. Още нещо?

Алекс отпи от бутилката минерална вода.

— Каза, че Джейкъбс е говорел с немски акцент. Бил й разказал, че баща му е австриец. Но това не означава нищо, Ник. Тя просто отказа да ми даде ценната информация.

Ник замислено направи няколко крачки из кухненското помещение.

— Значи с какво си имаме работа? С един супербогаташ с немски акцент. Предполага се, че е австриец.

— Може да е бил нацист — допълни Алекс. — Това е възможно обяснение за парите.

Ник се усмихна удивен.

— И аз си мислех за същото нещо. Но какво, по дяволите, ще прави дърт нацист в Хъдсън, в сърцето на Ню Йорк?

— Същото, което правят и всички останали като него — крият се, предполагам.

— Това е доста налудничава история. Да си богаташ и да говориш английски с немски акцент не означава непременно, че си нацист. — После се замисли за момент и бързо я погледна. — Искам да чуя разговора с Бони.

Алекс намери касетофончето и го постави на кухненския плот. Ник се почеса по брадичката и мълчаливо се заслуша в записа, докато тя се зарови в пощата на масата. Не каза нито дума до края на записа.

— Тя знае нещо, това е сигурно. Мислиш ли, че е добра идея да отида и аз при нея и да се опитам да поговоря?

— Съмнявам се — отвърна Алекс, отваряйки уведомителното писмо от банката за сметката на Джейкъбс. — Сам чу колко е упорита.

— Не се занимавай с пощата — отбеляза Ник, като се пресегна към бележника си. — Имаме общо четирийсет и четири плика. Двайсет и пет са рекламни боклуци, седем сметки, едно уведомително писмо от банката и едно от обща взаимодателна каса. И никаква информация за близки или семейство.

Алекс се намръщи и седна. Все още се чувстваше силно раздразнена от мисълта, че я преследват.

— Накрая открих нещо много странно в пощата — каза Ник, като избута настрани купчинка с писма. — Погледни това и ми кажи какво мислиш.

Алекс веднага позна какво е това. Телефонна сметка. Прегледа внимателно и шестте страници. Общата сума за месеца възлизаше на

повече от двеста и петдесет долара.

— Явно е обичал да бърби по телефона.

Ник посочи списъка с извънградски обаждания.

— Погледни тези обаждания. Какво забелязваш?

— Огромна бройка с код 202.

Ник кимна.

— Районът на Вашингтон. Погледни номерата — всичките са различни, Алекс. Позвъних на някои от тях. Попаднах на Министерството на правосъдието, щабквартирата на ФБР, пресцентъра на Пентагона, боже господи!

Алекс постави пръста си на едно място върху телефонната сметка.

— Погледни това. На двайсет и пети август се е обаждал на този номер в 8:10 часа вечерта, после отново в 8:12, 8:14, 8:16, 8:19, 8:21...

— И аз го забелязах. Има много такива обаждания в този списък.

Тя сви рамене.

— Сигурно е бил от онези ненормалници, които си мислят, че правителството му е имплантирало в главата компютърен чип.

— Съгласен съм с теб, че сигурно е бил тотално побъркан тип. Но може и да не е бил такъв. Чудя се от къде се е сдобил с двайсет и два милиона. Може да е участвал в някаква крупна сделка, може да е било замесено и държавно ведомство.

— Вероятно е така — каза Алекс. — Няма да се учудя, ако се окаже, че е замесен и в убийството на Кенеди.

Ник я погледна с раздразнение.

— Ха-ха, колко смешно! Опитвам се да говоря сериозно.

— На кой му пука в какво е бил замесен — отбеляза Алекс и драматично разпери ръце във въздуха. — Просто трябва да открием семейството му.

— Тогава до момента не сме свършили абсолютно нищо. — Той бавно поклати глава. — Не мога да си спомня да сме имали досега случай, в който да разполагаме с толкова много ключови документи и с толкова малко сламки. Чудя се дали...

Телефонът извънтя. Алекс се изправи и вдигна слушалката.

— Здравсти, Роуз... наистина ли? Почакай за малко... — Прикри говорителя с ръка. — Ник, Роуз е на телефона. Казва, че току-що е получила някакво странно обаждане. Иди и се обади от апарата горе.

Ник изтича по стълбите и намери телефона.

— Здравсти, Роуз.

— Виж, преди малко получих доста странно обаждане. — Гласът на секретарката му трепереше и му прозвуча притеснено.

— И какво беше?

— Не съм сигурна. Тъкмо затворих на един вряскащ адвокат от Ню Йорк на име Лойд Кьониг. Каза, че трябва спешно да му върнеш досието на Джейкъбс. Не търпяло никакво отлагане и трябва да си го получи още днес. Каза и някои отвратителни неща за...

— Защо е бил толкова притеснен?

— Каза, че някакъв агент на ФБР е бил при него в офиса и е искал да види досието...

— Какво? — Ник едва не счупи химикалката в ръката си.

— Каза, че този агент искал да получи досието по случая Джералд Джейкъбс, както и имената на хората, които са се запознали с него. Дал е твоето име, Ник. Както и това на Алекс.

— Какво още ти каза? — попита Алекс.

— Каза още, че агентът го предупредил, че ще се върне за досието и ако го хване в лъжа за каквото и да било, горчиво щял да съжалява. Беше много груб...

— Записа ли го?

— Само накрая. Задръж така за секунда...

В слушалката се чу пронизителен шум, после шум от статично напрежение. След това прозвуча ясният глас на Роуз.

— ... да направя за вас, сър?

— Просто намерете проклетия си шеф, госпожо. И му кажете да ми се обади веднага! Трябва да си получа документите още днес! Онзи от ФБР ми диша направо във врата! Кажи му да ми върне досието моментално или ще му разпоря задника! Ще го влача по улиците и...

— Ще предам съобщението ви, мистър Кьониг.

— Най-добре е да го чуе колкото е възможно по-скоро.

— Сигурна съм, че ще ви се обади. Той проверява обажданията си.

— Ще чакам!

Ник долови страха в гласа на Кьониг. Усети как внезапно го обзема паника.

— Окей, Роуз, благодаря ти, че ми се обади. Ако се обади още някой — освен Дъг, разбира се — просто кажи, че не съм в града и няма как да бъда намерен по телефона.

— Добре, но внимавайте. И двамата.

Остави слушалката обратно на мястото ѝ и се почеса по брадата. Когато Кьониг му предаде папката с досието, много добре знаеше, че поема минимален риск. Шансът да сгафи беше едно на хиляда, а за десет хиляди доларчета — и то необлагаеми — си струваше да рискува. Сега обаче стрелката на рулетката беше спряла точно срещу неговия номер. В най-лошия случай можеше да помаха за сбогом на хубавата си чиновническа кариера.

— Защо агент на ФБР ще се занимава с това, Ник?

Алекс стоеше на прага на стаята. Потриваше нервно ръце — вреден навик, останал ѝ от колежа, който Ник много добре си спомняше. Той сви рамене и се опита да не издава притеснението си.

— Искане ми се да можеш да ти кажа. Може би все пак моите идеи не са чак толкова налудничави, а?

— Това не е на добро.

— Наистина не е на добро. Но идеално се връзва с онова, за което току-що говорихме. Джейкъбс навярно е бил важна клечка, сигурно е бил включен и в специалната програма за полицейска защита на свидетели. Това също може да обясни наличието на толкова пари.

— Кьониг го е загазил здраво.

— Той много добре осъзнаваше какъв риск поема, Алекс. Ще му пратим обратно досието, но не мисля, че това ще му е от голяма полза.

Тя бавно кимна.

— Мислиш ли, че ФБР ще тръгне и след нас?

— За какво?

— Но ние го подкупихме, Ник.

— Няма да ни притесняват — каза той с повече самоувереност, отколкото реално имаше. Не спираше да върти химикалка между пръстите си. — Кьониг достатъчно го е загазил. Ако каже на федералните, че сме му предложили подкуп, ще трябва и да признае, че го е взел, нали така? Сега той гледа да си спасява кожата. Няма да допълва обвиненията си, защото ще му се наложи да признае и своето участие в подкупа.

— Тогава какво мислиш ще обяснява — че просто така е дал на някого досието?

— Колкото и тъпо да звучи, сигурно ще направи точно това.

На лицето на Алекс се изписа скептична усмивка.

— Те ще ни се обадят, само гледай. Хващам се на бас, че ще се обадят.

— Може и да го направят. Всъщност не знам как ще действат.

— Това не ми харесва, Ник.

— Да не мислиш, че на мен ми харесва? Не ми се иска да се забъркваме с федералните. Но докато нямам основателна причина да спра с разследването, смятам да продължа работа по случая Джейкъбс. Много скоро ще има някакво развитие... — Изправи се и се приближи към нея. — Искam да хапна нещо за обяд. Какво има за ядене?

Тя го последва надолу по стълбите към кухнята.

— Може би онзи човек, който ме следеше, не е бил от „Дженерал инкуайъри“, Ник.

— Не знам кой е бил, но наистина смятам, че не трябва да се притесняваш за това. — Междувременно надникна в хладилника и направи крива физиономия. — Какви са тия „нискомаслени“ боклуци?

— Би ли забравил за момент стомаха си? Наистина се притеснявам за това.

Той затвори вратата на хладилника и се облегна на него.

— Разбирам те, Алекс, но просто не смятам, че това е причина за паника.

— Не се паникьосвам, но не ми харесва да ме преследват. — Алекс се обърна с лице към него. — Много е странно, Ник. Тук има и още нещо, за което все още не знаем.

Ник пхна ръце в джобовете си. Появата на ФБР в цялата работа несъмнено потвърждаваше хипотезата на партньора му.

— Трябва ни малко чист въздух — предложи той. — Искаш ли да се поразходим с колата?

— Да се разходим? Трябва да седнем и да обсъдим сериозно случая Джейкъбс.

— Точно това ще направим, сладурче. Имам страхотна идея.

Едмънд Армингър крачеше нервно по килима в манхатънския си офис и обмисляше последната информация, която бе получил. Не беше сигурен какво точно означава, но поне знаеше част от историята.

Направената справка сочеше, че „Дженерал инкуайъри“ са на гребена на вълната. Компанията представляваше лицензирана частна детективска агенция, основана през 1956 година от Лорънс Милтън Касълтън. Фирмата бе специализирана във „възстановяване на имущество и разследване на имотни въпроси“. Основният ѝ бизнес бе издирването на наследници. След локализирането на лица, придобили права върху определено движимо и недвижимо имущество, включително капитали, компанията вземаше процент от стойността на имуществото. В нея работеха трийсет и осем агента и очевидно дейността беше печеливша.

— Търсачи на наследници — обърна се той към Гордън. — Издирват наследници на имоти. С тях подписват официални договори, в които се определя процентът от наследството, получаван от фирмата.

— Това вече ми е познато — отбеляза Гордън, докато четеше листа.

— Звучи ми като прикрита форма на рекет — коментира Армингър. — Джейкъбс сигурно е оставил след себе си няколко банкови сметки.

— С какво разполагаме за другата компания? Как ѝ беше името?

— „Мърчант и съдружници“. Все още не разполагаме с информация за момичето — в базата данни има твърде много лица с името Алекс Морено. Централата на кантората е в Сан Франциско. От системата не можахме да изкопчим нищо повече. Имат разрешително за детективска дейност. Прилича ми на работа от типа „от днес за утре“. Много по-дребни риби от „Дженерал инкуайъри“, но търкат рамо в един и същи бизнес.

— Значи тези компании са пробутали подкуп на адвоката, за да получат това досие преди конкурентите си.

— И аз предполагам, че е имало подкуп. Очевидно този случай не се е очаквало да бъде разглеждан през следващите няколко седмици. Така си купуват една седмица преднина пред конкуренцията.

Гордън бавно потърка челото си.

— Още повече усложнения...

— Чудя се дали изобщо има наследници за издирване — каза Армингър. — Предполагам, че и ние ще разберем.

— Пробвай пак — каза Гордън. — Веднага ще позвъним и в двете компании и ще им наредим да стоят настрана от случая Джейкъбс. Последното, което ни трябва сега, е някоя детективска агенция да души там, където въобще не трябва да се припарва.

Армингър кимна и седна на мястото си. Обичаше да наблюдава Гордън от по-високото място зад бюрото си. Но не за дълго...

— И как мислиш, че ще го направим?

— Освободи ми една линия и се обади, по дяволите. Просто бъди твърд.

Армингър взе справката за „Дженерал инкуайъри“ и се пресегна към телефона. Президентът на „Дженерал инкуайъри“ се появи на линията почти веднага след като заместник-директорът на ФБР се представи.

— Тук е Лорънс Касълтън.

— Мистър Касълтън, с вас говори Едмънд Армингър, заместник-директор на централата на ФБР в Ню Йорк. Как сте?

— Чудесно — отговори Касълтън, след като прочисти гласа си с видимо усилие. — Какво мога да направя за вас?

— Това мое обаждане се наложи, след като тази сутрин на бюрото ми попадна папка с важна информация. Познавате ли Лойд Кьониг от общинската управа на Колумбия?

— Мисля, че това име ми е познато. Да, така ми се струва — отвърна Касълтън с възможно най-невинен тон.

— Аз също съм сигурен, че познавате това лице. Мистър Касълтън, добре ни е известно, че... за вашата връзка с мистър Кьониг. Уверявам ви, че тази информация никак не ми харесва. Но по някаква случайност не ви се обаждам, за да обсъждаме вашата нелегална дейност. Всъщност звъня ви по повод на последното наследствено досие, което сте получили от Кьониг. Папката с документите за наследството на Джералд Джейкъбс. Това име говори ли ви нещо?

— Да, известно ми е за какво става дума.

— В момента се опитвате да намерите живи близки на Джейкъбс, които да наследят неговия имот, така ли е?

— Да, върху това работим в момента — каза Касълтън, като гласът му започна да изтънява.

— Джералд Джейкъбс е поддържал приживе много тясна връзка с Бюрото. Не е в ничий интерес — най-малко във ваш — да разкривате подробности от тази връзка и да ги оповестявате публично.

— Това категорично не е цел на моята работа.

— Сигурен съм, че е така, но продължавам да настоявам за вашето сътрудничество. Фирмата ви трябва незабавно да приключи разследването си по случая. Това са моите очаквания от този разговор, мистър Касълтън.

— Да се откажем? — Гласът на Касълтън вече трепереше.

— Да се откажете и да ни предоставите цялата събрана до момента информация. Да изтриете изцяло случая от архивите си.

— И може ли да запитам защо трябва да го правим?

— Можете да питате каквото си искате, но аз мога да ви кажа само едно: вкарването на името на мистър Джейкъбс в съдебна зала ще разбуди въпроси, които отдавна са погребани за обществото. Предполагам, че разбирате защо не мога да ви кажа нищо повече.

— Разбирам.

— Тогава можем да разчитаме на съдействие от ваша страна, нали?

Отговорът на Касълтън дойде след няколкосекундна напрегната пауза.

— Винаги съм уважавал Федералните органи, директор Армингър. Но сега се чувствам леко объркан. Компанията, ръководена от мен, работи в този бранш повече от четирийсет години и никога досега не ми се е случвало подобно нещо.

— Разбирам, че молбата ми звучи необичайно, но не бих я отправил, ако не ставаше дума за сигурността на ФБР.

— Ами тогава — отбеляза Касълтън след още една продължителна пауза — ще изложа това, което ми казахте, пред моите съдружници, и ще го обсъдим съвместно.

Гордън задържа в ръката си телефонната слушалка и бавно кимна към Армингър.

— Може би не съм бил докрай ясен пред вас — обади се отново Армингър. — Казах ви, че трябва да забравите за този случай. Ако го направите, давам ви лични гаранции, че няма да бъде повдигнато обвинение към компанията ви за доказано подкупване на официални служители в общинската администрация на Ню Йорк. А Данъчните

служби ще проявят разбиране към делата ви през следващите двайсет години. Сега достатъчно ясен ли съм?

— Категорично — отвърна Касълтън с леден глас.

— Много добре. Ако това е всичко, аз ще...

— Преди да приключим разговора си, директор Армингър, чувствам се задължен да ви предупредя, че ние не сме единствените, които разполагат с информацията по случая с мистър Джейкъбс. Има и друга кантора като нашата, от Сан Франциско, която също се опитва да открие наследниците на мистър Джейкъбс.

— Вече знаем и за „Мърчант и съдружници“...

— Добре — прекъсна го Касълтън. — Ако трябва ние да се откажем от случая, очаквам да се обърнете със същата молба и към мистър Николас Мърчант.

— Той ще получи абсолютно същите прецизни инструкции, за това не се безпокойте.

— Случайно или не, но действително се безпокоя. Точно в момента мога да ви предоставя малко информация за тях. Естествено, ако се интересувате от осъществяване на по-нататъшни проверки.

— Каква информация?

— Основни данни. Николас Уилям Мърчант, роден в Сан Франциско, социалноосигурителен номер 569...

— Това няма да ни е необходимо. Но все пак ви благодаря за съдействието. Приятен ден.

Армингър затвори телефона и погледна към Гордън.

— Достатъчно категорично ли прозвучах?

— Впечатлен съм. Това с Данъчните беше добър ход. Дай да се обадим и на „Мърчант и съдружници“ и да забравим за тази работа.

Армингър намери номера в Сан Франциско и отново вдигна телефонната слушалка.

Лорънс Касълтън зарови лице в ръцете си и шумно изстена. Чувстваше се като след вътрешно земетресение, което е разрушило най-съкровенията мечта в живота му. Изведнъж му хрумна идиотската мисъл да зареже всичко за деня. Или за цялата седмица. Набра по интеркома номера в офиса на Ричард Борг. Той беше пред него само след двайсет секунди.

— Да не би пазарът да се е сгромолясал?

Касълтън се направи, че не е чул шегата, и впери в Борг стъклениците си, изпразнени от трезва мисъл очи.

— Представи си най-ужасното нещо, което може да ни се случи.

— Да не би Мърчант да са открили наследници! — извика Борг.

— По-лошо. Току-що получих нареждане да спрем работа по случая Джейкъбс.

— Нареждане? От кого?

— Току-що разговарях със заместник-директора на ФБР, Армингър.

Борг се вгледа внимателно в лицето му, опитвайки се да разбере дали шефът му говореше сериозно.

— ФБР ли?

— Изглежда, че нашият мистър Джейкъбс е бил по един или друг начин яко свързан с Бюрото. Изобщо не искат да припарваме до този случай, Ричард.

— Какво? И защо, по дяволите, да не можем?

— Не ми даде обяснения. Само ми заяви в прав текст да забравя за Джейкъбс — и разтърси глава от възмущение.

— Как ти звучеше? — обади се отново Борг. — Заплаши ли те?

— Каза, че няма да имаме никакви проблеми с Данъчните и няма да ни обвинят в подкупване на държавни служители, ако направим това, което се иска от нас. Ако не играем по техните правила... предполагам, че си представяш какво ще последва.

— Сигурен ли си, че всичко това е било законно? Да не би да...

— Проследих обаждането и наистина е било от централата на ФБР в Манхатън. Всичко си е напълно легално.

Борг стисна юмруци.

— Но това е пълна глупост! Не може просто така да ни нареждат как да си вършим работата!

— За съжаление, току-що точно това направиха.

— Ами Мърчант? Каза ли им за тях?

— Той ми каза, че вече знае и за тях. Ще им даде същите инструкции. Изплюх директно името, за да съм сигурен, че няма да забрави. Ако по някаква странна причина Мърчант бъде оставен да реши случая с Джейкъбс, ние, разбира се, ще теглим на Бюрото една дълга и сочна.

— Не мога да го повярвам! — изсумтя за пореден път Борг. — Двайсет и два милиона на една ръка разстояние и ние да не можем да си свършим работата? Защо, по дяволите...

Борг се сдържа, виждайки израза на приятеля си. Създателят на „Дженерал инкуайъри“ беше стиснал ръце пред гърдите си, а ъгълчетата на устата му се извиваха в полуусмивка — полуприсвиване.

— Никога не съм казвал, че ще изоставим случая, Ричард.

Борг го погледна изумен.

— Да не мислиш за...

— Много си прав. Да вървят по дяволите и ФБР, и тяхната курвенска тактика. Федералните нямат право да ни препречват пътя по този начин. Та ние с това си вадим хляба, да ги вземат дяволите. Това е Америка! Кой са те да ни нареждат да не си изкарваме хляба? Ние не се занимаваме с нищо нелегално. И какво сега, от нас се очаква да забравим за това само за да им направим кефа? Да, ама на мен не ми е удобно да се отказвам от законно упражнявания си бизнес.

— Значи казваш, че...

— Казвам майната им на ФБР — продължаваме да работим по случая. Да не съм луд да пропускам случая на столетието?!

Борг кимна.

— Какви проблеми са в състояние да ни докарат?

— Ще се оправим. В съда ще изпратим някой неизвестен, който ще ни представлява анонимно. Никога няма да разберат, че ние стоим зад това. След като спечелим делото, ще прехвърлим парите в офшорни банки. — Той кимна с дяволито самодоволство. — Не ме е страх от ФБР, нито от Данъчните. Няма да платя на тия чиновници — кождери нито цент за тъпото им „съдействие“. Е, от години чакаме да ни нарочат на мушката. Искат да ни правят ревизия, нека я направят. Даже да загубим два-три милиона от глоби, да не забравяме, че ще получим около десет милиона от случая с Джейкъбс. Това е сделка, на която съм готов да посветя всеки ден от седмицата.

— Има и още нещо, което не трябва да забравяме — отбеляза Борг. — Мърчант също няма да се откаже.

— А защо трябва да го прави? — попита Касълтън. — Бюрото не може да контролира и него. По дяволите, те сигурно няма да успеят и да го открият.

— Значи продължаваме?

Президентът се облегна на стола си и кимна категорично с глава.

— Давай да намерим тези проклети наследници.

Ричард Борг се усмихна широко. Президентът на „Дженерал инкуайъри“ не беше от скромните или лесно скланящите глава. Бяха чакали през цялата си кариера да попаднат на нещо толкова грандиозно. Дори Федералното бюро за разследване не можеше да застане на пътя им.

8.

В този четвъртък следобед нямаше нищо особено, както и в пътя за Хъдсън. Алекс наблюдаваше ресторантите и антикварните магазинчета по Уорън стрийт, които бягаха пред очите ѝ, докато Ник не откъсваше поглед от пътя пред себе си. Търсеше подходящо усамотено място, на което могат да поговорят и да подредят планове си. В края на улицата зави по Норт Фронт, после надясно и тръгна по моста, който минаваше над железопътната линия. Паркира на кея за лодки, след това се пхна през една дупка в оградата и закрачи по крайбрежната алея на река Хъдсън.

Алекс го последва през дупката на оградата, като първо се огледа дали някой не ги наблюдава. С крива гримаса измина половината разстояние по склона надолу, после приседна на един пън и кръстоса ръце пред гърдите си.

Само на няколко метра от водата Ник се наведе и взе едно гладко камъче. Направи две бързи крачки към водата и го хвърли по повърхността ѝ. Успя да преброи пет подскоци, преди то да потъне в дълбокото. Беше убеден, че хвърлянето на камъчета по този начин, също като издирването на наследници, е вроден талант. Баща му беше много добър и в двете неща.

Алекс седна на брега и нетърпеливо зачака. Гледката на подскачащи камъчета изобщо не я впечатляваше, затова насочи вниманието си към къщите наоколо. Разположени по брега на реката те бяха на около една миля от речната граница с района на Грийн. Все още не можеше да проумее защо Ник я довлече дотук. Определено не откриваше връзката между Джералд Джейкъбс и мотаенето по брега на река Хъдсън.

— Мога ли да те попитам какво правим тук в момента?

Ник заметна поредното камъче към синкавозелената река. Този път обаче то се завъртя шеметно точно шест пъти, преди да цопне шумно във водата. Пресегна се да намери друго.

— Мисля. Свежият въздух е добро средство, когато зациклиш при някакъв случай. Знаеш ли какво направих преди няколко седмици? Взех ферибота от Алкатрас и просто се разходих. Мислих много. Един ден по-късно намерих последния останал жив Джонстън.

— Сам ли отиде до Алкатрас? Време е да си намериш гадже, Ник. О, забравих, извинявай, че никак не си падаш по сърдечните въпроси.

При този коментар Ник я изглежда странно. Алекс беше скръстила ръце, устните ѝ оформяха иронична усмивка.

— Е, не бях чак толкова зле, нали? — попита той.

Тя сви неопределено рамене. Ник се намръщи и се приближи до нея.

— Просто така се получава, сладурчето ми, най-добрите ми идеи идват, когато съм насаме със себе си. В момента в главата ми е единствено мистър Джейкъбс. И планът започва да се избистря. — Той протегна ръката си към нея. — Ела тук при мен. Искam и ти да хвърлиш веднъж.

— Не, благодаря.

— Просто го направи. Само тогава ще ти кажа какъв ми е планът.

Алекс въздъхна отегчено и му подаде ръката си. На брега той намери подходящо камъче и го постави върху дланта ѝ.

— Това е идеално — каза той. — Искam да видя поне пет подскачалия.

Тя го хвърли със замах, от който последва едно гръмко цопване.

— Трябва да го направиш по-ниско — каза Ник, поставяйки ръка на кръста ѝ. — Приклекни леко в коленете. Направи няколко стъпки, все едно отстъпваш встрани. Хайде, дръж се естествено. Спомни си Тексас и как хвърляше капачки от бутилки с онзи твой замах на китката, а? — И вдигна ръка към рамото си, щраквайки с пръсти.

— Това беше преди много време.

— Само преди петнайсет години, а не преди петдесет. — Той хвърли рязко едно камъче към повърхността на водата. — Хей, това ми напомня... спомняш ли си за онзи уикенд, когато се разхождахме по Рио Гранде?

— Да, валя през целия ден и почти хванах пневмония. Прекрасни спомени.

Тя се върна нагоре по брега и седна на старото си място върху дървения пън. Той също седна до нея.

— Я, горе носа, мърлушко — опита се да я ободри, потривайки ръце една в друга. — Все още не сме се предали.

Алекс обхвана брадичката си с длани.

— Този случай наникъде не върви.

— Все още не си чула идеята ми. Готова ли си?

— Не, искам да те гледам как хвърляш камъчета във водата поне още половин час.

— Планът ми е много прост, макар и малко рискован.

— Би ли изплюл камъчето най-накрая?

— Ще влезем в онази къща.

Алекс заби поглед в камъчетата между краката си и леко се изсмя.

— Просто така, а? Не знаех, че ключът е у теб.

— Нямам ключ.

Тя се извърна към него и се загледа в профила му. Тази мисъл й мина по-рано и на нея, но не издържа проверката на разума.

— Само че според мен ти си бивше ченге, а не бивш престъпник.

— Изслушай ме за момент, Алекс. Когато чуках по вратите на съседите тази сутрин, успях да огледам около къщата на Джейкъбс. Проверих и входната врата — поддава и на най-малкия натиск. За мен няма да е никакъв проблем да я отворя. Достатъчно врати и ключалки са минали през ръцете ми. Единственият проблем е шумът. Кварталът е доста тихо местенце. Но точно тук ще се намесиш ти.

— Кой е казал, че и аз ще участвам в тази лудост?

— Ти ще си на пост — продължи Ник, пропускайки забележката покрай ушите си. — Ще паркираш някъде съвсем близо и ще гледаш дали няма да светне някой от околните прозорци, или идват ли отнякъде ченгетата. Изобщо няма никакъв риск да те хванат.

— Благодаря ти, че си се притеснил за моята сигурност — иронизира го Алекс. — Не ме е страх дори да вляза вътре, Ник.

— Знам, че не те е страх, но ми трябва човек отвън. През годините като ченге се научих на някои неща при влизане с взлом в къща. Нали все още имаш при себе си онези сладурски уоки-токита, с които някога си играехме?

— Трябва да са някъде из гаража. Дори не съм сигурна дали все още работят.

— Ако не работят, ще купим други. Ще ни е необходима мигновена връзка и при най-дребната поява на опасност. Мисля, че един през нощта е хубав час за посещение. Ще ми трябва доста време, за да проникна там. Петък вечер не е най-удачният ден, но е твърде рисковано да чакаме повече.

— Няма ли друг начин да се влезе, освен през главния вход? — попита Алекс, усещайки как постепенно я обхваща неподозиран ентусиазъм. — Няма ли да сме прекалено изложени на показ?

— Не може да чупим прозорци, а и не ми се спуска през комина. В интерес на истината входната врата е доста добре прикрита. Около стълбите е обрасло с буйни храсти. Стигна ли до стълбищната площадка, ще съм под идеално прикритие. — Ник се загледа в нея. — Какво смяташ? Луди ли сме?

— Ти си лудият. Да подкупиш някого е едно, но да проникнеш с взлом е съвсем друга работа, не мислиш ли?

— Говориш така, сякаш ще обираме къщата. Ние не сме крадци. Никого няма да нараним. Просто... ще огледаме наоколо.

— Все едно се разхождаме в музей, така ли си го представяш, Ник? Никаква разлика.

— Алекс, моля те. Наистина ли ти изглежда толкова зле отстрани?

— Достатъчно зле, за да те тикнат зад решетките.

— Ако ме хванат. Можем да се отървем с обвинение за нарушаване на частна собственост. Все пак няма да го направя, за да ме хванат. Ако се появи проблем с входната врата, просто се изпарявам оттам. — Той падна на колене пред нея. — Моля те, Алекс, нека го направим. Случай като този с Джейкъбс никога повече няма да ни дойде така на тепсия. Трябва да поемем риска.

Алекс не смееше да вдигне поглед. Той повдигна брадичката ѝ с пръст. Гледаха се един друг известно време, докато накрая лицето ѝ се озари от усмивка. Ник се ухили на свой ред и в този момент вече знаеше, че битката е спечелена.

— Това вече е моят партньор — каза той.

— По-разумният от двамата — отвърна тя.

Той се изправи и се обърна с лице към водата. Говореше за всичко това толкова конкретно, сякаш трябваше да отиде и да влезе в супермаркета. Но ако нещо не се получи както трябва, не биваше да има никакви последствия. Законите в отделните щати се различаваха, същото се отнасяше и до районите. Не можеше да се стигне до повече от шест месеца зад решетките. Ник потърка лицето си. Сега се чувстваше сигурен, но се чудеше ще го държат ли краката, когато изкачва онези стъпала до входната врата.

— Не мога да повярвам, че сме стигнали дотам — обади се накрая Алекс.

— Това е единственият начин.

Двамата замълчаха за момент — Ник си хапеше ноктите, а Алекс рееше поглед по водите на реката. Ник се наведе и взе за последно камъче в ръката си, което след малко се озова на дъното.

— Хайде да огледаме още веднъж Майкъл драйв — каза той, тръгвайки към колата. — Трябва всичко да планираме съвсем точно.

9.

Точно в един часа след полунощ синя камионетка се придвижи внимателно от пътеката на къщата и пое по улицата. Караха бавно към предначертаната цел. Всичко беше обсъдено до най-малки подробности, а възможните варианти — разиграни, така че се чувстваха достатъчно сигурни да пристъпят към изпълнението на плана.

Ник седеше на мястото до шофьора и усещаше избилите по гърба му капчици пот. През осемте години като служител в полицията никога не се бе потил толкова много от притеснение. Беше виждал премазани до неузнаваемост тела, мъртви деца и самоубийства с огнестрелно оръжие, но не трепваше пред подобни случаи. След първата година придобиваш имунитет, му бе казал Бил Мърчант. А ти имаш железен стомах. Баща му имаше право. Но се чудеше колко ли време им трябва на престъпниците да придобият железни стомаси. Вече съвсем се обърка.

Ранните часове на утрото бяха тъмни като в рог, нямаше и луна на небосклона да огрява пътя му. Преди да пристигнат на мястото, минаха веднъж по Майкъл драйв, изучавайки внимателно улицата за признаци на живот. Ник забеляза, че лампата пред дома на Джейкъбс беше изгоряла. Ето и първата пречка.

Алекс паркира камионетката до тротоара и изключи мотора. Ник погледна зад рамо, огледа жилищните сгради и впери поглед към къщата на Джейкъбс — четвъртата откъм ъгъла.

— Всичко върви по-добре, отколкото си го представях. — Ник звучеше по-уверено, отколкото се чувстваше. — Съмнявам се, че ще имаме по-удобен случай и по-благоприятна нощ от тази.

Алекс кимна.

— Всички къщи са тъмни, с изключение на една точно от другата страна на улицата.

Ник се огледа внимателно още веднъж. Носеше тежко камуфлажно яке върху дебел пуловер. В якето си имаше къса, но

здрава щанга, а на рамо беше праметнал раница. На ръцете си бе сложил черни кожени ръкавици, а предавателят стоеше в предния джоб на якето му. Провериха положението в двора и бяха доволни. Ник се бе сетил да махне номерата на камионетката, преди да тръгнат за Хъдсън.

— Приличаш на Рамбо — каза Алекс през нервен смях.

— Да се надяваме и че ще я свърша като Рамбо — отвърна Ник. Хвана дръжката на вратата, поколеба се за момент и погледна обратно към нея. — Ти добре ли си?

— Добре съм.

— Сигурна ли си?

— Попитай ме отново и вече ще ти кажа не. Размърдай си задника, преди да съм се размислила.

— Добре, добре. Ако всичко върви добре, ще се обадя след десет минути по предавателя. Ако нещо не се получи, ще се върна много бързо, така че ти бъди готова за тръгване.

— Ще бъда готова — отвърна Алекс. — Внимавай.

Ник стъпи на тротоара, затвори внимателно вратата и изчезна зад ъгъла.

Джон Малой се наведе над волана на колата си и се заслуша в хъркането на партньора си — ритмично, почти хипнотизиращо. При всяко похъркване усещаше, че още повече му се доспива. Ощипа се за пореден път и погледна часовника си. Един и двайсет. След още четирийсет минути и той щеше да заспи от отегчение. Тогава партньорът му щеше да види едно хъркане.

Бяха паркирали в края на Майкъл драйв, под сянката на едно дърво. Мястото им за наблюдение беше чудесно. Скучна и елементарна работа, но поне парите си струваха.

Малой се почиства почти щастлив, когато зърна човека на улицата. Докато го наблюдаваше, щеше да убие няколко минути. Взе бинокъла в ръце и го постави пред очите си. Самотната фигура крачеше бързо по тъмния тротоар на Майкъл драйв. Веднага се усъмни, огледа го внимателно и се зачуди какво ли прави тук по това време.

Ник вървеше с бързи крачки по тротоара към къщата на Джейкъбс и чуваше сърцето си как бързо бие. Въпреки задоволството

от съставения план, не можеше да преглътне усещането за надвиснала опасност. Случаят Джейкъбс се очертаваше уникален, не само заради парите. Винаги бе зачитал закона и въпреки скрупулите — неговите и на Алекс — по този повод, знаеше, че това, което върши в момента, е погрешно и непозволено. Сети се за баща си и се зачуди дали, ако в момента можеше да го види, щеше да каже, че синът му прекрачва всякакви граници. При тези обстоятелства обаче, не беше сигурен дали и самият Бил Мърчант нямаше да стори същото.

Докато Ник се приближаваше към къщата на Джейкъбс, заобикалящите сгради останаха тъмни и тихи. Преди да е размислил дали да продължи, зави наляво и бързо се шмугна по пътеката, която водеше към входната врата. Щом стъпи на площадката дъските шумно изскърцаха. Залегна като войник в окопите, временно прикрит от злонамерения взор на врага. Храстите в предния двор му предлагаха чудесно прикритие. Благодареше мислено на стареца, който приживе не си бе направил труда да посегне към градинските ножици.

Хвана здраво в ръка студения метален край на щангата и усети тежестта ѝ в ръцете си. Той се обърна с лице към вратата. Намери пипнешком топката и облягайки се с цялата си тежест, уверено напъха желязото в процепа между касата и ключалката. Придърпа вратата към себе си — знаеше, че лесно ще я измъкне от пантите, но го притесняваше евентуалният шум. Трябваше леко да се облегне на щангата и бавно да увеличава натиска.

— По дяволите...

Дървото напук проскърцваше, огъвайки се до краен предел. С прорязващ слуха трясък дървенията изхвърча навън. Вратата зейна отворена. Ник изпсува тихо и бързо я притвори към себе си. Нямаше никакъв винт, който да я придържа, така че тя хлътна леко навътре. Пресегна се в тъмнината, хвана се за някаква масичка, вероятно за кафе и подпря с нея вратата. Остави внимателно щангата на пода и надникна вътре. В къщата от отсрещната страна на улицата светна лампа. Той извади предавателя.

— Алекс...

Веднага се чу отговор от другата страна.

— Вътре ли си вече?

— Да. Къщата е наша. Внимавай за появата на ченгета. Ще се върна колкото е възможно по-бързо.

— Къщата отсреща светна...

— Знам. Просто внимавай за ченгета. Най-трудното мина.

— Побързай, Ник...

Ник се взря в непрогледната тъмнина. За добро или лошо, най-накрая беше вътре. Успя да проникне сравнително лесно, но това не означаваше, че някой любопитен съсед вече не вдига телефонната слушалка. Напрегна поглед, огледа помещението на всекидневната и си помисли: „Откъде да започна, по дяволите!“.

Къщата беше почти изцяло тъмна. Извади джобното си фенерче и освети със слабия лъч стаята. Светлината беше малко, но се виждаше, че старецът се е отнасял доста немарливо към поддръжката на дома си. Покрит с прах кристален полилей висеше от тавана, а под краката си имаше дебел ориенталски килим. От лявата си страна забеляза елегантни позлатени кресла от деветнайсети век с тапицерия в бургундско червено, които бяха разположени около стабилна маса, истинска антика. Огледало в тежка позлатена рамка висеше точно зад нея, а по стените се виждаха шедьоври на изкуството, всичките поставени в скъпи рамки. Прокара облечената си в ръкавица длан по една от тях, усещайки грубата повърхност под пръстите си. Всичко изглеждаше напълно автентично.

Несигурен откъде трябва да започне, Ник се обърна и се удари в една маса. Изруга приглушено, грабна две книги, които бяха върху нея, и започна да ги разглежда. Едната беше биография на Шопен, а другата — илюстриран превод на Дантевия „Ад“. След като не намери нищо между страниците им, остави ги настрана и продължи да оглежда всекидневната на светлината на фенерчето. В ъгъла се намираше масивно старо пиано, което му заприлича на ковчег.

Докато преминаваше от всекидневната в коридора, Ник забеляза дългите, извиващи се нагоре стълби. Хората обикновено държат личните си спомени в спалните си, скрити от очите на външни лица. Значи можеше да започне от спалнята. Тъкмо се канеше да се качи, когато погледът му долови леко проблясване в коридора. Приблужи се внимателно към примигващата в тъмното светлинка и веднага разбра откъде идва. Телефонният секретар беше включен и предупредителната му лампичка мигаше като фар в тъмнината. Странна работа, помисли си Ник, един самотник да получава толкова много обаждания. Насочи светлината към секретаря и го отвори,

измъквайки касетката от него. Сигурно щеше да чуе интересни неща по-късно.

Бързо тръгна нагоре по стълбите, направени от тежко дърво. Два огромни портрета украсяваха стената от дясната му страна. На единия се виждаше възрастен мъж с тъжен израз на лицето, с дълъг бял мустак, който стърчеше като скала над дълбок ров. На другия беше изобразена млада жена в елегантна бяла рокля, която носеше малко лятно чадърче. Ник прихвана здраво портретите и ги свали от стената. Изненада го значителната им тежест. Внимателно постави картините в основата на стълбите и се върна отново до стената. Опипа внимателно празното пространство зад свалените портрети. Почукваше леко, но не се чуваше никакво ехо.

Гледаш прекалено много детективски филми, Ник. Престани да си губиш времето... — каза си той наум.

Мисълта му се върна към взломния начин, по който проникна в къщата, и тогава включи отново предавателя си.

— Алекс...

— Какво става?

— Нищо особено. В момента се качвам по стълбите. Как е отвън?

— Тук всичко е наред. Онази светлина отсреща изгасна.

— Трябва и ти да погледнеш тук. Няма нищо общо с изгледа отвън. Старецът сигурно е използвал много добър дизайнер.

— Престани да разглеждаш като в музей и се хващай на работа.

— Ще се постарая да не се бавя повече от час.

— Цял час!

— Поне. Ще ти се обадя скоро.

Коридорът на горния етаж беше по-тъмен, отколкото стаите на долния, а светлинката от фенерчето му се стори още по-слаба. Имаше четири врати: една точно пред него, една отляво и две отдясно. Ник хвана и лекичко завъртя топката на първата отдясно. Тоалетна без прозорци и шест полици на стената. От тавана висеше най-обикновен шнур с електрическа крушка. Ник го дръпна и в помещението се разля мека светлина. Грабна кърпите от най-горната полица, разтърси всяка от тях и ги остави на купчинка на пода зад гърба си. Само след две минути всички предмети от тоалетната лежаха на пода в коридора. Не намери абсолютно нищо.

Следващата врата отдясно водеше към банята. Ник пребърка всички чекмеджета, както и аптекката, но не откри нищо повече от шишенца с лекарства — само си отбеляза вида им. Ако беше необходимо, щеше да се обади на аптекар, с когото да се консултира за здравословното състояние на Джейкъбс. Дръпна завеската на ваната, хвърли един поглед към нея, но не видя нищо. Спомни си за написаното в смъртния акт и освети ваната с фенерчето си. По ръба ясно се виждаше бледа розова линия.

Спалнята беше първата стая отляво. От пестеливия интериор Ник предположи, че е попаднал в стаята за гости. Едно-единствено двойно легло, чисто и оправено, се намираше до стената отдясно. Завесите бяха широко дръпнати, а на пода се процеждаше блед лъч светлина от някоя улична лампа. Помисли си за момент да дръпне завесите, но бързо промени намерението си. Изведнъж го обля гореща вълна, съблече си якето и го остави на леглото. Приблужи се до гардероба. Започна да изважда едно по едно и да захвърля на пода спортни сака, пуловери и жакети, като проверяваше старателно всяко джобче, всеки процеп. Кутиите по горния рафт на гардероба пазеха няколко покривки за маса и огромно разнообразие от шапки, ръкавици и прашлясали книги. Повечето бяха немски издания. Ник ги разгледа внимателно. Бони се оказа права — Джейкъбс беше немец. Или австриец. Книгите ясно го потвърждаваха.

Прелисти внимателно всяка от тях, търсейки картичка, изрезка от вестник, честитка за рожден ден — неща, с които обикновено се поддържа контакт със семейството. След като за пет минути огледа всички чекмеджета, също под леглото и под изтривалката на прага, той се промъкна до стаята в дъното на коридора. Ако изобщо имаше нещо, което да си струва в тази къща, то трябваше да се намира все някъде тук... Все нещо трябваше да изскочи.

Малой се засмя нервно, но чак сам не си вярваше. Въпреки изобилието от хрусталаци, които скриваха гледката, той ясно можеше да прецени, че тайнственият мъж вече е вътре. Да разбие вратата и да проникне вътре — на това копеле не му липсваше кураж. Но това не означаваше, че ще го оставят да се измъкне така лесно. Срѣга партньора си с лакът.

— Събуди се, там става нещо.

Рение изсумтя и се изправи на седалката. Малой кимна по посока на къщата.

— Някакъв тип току-що проникна вътре. Чух го с усилвателя. Вече е вътре.

Рение грабна бинокъла.

— Виждам единствено храсти.

— Да не мислиш, че седи на верандата и танцува. Повярвай ми, вътре има човек.

— Тогава какво ще правим?

Малой се замисли за момент. Не очакваха появата на когото и да било, това не беше предвидено.

— Инструкциите са да обезопасим мястото. Мамка му! Не аз съм се съгласявал на това. — Пресегна се назад и взе пистолета си. — Явно ще трябва да се запознаем с някого.

— Защо не го пипнем на излизане. Ще го сгачим на тротоара и лесно ще го приберем.

Малой поклати глава, счупвайки един кламер в ръцете си.

— Не можем да го оставим да се размотава вътре цяла нощ. Давам му само пет минути. Ако не излезе дотогава, аз влизам.

С притаен дъх Ник завъртя топката на вратата на последната стая от горния етаж и пристъпи вътре. Миришеше на прах и застояло, въздухът бе по-тежък и от този в крипта. Завесите бяха спуснати и в стаята не проникваше почти никаква светлина. Слабият лъч на фенерчето едва успяваше да разсее мрака и да очертае контурите на мебелите. Джейкъбс имаше огромно легло, почти с кралски размери, изящна рамка и завески. Ник потрепери при вида на тази почти средновековна подредба, но се осмели да прескочи направо през леглото, за да стигне до дрешника. Методично изпразваше всяко чекмедже, докато нетърпението и разочарованието му растяха с всеки изминал миг. Надникна и в дрешника. Там имаше ризи, сака, ботуши, книги — дори огнестрелни оръжия, но Ник не успя да открие нищо, свързано с личния живот на Джейкъбс. Озадачен и объркан, той стоеше по средата на стаята, сред купищата разхвърляни по пода дрехи и спално бельо. Погледна часовника си и установи, че е в къщата вече

двайсет и пет минути. Сети се за гаража и пристъпи към вратата, но после реши за всеки случай да провери и под леглото.

Ник се плъосна по корем на пода и започна обстойно да оглежда. Забеляза някакъв тъмен квадратен предмет и се пресегна към него. Празна кутия от кърпички. Захвърли я настрани и се насочи към вратата, но по невнимание закачи обувката си в ръба на килима и за малко да падне. Леко го подритна от пътя си, но после се спря. Пред погледа му за миг попадна нещо странно. Лъч светлина се плъзна на пода и той видя някаква неравност по паркета. Освети по-силно с фенерчето и наистина се оказа така. Спря и прокара пръсти по грапавата повърхност. Напипа едва видим ръб. Все едно малка вратичка бе внимателно направена точно на мястото, където се подпъхваше килимът. Опипа с пръсти, но не можеше да открие за какво да се хване. Слезе бързо до кухнята и намери здрав нож. Ако това, което търся, не е там, помисли си той, докато спринтираше обратно нагоре, значи тук изобщо няма да намеря нищо.

Подпъхна ножа в цепнатината и я разшири дотолкова, че пръстите му да могат да влязат по-навътре. Накрая успя да отвори поширока дупка. На светлината на фенерчето усети проблясъка на нещо желязно. Пресегна се към него и усети с пръстите си студения метал, а устата му пресъхна.

Извади кутията и я постави на леглото. Едва тогава видя пред себе си метална каса. Опитва се да я отвори, но видя, че е заключена. Реши да подпъхне ножа под краищата ѝ, но установи, че острието е прекалено дебело. Пулсът му се ускори. С бърза крачка, с кутията под мишница, Ник се върна в кухнята. Намери един нож с по-тънко острие и с него и металната кутия отиде във всекидневната. Постави я на масичката за кафе и подпъхна острието под краищата с всичка сила. След като се въртя около нея в продължение на няколко секунди, опитвайки се да я отвори, механизмът неочаквано поддаде.

Вътре в кутията имаше пликове за писма, един по-малък плик, както и три пожълтели черно-бели снимки. Първо разгледа трите малки фотоса.

На едната се виждаше малко момче, може би на около девет години, което държеше бебе в ръцете си. На гърба на снимката, с дребен почерк беше изписана годината 1922. На другите две снимки имаше две млади жени. Израженията на лицата им бяха тъжни и Ник

си помисли, че това са паспортни снимки. На гърба на едната пишеше Моника — 1935. На другата нямаше надпис.

— Здравсти, Моника — прошепна Ник, гледайки снимките.

Разпръсна пликовете и листовете по пода във всекидневната на Джейкъбс. Сред тях намери около дузина кратки, написани на ръка писма, две празни картички с изглед от Ню Йорк, и една празна поздравителна картичка. Тя носеше логото на „Холмарк“ и представляваше кутия за подаръци, украсена с разноцветни панделки и лентички. Отпечатаното вътре пожелание беше традиционното „С много благодарности!“. Изпращачът беше написал собственото си послание под печатното. Почеркът беше неравен и полегнал, типичен за човек в напреднала възраст.

Благодаря ти за шоколадовите бонбони, приятелю
мой! Поздравления за твоя нов живот!

Ото Кранцхофер

25 септември 1997 година

Ето ги ключовите думички, помисли си Ник. Най-важните думички. Приятелю мой! Твоят нов живот! Картичката беше в плика си за изпращане. Адресът на изпращача беше „Улица Малатрекс, номер 23. Женева“.

Върна вниманието си към написаните на ръка писма. Почеркът на всичките много си приличаше. Подозренията му се оказаха верни — бяха написани от едно и също лице на име Клаудия. Писмата бяха от адрес в Германия.

Ник постави писмата и снимките в раницата си. Можеше да ги разгледа и по-късно. Отвори по-тъмния плик и в него намери десетина по-големи снимки, този път цветни. Малко странно, но те бяха на мъже в костюми, на мъже, които разговаряха, на мъже, които излизаха от коли. Върна ги обратно в плика и също ги прибра в раницата. Не му беше сега времето. Остана да хвърли един поглед и в гаража. Бързо прекоси всекидневната, а портретите от стените не сваляха поглед от него.

Намери вратата, която излизаше от дясната страна на антрето — там се намираше гаражът. Светлината на фенерчето проряза

непрогледната тъмнина, откривайки пред погледа му малкото помещение и блещукащия в мрака, добре запазен, сребрист мерцедес. Ник обходи с фенерчето отсрещната стена. Стройно на рафта бяха подредени седем напълно еднакви картонени кутии. Измъкна една от тях, остави я на пода и я отвори.

Вътре в кутията намери стотици хвърчащи документи. Всеки от тях носеше — доколкото можеше да прецени на пръв поглед — печата на някаква финансова институция. Ник разгледа внимателно десетина документа. Въпреки дребните различия всичките изглеждаха почти по един и същи начин. Отвори капаците и на няколко от останалите кутии. Подобни документи преливаха във всяка една от тях.

Пращенето на предавателя го накара да подскочи.

— Ник! — В гласа на Алекс се усещаше паника. — Има някой отвън на тротоара! Един човек се намира точно пред къщата!

Ник поднесе предавателя до устата си.

— Ченге?

— Невъзможно. Той е... господи, Ник, той тръгва по пътеката! Ник!

Нямаше време да анализира ситуацията. Бързо натика огромния куп документи в раницата си и скочи на крака.

— Бъди готова за действие!

— Какво?

Изведнъж Ник рязко намали звука и гласът на Алекс замлъкна. Втурна се към всекидневната колкото може тихо, и бързо. Но вече беше прекалено късно. Върху завесите се очерта човешка сянка, после входната врата бавно започна да се отваря, спирайки в масичката за кафе. Ник се хвърли под огромното пиано и затаи дъх.

Със свит стомах и туптящо сърце Ник наблюдаваше как неканеният гост се промъква в къщата. В ръката си държеше огромно оръжие.

Новодошлият се плъзгаше от врата на врата, с максимално опънати напред ръце и приготвен за стрелба пистолет. Ник се опита дори да не мига, докато непознатият размахваше оръжието си из стаята.

Стрелецът явно остана доволен от огледа на първия етаж и забърза нагоре по стълбите. Започна да ги изкачва, поглеждайки зад гърба си при всяка стъпка напред. Ник затегна връзките на раницата и

се пригответи за щурм към вратата. Когато мъжът се скри от погледа му, измъкна се от скривалището си и тихичко забърза към входа. Замръзна при вида на мигащите светлини — сини и червени — в мрака навън. Ето че и ченгетата се появиха!

Щях много да се радвам да ви видя преди няколко години, момчета, помисли си той със съжаление.

Ник се насочи към задния изход, но вече изправен. Само че налетя и преобърна едно кресло, което шумно се стовари върху някакво бюро. Затича към оградата и моментално се покатери отгоре ѝ. Бързо се огледа, за да прецени разстоянието между себе си и своето спасение. От Алекс го делиха три къщи, всяка от които преградена с ограда. Трябваше да направи истинско бягане с препятствия, за да стигне до нея.

Прехвърли се през първата ограда и скочи в двора на първия съсед. Пребяга няколко метровата му градина и се покатери върху следващата ограда, когато изведнъж тя започна да се рони под пороя от куршуми, които заваляха върху него. Направо падна в следващия двор и препъвайки се, продължи да бяга към целта си. Вече виждаше светлините на улицата, където го чакаше Алекс. Прехвърли се и през третата ограда, докато куршумите не спираха да ваят около него. Усети как изкълчва глезена си точно когато прескачаше от оградата на последния двор на улицата. В околните къщи започнаха да светват една след друга светлини. Ник усети тежестта на цялото си тегло, докато преодоляваше и последното препятствие. Алекс го очакваше на ъгъла със запален двигател. Втурна се по тротоара, но точно преди да се хвърли в камионетката, щангата изхвърча от якето му и се търкулна на улицата. Но той бързо влезе в колата и Алекс шумно натисна педала на газта.

Малой се наведе през прозореца на спалнята и ясно чу шума от свистящи по улицата гуми. Удари с все сила по перваза и високо изруга. Не можеше да повярва, че го изпусна. Лош ъгъл или не, обикновено успяваше да улучи и със затворени очи.

Излезе бързо от спалнята и обратно по стълбите на долния етаж. Тъкмо мина първото стъпало, когато чу воя на полицейската сирена и

се закова на място. През завесите се виждаха притичващите фигури на полицаи. Съвсем ясно чу хлопването на врата на кола.

Прикри се обратно в сянката, когато входната врата зейна широко отворена. Вътре влезе само един полицай с готов за стрелба пистолет. Малой изпсува. Това не влизаше в плановете му. Но нямаше да се остави да бъде единствената мишка, приклещена в капана. Вдигна оръжието си, прицели се в гърдите на ченгето и натисна спусъка.

След петнайсет минути паркираха в гаража на Алекс. От всички страни изглеждаше чисто. Ник се строполи върху дивана във всекидневната. Разтърси глава, все още неспособен да се отърси напълно от уплахата и вълнението. От нерви Алекс не можеше да седне.

— Какво се случи, Ник?

Искаше ѝ се да получи някакъв успокоителен отговор, да чуе нещо, което да спре бесния ритъм на сърцето ѝ. Но Ник единствено поклати глава.

— Не съм сигурен. Който и да беше онзи, можеш да бъдеш стопроцентово сигурна, че не е ченге. Той стреляше по мен, докато прескачах оградите.

— Стрелял е по теб? — повтори Алекс с неприкрит ужас в гласа, който заседна като буца в гърлото ѝ. — Но аз не чух никакви...

— Със заглушител — обясни Ник. — И то доста добър. Единственото, което и аз чух, беше звука на свистящите покрай ушите ми куршуми. — И отново я погледна. — Наблюдавали са къщата, Алекс.

— Кой?

— Някой.

Алекс изглеждаше превъзбудена, докато крачеше напред-назад из стаята.

— Сигурно всичко живо на онази улица ни е видяло, докато се измъквахме, Ник.

— Нямаме номера, забрави ли? Престани да се потиш от притеснение. Всичко свършихме идеално чисто.

— Но кой ще си нарочи тази къща, Ник?

— Иска ми се да знаех. Защо въобще е необходимо да го правят?

— Господи — прошепна Алекс. — Ако онзи тип не е бил ченге, тогава какво се е случило, когато истинските ченгета се появиха на мястото?

— Предполагам, че са го закопчали за проникване с взлом. Ние сме недосегаеми, Алекс. Забрави за това.

— Разбира се, Ник, та теб едва не те застреляха, а и двамата помирирахме затвора. Да забравя, а? Просто ей така? — Тя спря да крачи нервно напред-назад и се облегна на стената с лице, обърнато към тавана. Трябваше ѝ минутка време, за да се овладее. — Намери ли нещо?

Той се изправи и грабна раницата си.

— Тази година Коледа дойде за нас малко по-рано. — Извади купчината хартии отвътре и тържествуващо ги размаха. — Дори си мисля, че сме ударили джакпота.

— Какво имаш?

— За начало имаме писма от някоя си Клаудия в Германия. Изглежда, че нашият човек наистина е бил немец. Само че и ти не знаеш „дойч“, нали?

— Да знам какво?

— Няма значение. Намерих и няколко снимки, както и куп документи в гаража му. Не знам откъде са и дали въобще може да са ни от полза, но ми се сториха интересни. Хайде, махни се от прозорците и ела при мен.

Накрая извади от раницата и по-тъмния плик — остави го настрана. Алекс седна до него и двамата насочиха вниманието си към писмата.

— Изглежда, че сме попаднали на две много сериозни връзки — каза Ник. — Ото и Клаудия. Клаудия обаче ме заинтригува повече. Тя се обръща към Джейкъбс с милото „Mein Liebling!“. За „mein“ знам, че е „мой“, но какво означава „Liebling“?

— Нямам представа. И каква информация имаме покрай това?

Двамата се заровиха в малките купчини листа. Ник триумфиращо размаха един от тях.

— Това тук носи дата 5-ти юни миналата година. Преди петнайсет месеца. Имаме и обратен адрес. Шьонес луфт,

Бернауерщрасе 445, Д-8340, Берхтесгаден. — Ник я погледна. — Имаме ли някой, който да ни помогне с превода?

— Имам един човек в града — каза Алекс.

— Трябва да му позвъним още на разсъмване. — Ник започна да се разхожда из стаята, като продължаваше да говори по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Ще изпратим тези писма по факса на твоя човек още сутринта. Искам да разполагаме с пълния и точен превод, за да ги анализираме. Ако всичко върви добре, трябва да взема самолет за Германия и да намеря тази Клаудия.

— Няма да ти излезе много евтино този полет — подхвърли Алекс. — Откъде ще намерим толкова пари?

— Вече е уредено. Поръчах на Роуз да ми преведе от кредитната линия към нашата бизнес сметка. — Погледът му обходи стаята. — Къде ти е атласът?

— Горе, в кабинета. Ще отида да го донеса.

Алекс се затича нагоре по стълбите и се върна почти веднага, носейки в ръка огромна книга. Ник я взе и прелисти страниците до картата на Германия. С пръст потърси името на въпросния град.

— Берхтесгаден се намира в Бавария, Германия. Струва ми се, че Залцбург, в Австрия, е най-близкото летище. — Веднага протегна ръка към телефонната слушалка. — Ало, бихте ли ми казали дали има някакви полети за Залцбург, Австрия. Първият възможен. Да, ще почакам...

Алекс разглеждаше снимките. Ник затвори телефона и сви ръката си в юмрук.

— Има полет за Франкфурт, Германия, с Джей Еф Кей, но е чак утре. От Франкфурт ще взема друг полет за Залцбург. Запазих си билет.

— И аз идвам с теб, нали?

— Какви ги приказваш, Алекс? Имам нужда от теб тук. Ако Клаудия ми даде имена на някакви близки, веднага ще ти изпратя информацията. И ти ще задвижиш нещата по-нататък.

Алекс постави ръце на хълбоците си.

— Ти запазваш за себе си най-сладката работа, а аз оставам тук като момче за всичко, така ли?

— Алекс, ти май не ме слушаш? Казах, че може би сега сме по-близо до наследниците. Какво още искаш? Защо изобщо ме занимаваш с подобни глупости?

Алекс се върна към заниманието си със снимките.

— Къде ги намери?

— Под паркета в спалнята му.

— Какво? Под пода?

— Ако щеш ми вярвай. Бяха в някакво... специално местенце, скрито под пода на спалнята му. Намерих го случайно, чист късмет. Казвам ти пак, това старче е било много по-хитро, отколкото въобще допускаме. — Той взе в ръка няколко фотоса и ги прегледа. — Тези снимки са доста странни.

— Приличат ми на шпионска работа.

Ник се вгледа внимателно и установи, че Алекс е напълно права — изглеждаха направени под прикритие. Беше използвана светлочувствителна цветна лента и висококачествена хартия. На тях се виждаха десетина мъже, всичките добре костюмирани. Излизаха от две големи коли и си говореха на малки групички. Изглеждаше, че се намират на паркинг, заобиколен от дървета и множество ниски храсти.

— Някои от тези лица ми изглеждат доста познати — отбеляза Алекс.

— На мен никой не ми е познат — отвърна Ник. — Кого гледаш?

Алекс посочи едно от лицата. Младежка, изпита физиономия, сериозен поглед, скрит зад очила с тъмни рамки. Сякаш гледаше направо в обектива.

— Не ти ли се струва познат? Отнякъде?

Ник се втренчи в лицето, но то не му говореше абсолютно нищо. Остави снимките на масата и вдигна рамене.

— Никога не съм го виждал.

Очите на Алекс изведнъж се разшириха от удивление.

— Боже мой, Ник — погледни този.

И му подаде друга снимка. Беше от същата групичка хора, но този път сред тях се виждаше някакъв сбръчкан старец. Стоеше изпънат като струна и беше единственият, който не носеше костюм.

— Къде е снимката от досието — бързо попита Ник.

Алекс му я подаде. Ник сравни снимката, направена от съдебния лекар при аутопсията, с намерените снимки. Нямаше никакво съмнение.

— Е, добре, това е Джейкъбс. Сигурно е наел някого, който да направи тези снимки. Но защо? Тези мъже не правят нищо особено.

— Не е важно какво правят — обади се Алекс. — А кои са. По някакъв начин тези лица са били важни за Джейкъбс. Хммм... — Тя се загледа в обратната страна на една от снимките и я подаде на Ник. — Тази е много сладка. Хвърли един поглед.

Снимката представляваше увеличение само на лицето на кльощавия младеж, когото Алекс му показва преди малко. Джейкъбс стоеше до него. На гърба, с черно мастило някой бе написал „Да се пререже гърлото на Тейлър!“.

— Чудесно пожелание — коментира Ник.

— За какво става дума? — попита Алекс, леко пребледняла от ужас.

Ник поклати безпомощно глава, след което започна бавно да прибира снимките обратно в тъмния плик.

— Дай да не губим време за това в момента. Вече знаем, че Джейкъбс не е бил добре с акъла, сигурно е бил отявлен параноик. Нека да се съсредоточим върху дамата от Германия. Имам чувството, че тя е нашата връзка към семейството.

Алекс държеше в ръце поздравителната картичка от Женева.

— Този тип Ото е приятел на Джейкъбс.

— И това ще проверим съвсем скоро.

— Не мога да повярвам, че си намерил всичко това.

— И това не е всичко. — Ник подаде на Алекс трите малки паспортни снимки. — Още нещо, което ми попадна...

— Моника 1935 — прочете Алекс на глас. — Може би сестра му?

— Надявам се.

— Друго?

Ник поклати глава, после се закова на място.

— По дяволите! Чак сега се сетих. — И бръкна за касетката, скрита в джоба му.

— Да не би това да е...?

— Да, това е. Къде е малкото ти касетофонче?

Ник я последва нагоре по стълбите към кабинета. Намери касетофона и пхна вътре касетата. Той се настани удобно и Алекс я пусна.

Биип... клик... бззззз... биип... клик... бззззз... биип... клик... бззззз...

И още десетина пъти, в същия стил.

— Някой явно не иска гласът му да бъде записван — коментира Алекс.

— Да не би да се чудиш...

Звукът на отчетлив глас накара Ник да млъкне моментално. Беше мъжки, но тих и монотонен.

— Мистър Джейкъбс, имаме послание от Тейлър... ще дойдем да ви посетим... клик... бзззззз...

Ник тъкмо се канеше да направи забележка, когато се чу и друг мъжки глас.

— Хей, Джейкъбс — тук е Демело... Трябва непременно да ми се обадиш още днес... много е важно... обади ми се... клик... бззззз...

— Какво мислиш? — попита Ник.

— Мисля си, че това не е на хубаво — отвърна Алекс. — Или поне не ми харесва тонът им. Кратки, нищо не казващи изречения. Много са внимателни какво говорят, защото са наясно, че всичко се записва.

— И аз съм на същото мнение. Това е...

Поредното съобщение сложи край на дискусията им. Този път мъжът звучеше отсечено и възбудено. Груб глас — на човек от улицата.

— Ей, Джейкъбс, тук е Демело... вдигни телефона... не ми се скатавай, човече... обади ми се веднага или ще ме видиш на вратата си... дявол да те вземе... клик...

— Същият тип — каза Ник. — Но този път са го препикали.

Касетката започна да прескача, след което сама се изключи.

— Десетина изтрити и три съобщения — заключи Алекс замислено. — Явно Джейкъбс е ядосал някои хора. Особено този Демело.

— И още веднъж попадаме на Тейлър. Явно по някаква причина Джейкъбс е взел от него снимки, след което са започнали да ваят обажданията.

— Тези съобщения ме плашат — каза Алекс. — Започвам да се замислям за инцидента с подхлъзването във ваната, Ник.

Той кимна бавно. Потърка брадичката си и се замисли.

— Да кажем, че Тейлър и Демело са очистили Джейкъбс. Не мисля обаче, че са такива глупаци да си оставят имената на телефонния секретар, не си ли съгласен?

— На мен името Демело не ми говори нищо особено.

— Така е, но обаждането от името на Тейлър ми изглежда по-фино, някак си по-разумно. Чудя се дали... — Захапа пръста си за миг, после махна с ръка във въздуха. — Всичко това е много интригуващо, но в момента ме занимава само мисълта за Клаудия. — Погледна часовника си. — Късно е. А ме чака дълъг полет. Трябва да дремна малко, преди да се е съмнало.

— Вече се съмва...

Ник взе касетофона и тръгна към стаята си. Очите му пареха, а глезенът го болеше. Добра се до леглото си и легна по гръб. Алекс се появи на вратата.

— Наистина трябва да поспя, Алекс.

— Още не сме поговорили за тези.

Тя размахна пред очите му документите от банковите учреждения, които бе измъкнал от гаража. Главата му се отпусна тежко на възглавницата.

— Измъкнах ги от гаража му. Мисля, че са уведомителни извлечения от банковите му сметки.

— Аз пък мисля, че става дума за нещо много по-голямо — каза Алекс, присядайки на края на леглото. — Знаеш ли какво е всичко това? Пълномощни писма. За сметки в швейцарски банки, Ник. Това са свидетелства за собственост. — Тя го погледна бързо. — Джейкъбс сигурно разполага с още дващест и два милиона в Швейцария.

— Това не означава за нас абсолютно нищо, докато не открием някакви наследници.

Алекс бързо прелистваше документите в ръцете си.

— Навсякъде пише Лудвиг Холцман. Сигурно Джейкъбс е този Лудвиг Холцман.

Ник седна в леглото. Измъкна от ръцете ѝ малък свитък и сам се зачете.

— Тук са споменати още куп други имена.

Алекс продължаваше да се рови.

— Но Холцман е единственото име, което се повтаря навсякъде. Ник, зад Джейкъбс сигурно се крие този, истинският — Холцман.

Ник се облегна назад.

— Може би, но ще ни е нужна повече информация, за да продължим напред. Сигурно в официалните бази данни фигурират

стотици лица с името Холцман. Не — първо трябва да проверим онази жена в Германия. Това е следващата ни стъпка.

Той измъкна тениската си през главата. Алекс кръстоса ръце пред гърдите си.

— Ти действително си луд, ако мислиш, че ще можеш да заспиш.

— Не и ако продължаваш да ми дуднеш над главата.

— Кога ще се обадиш на Дъг?

— Сутринта. Зарежи това сега.

— Лека нощ, сънливцецо.

Тя затвори вратата зад гърба си. Ник отвори очи и се загледа в тавана. В съзнанието му продължаваха да кънтят гласовете от записа на касетката.

— Обади ми се веднага или ще ме видиш на вратата си...

Замисли се и за нещастния случай с удавянето във ваната. Дали наистина става дума за невинно подхлъзване? След събитията тази нощ много се съмняваше в подобна версия.

Вдигна касетофончето и включи касетката да се превърти отначало. Заслуша се в тихо виещия механизъм и се сети за човека, който стреля по него от къщата. Като го сложеше в групичката с Тейлър и Джейкъбс, вече трябваше да мисли не за една, а за три тайнствени личности, без да има и най-бегла представа за кого става дума.

Натисна копчето за включване на записа. Батерията беше на изтощаване и гласът звучеше като предсмъртен стон.

— Мистър Джейкъбс, имаме послание от Тейлър... ще дойдем да ви посетим...

10.

На ъгъла между Пайн и Бродуей в Олбъни мъжът на име Крейгън държеше в ръка чаша кафе и наблюдаваше подранилите минувачи, бързащи за работните си места. Дремеше на поста си поне от четири часа, а го чакаха още толкова. Беше в ужасно настроение заради събитията от тази сутрин.

Когато лимузината намали и спря пред него, той изгаси цигарата си в останалото кафе и се качи в нея. Този път лицето за връзка му беше познато — блед, кльощав мъж, любител на скъпите вратовръзки и белите ризи. Нещо в този дребен, излъскан мъж дразнеше Крейгън — чувстваше се неудобно даже седейки до него, но имаше няколко други, чиято компания му допадаше.

— Какво, по дяволите, се случи, Крейгън?

— Поеми си дълбоко въздух, шефе. Изнервям се, когато някой ми вика насреща.

Лимузината се вля в трафика на улицата, докато двамата не откъсваха поглед един от друг. Дребничкият мъж примигна нервно, после сниши гласа си.

— Разкажи ми какво са видели твоите хора.

— Наблюдавали са къщата — започна да обяснява Крейгън. — Както се бяхме разбрали. Някъде около един и петнайсет след полунощ някакъв тип се е появил изневиделица и влязъл вътре. Изчезнал по стъпалата и после чули шум като от сгромолясване.

— Сгромолясване ли? Какво означава това?

— Същото, което чухте — сгромолясване. Нали разбирате, все едно някой рита врата или нещо подобно.

— Някой е проникнал в къщата?

— Точно така.

— И какво са направили твоите хора?

— Били са готови да го последват, но само минута по-късно се появило ченге.

— Исусе Христе — възкликна мъжът, който седеше отзад, почесвайки се по челото. — И какво е станало след това?

— Ченгето влязло през входната врата, после чули и изстрела. Минали няколко секунди, преди да се освестят и да разберат какво се е случило. Изглежда, че този крадец е носел в себе си и пистолет. Явно е причакал ченгето вътре, защото в момента, в който е влязло, е било застреляно.

Мъжете изблещиха очи и забиха поглед пред себе си. Колата се придвижваше по Кирнан плаза, после клаксонът изсвири и се чу звучна ругатня. Отделеният с тъмно стъкло шофьор не реагира по никакъв начин.

— Сигурен ли си за това? Откъде знаеш, че ченгето е било застреляно?

— Казаха ми, че са минали покрай къщата и са го видели да лежи на входната врата.

— Мъртъв?

— Това не мога да ви кажа.

— Видели ли са крадеца да се измъква?

Крейгън поклати отрицателно глава.

— Сигурно се е измъкнал през задния двор. Отпред така и не се е появил.

— И защо не са го последвали? — сопна се мъжът. — Застрелва ченге и те го оставят да си тръгне просто така?

— Момчетата ми не са там, за да си играят на герои, шефе. Освен това очевидно не са разполагали с много време, за да преценят ситуацията. Пет минути, след като ченгето е било застреляно, отвсякъде са се струпали коли.

Непознатият изглеждаше силно изплашен от току-що чутото.

— Никой не ни беше предупредил, че може да се случи такова нещо — отбеляза сърдито Крейгън, но все пак спазваше добрия тон. — Вашият приятел в парка вчера сутринта ме увери, че няма да имаме никакви неприятности. Хората ми не са очаквали да правят нещо повече от това да държат къщата под око. Не беше ли такава сделката?

Отговор не се чу.

Колата се насочваше към Норт Пърл. Крейгън усещаше, че търпението му да седи до дребничкия мъж се изчерпва. Главата го

болеше от безсънието. Червив от пари или не — това не го интересуваше, защото типът насреща се оказа костелив орех.

— По кое време е станало разбиването и проникването в къщата?
— внезапно попита непознатият.

— Може би около един и петнайсет.

— И ченгетата са се появили веднага след това?

— Може би след около пет минути.

— Значи не е бил вътре повече от пет минути, така ли?

— Точно така.

Мъжът кимна в знак, че е разбрал. После се пресегна напред и почука с химикалката си върху тъмната преграда, която го отделяше от шофьора. Лимузината намали и спря до тротоара. Крейгън беше сигурен, че поръчителят му е силно обезпокоен. Виждаше ситните капчици пот в тъгълчетата на устата му.

— Получи си парите за изработеното време. Възможно е съвсем скоро да ни потрѣбваш отново. Можеш ли да мобилизираш хората си много бързо?

— Веднага щом като парите са готови.

— Тогава всичко ще е наред. Чакай моето обаждане.

Крейгън излезе на тротоара и се замисли дали някога отново ще се чуят. Не беше сигурен дали изобщо го иска.

Изнасянето вървеше гладко. Двама едри мъже в бели гащеризони внимателно пренасяха дивана през вратата на дома на улица „Майкъл“, номер 198. Десетина федерални агенти щъкаха напред-назад като напад от гризачи, носещи на ръце кой колкото можеше да вземе. Всеки гледаше да изнесе нещо от по-леката мебелировка и вещи — кърпи, дрехи, столове, кухненски съдове. Хладилникът, гардеробите и другите по-тежки мебели бяха оставени на професионалните носачи. В мислите на всеки от тях се въртеше въпросът как ли ще се справят с огромното пиано.

Заместник-директорът Армингър стоеше отстрани на тротоара, с ръце, скръстени на гърдите. Въпреки абсурдността на тази заповед, всъщност той се забавляваше от ролята си на надзирател на носачи. Вдишваше с пълни гърди свежия въздух и това само по себе си бе приятна промяна. Беше убеден, че от централата в Манхатън, заради

постоянното циркулиране на въздуха от климатика, си е заработил някой ужасен рак на белите дробове. Така или иначе се бе приготвил за ранна смърт и беше свикнал с тази мисъл.

— Трябва все пак да почистим малко от прахта — обърна се към него старшият полицай. — Какво е толкова спешно, че хората ви не могат да почакаат един час?

Армингър издиша шумно.

— Вече ви казах, капитане, това е от компетенцията на федералните органи. За вас няма нищо повече тук.

Капитанът се намръщи под посребрения си мустак.

— Един от хората ми едва не бе убит на това място миналата нощ. Детективите ми имат право да влязат вътре и да огледат. Вие укривате свидетелства, дяволите ви взели!

— Свидетелства, на които ще се обърне сериозно внимание и в криминалните лаборатории на ФБР. Съжалявам, че полицаят е бил ранен...

— Така че да почакате един час нямаше да има никаква разлика — сопна му се капитанът. — Защо не изоставите това свое проклето упорство и не демонстрирате малко гъвкавост?

— Няма какво повече да обсъждаме, капитане.

— Искам да ми кажете името на шефа си.

Армингър се обърна с лице към него и го изгледа от глава до пети.

— Аз съм шефът. Вървете да досаждате на друг и на друго място.

Армингър подмина полицая и тръгна по тротоара. Огледа внимателно входа. Касата на вратата беше цялата извита, а бравата висеше като пречупен крайник. Насилена е, помисли си Армингър. Взломаджията явно веднага се е насочил към вратата и я е разбил.

Влезе вътре и огледа всекидневната. Навсякъде бяха разхвърляни различни вещи. Книги се търкаляха по земята, масичката за кафе беше преобърната настрани. На дивана, точно срещу него зееше празна метална касичка, като перла, разкрила съкровищата си пред света. Приблужи се до нея, с ръце в джобовете. Ако вътре е имало перла, отдавна вече бе изчезнала.

Качи се по стълбите до втория етаж. Носачите се бореха с матрака и той отстъпи крачка встрани, за да им направи място.

Коридорът беше пълен с дюшеци, кърпи и спално бельо.

— Роджърс — обърна се към един от агентите. — Каква е тази бъркотия?

Агентът сви неопределено рамене.

— Така си беше, когато влязохме, сър. Цялата къща беше обърната наопаки.

Армингър продължи по коридора и стигна до спалнята на стопанина. Спря се на прага и там си остана. Ето ти нещо интересно! От пода стърчаха няколко дъски, а отдолу зееше малка дупка. Приблужи се и погледна вътре. Малко пространство, но празно. Обрано съвсем наскоро. Крадецът явно си бе заминал със солиден улов.

Върна се обратно в предния двор. Полицейският служител стоеше облегнат на служебната кола и не откъсваше поглед от носачите. Армингър се приближи към него.

— Добро утро, полицай. Вие бяхте ли тук миналата нощ?

Ченгето кимна, без да откъсва поглед от къщата.

— Полицаят, който беше прострелян, ми е много добър приятел.

— Как е той?

— Ще оживее. Ще полежи известно време, но ще се справи.

— Това са добри новини. Бяхте ли тук, когато се стреляше?

— На път. Мисля, че видях онзи тип как изчезва по Гослен. Струва ми се, че беше камионетка — черна или тъмносиня. Изгубихме я из тъмните улички.

— Тук ли патрулирате обикновено?

— Да.

— Имали ли сте проблеми и друг път на този адрес?

— Никога. Какво става там вътре? Шефът ми направо пикае газ от нерви.

Армингър си мислеше вече за задния двор. Обърна се и се върна към къщата.

— Радвам се, че полицаят ще се оправи — каза на тръгване през рамо.

Заместник-директорът на ФБР влезе отново в къщата и мина през всекидневната. Носачите тъкмо оглеждаха пианото и се почесваха там, където не ги сърби. Агентите се правеха на много заети, избягвайки да кръстосват погледите си с техните.

Армингър огледа задния двор откъм вътрешния коридор. Нямахе и капчица съмнение в отношението на стареца към неговата градина. Целият двор представляваше изсъхнала и почерняла гора от треволяци и мъртви розови клони. Бетонираните пътеки бяха едва проходими от преплетените коренища на плевелите и храстите. Един агент обхождаше източния периметър, с очи, забити в земята.

— Изгуби ли нещо, Дейвис?

— Просто оглеждам, сър — отвърна агентът. — Погледнете към онази маса, сър.

Армингър се обърна и видя масата в коридора. Отгоре ѝ лежеше малко черно устройство. Той го взе в ръка и внимателно го огледа.

— Какво е това?

— Предавател от типа уоки-токи, сър.

— Благодаря ти, че ми го изясни. А сега е мой ред да попитам как действа, така ли?

— Намерих го до оградата — отвърна агентът, като се приближи към него. — Беше включено.

Армингър огледа предавателя с нескрит интерес. Беше евтина играчка и то пластмасова. Само че действаше безотказно. Отвори мястото, където се намираха батерийките. Девет волта, но вече бяха прокапали.

— Бил е включен, а?

— Да, сър.

Армингър кимна и прехвърли в главата си възможните заподозрени. Списъкът не беше дълъг. Прибра антената и сложи предавателя в джоба си.

— Уведоми ме веднага, щом откриете още нещо интересно.

11.

Слънцето клонеше към запад с отминаването на поредния ден. Наближаваше пет часа следобед.

Ник прикри очите си от отблясъците на летищната настилка и дръпна предпазителя срещу слънчевите лъчи. Още с излитането на полет 438 на компанията Джей Еф Ка, той смяташе да започне сериозна работа върху стратегията си. Щеше да разполага с предостатъчно време за това. Полетът до Франкфурт трябваше да продължи около осем часа. Оттам щеше да смени самолетите и да отлети за Залцбург, Австрия — още един час. Надяваше се, че ще бъде добре отпочинал; когато стигне до вътрешната граница на немската област, в която се намираше Берхтесгаден. Трябваше непременно да е отпочинал. Германия се очертаваше като страна с много загадки за него. Но такъв беше случаят и с Япония, Австралия, Дания и всяка държава, които се бе налагало да посети във връзка с издирването на наследници. Щеше да изработи план за действие в крачка, както правеше винаги. Вече си бе уредил преводач, който да го придружи до Берхтесгаден. Оттам нататък очакваше гладко развитие на нещата.

Самолетът зае позиция за излитане, когато телефонът му иззвъня от джоба като пърхаща птичка. Гласът на Роуз бе доста уплашен.

— Ник, какво става тук? Току-що се връщам от задачите си навън и тези двамата вече ме чакаха. Казват, че били от ФБР. Задаваха ми какви ли не въпроси за теб.

— Дошли са в офиса?

— Двама. И не бяха никак добре настроени.

Ник се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото му, но не успя. Не бе очаквал нещо повече от едно телефонно обаждане на федералните.

— Какво точно казаха, Роуз?

— Казаха ми, че няма да си тръгнат докато не се свържа с теб. Не знаех какво да правя. Накрая им казах, че ти изпращам съобщения на пейджъра цял ден, но ти не си ми се обадил.

— И тръгнаха ли си?

— Да, но оставиха един телефон в Манхатън. Трябва да търсиш заместник-директора Едмънд Армингър.

— Заместник-директорът? — попита Ник, по-силно, отколкото искаше.

— Да. Този заместник Армингър е оставил няколко съобщения на телефонния секретар. Струва ми се, че е сериозно обезпокоен от нещо. — Роуз направи пауза, за да си поеме дъх. — Какво става, Ник? Не искам да се замесвам в нещо нередно.

Една стюардеса мина покрай него и му хвърли укорителен поглед. Самолетът всеки момент щеше да излети.

— Няма да се замесиш в нищо, Роуз — каза той съвсем тихо. — Не знам какво искат тези хора от мен, но това определено няма нищо общо с теб.

— Добре тогава, точно от това се притеснявах. Мисля, че е най-добре да им се обадиш още сега.

Ник захвапа нокътя си и заби поглед в пода.

— Дай ми телефонния номер...

Двигателите на самолета ревяха все по-силно, набирайки скорост, и усещането му за повдигане в стомаха започна да става по-осезателно. Никога не можеше да го потисне. Така и не се научи да изпитва удоволствие по време на полет. Положи глава на облегалката зад себе си и затвори очи.

ФБР не беше фактор, който да пренебрегне, колкото и да му се искаше да го направи. Това специално внимание не предвещаваше нищо добро. Определено можеше да каже, че не са дошли в офиса, за да му предложат работа. Беше чувал разни истории за федералните агенти — по-точно за мръсните трикове, които използват и със сигурност знаеше само половината истина. Трябваше да им се обади, в това нямаше съмнение. Но ако го направеше в този момент, при всички случаи това означаваше край на разследването по случая Джейкъбс. Мисълта го накара да се намръщи. Моментално взе решение, своеобразен компромис. Наистина възнамеряваше да им се обади, но едва след като се срещне с Клаудия. Дотогава щеше да се прави на приятно разсеян.

Пресегна се към прозореца и дръпна сенника, макар да се съмняваше, че ще може да заспи.

Събуди се малко по-късно с усещането за дезориентация и вдървеност. Часовникът му показваше, че е минал не повече от един час. Вдигна сенника и се загледа навън към червеникавите лъчи на залязващото слънце. Под себе си виждаше сива пелена — Северния Атлантик простираше спокойните си води като огромно спящо чудовище.

Разкърши схванатия си врат и си помисли за часовете, които тепърва трябваше да убива. Пропусна през съзнанието си завръщания се спомен за ФБР и реши да прегледа записките си. Определено бяха по-интересни, отколкото последния брой на „Таймс“.

Още на разсъмване дадоха писмата на Клаудия на преводача от Олбъни, предложен от Алекс. Текстът се оказа несвързан и объркан, но във всяко едно тя се обръщаше към Джейкъбс с милото „скъпи“. Клаудия разказваше за Германия и за времето, после изведнъж се впускаше в спомени за войната, за трийсетте години и за какво ли още не. Алекс беше убедена, че Клаудия е била любовница на Джейкъбс. Ник обаче не се чувстваше толкова сигурен. Повече залагаше на варианта, че тази жена е леко мръднала или най-малкото страда от старческо слабоумие. Преводачът от немски също се съгласи с неговия извод. Но на практика това нямаше особено значение. Клаудия познаваше Джейкъбс. Значи трябваше да бъде проверена.

Времето течеше по-бавно и от хода на костенурка. Ник разпредели оставащото време между преглеждане на бележки, откъслечен сън и гледането на някакъв филм. Насън му се явяваха накъсани и объркани събития. Видя отново своя убиец в къщата на Джейкъбс. Сънува Ема Маклюър и сина ѝ, както си седяха на прокъсания диван във всекидневната. Видя и баща си на една маса в моргата, с мраморнобяло изпито лице. Голото му тяло, нямащо вече нищо общо с човешкото, приличаше на безформена маса кости и плът.

Стресна се в съня си и реши да си поръча коктейл.

Смяната на самолета във Франкфурт премина гладко, а полетът до Залцбург продължи около час. Ник се загледа в суетнята на хората на земята, докато самолетът се готвеше да кацне на австрийското летище. Времето беше мъгливо и студено — едва виждаше светлините от фаровете на автомобилите, които се движеха по извиващите се планински пътища. Непозната територия, непозната земя... Никога досега не му се бе случвало да се връща от някоя страна, без да е намерил клиенти. Не му се искаше точно този да е случаят, при който късметът да му изиграе лоша шега.

Самолетът с клатушкане се приземи на пистата, окъпана от лекия дъжд. Ник се изправи и се пресегна над главата си, за да прибере пътната чанта. Чувстваше лека тръпка, която все повече се засилваше. Мина митническия контрол и тръгна през терминала на летището на Залцбург. От високоговорителите над главата му се лееха непрекъснати съобщения с приятния глас на млада фройлайн. Терминалът беше претъпкан от пътници, повечето светлокоси и синеоки. Това бе за него странна гледка в сравнение с впечатленията му от международното летище на Сан Франциско. Намери едно такси, което го откара до агенция за отдаване на коли под наем. Само след петнайсет минути караше с максимална скорост из красивия провинциален пейзаж на Австрия, по южния аутобан номер 312, след което премина митницата на германската граница. Според картата, с която разполагаше, маршрутът му не беше особено труден — около половин час по аутобана и след това директно влизаше в сърцето на Бавария. И в Берхтесгаден.

Ник се дивеше на гледките, които го заобикаляха по стръмно изкачващия се нагоре път. Сивият пейзаж на немската граница остана зад гърба му и сега над главата му се бе ширнало невероятно синьо небе, което се отразяваше в настилната на аутобана. От дясната страна на пътя се извисяваха масивни варовикови и гранитни скали, красиво съчетаващи се със зеленината на околните долини. Алпийските пасища преливаха от цветове. После следваха вековни гори, покриващи цялата страна. Гледките ставаха още по-приказни, когато погледът му се плъзгаше към долините и котловините, потънали във величествената сянка на баварските Алпи. Свали прозореца на колата си и шумно вдиша студения, напоен с миризма на бор въздух.

Красотата на природата по време на пътуването така успокои нервите и напрежението му, че той за малко да пропусне отбивката. Пътят по-нататък представляваше извиваща се каменна настилка, от която воланът в ръцете му неудържимо трепереше. Според картата малко преди Берхтесгаден трябваше да мине през малко планинско селце с име, което трудно би запомнил, още по-малко произнесъл. Отново направи справка с картата. Бишофсвизен.

Пътят се поизравни, когато най-неочаквано Ник се оказва в центъра на малко селище. Намали скоростта. Вече се намираше на площада и от лявата си страна видя отворен супермаркет. В него влизаха и излизаха възрастни жени, записани в избора на най-подходящата стока. От дясната му страна имаше хотел в бежов цвят, с дървени балкони и разноцветни саксии по тях. Местните хора си почиваха под сянката на чадърите на местното кафене.

Намери адреса, който търсеше, и спря до тротоара. Поради вече направените приготовления само за минута той ангажира един едър селянин, на средна възраст, с името Ролф, който да му бъде преводач. Договориха се за щедрата сума от двацет и два долара на час.

Когато отново тръгнаха по пътя, Ролф попита дали може да запали цигара. Свалиха прозорците. Ник помисли за момент, че при бурния вятър навън редките косми по главата на неговия спътник ще отлетят. Колкото по-високо се изкачваха, толкова по-силно усещаше свистене в ушите си.

— Да, Берхтесгаден е на по-малко от пет минути оттук, хер Мърчант. Просто следвайте пътя. Ще стигнем много скоро.

Ник кимна и погледна скоростомера на колата. Буквално летяха по пътя, което си беше реална опасност да се върне у дома по-скоро, отколкото планираше. Все пак Ник се наслаждаваше на удоволствието от пътуването по аутобан с повече от сто и двацет километра в час. Ролф се излегна на седалката с кръстосани ръце на биреното си коремче, явно недоволен от поддържаната скорост.

— Ако нямате нищо против да ми кажете, къде точно отиваме в Берхтесгаден, хер Мърчант?

— В един старчески дом, казва се „Шьонес луфт“. Чували ли сте за него?

Ролф кимна и едновременно с това се прозя.

— О, да. Доста самотно местенце. Имате ли близки там?

— Не — отвърна Ник, зачитайки се в пътния знак, покрай който минаваха. — Просто трябва да свърша работа за мой клиент от Съединените щати.

Ралф посочи пред себе си.

— Ето тук трябва да отбиете. Намалете скоростта или ще пропуснем.

Ник отпусна педала на газта. Клаудия беше толкова близо, че сякаш усещаше нейното присъствие. Заби нервно пръсти във волана, докато излизаше от удобния аутобан. На ниска скорост колата пое по виещ се път, който минаваше покрай внушителни скални морени. Отляво се виждаха планински хижи, някои вградени направо в скалите, които се извисяваха над главите им. Пред тях се появи сива каменна църква, на две нива, с кули близнаци, сочещи към синьото небе. Изваяните фигури на няколко статуи в окаяно състояние стърчаха самотно от нишите на постройката.

Подминаха църквата и Ник зави наляво, както го инструктираха. Пътят отново започна да се изкачва стръмно нагоре. След около двайсет минути излязоха на равен участък и изведнъж се озоваха на кръгло място за паркиране. Огромно здание, украсено с бели колони, изплува пред тях в далечния край на паркинга. Заприлича им на мавзолей. Ник паркира колата пред една сграда. Постави касетофончето в джоба на якето си като провери още веднъж дали касетката е превъртяна отначало и погледна към Ролф.

— Нямам представа дали жената, с която искам да разговарям, знае английски. Ако знае, няма да имам нужда от услугите ви. Естествено, ще ви бъде платено за времето. — Ролф кимна, без да показва каквато и да било емоция.

Ник излезе от колата и огледа дома „Шьонес луфт“. Ослепително бяла сграда с четири масивни колони от гранит на входа. Всичко внушаваше спокойствие и стабилност, който бяха устояли от времето на Втората световна война. Замисли се за момент дали точно такова не е било намерението на архитекта. Домът изглеждаше топъл и уютен.

На входа минаха покрай изящно аранжирани алеи и висящи цветя и влязоха в сградата през няколко масивни дъбови врати. Възрастна жена, облечена цялата в бяло, пишеше на дъска пред входа. В момента, в който сянката им падна върху дъската, острият ѝ поглед се премести върху тях.

— Яа?

— Здравейте — каза Ник с усмивка. — Говорите ли английски?

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита тя вместо отговор, прикривайки очите си с ръка.

— Бих искал да говоря с една от обитателките на този дом, ако, разбира се, е възможно.

— Роднина ли сте на някой от тях?

— Не. Казвам се Ник Мърчант, работя като частен детектив в Америка. Имам важни новини за човек, който живее тук — става дума за семейни дела.

— Имате ли уговорена среща? — попита старата жена, протягайки се към голям кожен тефтер. — Обикновено изискваме от посетителите, които не са роднини, да имат предварително уговорена среща.

— Не, нямам уговорка, но случаят не търпи отлагане, затова нямах време да предупредя.

— Как се казва човекът, когото търсите?

— Малкото й име е Клаудия. Не съм сигурен за фамилията. Изпращала е писма и картички на свои близки в Съединените щати.

Устните й се свиха — сигурен знак, че това, което ставаше в момента, й беше крайно неприятно.

— Ще трябва първо да говоря с охраната — каза тя и се изправи.

— Ще ви бъда безкрайно благодарен.

Ник кимна неодобрително към Ролф. Охраната? Мислеше си, че това е старчески дом, а не приют. Явно персоналът поддържаше здрава връзка помежду си. Надяваше се самият той никога да не завърши дните си на такова място.

Хвърли поглед зад рецепцията, надявайки се да види нещо от просторната всекидневна. Стените бяха украсени с богато орнаментирани тапети и картини, килимът беше плътен и сравнително нов, но някак си му приличаше на цветен камуфлаж. Побиха го тръпки от това място, приличащо повече на отделение за временно пребиваващи болни, отколкото на старчески дом. Чудеше се дали Клаудия въобще може да се движи.

Жената се върна много бързо и водеше със себе си още по-намръщена старица. Новодошлата имаше внушителна осанка, розово

бледа кожа, широки рамене и тънка шия. Огледа Ник с видимо неодобрение.

— Вие ли сте искали да видите Клаудия Дорш? — Попита с властен глас тя.

— Да, мисля, че това е цялото ѝ име.

Жената мина бавно от другата страна на рецепцията, като внимателно оглеждаше Ник и неговия преводач.

— Аз отговарям за охраната на този дом. Това е частна собственост. Не допускаме външни хора да се мотаят наоколо и да смущават спокойствието на обитателите. Мнозина от живущите тук не са в добро здравословно състояние. Неочаквано посещение може сериозно да ги разстрои, хер...?

— Мърчант, Ник Мърчант. — Ник им подаде визитката си и изчака да се запознаят със съдържанието ѝ.

— Дошли сте от много далече, хер Мърчант.

— Да, така е, фрау...?

— Брауш.

Ник се обърна към преводача си:

— Може ли да ни оставите за малко насаме и да ме изчакате отвън?

След като Ролф излезе, Ник се върна към разговора.

— Има ли някъде тук местенце, където можем да седнем и да поговорим на спокойствие, фрау Брауш?

— За какво става дума?

— Семейен въпрос, който засяга една от вашите обитателки. Моля ви, само за няколко минути и ви обещавам, че след това веднага ще си тръгна. — Внимаваше изключително много какво и как говори. Жената изглеждаше доста враждебно настроена.

— Така или иначе не мога да ви отделя много време. Имам си предостатъчно работа. Последвайте ме.

Ник заби погледа си в нейния врат и събра цялата си решимост и хладнокръвие. Една дърта медицинска сестра не можеше да го спре на крачка под заветния връх. Убедителност, съчетана с умерена доза половинчатата истина, в случая щеше да свърши работа.

Влязоха в малък, ярко осветен кабинет. Фрау Брауш обаче не седна, нито покани госта си да седне. Ник скръсти ръце пред гърдите си и започна да говори.

— Фрау Брауш, имам малък бизнес в Съединените щати — занимавам се с откриване родословието на семейства. По време на разследванията си научих доста неща за семейството на Клаудия, членове от което живеят в Съединените щати. Може да се окаже, че Клаудия е определена за наследница на част от недвижимо и капиталово имущество в Америка, завещано ѝ от починал роднина. Искан да поговоря с нея набързо, за да изясня от юридическа гледна точка дали тя е човекът, който трябва да получи това наследство. След което ще информирам, че е станала наследница.

— Тя никога не е споменавала да има близки или роднини в Съединените щати. Мисля, че бъркате човека.

— Ами, на мен няма да ми отнеме повече от десетина-петнайсет минути, за да го установя лично. Искан единствено да ѝ задам няколко по-специфични въпроса.

Фрау Брауш обаче не отстъпваше нито на йота.

— И преди сме си имали проблеми с неочаквани посетители. Защо поне не позвънихте преди това? Фрау Дорш не е в състояние даже да разбере вашите... юридически формули.

— Моля ви само за десет минути и после веднага си тръгвам. Обещавам да бъда изключително любезен и внимателен с нея. Моля ви — идвам от толкова далече...

Брауш хапеше долната си устна от нерви. Явно беше на косъм да се съгласи.

— Като човек, който отговаря за охраната ѝ — продължи Ник, — нормално е да се грижите за нейното добруване, правилно ли съм ви разбрал?

— Разбира се, че е така — тросна му се тя.

— Тогава оставете ме да разбера дали тя е човекът, когото търся, за да мога да ѝ предоставя онова, което по право ѝ принадлежи. — Ник говореше меко, но решително.

Брауш издиша шумно в знак на самозащита.

— Десет минути, само толкова мога да ви разреша. Но ако спи, ще трябва да дойдете по-късно. Ако по някакъв начин я разстроите или...

— Обещавам, че няма да го допусна. Радвам се, че не съм бил целия път дотук за нищо.

— Да, да, да — елате след мен, веднага ще я погледна. Ако е заспала, ще трябва да поизчакате.

— Говори ли добре английски? Доведох със себе си и преводач.

— Няма да имате нужда от него. А сега ме последвайте.

Ник намери Ролф в предната градина и го отпрати да прави каквото иска, докато той самият поговори с Клаудия. После последва навъсената охранителка нагоре по виещите се стълби.

Ник не можеше да се ориентира много добре в обстановката. Ръцете му трепереха. Това сигурно беше най-важният момент в целия му професионален живот и само от този факт имаше чувството, че в главата му припламва хилядаватова електрическа крушка. Не му бе познато подобно усещане. Не можеше да се познае — това ли беше щастливият и самодоволен търсач на наследници, който влиза в дома на Маклюър, въоръжен с усмивка и готов договор?! Трябваше, длъжен беше да се справи добре.

Стигнаха до втория етаж и продължиха по покрит с плочки коридор. Малки мраморни бюстове надничаха от нишите и с втрещен поглед проследяваха Ник, докато ги подминаваше. Те щяха да бъдат неговите неми свидетели.

В края на коридора Фрау Брауш спря пред една врата и се обърна към него.

— Ако спи, ще трябва да изчакате — повтори тя.

Ник я наблюдаваше от прага, когато тя влезе. Една възрастна жена седеше изправена в леглото си, а друга се намираше срещу нея, седнала в инвалидна количка. Старицата в леглото говореше; изглеждаше бледа и крехка.

Брауш постави ръката си на рамото ѝ, при което тя извърна замрежен поглед към нея. Размениха си няколко думи на немски и Ник видя как старата жена кимна неопределено. В очите ѝ не можеше да прочете нищо. Това бяха очи, каквито Ник не бе виждал до момента. Нямахте да е първият случай, при който се налага да изкопчи информация от възрастен човек. И никога не му е било лесно.

Брауш се върна бързо до вратата.

— Тя е доста дезориентирана, но изяви желание да ви изслуша. — Хвърли многозначителен поглед през рамо по посока на жената. — Нейната приятелка Магда няма да ви пречи. Аз ще ви чакам тук, пред вратата в случай, че се случи нещо непредвидено.

— Много съм ви задължен.

Брауш кимна и затвори, но не изцяло, вратата зад себе си. Ник погледна към старата жена и се запъти към леглото. През големия, широко отворен прозорец се виждаха Алпите, но обитателите в стаята едва ли обръщаха някакво внимание на гледката. Прикованата към леглото жена весело бърбеше на приятелката си в инвалидна количка. Когато Ник се приближи, тя се обърна. Тогава той видя, че на мястото на очите ѝ има две празни, бяло-синкави зеници. Трябваша му няколко секунди, за да премисли подхода си, преди да я заговори.

— Здравей, Клаудия — започна меко. — Казвам се...

— Да, знам, здравей, здравей. Искаш да говорим на английски, така ли? Да, и двете с Магда още не сме го забравили от добрите стари времена. Харесва ни да го практикуваме понякога, когато идват да ни навестяват стари приятели. Нали така, Магда?

Приятелката ѝ проговори с характерния за стар пушач дрезгав глас.

— Изглежда точно като брат ми Карл.

Очите ѝ се белееха насреща му, в усмивката имаше нещо чисто и като че ли благословено от бога. Ник вече бе сигурен, че тя се обръща изцяло към него. Забрави, че трябва да обясни кой е и за какво е дошъл. А да, трябваше да говори с нея за Джейкъбс...

— По-добре ли се чувствате, Клаудия? — попита мило Ник, сякаш говореше на дете.

— Да, добре съм и много ми се иска, ако може да идваш по-често. Ти си племенникът на чичо Уилям, така ли? — Пръстите ѝ не спираха да се движат нервно, тя се облегна на голямата табла на леглото.

— Да, аз съм — отвърна Ник без капчица колебание. — Чичо Уилям ви поздравява...

— Кажи му, че никак не съм доволна от момичето, което е избрал. Ама въобще. — Прехапа устни и изглеждаше възбудена. Магда се намръщи в знак на съгласие.

— Не беше никак добър избор, така ли? — попита Ник.

— Та тя е полякиня! Не я одобрявам.

— Полякиня — какъв ужас — допълни Магда с изразителен жест на неодобрение.

Ник кимна с искрено загрижен израз на лицето.

— Изобщо не ми пука за поляците — продължи Клаудия. — Каква грешка от страна на Уили да смеси кръвта си с нейната. И знаеш ли откъде е семейството й?

— Откъде?

— От Данциг! — Все едно изплю думата от устата си като някаква отрова.

— Данциг? — повтори Ник с неподправено удивление.

И Клаудия, и Магда поклатиха глави с отвращение.

— Това е ужасно — каза Клаудия.

Ник също кимна съпричастно, с дежурната състрадателна маска на лицето си, докато мозъкът му работеше на бързи обороти, за да асимилира току-що казаното. Да не би чичо Уили да е Джералд Джейкъбс? Ако не беше той, трябваше да смени темата на разговора много бързо. Придърпа стола си леко напред. Крайно време беше да подходи директно по въпроса.

— Не съм виждал чичо Уили от известно време, Клаудия. Да не би да се е преместил?

— Не. Той е роден в Дюселдорф и ще си умре там. Семейството си живее все още там.

— А как е Джералд? Джералд Джейкъбс?

Лицето на Клаудия моментално се озари. Нещо явно й бе прищракало.

— Писмото на Моника пристигна онзи ден. — Тя се пресегна към нощното шкафче до леглото и грабна плика със замах. — Можеш да го прочетеш, ако желаеш.

— Благодаря — отвърна той, спомняйки си за името, написано на гърба на паспортната снимка от дома на Джейкъбс. Отвори пораздърпания плик много внимателно. Пишеше на немски и носеше дата 2 август 1972. Ник вдигна очи и срещна втренчените погледи на двете жени.

— И... как е тя? — Попита неловко, отмествайки объркания си поглед от Клаудия. — Моника. Как е със здравето?

— Много по-добре. След войната мислим да отидем двете до Дюселдорф за една дълга ваканция. — Кимна с глава към Магда. — Може би и ти ще дойдеш с нас, а, Магда?

Ник се намръщи. След войната ли? Тази жена явно не беше с всичкия си и живееше със спомените от далечното си минало. Всичко,

което му наприказва, бе много съмнително. Трябваше да я принуди да изплюе камъчето по неговия въпрос.

— А какво стана с Джералд Джейкъбс, Клаудия?

Тя замлъкна, докато сенилният ѝ мозък се мъчеше да събере парченцата спомени от десетилетия назад.

— Лудвиг — въздъхна тя, — бедничкият ми Лудвиг, моето съкровище.

Ник замръзна моментално. Лудвиг? Мислеше си, че Джейкъбс е нейният любим. Явно Алекс беше права: Джейкъбс беше всъщност Лудвиг Холцман.

— И как е Лудвиг? — попита той, давайки малко тласък на мисълта ѝ. — Не съм го виждал от доста време.

Тя се усмихна.

— Лудвиг имаше най-златистите коси, които някога съм виждала. Всички си мислеха, че той е най-личен от всички.

— Сигурен съм, че е било така — отвърна Ник. — Та как е Лудвиг, Клаудия?

— Лудвиг е добре. Сега живее в ония проклети Съединени щати.

— В кой град, Клаудия?

— А?

— В кой град в Съединените щати живее Лудвиг?

Лицето ѝ побеля, сякаш нещо в мозъка ѝ даде заето в един момент.

— Аз... не си спомням.

— Не си ли спомняш? — попита Ник отново, но този път тя не отговори.

— В Ню Йорк — намеси се Магда.

— А вие откъде знаете? — обърна се Ник към нея.

— Защото тя ми е казвала. — Клаудия впери поглед в Магда, при което тя заби своя в земята.

Ник изостави досега следваната си тактика на внимателно отношение и отиде направо на въпроса.

— Магда, Клаудия сестра ли е на Лудвиг?

— Не — прошепна тя, с ръка пред устата си. — Неговата любима.

— И той няма братя или сестри?

— Не. — Магда погледна обратно към Клаудия, преди да продължи. — Любовници.

Клаудия поклати властно глава.

— Не, Лудвиг беше прекалено отдаден на работата си.

Ник кимна. Беше близо — толкова близо. Бръкна в джоба на якето си и извади снимката на момичето, която намери в стаята на Джейкъбс.

— Коя е Моника, Клаудия? Коя е тя?

Клаудия се загледа в продължение на пет безкрайно дълги секунди, после широка усмивка огря лицето ѝ. С изкривения си пръст посочи към снимката.

— Това е сестрата на Лудвиг, Моника.

Ник погледна бързо и усещаше как сърцето му ще се пръсне в гърдите.

— Толкова много въпроси — каза Клаудия. — Я ми кажи, кога Уилям ще дойде да ни види?

— Не съм съвсем сигурен — отвърна Ник, усещайки края на търпението си. — Как са децата на Моника, Клаудия? Как са малките ѝ?

— А да — малките на Моника. И едно момиченце, също така. Моника не трябваше да ги изоставя.

— Какво имаш предвид...?

— Тя избяга от страната. Отиде в Америка.

— И е имала три деца?

— Поне малките не страдаха от ужасите на войната.

— Как се казваха децата, Клаудия? — попита той с умолителен глас. Нежно я докосна по ръката. — Спомняш ли си имената им?

— Не знам — отвърна тя разсеяно.

— Помисли, Клаудия. Можеш да си спомниш — знам, че можеш. Къде живее Моника? В кой град на Америка?

— Само Моника ти е писала, нали? — попита и Магда.

— Да, аз ѝ казвах да се върне в Германия, но тя не пожела.

— А къде е Моника в момента? — попита Ник.

Клаудия направи знак.

— Магда, дай кутията за бижута.

Магда кимна и се изправи в инвалидната си количка. Бавно се придвижи до гардероба, отвори едно чекмедже и извади малка дървена

кутия.

Ник огледа одобрително кутията, когато тя се върна с нея в ръце. Добрите неща често идват на малки порции. Магда я подаде на Клаудия и тя на свой ред се опита да я отвори с треперещите си кокалести пръсти. Отмести някаква купчинка с пликове за писма. Ник се наведе леко напред и жадно облиза долната си устна. Клаудия притисна пликовете до сърцето си и тъжно се усмихна.

— Тези писма са много ценни. Моето скъпо семейство — някой ден всички отново ще се съберем.

— Клаудия, моля те, може ли да ги погледна? — примоли се Ник.

Пресегна се да ги вземе и тъй като не срещна никакъв отпор, ги пое внимателно в собствените си ръце. За негово най-голямо облекчение Магда започна отново да бърбори нещо на Клаудия, така че за момент вниманието им се отклони от него.

Той прерови купчината пликове. Някои бяха на английски, но на повечето пишеше на немски. Прехвърли ги, търсейки имена или адреси, които можеха да му свършат работа.

Едно писмо привлече вниманието му. Беше на английски и носеше дата отпреди шест години. От онова, което успя да прочете, ставаше дума за злободневни и тривиални неща, които възрастните хора обичат да слушат. Беше изпратено от Де Мойн, щата Айова. Писмото започваше със „Скъпа Клаудия“. Пликът, който тя така грижовно пазеше, носеше обратен адрес Пайнкрийк роуд, Де Мойн, Айова, 50312. Писмото беше изпратено от Моника фон Рор.

Още преди да оцени значението на откритието си, забеляза и друго писмо, което се отличаваше от останалите. Мастилото беше избеляло и зацапано, но пишеше на английски и се четеше лесно.

Скъпа Клаудия,

Моля се това писмо да те заvari в добро здраве. Аз съм добре и готов да ти разказвам новини — както хубави, така и лоши. Съгласих се с условията на американците. В замяна на моето пълно сътрудничество те се ангажират да уредят освобождаването ми и предоставянето на компенсация. За съжаление искат от мен да се установя отново в Америка. Смятат, че най-сигурната гаранция, че

ще мълча, е, ако съм наблизо. В настоящото си положение не мога да избирам — трябва да приема тяхното предложение.

Иска ми се да се надявам, че ще те видя още веднъж за последно, но задълженията ми започват от момента, в който отново съм свободен човек. В сегашното си положение имам само две проклети възможности. След почти петдесет години, изживени по този начин, надявам се да разбереш моето решение да приема последните ми години да са под контрола на чужди хора. Моля те, унищожи това писмо и придружаващия го документ, след като ги прочетеш и запомниш добре.

С много любов и завинаги, Лудвиг
30 юли, 1997 година

Към писмото беше прикрепено ксерокопие с доста лошо качество. Ник хвърли поглед към жените и отново се върна към четивото в ръцете си. Хартията беше пожълтяла, думите едва се виждаха. Носеше и печатът на Федералното бюро за разследване.

Бърдок 863348
Пореден номер 8741, -2, -3
24 юли 1997 година
Подател: Лудвиг Вилхелм Холцман

Във връзка със случая на сегашния резидент Джералд Реймънд Джейкъбс, се разпорежда преместване в град Хъдсън, щата Ню Йорк. Издаването или преправянето на всички необходими документи и свидетелства ще бъде отразено в приемането на нова идентичност под името Джейкъбс. Директорът на ФБР Далтън разполага с пълна автономност при избора на агенти, които да осъществят преместването. Броят им при никакви обстоятелства не трябва да надвишава двама. Изпълнението да започне на 14 август 1997 година.

Ник въздъхна. Сега картинката му се изясни малко повече. ФБР бяха настанили Джералд Джейкъбс — истинския Лудвиг Холцман — в Хъдсън, Ню Йорк, още през 1997 година. Но очевидно настоящата администрация на Бюрото, поела случая, е заспала на волана, когато той е умрял. Не бяха очаквали търсачите като Ник да открият наследници на мъртвеца със скорост, по-голяма от тази на светлината.

Жените бяха прекалено задълбочени в разговора си и не забелязаха как Ник тайно пхна във вътрешния си джоб писмата от Фон Рор и Холцман. Взе също и документа от Бюрото. После остави вече поизтънелия куп върху нощното шкафче на Клаудия. Нямаше да забележат разликата, а той щеше да ги върне веднага, щом като приключи разследването по случая. След миг стана с думите:

— Клаудия, Магда, беше ми много приятно да си поговорим. Но сега вече трябва да си тръгвам. Много ви благодаря.

Клаудия примигна за момент.

— Няма ли да останеш за вечеря?

— Опасявам се, че не ми е възможно. — Нежно я хвана за ръката. — Много се радвам, че се видяхме.

Обърна им гръб, чувствайки се малко гузен. Беше ги излъгал, измамил доверието им, но поне им се бе случило нещо светло — да ги посети, което сгря скучното им всекидневие.

Фрау Брауш го чакаше отвън, точно пред вратата, със скръстени на гърдите ръце.

— Намерихте ли онова, което търсехте?

— Надявам се да е така — отвърна той, опитвайки се да поддържа крачка редом с нея. — Благодаря за безценната ви помощ.

Ник бързо слезе по стълбите до първия етаж. В главата му като на филмова лента се въртеше изминатият до момента път. Имената кънтяха в съзнанието му — директорът на ФБР, Лудвиг Холцман... Сега следата водеше към Айова. Имаше странното усещане, че там ще е последната спирка на този невероятен маратон.

Излезе в окъпания от слънчева светлина преден двор и се качи във взетата под наем кола. Подкара бавно надолу и скоро забеляза своя преводач, който седеше и го чакаше до пътя. След пет минути го остави обратно в неговия Бишофсвизен.

Преди да се върне на аутобана, спря на паркинга пред малък мотел. Набра домашния номер на Алекс, но после изведнъж спря. ФБР

ги дебнеше. Затвори и опита да набере мобилния ѝ телефон. Там щеше да им е по-трудно да ги проследят.

— Аз съм.

— Какво стана? — По гласа на Алекс веднага разбра, че я е вдигнал от леглото.

— Нещо голямо, поне така ми се струва. Накарах тази жена да измъкне някакви стари писма. Джейкъбс е Холцман, Алекс. Мисля, че сестра му живее в Айова.

— Господи, Ник, какво...?

— Запиши името. Моника — М-О-Н-И-К-А-Ф-О-Н-Р-О-Р. Фамилията ѝ се състои от две думи. Адресът е Пайнкрийк, номер 11, Де Мойн, Айова, 50312. Прочети ми го сега. — След като тя го направи, продължи: — Добре. Сядай на компютъра и провери адреса. Обади се на местния оператор и разбери дали все още живее там. Хайде, ставай и се захващай за работа.

— Вече съм на крак.

— След като потвърдиш адреса, направи пълна справка. Още сега се връщам на летището в Залцбург. Надявам се, че докато дойда вече ще имаш потвърждение на адреса, за да тръгна веднага за Айова. Кое време е сега при вас?

— Малко след четири сутринта.

— И още нещо — виж какво можеш да намериш за лицето Лудвиг Холцман. След като свършиш с Моника, отиди в някоя библиотека и изрови каквото можеш. Провери също и цялата възможна информация по онези банкови извлечения. Трябва да знаем точно за какво става дума.

— Може би в тях има още някой и друг милион — отбеляза Алекс.

— Именно, скъпа. Ако е така, добавяме ги към имотното състояние и предявяваме правата на наследниците и върху тях. Слушай, и двамата ще имаме страшно много работа. Сега трябва да тръгвам...

— Чакай малко, Ник. Говори ли с Роуз? ФБР...

— От ФБР ме търсят — да, знам това. Ще им се обадя веднага след като си свърша работата в Айова. Тук намерих един документ, който свързва Джейкъбс с федералните. Ще ти разкажа за това, когато дойда. Просто провери Моника, а аз бързо се връщам.

Ник остави телефонната слушалка и потегли по пътя.

Тази сутрин в Олбъни беше посветена на издирване информация по връзките. Филип Симко беше в доста весело настроение — поне докато не забеляза колата. Тя изплува пред погледа му, точно когато се канеше да се занимае с единайсетата дупка. В този момент разбра, че е дошъл краят на спокойния му ден.

Колата спря и оттам изскочи О'Конър, главен спомоществовател и неофициален приносител на лоши новини. Симко грабна малка кърпа за ръце от колата. Дори не си направи труда да погледне към неканения посетител. Само щеше да се раздразни още повече.

— Цялата история ми е ясна като бял ден, Филип.

Симко избърса потта от челото си и се засмя закачливо.

— Сигурен съм, че и историята си я бива. — И въздъхна примирено. — Какво имаме сега?

— Две частни детективски агенции — едната е в Лос Анджелис, другата — в Сан Франциско. В момента и двете се опитват да издирят наследниците на Джейкъбс, за да ги накарат да подпишат договори, чрез които да им уредят прехвърляне на наследството. Това са юридически споразумения, които дават право...

— Предпочитам да я караш по-накратко.

О'Конър примигна нервно и се опита да резюмира думите си. Симко потопи хавлиената кърпа в топлата минерална вода, докато подчиненият му прочисти гърлото си, приближавайки до него.

— За да намерят тези наследници и двете агенции се опитват да изкопаят цялата информация за миналото на Джейкъбс...

— Наследници — какви са тези митични лица, за които все споменавах? Старецът не е имал никакви роднини.

О'Конър преглътна тежко и се опита да не мига толкова много.

— Не, по-скоро не би трябвало да има наследници. Най-вероятно обаче, тези агенти стоят зад разбиването на къщата. Предполагам, че са опоскали всичко, до което са могли да се докопат.

— Знаем, че там няма нищо, О'Конър. Нашите хора вече бяха проверили мястото, забрави ли?

— Тогава защо един от тия агенти е отлетял за Германия...

Симко му хвърли остър поглед.

— Откъде знаеш това?

— Поверителна информация. Същият човек току-що е направил резервация за полета до Де Мойн.

— Де Мойн ли?

— Айова.

Стойката на Симко видимо се сви. Той вдигна очилата си на челото и избърса очи. Нетипичната за този сезон жегата не му помагаше особено.

— Значи така, О'Конър. И какво може да направи този кучи син?

— Голяма беля. От онова, което разбирам, тези частни детективи трябва да покажат в съда родословното дърво на стареца, за да докажат правата на наследниците. Така че ще се опитат да изкопаят всичко от миналото му, за да открият истинската му самоличност. Това е единственият начин да установят връзката с предполагаемите наследници. Всичко, което успеят да открият, ще бъде представено в съда и разглеждано на заседание. Ще бъде оповестено, Филип.

— Но как? Как биха могли да издирят всичко това? Какво, по дяволите, има за намиране? Пак ти повтарям — старецът нямаше никакво семейство.

— Може би е така, но изобщо можем ли да допуснем да се ровят из всичко? Така или иначе вече знаят, че нещо става, след като са били замесени федералните. Трябва ли да подценяваме тези хора? Филип, при двайсет и два милиона те няма да изпуснат лесно кокала.

Симко се загледа внимателно в него, изпсува шумно и се качи обратно в колата. За своите трийсет и осем години изглеждаше запазен и младолик.

— Тогава е време и ние да действаме. Томас очаква от нас да сложим край на цялата работа. Искам да се обадиш по телефона на лицето ни за връзка в Бруклин.

— Бруклин? Мили боже, но нали онази работа в Бронкс беше последното, за което щяхме да ги ангажираме?

Симко захвърли бутилката от минерална вода настрани и го погледна.

— Да, беше, О'Конър. Бронкс наистина ще си остане последният случай, но преди това и Хъдсън щеше да бъде последният, преди това и случаят в Швейцария. Изглежда обаче, че Пътна помощ вече не си върши работата както трябва. Струва ми се, че на задниците на всички

ни са израснали хемороиди и единственото, което може да ги спре, е турникет. Я се стегни, О'Конър — никакво проливане на кръв. — Пое си шумно въздух и постепенно възвърна самообладанието си. — Всички подценихме положението в този случай. Дори Томас не го е очаквал. Господи, та кой въобще е чувал за търсачи на наследници?

— Какво смята да прави Томас?

— Всичко възможно. Още днес пристига във Вашингтон.

— И какъв план има?

— Трябва да стигне до Гордън, вече няма мърдане.

— Да стигне до него? И как, по дяволите, смята да го направи?

— С много внимание и предпазливост — отвърна Симко, навеждайки се над волана. — Той знае, че президентът е оказал голяма помощ на Комитета. Маршал ще го подкрепи, ако не за друго, то за да си направи самореклама. Не мисля, че там ще срещнем никакви проблеми. — Симко взе навития на руло вестник и започна да си вее за разхлаждане с него.

О'Конър го погледна кисело.

— Надявам се да си прав, Филип.

— Обикновено съм прав.

— Томас знае по-добре какво прави — отбеляза О'Конър.

Симко се засмя презрително.

— Наистина, понякога ми се иска да можеше да мислиш, О'Конър. Поне веднъж в живота си помисли, преди да си отвориш устата. Естествено, че Томас знае какво прави. Та той не е глупак. Мислиш ли, че изобщо щеше да се занимава с Джейкъбс, ако не се беше подсигурил с обезопасяваща мрежа на място?

О'Конър поклати глава. Лицето му издаваше вътрешно напрежение.

— Това много лесно може да излезе извън контрол.

— Имай вяра, О'Конър. Планът ще сработи. Щом като прехвърлим всичко на Гордън, ние ще сме на чисто.

— А какво ще стане, ако не сработи?

— Трябва! Томас ще се погрижи за това. — Симко си свали очилата, и ги забърса внимателно с къпката. Сега се чувстваше по-спокоен. В редките случаи, когато се измъкваше от бюрото си, обикновено му проваляха инициативата. Вече беше свикнал.

— Томас очаква да приключи с този случай по какъвто и да било начин. Искам да се обадиш по телефона. Колко бързо Крейгън може да прехвърли хората си от Лос Анджелис в Сан Франциско?

— Веднага. Но...

— Никакво но. Трябва да бъде свършено.

Ник чакаше пред изход 26 на международното летище в Залцбург, когато Алекс позвъни.

— Намерих Моника, Ник.

— Чудесно. С какво разполагаме?

— Първо, лошите новини. Намерих я в регистрите на смъртните актове на щата Айова. Починала е преди две години.

— По дяволите — каза Ник, стискайки здраво телефона. — А какви са добрите?

— Моминското ѝ име е Холцман. Имала е три деца — Джесика, Матю и Тимоти. Джесика все още живее в Де Мойн. Матю е в Сакраменто. Вече си резервирах полет за Калифорния.

Ник наблюдаваше как пътниците влизат един по един в тунела за качване на борда.

— Ами третият брат?

— Все още не мога да го открия. Дай да се захванем с тези двамата, а него да оставим за края.

Ник се поколеба, но бързо реши, че няма какво толкова да го мисли.

— Действай. Провери ли Джесика?

— Естествено. Тя е адвокат, Ник.

— О, не, човече. Значи пред нея трябва много бърза и изчерпателна презентация.

— Сигурно ще се задълбае във всяка дума и запетайка от договора — отбеляза Алекс.

— Ще се оправя с нея. Чуй ме сега. Тук на летището има факс. Искам още сега да ми изпратиш тези справки. Имам да убивам доста часове по време на полета. За колко страници става дума?

— Десет.

— Чудесно — и Ник ѝ продиктува номера на факса. — Прати ми ги всичките. Ще ти се обади веднага след като се срещна с Джесика.

— Вече пътуват към теб, Ник! Толкова сме близо, о, боже!
Той затвори и побърза към терминала.

12.

Някакво странно спокойствие обзе Ник, докато пътуваше към Айова. Наблюдаваше кацането в Де Мойн и си каза, че нещата сега са изцяло в негови ръце. Двамата с Алекс направиха всичко възможно. По-бързо не можеха да се справят с разследването по случая Джейкъбс — ставаше дума за три дни. Ако конкуренцията ги изпревареше, всичко щеше да е свършено. Но в този случай поне нямаше да берат ядове с ФБР.

От Стейт Хайуей, номер 5 Ник взе кола под наем, излезе на Пета улица и зави наляво по Маккинли. Дълга, подравнена с дървета улица го изведе до Пайнкрийк, която се оказа следващата пряка вляво. Видя скромно, обикновено жилище, така че се надяваше същото да се отнася и до собственичката. Почувства се окуражен от информацията, която по време на полета прочете в справката за жената.

Алекс, както обикновено, беше свършила перфектна работа. Първо беше проследила един от адресите за изпращане на сметки на Джесика фон Рор до адвокатска кантора. Справка в Интернет — правният регистър на „Мартиндейл-Хубел“ потвърди, че Джесика е адвокат, специализиращ в областта на недвижимите имоти, по-точно фермерско право. Беше завършила висше образование в Айова, а юридическата си диплома бе получила от Нюйоркския университет.

Справката в данъчните регистри им осигури още информация. Декларациите на мис Фон Рор показваха имуществено състояние около шейсет хиляди долара за всяка от предходните пет години. Явно разполагаше с доста добър доход, но не чак толкова впечатляващ за Ник. По някаква странна логика, най-трудните му клиенти винаги бяха твърде заможни. Факт, който удивляваше партньорите му.

Кредитната справка показваше, че мис Фон Рор разполага с минимален кредит в картата си. Бе теглила студентски заем от двайсет хиляди долара, както и четирийсет и пет хиляди от Банка Де Мойн. Ник предположи, че става дума и за ипотечен заем. Къщата бе на

нейно име и доколкото показваше справката, никой друг не живееше на този адрес. Не беше омъжена.

От Държавния департамент по транспорта на Айова получиха допълнителни данни. Трийсет и една годишната Джесика Ан фон Рор беше родена в Амес, Айова. Висока около метър и шейсет, с руса коса и сини очи. Караше „Сааб“, модел 1994 година — явно доста бързичко. На нейно име имаше два акта за превишена скорост за последните четиринайсет месеца.

Общата справка, направена по Интернет, им предостави още две важни сламки. Джесика имаше риболовен билет, издаден от щата Айова. Освен това членуваше в местен клуб по джогинг.

Ник остави документите настрана. Чувстваше се оптимистично настроен. Джесика работеше като адвокат по фермерски дела, имаше селски корени и влечение към природата, освен това разполагаше и с приличен доход. Жена, която обича да лови риба, не може да бъде прекалено резервирана.

Отново огледа къщата. Колата ѝ беше паркирана отпред. Нагласи вратовръзката си пред огледалото за обратно виждане и приглади косите си.

Телефонът иззвъня от джоба на якето му.

— Здравсти, Алекс.

— Да ти звуча като Алекс? — Гласът беше на Дъг. — Чаках да ми се обадиш, проклетнико. Какво става?

— Вече съм в Де Мойн и тъкмо се канех да се запозная с евентуалната наследница. Мисля, че...

— Значи вече имаме наследник? Защо, по дяволите, не ми се обади?

— Не мога да ти се обаждам през петнайсет минути, нали? Дай ми да си поема малко въздух. Ще се срещна с тази жена. Наследница или не, връщам се у дома още тази вечер. Между другото хрумна ми нещо: можеш ли да ме вземеш от летището?

— В колко часа?

— Още не знам. Но ще ти кажа веднага, щом си резервирам билета. С малко повече късмет ще ме видиш да излизам от терминала с най-ухилената си физиономия.

Дъг се радваше да чуе всичко това.

— Божичко, човече! Иска ми се твоите да бяха наоколо в този момент... да те видят. Кой би помислил, че ще захапем такъв кокал?

— Още нищо не сме захапали, приятел.

— Ти ще го направиш, Ник. Виж, обадох ти се, за да ти кажа, че стискам палци. Просто трябваше да си попълня някои бели петна.

— Надявам се да мога да ти дам име след малко. Виж, точно пред мястото съм. Ще ти се обадя, когато разбере за какво става дума.

— Още щом излезеш, Ник.

— Веднага.

Прибра телефона и се замисли за момент. Дъг имаше право — баща му щеше да се забавлява с подобен случай. Ник много искаше да е до него в този момент. Но и без реално да го вижда, той присъстваше в случая Джейкъбс, беше част от всеки случай — и нищо не можеше да промени този факт. След миг излезе на тротоара.

Обхвана го някаква непозната нервност, когато тръгна към къщата. Представянето, което се канеше да направи, трябваше да бъде най-големият триумф на „Мърчант и съдружници“. От него щеше да се промени към по-добро животът на няколко щастливци. Той самият имаше късмета да е един от тях, но само ако всичко приключеше добре.

Стигна до входната врата и спря, загледан в извиващата се дърворезба. Първото нещо, което трябваше да установи, бе дали Джесика действително е наследница. Това щеше да се разбере още от първия въпрос. Натисна звънеца и веднага чу раздвижване отвътре.

Младата жена, която му отвори вратата, изобщо не отговаряше на очакванията му. Тя не приличаше на обутите в пантофи, раздърпани или току-що излезли от банята провинциалистки, каквито обикновено бяха неговите клиентки от малките градчета. Беше облечена в лилави спортни гащета и фланелка, а русите ѝ коси — прибрани над челото от еластична бяла лента. Изглеждаше доста по-дребничка от метър и шейсет, а от нея лъхаше неподправен чар. Очите ѝ — с нескрит блясък и интелигентност — се срещнаха с неговите.

Ник се поизпъна малко и се опита да си припомни речта.

— Добър ден. Търся Джесика фон Рор, дъщерята на Моника Холцман.

Тя се облегна на касата на вратата с объркан израз на лицето. Огледа го внимателно, преди да му отговори.

— Аз съм Джесика фон Рор. Какво мога да направя за вас?

Бинго, помисли си той.

— Май че ви хванах на вратата.

— Може би. Зависи от това какво продавате. Вие сте дистрибутор, нали?

— За ваше щастие, не съм дистрибутор — отвърна Ник, показвайки визитната си картичка. — Казвам се Ник Мърчант, частен детектив от Сан Франциско. Дошъл съм при вас с някои интересни новини във връзка с важен за семейството ви въпрос.

Тя взе визитката и внимателно я разглежда.

— Добре — каза, като му я върна обратно. — Какъв семеен въпрос?

Усещаше, че нервите му вече са опънати до крайност.

— Радвам се да ви кажа, че имам добри новини за вас, мис Фон Рор. Мисля, че сте станали наследница на имот.

— Така ли? — Изражението ѝ издаваше видимия скептицизъм, с който посрещна думите му. — И за какъв имот става дума?

— Трябва да поговорим за това. Имам някои документи, които бих искал да ви покажа преди това. Може ли да ми отделите няколко минути?

Тя леко вдигна брадичката си, облягайки се отново на вратата. Малка, деликатна брадичка, която виреше с голяма самоувереност. Лицето ѝ излъчваше класическа красота и очарование — пълни устни, овални скули, чиста и гладка кожа. Загледа се в него с ясните си зелени очи, които грееха под тъмнорусите вежди.

— Някой от офиса ли ви накара да го направите?

— Не. Честна дума.

Тя замислено потърка лицето си, преди да отстъпи крачка встрани и да го покани да влезе.

— Само няколко минути. По-добре не се и опитвайте да ми продавате застраховка живот.

Ник кимна грациозно и влезе. Искаше му се да нарича сам себе си. Хубавата ѝ фигура и чар го объркаха, превърнаха го в пелтечещ аматьор. Боже мили! Поне успя да влезе, единственото нещо, което изглеждаше неоспоримо за момента. Ако друг търсач на наследници се бе докопал до нея, тя вече щеше да знае защо е дошъл. Той беше първият!

Ник седна на големия диван и се огледа. Всекидневната беше обзаведена с вкус, без излишно претрупване. Една снимка, поставена на другия край на масата, привлече вниманието му. Побеляла жена и млада дама — предположи, че това е любезната му домакиня — се усмихваха от рамката. Стояха пред някаква река и носеха стари сламени шапки, украсени с дълги панделки. По-възрастната жена държеше нещо като пъстърва, ухапала въдицата в ръцете ѝ. Явно доста им се отдаваше риболовът.

Джесика седна на шезлонг срещу него и отпусна леко ръце върху голите си загорели крака.

— Виждам, че сте любител на речния риболов — каза Ник, като кимна към снимката.

— Не се занимавам много-много, откакто баща ми почина — отвърна му тя с лека усмивка. Погледна многозначително часовника си. — Трябва да свършваме бързо. Защо не карате направо и не ми кажете за какво става дума?

Ник кимна в знак на съгласие и извади нещата си. Не искаше да пришпорва представянето, но явно бъдещата му клиентка беше доста заета жена. Взе една папка, в която имаше договор за наследство, определящ такса от трийсет процента. Джесика фон Рор приглади кичур коса зад ухото си и зачака.

— Още веднъж ви благодаря, че ми отделихте от времето си. Ще се постарая да свърша много бързо. — Той прочисти гърлото си. — Позволете ми първо да обясня същността на работата си. Имам фирма със седалище в Сан Франциско — нарича се „Мърчант и съдружници“, специализирана в провеждането на частни разследвания за издирване на наследници. По-точно фирмата ми се занимава с откриване на хората, които са в законните си права да наследят имуществото на свои роднини. Вече сме свързали десетки хора с тяхното богатство.

— Значи някой мой роднина е починал, а аз дори не съм разбрала — кимна тя объркано.

— Технически погледнато, мисля, че думата „отчуждена“ е по-точна. Последните ми проучвания ме навеждат на мисълта, че вие можете да станете наш клиент. Като се базирам на резултатите от разследването, смятам, че вие сте потенциална наследница на имот.

— Звучи ми много добре. — Тя кръстоса крака. — Значи с това си изкарвате хляба?

— Да — отвърна той с усмивка. Беше чувал този въпрос хиляди пъти.

— Завиждам ви — каза тя, но без никакво чувство. — Искате да кажете, че наистина си вадите прехраната от това?

— При желание за работа. Признавам, че бизнесът ми е малко по-различен, но е напълно законен. Имаме лицензирана частна детективска агенция, която работи в областта на недвижимите имоти вече дванайсет години. Донесъл съм ви списък с професионални препоръки, с примери от работата ми с клиенти.

— Добре, ще искам да го погледна. — Заметна паднал кичур коса от очите си и се наведе напред. — Та какво казахте за моето наследство? Хайде — достатъчно самореклама. Вече си просрочвате времето.

— Да, разбира се. Мис Фон Рор, има едно нещо в моя бизнес, което трябва да ви обясня, преди да говорим за наследяването от вас. Компанията ми печели пари, когато един човек се съгласи да стане наш клиент. Това означава, че се подписва споразумение, според което на фирмата ми се заплаща процент от капиталите и имуществото, за които сме ви уведомили. Като наш клиент вие се освобождавате от плащането на каквито и да било други такси. Нашето възнаграждение се получава директно от стойността на имуществото. И нито цент повече. Поради факта, че фирмата ми не може да гарантира таксата си, източникът на наследството не се разкрива, докато не се подпише договор.

— Значи няма да ми кажете, докато не подпиша, така ли? Не знам... Искам да кажа, разбирам това за таксите, но нямам намерение да подписвам нещо със затворени очи. Трябва да прегледам всичките ви документи, преди да се съглася на каквото и да било.

— И аз ви разбирам — каза Ник, едва скривайки разочарованието си. — А как бихте се отнесли към евентуално подписване на този договор, ако сте убедена, че е напълно законен?

— Вероятно бих го направила — отговори тя, но доста неубедено. — За какъв процент става дума?

Ник се замисли за момент. Надяваше се да приключи бързо, но клиентът му не беше толкова лесна хапка. Алекс беше права с коментара за адвокатската закалка.

— Моят партньор и аз смятаме, че двайсет и пет процента са реална такса.

Тя кимна, но по реакцията ѝ не можеше да се съди за нищо.

— Бих искала да видя договора, ако е възможно.

Ник ѝ подаде документа и затаи дъх. Джесика вдигна краката си от пода и ги подви под себе си, докато четеше. Ник я наблюдаваше. Страхотен случай! Най-очарователният наследник, когото някога бе срещал, четеше най-прекрасния договор, който някога бе писал. Усещаше как всяко мускулче по тялото му се стяга. Бързо облиза долната си устна. Момчетата от „Дженерал инкуайъри“ щяха да се пръснат като разберат. Можеше да се наложи да изнесат стария Касълтън на носилка от офиса. По дяволите, за тази цел щеше да им е нужен товарен кран.

— Доста основно — каза тя, като му върна документа. — За какъв тип имущество става дума?

— В по-голямата си част банкови сметки, но има също недвижимо и движимо имущество.

— Така ли? — Тя замълча за момент. — А какво ще стане, ако ви кажа, че вече знам за чия собственост става дума?

— Знаете ли? — попита Ник, опитвайки се да запази изражението на покерджия.

— Мисля, че се досещам. Малко ми подсказайте, като ме попитате дали съм дъщерята на Моника Холцман. Сигурно идва по линия на майка ми. Дотук права ли съм?

Сърцето на Ник се сви. Не само че беше права, но загреваше на секундата.

— Обзалагам се, че всичко идва от брата на майка ми, Лудвиг — продължи тя, без да сваля поглед от него. — Така ли е?

Той се поколеба. Клиентите му и преди са отгатвали безпогрешно източника на наследството си. Обикновено в такива случаи Ник се разкриваше напълно. След като и сега всичко беше ясно, нямаше смисъл да увърта. Само че скритият му коз си оставаше недокоснат. С прикритата самоличност на Лудвиг Холцман топката все още беше в неговото поле. Ако не знаеше, тя никога нямаше да се досети, че Холцман и Джералд Джейкъбс са едно и също лице.

— Ще бъда честен с вас. Да, наследница сте на Лудвиг Холцман.

Тя кимна, доволна от разсъжденията си. Ник остана мълчалив, съсредоточил вниманието си върху нейните реакции. Тя беше много привлекателна жена, но трудно можеше да направи някакво заключение за характера ѝ. Очевидно беше костелив орех, клиент, когото не можеха да водят за носа до последната точка на договора. Имаше нещо арогантно в нея, но пък беше възможно да е изкарала тежък ден в офиса.

— Открих, че чичо ви е бил доста потайна личност — каза той, надявайки се, че с това ще я накара да се издаде.

— Възможно е — гласеше краткият ѝ отговор. После спря и рязко се изправи на крака. — Наистина трябва да тръгвам. Знаете ли какво, оставете всичките си документи и свидетелства тук, за да мога добре да ги разгледам. Трябваше вече да съм на едно място, така че, моля да ме извините...

Ник се чувстваше страшно неудобно. Почеса се по врата и се опита да събере мислите си. През него бяха минали много наследници, които не искаха да подпишат веднага, но тази тук се държеше наистина доста странно. Разговорът прекъсна подозрително изведнъж.

— Трябва да ви намекна, че в случая става дума за значителна сума пари.

— Още по-основателна причина да ме оставите да помисля.

— Мис Фон Рор, много се извинявам, но трябва да ви призная, че съм малко объркан. Проведох разследване за вашия чичо и открих...

— Вижте — прекъсна го тя нетърпеливо. — Изглеждате ми свестен и почтен човек. Знам, че това ви е работата и се отнасям с разбиране, но не мога да направя нищо повече за вас в този момент. Нека да ви се обадя след няколко дни, става ли? Обещавам, че ще го направя. — Тя се пресегна към връзката ключове. — Сега наистина трябва да тръгвам.

Ник започна да събира материалите си. Имаше още много въпроси, но виждаше, че няма никакъв шанс да ги зададе в този момент. Затвори папката си и се изправи. Тя вече го чакаше до вратата.

На стълбищната площадка той я изчака да заключи. Реши, че трябва да опита още един, последен път.

— Джесика, уважавам отношението ви към случая, но трябва да ви попитам нещо от чисто любопитство. Какво знаете за чичо си? Въобще, можете ли да ми кажете нещо конкретно за него?

Тя слезе по стъпалата и бързо притича по пътеката до колата си. Вече му махаше с ръка, с широко разперена длан, сякаш искаше да се предпази от него.

— Може би по-късно. Нали имам визитката ви?

Качи се в своя „Сааб“. Ник поседя за момент, в съзнанието му се блъскаха хиляди въпроси, но нямаше какво друго да направи, освен и той да се качи в колата си. Наблюдаваше я, докато завиваше по улицата и не изчезна от погледа му. Едва тогава и той запали.

При съобщаването на новината настъпи мълчание. Лицето на клиента стана мъртвешки бледо. Той седеше безмълвно, неспособен да реагира адекватно. Накрая се чу нервен смях. Бърз и отривист, той все повече се засилваше, докато мъжът почти не се задави. Сведе поглед към очуканата повърхност на кухненската маса и поклати глава.

— Да бе, точно така. Няма начин.

Скептицизмът на Матю фон Рор никак не я изненада. Алекс му се усмихна и усети как по челото ѝ избиха ситни капчици пот. Еуфорията и непоносимата жега на Сакраменто ѝ пречеха да мисли трезво.

— Имам документацията, с която мога да го докажа, Мат.

Тя взе копие от досието за наследството и намери съответния раздел. Матю фон Рор придърпа стола си по-близо до нейния. Коленете им се докосваха. Алекс постави документите пред него и посочи с пръст написаната сума.

Ченето му падна почти до коленете. Сграбчи документите и скочи на крака.

— Мили боже! Исусе Христе... Ама вие не се шегувате... — По лицето му вече се бе изписал истински шок. Малко залитна, преди да седне обратно на мястото си. Впери поглед в нея, с изражение на развеселен пияница. — Това не може да е истина. Няма начин да е истина.

— И на мен ми беше трудно да го повярвам, Мат. Но е самата истина. Поздравления.

Фон Рор обхвана главата си с ръце и се усмихна неопределено. После извърна поглед към тавана и издаде пронизителен звук, който

отекна из целия апартамент. Алекс се усмихна широко и положи усилие да не направи и тя същото като него.

— Ама вие сигурно се подигравате с мен! — весело ѝ подвикна той насреща.

— След около четири седмици всичко ще бъде ваше.

Сега беше неин ред да атакува. Той се втурна към нея и я сграбчи щастлив в прегръдките си.

— О, боже! — развика се в ухото ѝ. — О, боже! — После се отдръпна от нея, без да я пуска. — Преди около час бях на крачка да се сбия с водопроводчика за шейсет кинта. Шейсет кинта, представяш ли си!

— Радвам се за вас — каза Алекс с усмивка. — Годеницата ви сигурно ще припадне.

— Да припадне? Та тя направо ще хвърли топа! Двайсет и два милиона!

— Една трета, Мат — не забравяй. Брат ти и сестра ти също имат дял от наследството. Твоят възлиза на около 7,4 милиона, без таксата за нас, разбира се.

— Естествено — има достатъчно за всички. — Той се обърна и отвори вратата на хладилника. — Трябва да изпием по една бира. Трябва да поохладим малко страстите, Алекс. Мили боже!

Алекс не се възпротиви. Заслужаваше си почерпката!

Фон Рор махна капачката и остави един „Хайнекен“ пред нея. С греещо лице протегна и своята за наздравица.

— За Алекс... Алекс Марина... Правилно ли го казах?

— Морено.

— За Алекс Морено. Първата жена, която внесе промяна в живота ми — за по-добро! — Той поднесе бутилката към устните си, но сам се спря. — Не, почакай малко! За Джералд Джейкъбс! — Вдигна бирата към тавана. — Почивай в мир, чичо Джералд, стари разбойнико! В който и пъкъл да се намираш в момента!

Двамата се чукнаха. Алекс напълни устата си със студената бира и се усмихна. Трийсет процента от едната трета на Матю фон Рор означаваше 2,2 милиона. Два милиона! Ник без съмнение вече бе удвоил тази сума със сестрата. Успяха!

— Жами ще умре, Алекс. Направо ще умре, когато ѝ съобщя.

— Кога ви е сватбата?

— В края на следващия месец.

— Е, значи ще изкарате приказен меден месец.

— Ти ме подсещаш за нещо. Мислехме да отидем до Хаваите, но сега направо ми се струва смешно.

— Може да прескочите до Рим или Париж.

Фон Рор отпи голяма глътка от бирата си и поклати глава, все още замаян от новината. Седна до нея, поставяйки ръка на крака ѝ, като леко го погали.

— Напълно съм шокиран. Благодаря ти. Много ти благодаря.

Алекс се усмихна и премести ръката му. Отпи от своята бира, докато мислите ѝ се върнаха в Ню Йорк, към тъмната стая с прокъсани мебели и малкия, почти неизползваем телевизор. След един, най-много след два месеца щеше да купи на майка си нов дом, далече от мръсотията и смрадта на онова гето. Приключе ли веднъж със случая Джейкъбс, всичко щеше да си дойде на мястото.

— Значи вие все още не сте се свързали с Джес, така ли?

— Партньорът ми в момента се намира в Де Мойн — отвърна тя.
— Мислите ли, че сестра ви ще приеме на сериозно цялата тази работа?

— Ами да, защо не? Джес си е съвсем нормална — понякога малко припряна. Не мисля, че твоят партньор ще срещне кой знае какви трудности с нея. Тя е адвокат, така че сигурно ще задава повече въпроси от мен.

Алекс кимна с разбиране. Искаше ѝ се да подминат следващата тема, но знаеше, че е невъзможно.

— Мат, макар и малка, все пак има възможност тя да не се съгласи да подпише договора. Възможно е да се опита да ни заобиколи и сама да предяви претенции за парите...

— Не мисля, че тя ще ви излъже, Алекс. А и как би могла, като не знае къде се намират парите?

— Ами — Алекс се поколеба за момент, — може да ти се обади.

Матю фон Рор се засмя.

— Разбирам накъде биеш. Не се притеснявай за това. Първо, не мисля, че ще ми се обади. Изобщо не сме толкова близки, както преди години. Второ, ако въобще го направи, не е честно да ви мами по този начин, след като сте свършили такава работа. Така че от мен тя няма да научи нищо, Алекс.

— Това ще предизвикали проблем между двама ви?

— Мога да се оправям с Джес — отвърна ѝ той с намигване.

Алекс се усмихна и успокои.

— Какво знаеш за чичо си, Мат?

— Нищо — гласеше отговорът. — Знам, че майка ми е имала брат в Германия, но никога не говореше за него, а и аз не смеех да я попитам. Винаги съм си мислил, че е умрял преди години. А вие какво сте разбрали за него?

— Почти нищо. Нямаме никаква представа откъде са парите му или защо е променил самоличността си. В смъртния му акт пише, че е бил стъклар, но очевидно е имало нещо много по-значимо от това. За щастие, единственото, което трябва на съда по делото за наследството, е да докажем родствената връзка. За това вече сме се погрижили.

— Кой го е грижа за това? — отвърна ѝ с усмивка Фон Рор. — Каквото и да е правил, за да натрупа такова състояние, явно Господ го е благословил. — Той доизгълта бирата си и се насочи към хладилника.

— Ами брат ти? Знаеш ли нещо, което да ни помогне да го намерим?

Очевидно темата за брат му посвали градус на настроението. Фон Рор се върна до масата с нова, пълна зеленикава бутилка и седна.

— Искане ми се да можех да ти помогна, Алекс. За последен път съм говорил с Тим преди седемнайсет години. След това обсъждахме възможността да наемем частен детектив, който да го издири, но не знам защо, просто не се захванахме. Изглеждаше безнадежден случай.

— Тогава не виждам причина да не го направим ние. Ако той е...

— Жив — довърши мисълта ѝ Фон Рор. Хвана етикета на бутилката бира. — И аз самият съм се чудил за това. Тим беше лудият в семейството. Диви компании, наркотици, пиене — каквото ти душа иска. Опитан да се справи с проблема си, когато беше на осемнайсет. Избяга и се записа при морските пехотинци. Това беше преди седемнайсет години. Оттогава не съм чувал нищо за него.

— Бяхте ли близки като деца?

— Да, или поне винаги така съм си мислил. Мамка му, нали бяхме братя, знаеш как е. Никога не сме се сбивали, нито е имало сериозен проблем между нас, нищо повече от обикновеното спречкване между деца. — Той заби поглед в земята. — Разбираш ли,

затова се чудя дали все още е жив. Просто не мога да повярвам, че ще се изпари по такъв начин. Без дори да се обади.

— Знаеш ли в коя военноморска база е отишъл?

— Струва ми се в Сан Диего.

— А какъв договор е подписал? И за кой кораб?

— Това вече не знам.

Записващото касетофонче на бюрото се изключи автоматично. Алекс намери нова касета и я постави вътре. Натисна за запис.

— Имаме достъп до някои добри военни бази, от които може да изскочи нещо. Казваш, че Тим е роден в Амес, Айова, така ли?

— Точно така. Всички сме родени там.

— Ще се наложи да поискаме свидетелството му за раждане, както и твоето, за да ги представим в съда. Имам ли съгласието ти за това?

— О, да. На Джес също, убеден съм...

— Чудесно, Мат. — Тя му протегна ръката си. — Благодаря ти, много ми беше приятно. Оставям те да се обадиш на приятелката си и да поговорите насаме. Ще се срещна с моя партньор и ще планираме стратегията си, за да открием брат ти. Искам да ми се обадиш, ако възникнат някакви въпроси.

— Оценявам това, Алекс. — И той взе ръката ѝ в своята. — Благодаря ти отново. Направи ми една услуга, моля те — уведоми ме, ако успеете да откриете нещо за Тим. Даже да е нещо лошо. Искам да знам.

— Разбира се, можеш да разчиташ на мен.

Сбогуваха се. Когато Алекс излезе на тротоара, направо се затича към колата си.

В терминала на международното летище на Де Мойн пътниците се събираха и разпръсваха като мравки в някакъв френетичен ритуал. Ник не обръщаше внимание на тълпата, докато си проправяше път към изход 42. Местата бяха наполовина заети, няколко — само от по един човек. Ник намери по-усамотен ред, хвърли на седалката пътната си чанта и седна. Беше подранил с около час за полета и си бе купил последния брой на „Ню Йорк Таймс“, за да има с какво да убие времето. Знаеше за последните проблеми в Ирак, както и за поредния

сексскандал на Капитолия, но това не беше достатъчно интересно, за да се отвлече вниманието му. Всичките му мисли бяха съсредоточени върху Джералд Джейкъбс. Това бе единственото, което го ангажираше в момента.

От главата не му излизаше и мисълта за Джесика фон Рор. Тя не каза нищо за чичо си, но от държанието ѝ можеше да заключи, че все пак знае нещо. Искаше му се да поседи повече време с нея и да ѝ зададе още въпроси. Но, ако тази среща беше показателна за отношението ѝ като цяло, тогава шансовете му бяха минимални. Чудеше се дали изобщо щеше да се съгласи да подпише договора. Поне нямаше да се занимават с ФБР, ако се откажеше... но това беше слабо успокоение.

Погледна часовника си и тихо изстена. Вече час, откакто излезе от дома ѝ. Отчаяно искаше да се измъкне от Де Мойн и да се прибере вкъщи. Предпочиташе да забрави за последните няколко дни, но това беше невъзможно. Може би трябваше да си вземе една по-дълга ваканция. Да отпътува за Мексико, да се удави в текила и жарко слънце...

Мобилният му телефон напомни за себе си и той сериозно се замисли дали да отговори. В крайна сметка очакваше обаждане от Алекс и трябваше да говори с нея.

— Той подписа, Ник! Имаме клиент!

— Той... го направи? — Списанието на Ник падна между краката му.

— Трийсет процента. Той ме хареса! Благодари ми хиляди пъти. Страхотен пич!

— Той е подписал — въздъхна с облекчение Ник.

— Ами при теб? Подписахте ли с Джесика?

Ник направи пауза и си пое дълбоко въздух.

— Има малък проблем, Алекс. Нещата се развива добре, но тя поиска да премисли всичко.

— Мили боже! — Той долови в гласа на Алекс разочарование. — Не мога да повярвам. Какъв ѝ е проблемът?

— Не знам. Много ми беше трудно да разговарям с нея, Алекс. Наистина не мога да ти кажа отсега какво ще реши.

— Може би се опитва да ни изиграе. Адвокати! Какво ти казах? Знаех си, че ще се зарови като мишка и ще започне да проверява

всичко.

— Права беше. Още от самото начало се досети, че става дума за чичо й. Но никога няма да разбере, че става дума за Джералд Джейкъбс. Освен ако не се свърже с Матю фон Рор.

— Там всичко е уредено. Мат обеща, че нищо няма да й каже и аз му вярвам. Каза ли й на каква стойност е имуществото?

— Опитах се, но тя много бързаше и нямаше търпение да ме изрита от дома си.

— Господи! След всичко, което изтърпяхме. Стигнахме дотук и тя да не иска да подпише! Това е направо невероятно!

— Засега не можем да направим нищо повече. Ще трябва да измисля друга стратегия за по-нататък. — Почеса се по врата. — По дяволите — разкажи ми сега за брата. Сигурен бях, че и ти ще срещнеш същия проблем като мен.

— Съвсем не беше така, Ник — той се държа чудесно. Всичко мина като по книга. Той се кани да се жени. Направо пощръкля от радост. Изрази увереност, че и сестра му ще подпише. Каза, че брат му Тим, отпреди седемнайсет години, е във военноморските сили в Сан Диего.

— И как реагира, когато разбра, че наследството е от чичо му?

— Как реагира ли? Направо полудя. Смееше се. Каза, че не е знаел нищо конкретно за него и никога не се е и интересувал.

— В теб ли е договорът?

— Не, оставих го на улицата. Разбира се, че е в мен, глупаче.

— Къде си в момента?

— На Хайуей, номер 80, приближавам Сан Франциско.

— Остави договора в офиса при Дъг, преди да тръгнеш за летището. Искam бързо да приключим с едната трета на Матю фон Рор. Колкото повече навлизаме в този случай, толкова по-трудно ще им бъде на федералните да ни измъкнат от него.

— Ще им се обадиш ли?

— Мисля, че е по-добре да го направя. Не мога да ги държа повече настрана. Между другото излитам обратно за Сан Франциско. Имам някои връзки там, които мога да задействам за Тим.

— Да те изчакам ли тук или...?

— Няма нужда, Алекс. Връщай се вкъщи и още утре ще ти се обадя.

- Добре. Знаеш ли, мисля, че е време да сменим името.
- Моля?
- Да сменим името. „Мърчант и съдружници“ звучи малко сковано и скучно. Какво ще кажеш за „Мърчант и Морено“?
- Както кажеш, моето момиче.

13.

В централата на гиганта „Дженерал инкуайъри“, в осем часа вечерта, потракването на часовника не привличаше кой знае колко вниманието на пърхащите наоколо детективи. Две секретарки бяха разформировани да носят нонстоп закуски и освежаващи напитки. Повечето, намиращи се в офиса, се навъртаха около бюрата си, правейки се на полезни и значими. Новината на деня беше за имението на Хенри Орвил Рок. Джери Акоста водеше разследването и вече се бе възползвал от уменията на десетина агенти, за да издири наследниците. Работата вървеше бавно. Настроението беше под нулата заради оскъдната информация събрана до момента за ветерана от Втората световна война. Без приятели и близки, той бе умрял в дома си в малкия окръг Амадор. Класически случай на самотник, напълно безлична фигура, който освен името си имаше и солидна банкова сметка от 380 000 долара. Изведнъж смъртта превърна мистър Рок в звезда. Всеки от компанията вече знаеше името му.

Единствените двама от фирмата, незаети със случая Хенри Рок, се намираха зад затворените врати на един кабинет. Президентът Лорънс Касълтън познаваше достатъчно добре своята дясна ръка, за да разбере по изражението му, че се е случило нещо сериозно.

— Мърчант е откъднал документи.

С бързо движение Касълтън взе поставката за документи от бюрото си и я захвърли срещу стената. Борг не трепна. Насилието в тази сграда дебнеше от всеки ъгъл. След това идваше ред на депресията.

— Кучи син! Как? Как е успял?

— Той е намерил само единия наследник, Лорънс. Ние можем да намерим другите двама.

Някъде отвън проблесна силна светлина.

— Разкарай се! — Касълтън се разкрепя вече скочил на крака. Почеса се нервно по оплешивялото си теме и се огледа безутешно. — Как е възможно да ни изпревари, Ричард? Толкова ли сме го закъсали?

Защо Мърчант не е бил отстранен? От ФБР казаха, че ще се свържат и с него — защо не са го направили?

— Сигурно са го направили. Но никога не сме допускали, че ще се откаже, забрави ли?

Касълтън се строполи на дивана и се преви на две. Главата му цялата пламтеше и изглеждаше като гигантско червено цвекло.

— Кой са наследниците?

— Трима племенници — двама мъже и една жена. Мърчант се е докопал само до един от тях. Сестрата отказва да подпише, а другият брат липсва...

— Тогава защо ние сме седнали тук и си приказваме врели-некипели?

— Вече имаме хора, които работят по въпроса.

— И защо аз съм последният, който го научава? — Касълтън се ядоса още повече.

— Защото ако бях дошъл първо тук, щяхте да ми се навикате, че не съм размърдал хората си достатъчно бързо.

Касълтън го изгледа шокиран, докато попиваше с кърпичка подгизналото си от пот чело. Борг се надяваше, че сърцето на стареца този път ще издържи. Само при мисълта, че трябва да му го съобщи лично, направо го втрисаше.

— И защо жената не иска да подпише?

Борг сви рамене.

— Не знам. Всички сведения сочат, че с нея е бил установен контакт.

— Имаме ли нейния адрес?

— Де Мойн. По пътя има езеро.

— Искам, преди да се направи връзката, да говори първо с мен. — Президентът бавно, но сигурно възвръщаше самообладанието си. — А какво имаме за другия брат?

— Според сводката той е неоткриваем за момента. Нито братът, нито сестрата са го виждали години наред. Досега нищо не сме открили, но веригата е задвижена. Знаем, че има криминално досие. Истински аутсайдер. Може да го намерим някъде по улиците и бордеите или из затворите. Раздвижих хората ни в Затворническото бюро, но това ще отнеме известно време.

Касълтън отново хвана главата си в ръце.

— Как е възможно да се случи това? Рамо до рамо и ние да сме губещите? От Мърчант? Някога можех да избърша само пода си с баща му.

— Това време още не е отминало.

— Колко процента е взел?

— Трийсет.

Старецът потъна още по-дълбоко в кожената тапицерна на дивана, докато почти не легна в него. Борг беше сигурен, че още едно избухване и ще имат нужда от „Бърза помощ“.

— Ние ще измъкнем четирийсет — заяви Борг. — И от двамата по толкова.

— Мърчант все още е там. Ами ако той намери пръв другия брат?

— Съмнявам се в това, Лорънс. Нямах да разпространява документи и да дава имена, ако смяташе, че има някакъв шанс.

— Сега и другите компании ще научат за това.

Борг поклати глава.

— Няма причина да се втурват с главата напред. С досието не са раздавани и суми в кеш. Докато още някой се сети да започне разследване, ние вече ще сме забравили за случая.

Касълтън бързо скочи на крака. Борг винаги се наслаждаваше на тази гледка. Не беше никак лесно да вдигнеш тази телесна маса.

— Каза, че Лейк вече пътува към Де Мойн?

— Точно така.

— А къде е Рисо?

— Тук. Тъкмо се канех да го освободя.

— Не го прави. Имам нещо и за него. Той заминава за Сан Франциско.

— Сан Франциско ли? За какво?

— Това трябваше да го свърша преди много време. Стига вече са ни се пречкали.

Дъг настояваше да има празнуване, а Ник нямаше сили да се бори с него. Адвокатът на кантората пое по магистрала 101 от летището направо към града. Имаше запазена маса в Бърис Стекхаус

— малка, зле осветена кръчма за малцината любители на говежда пържола по трийсет и два долара парчето.

Ник поразхлаби вратовръзката си и огледа обстановката в ресторанта. Достолепен на вид възрастен мъж властно изтръгваше звуци от клавишите на едно пиано в ъгъла. На голямата кръгла маса до него нямаше вече място от пияни японци и американци, издокарани в костюми. Ник се чудеше каква ли сделка са сключили над пържолите и пюрето от спанак със сметана.

Дъг довърши и втория си ром с кола и приятелски протегна ръка към кожената облегалка на съседния стол. Усмивката беше задължителна в такива случаи.

— Свикнали сме да посещаваме такива местенца, приятелче. Животът ти току-що претърпя страхотна промяна.

— Чудесно. Много романтично. А сега ако ми извадиш и пръстен, предавам се...

— Забелязваш ли някои от жените, които се навъртат насам? Човече, ех, ако не бях женен...

— Никога не са те спирали — каза Ник, като се огледа. Ослепителна блондинка се настани на стола на няколко метра от него. На приглушената светлина му се стори доста позната.

— Хвърли един поглед зад лявото си рамо, Дъг, когато ти се отвори възможност. Но гледай да не се набива на очи.

Дъг кимна и се почеса по тила. Обърна се след няколко секунди и сложи най-очарователната си физиономия. Блондинката разбра жеста и леко му кимна с глава.

— Господи! Искаш ли да си сменим местата?

— Забрави! — каза Ник, привиквайки келнера. — Още един „Бекс“ за мен и ром с кола за него. — Келнерът се поклони леко и тръгна да изпълни поръчката.

— О, преди да съм забравил — каза Дъг, — трябва ми онзи договор на Доусън.

— Казваш ми го поне за петдесети път. Утре сутринта ще бъде на бюрото ти. Роуз ще мине през вкъщи, за да го вземе.

— Вече има ли ключ от апартамента ти?

— Тя има грижата да проверява факса и пощата ми, когато не съм у дома. Дори понякога се оправя с прането ми.

— Сериозно ли говориш?

— Не и за прането. — Ник отново погледна към момичето. — Сетих се на кого ми напомня тази блондинка. Изглежда точно като Джесика фон Рор.

— Това добре ли е?

— Много си приличат. Изглежда като Кристи Бринкли в спортни гащета. Малко по-дребничка, но няма значение.

Дъг подсвирна.

— Толкова по-зле за нея, че се показва такова лошо момиче.

— Тя малко се притесни. Но реакциите ѝ са моментални. Почти нищо не успях да я попитам.

— Ето къде е проблемът — заключи Дъг. — Малката глупачка си мисли, че знае всичко. Сигурно вече крои планове да ни изиграе някой номер.

Ник сви рамене и се загледа в пламъка на свещта, поставена между тях двамата.

— Кой знае? Нещо друго ме гризе отвътре, Дъг. Тя знаеше нещо за Джейкъбс. Обзалагам се, че съм прав. Човече, бих платил цяла хилядарка, само за да разбера какво ѝ минава през главата.

— Вече плати няколко милиона. Много ли я притисна за договора?

— Не повече от обикновено. Мислех си, че птичката вече е в клетката, но тя наистина ме изигра.

— Подлуди ли те?

— Не става дума за това. Беше много спокойна, но пределно категорична. Просто бе решила, че няма да подписва и толкова.

— Тя ни се подиграва, Ник. Само стой и гледай.

— Може и да се опита. Това не можем да го предотвратим. Просто ми се иска да разнищя цялата заплетена история около чичо ѝ.

Дъг поклати глава и се пресегна към питието си.

— Единственото, което ти трябва да знаеш е, че си вътре с близо два милиона, ако тя откаже да подпише. Кой го е грижа тогава какъв е бил чичо ѝ?

Ник се облегна назад и премести поглед към пианиста, който не отлепваше пръсти от клавишите.

— Сигурно са скрили някой и друг скелет в семейния гардероб. Може да е нещо много грозно, случай на насилие или тем подобни истории. Спомняш ли си случая Харисън? Онази жена заяви на баща

ми да се разкара срещу четвърт милион долара. После разбрахме, че пичът я е тормозил още като дете.

— Четвърт милион си е четвърт милион — каза Дъг. — Тук става дума за двайсет и два милиона, приятел. Защо трябваше да се насадим на такъв проблемен наследник точно в този случай?

Ник сви рамене.

— Според новия план възнамерявам да ѝ дам малко време — нека се поохлади малко, после отново ще я посетим. Мамка му, сигурно таксата ни ще падне до петнайсет-двайсет процента. Ако не се съгласи и на това, просто ще трябва да се откажем. Докато брат ѝ е с нас, не ме е грижа чак толкова много. Това е случай мечта! Само помисли какви късметлии сме, братле. Имот за безчет милиони и никакви наследници? Направо такъв случай не е имало!

Сервитърът се върна с питиетата и попита дали са готови с вечерята. Дъг си избра кралски раци, а Ник — пикантна пържола.

— Мисля, че беше грешка да се попълват документите толкова прибързано — каза Дъг. — Всеки сега ще започне да се сеца за този отдавна забравен брат.

— Малко трудно ще разберат каквото и да било за него. Вече пуснах името му да се търси в няколко бази данни и нищо не излезе. Той е мъртва душа. Все едно изобщо не е съществувал.

— Все още си мисля, че можехме да изчакаме ден-два.

— Искам да приключвам с всичко това, Дъг. Трябва да се оправяме и с ФБР. Това ми напомня, че утре сутринта трябва да им се обадя. Не могат просто така да искат да изоставим всичко, след като почти сме спечелили клиента си и сме стигнали до съдебната зала.

— Е, да, прав си.

Предният бар представляваше разноцветно множество от щастливи делови мъже и жени. Разсъблечени палта, разхлабени вратовръзки... Само един мъж стоеше по-настрана и сякаш не участваше в общото веселие. Не се канеше да яде, нито очакваше някой.

Рение надигна чашата си с вино. Червено, както винаги. Задържа малко течността в устата си, после преглътна жадно. Огледа бутилката съсредоточено, с поглед на познавач. Детективът и неговият адвокат се

поддаваха на въздействието на алкохола. Това беше добре. Току-що бяха поръчали и щяха да прекарат в ресторанта поне около час. Хората му едва ли щяха да се нуждаят от толкова много време, за да си свършат работата. А той, междувременно, щеше да се наслади на още една чаша от божественото питие. Барманът реагира на кимването и веднага му поднесе нова чаша.

Роуз паркира на мястото, обозначено със знака „гости“ и стъпи на бетонната настилка. Винаги се чувстваше щастлива, когато трябваше да изпълни някоя поръчка за сметка на почивен ден в офиса. Ник беше страхотен по тази част. С подписването на договора от наследника на Джейкъбс знаеше, че ще стане една от най-добре платените секретарки в Сан Франциско. Имаше късмет. Шефът ѝ беше добър човек.

Докато чакаше асансьора се сети за племенницата си Патрисия. Тя беше вече на трийсет и две години, нетърпелива да се обзаведе със съпруг и деца. Ник беше на трийсет и пет и все още свободен. И много самотен, както безпогрешно бе доловила... Не се съмняваше, че двамата щяха да изградят прекрасни отношения помежду си. Ако Патрисия се освободеше от някое и друго килце, гаранцията беше сто процента.

Излезе от асансьора на третия етаж и тръгна по коридора. Да, определено трябваше да им уреди някоя случайна среща — невинно, но с малко тласък. Щяха да се опознаят бавно над порция калмари и пай с раци.

Стигна до апартамент 302 и намери връзката с ключове. Този за апартамента на Ник беше сивият, с флуоресцентна лентичка на края. За момент задържа ключовете в ръка и се ослуша. Някакъв шум, леко тиктакане, се чуваше зад вратата.

— Ник?

Намери ключа и го пхна в бравата. Роуз чу силен шум и веднага последва експлозията, която отнесе цялата предна стена. Вълната вдигна Роуз буквално във въздуха. Взривът понесе със себе си и страхотна топлина, която заля целия коридор и нахлу в съседния. Прозорците се разпиляха на сол, посипвайки се по улицата, лумна и огън, от който по тротоара се сгромолясаха пламтящи отломки.

Изведнъж настъпи зловеща тишина на фона на огненото зарево. После хората започнаха неистово да крещат. А някъде в далечината вече се чуваше приближаващият вой на пожарна кола.

Както се и очакваше, никой не беше в състояние да шофира. Ник и Дъг се напъхаха на задната седалка в едно такси, заливайки се от смях на шегите, които от дълго време не си бяха спомняли. Дъг се даваше в шумен смях и видимо се дразнеше от задръстването по улиците в този час на нощта.

— Хей — викна той в ухото на Ник, — това ми напомня за времето, когато се промъкнахме в онзи бордей на Анца стрийт, спомняш ли си?

— И оня дъртак излезе да ни изгони, а?

— Ние сме като десетгодишни хлапета — засмя се Дъг. — Тогава изобщо не знаехме на какво сме се насадили. Оказва се, че е било нищо в сравнение с топлото местенце на стария Джейкбс.

— Онзи дядка щеше да се напикае в гащите от страх.

— Ник, ти носиш душа на крадец на котки. Ти си едно гадно, откачено копеле. — Дъг се обърна към шофьора на предната седалка. — Хей, приятел! Кафявата къща на ъгъла вляво.

Шофьорът на таксито кимна, че е разбрал и спря в края на Франклин стрийт. Дъг хвърли една дваисетачка на коленете на Ник и затърси дръжката на вратата.

— Утре сутринта ще трябва да ме закараш до моята си кола. Можеш ли да отскочиш и да ме вземеш?

— Седем и половина добре ли е?

— Чудесно!

— Порадвай се на дивана!

Ник го наблюдаваше как се придвижва на зигзаг към входа. Засмя се. Кимбърли наистина щеше да го остави да спи там.

Облегна се назад, когато таксито потегли отново. И неговият поглед започваше да се замайва. Отпусна се на облегалката, докато пред очите му пробягваха светлините на Ломбард стрийт като поток от бяло-червена феерия. Не беше планирал да се накваси по този начин, но, дявол да го вземе, имаха достатъчно солидно оправдание. Тази вечер вдигаха наздрависи за Джералд Джейкбс. Утре вече щяха яко

да се поизпотят, но на кой му пукаше? Може да се откаже от всичко още в този момент, стига да поиска. Може просто да отлети нанякъде и никога повече да не се връща.

От пътуването леко се унасяше. Както си седеше, мислите му се носеха в неопределена посока, калейдоскоп от лица и парченца от мозайката на изминалата седмица. По някаква необяснима причина виждаше лицето на майката на Алекс — седнала в спалнята си, цялата обкичена с кръстове и свещи, притиснала роза до гърдите. Картината пред очите му се поразмъти и се смени: вече беше в Административния отдел на окръг Колумбия заедно с Лойд Кьониг, адвокатът с идеално изгладени костюми и десет хиляди долара в джоба си. Зад него имаше вана — пълна с мътна, червена вода и едно мъртво тяло плуваше в кръв и мръсотия. После се появи и Джесика фон Рор, застанала небрежно наред всекидневната си, леко поклащаща глава напред-назад...

Думите на таксиметровия шофьор се врязаха в съзнанието му като далечно ехо през пелената от спомени и сънища. Ник с мъка повдигна главата си и примигна с усилие. Шофьорът подсвирна от изумление и повтори думите си, първите, откакто се бяха качили в таксито.

— Голям пожар, човече...

При гледката отвън Ник малко се поотрезви. Поизправи се на седалката и залепи лице на прозореца. Намираха се на Марина, дотук добре. Две огромни пожарни коли изливаха реки от вода върху една сграда. Неговата сграда?

Насред улицата изникна полицай и им махна да продължат към края на улицата.

— Спри тук, ще слеза.

Шофьорът паркира зад ъгъла. Ник му плати и се втурна обратно към улица „Марина“. Докато се приближаваше към горящата сграда, забеляза скупчени хора пред ограденото от полицията място, които сочеха и наблюдаваха работата на огнеборците. Лека пара, която веднага попи в дрехите му, се точеше от огромните маркучи. Погледна нагоре и му причерня, като видя от кой апартамент излизат пламъците. Приблжи се до един полицай.

— Полицай, трябва да мина. Това е моят апартамент.

Препъвайки се, мина покрай барикадата и огледа улицата. Възможно ли е...? Не. Роуз си беше вкъщи. Сигурно от часове.

Една силна ръка го сграбчи за лакътя.

— Ти да не си оглушал бе? Никой няма да припарва до това място, докато не си свършим работата.

— Това е моят апартамент — опитваше се да го надвика Ник.

— Дръпни се зад линията или сам ще те натикам обратно.

Ник изломоти нещо несвързано, но отстъпи отвъд огражденията. Две момичета, на не повече от осемнайсет години, зяпаха сградата с отворени уста, като от време на време предъвкваха по някоя дъвка.

— Вие двете видяхте ли какво се случи?

Едната го погледна подозрително.

— Да, избухна газова бутилка.

— Газова бутилка? Откъде разбрахте?

Тя го изгледа сърдито.

— Ами какво друго? Цялата сграда се разтресе.

Ник наблюдаваше пожарникарите още по-объркан. Чувстваше се глупаво, че изпи толкова много тази вечер. Едва успяваше да вкара в ред мислите си.

Тълпата бавно се разпръсваше в нощта. Една жена по пижама стоеше отчаяно до един полицай и неудържимо плачеше. Ник забеляза друг, който беше сам и отиде при него.

— Полицай — обърна се той към него, опитвайки да се съсредоточи върху лицето му. — Това е моят дом. — И с жест на безсилие посочи към сградата.

Полицаят го изгледа със съжаление.

— И какво от това?

— Това е моето жилище — повтори Ник, като се постара да натърти думите. — Аз живея там. Това е моят апартамент.

— Твоят апартамент? — Полицаят явно го чу, защото изведнъж му обърна по-голямо внимание. — Можете ли да дойдете с мен?

— Какво има? — попита Ник, докато го следваше през тълпата. — Какво се е случило?

Полицаят го отведе до един мъж в костюм, с тежки сиви мустаци и суров израз на лицето. Ник знаеше още преди да попита, че това е детектив. Мъжът пушеше цигара и разговаряше с пожарникар до една

от колите. Той се обърна към приближаващия се полицай и леко му кимна.

— Този човек казва, че апартаментът е негов.

Детективът хвърли кос поглед на Ник.

— Номер 302?

Ник кимна. Детективът направи знак на полицаия да се разкара, така че останаха само двамата.

— Как се казвате? — попита детективът.

— Ник Мърчант. Кога...?

— Сега ли се прибирате вкъщи, мистър Мърчант?

— Да, искам да знам какво се е случило.

— Вие не сте единственият, който иска да го разбере — отвърна мъжът и запали нова цигара. — Някаква много мощна експлозия е разбила вашия апартамент преди половин час.

— Експлозия ли? Какво искате да кажете?

— Експлозия. Нали разбирате... — и разпери театрално пръсти пред лицето си. — Ка-бум! Държите ли нещо леснозапалимо, или експлозивни в дома си?

— Като например?

— Например динамит. — Щракна с пръсти. — Вие ми помогнете.

— Попитайте ме нещо смислено и ще ви отговоря с най-голямо удоволствие — отвърна му сърдито Ник.

— Къде бяхте тази вечер?

— На ресторант. Върнах се със самолета от Де Мойн около осем часа и веднага отидох на вечеря.

— Ух-ух. С какво се занимавате?

— Аз съм частен детектив.

Мъжът го изгледа учудено.

— Работите си у дома?

— Не, не у дома.

— Някога да сте имали проблеми в работата си? Заплахи, кофти бизнес сделки?

— Не мога да се оплача от такива неща.

Детективът кимна снизходително. Ник усещаше нарастващото си раздразнение, но се опита да запази самообладание. Мъжът срещу него

му задаваше точни въпроси — и изискваше точни отговори. Той самият беше задавал подобни въпроси, когато все още носеше значка.

Изведнъж нещо в периферното зрение на Ник привлече вниманието му. Забеляза съседа си от 305, седнал на тротоара с някаква завивка в ръцете си. Младият мъж бавно вдигна поглед към Ник, докато той се приближаваше към него. Нямаше никаква дреха отгоре си.

— Видя ли какво се случи, Джей?

Мъжът го гледаше с нескрит укор в очите. Завивката в ръцете му беше цялата обагрена в червено. Двамата с Ник се бяха опознали доста добре през последните месеци, след като редовно се засичаха по коридора на етаж и си подхвърляха свежи шеги. Сега обаче прочете в погледа му подозрение, а по израза на лицето му съдеше за обвинението, което му отправяше.

— Да, видях. Тъкмо се прибирах от работа. Онази дама, твоята позната, се опита да влезе в апартамента ти и в този момент всичко се взриви.

Ник се свлече на колене, а устата му пресъхна.

— Дамата, която познавам?

— Да, виждал съм я и преди.

— На около четирийсет години? Средна на ръст, малко дръпната?

— Да, същата, която е влизала в апартамента ти и друг път. Каква алармена система имаш в дома си, по дяволите?

Ник приседна до него и усети как влагата от тревата попива през панталоните му. Зарови лице в ръцете си и целият се разтресе. Беше я инструктирал да дойде и да вземе документите. Той я изпрати тук! Усети, че му се повдига.

Детективът се приближи до него и заговори с по-мек тон.

— Може ли да поговорим?

— Дайте ми една минутка — отвърна му той глухо.

Във въздуха увисна облак влага и прах, които попиваха в дрехите на Ник и го караха да трепери. Погледна надолу към обувките си. Локвичките вода му изглеждаха кървавочервени. Кръв се стичаше от брадата на съседа му и се отмиваше на малки вадички между камъчетата и мръсотията на улицата.

Нов детектив — този път по-млад, с гладко избръснато лице и по-благ вид.

— Вие ли сте Ник Мърчант?

— Да, аз съм.

— Вие ли живеете в апартамент 302?

— Точно така — отвърна Ник все така седнал в мократа трева. Още не бе изтрезнял, но вече не му пукаше. — Вижте, днес се връщам в града. Таксито ме остави и тогава видях пламъците. Нямам никаква представа какво се е случило.

— Държите ли нещо запалимо в дома си? — попита детективът.

— Не.

— Значи предполагате коя е загиналата жена, така ли?

Ник стисна здраво очи.

— Да, мисля, че знам. Съседът ми твърди, че е видял една жена, която отговаря на описанието на моята... секретарка, която е влязла в апартамента секунди преди взрива.

— Секретарката ви има ли ключ?

— Да. Трябваше да вземе някои документи.

Детективът се наведе по-близо до него.

— Живеете ли с още някой?

— Не.

— Не живеете значи?

— Точно това ви казвам. Живея сам.

— Добре тогава — каза детективът. — Някой друг, освен секретарката ви, имал ли е ключ от жилището?

— Да, домоуправителят.

— Освен него. Опитваме се да разберем какво се е случило, приятел.

— Никой, никой друг нямаше ключ. Защо ме питате?

— Опитваме се да разберем кой още се е намирал по това време в дома ви.

Ник вдигна изумения си поглед.

— Вътре ли?

Детективът кимна.

— Мъж, доколкото знаем. Имате ли някаква идея кой може да е бил?

Ник се загледа в облака от пушек на мястото на апартамента си и поклати глава. Нямаше никаква представа. Абсолютно никаква.

Поседя отвън, докато студът не го принуди да се размърда. Пожарните коли все още бяха там, но вече не изливаха реки от вода. От апартамента му беше останала само една празна, черна дупка.

По-младият детектив се приближи към него.

— Къде можем да ви оставим, мистър Мърчант?

Ник не отговори. Просто не знаеше какво да каже. Погледна си часовника. Единайсет часа.

Детективът забеляза, че Ник трудно се държи на краката си.

— Добре ли сте?

— Да, чудесно — смотолеви неясно. — Направо... страхотно.

— Вземете я — подаде му визитната си картичка. — Ще се наложи скоро отново да поговорим.

Ник кимна разсеяно и взе визитката. Полицаят се обърна и си тръгна.

Останалите няколко негови колеги, които се мотаеха наоколо, накрая явно се отегчиха и решиха, че шоуто е приключило. Ник тръгна по Марина булевард към паркинга, разположен зад жилищния комплекс. Видя колата си под дървените отломки от нещото, което някога се наричаше негов апартамент. Изглеждаше непокътната. Паркингът имаше слабо осветление и жива душа не се навърташе наоколо. Той внимателно се огледа. Ако знаеха къде се намира апартаментът му, много лесно можеха да разберат къде е и мястото за паркиране. Въпреки привидния си кураж, той се обърна. Така или иначе нямаше желание да шофира днес.

Тръгна на юг по Бей стрийт към Чеснът. В този късен час по улиците почти нямаше хора. Но все пак привличаше вниманието към себе си: костюмът му бе целият прогизнал, отзад панталоните му не приличаха на себе си. Изглеждаше като нариснат в локва кал нещастник, жертва на нощно посегателство, но се чувстваше още по-зле. Стигна до Ломбард и се пхна в едно такси.

— Към авенюто.

— Към кое по-точно?

— Давай по Дойл драйв към Парк президио.

Движеха се през нощния трафик на Марина булевард. Искаше му се да се отърси от алкохола и да мисли трезво, но знаеше, че тепърва

ще изживее лоши моменти. Потърка лицето си и отново се сети за Роуз. Заради него и неговите инструкции тя отиде там! Неговите инструкции! Стисна здраво очи, после отново ги отвори. Трябваше да говори с още някой и то веднага.

Извади телефона от якето си и ѝ позвъни първо на мобилния, после и на домашния. Чу как неловко хвана слушалката и я изпусна. Сънливият ѝ глас звучеше все едно здраво се е надрусала.

— Аз съм, Алекс. Къде е мобилният ти телефон?

— Два и половина сутринта е, Ник...

— Тук се случи нещо ужасно. Стани и си включи мобилния. Ще ти се обади след десет секунди.

— Какво става?

— Алекс, просто го направи. Тук се случи нещо ужасно.

— Добре, добре...

Изчака десет секунди и отново ѝ се обади, но по другата линия.

— Ник? — веднага се чу гласът на Алекс.

— Роуз е мъртва.

— Какво? — Настъпи мигновено мълчание. — Какви ги приказваш?

— Убиха Роуз. Някой е поставил бомба в апартамента ми тази вечер и Роуз се е натъкнала на нея, като е влизала. Тя е мъртва.

— Мили боже, Ник! — Нямаше и помен от сънливото състояние на Алекс. — Къде... ти къде се намиращ в момента?

— В едно такси. Просто ме изслушай за секунда. Нагазили сме в нещо много лошо със случая на Джейкъбс. Трябва веднага да си опаковаш багажа и да се изнесеш оттам. Ти си ми партньор и те много добре го знаят. Ще дойдат и при теб...

— Кои са те?

— Не знам, но трябва веднага да станеш и да изчезнеш от апартамента.

— Да изчезна ли? И къде ми предлагаш да отида?

Ник прокара пръсти през косата си. Забеляза, че шофьорът го наблюдава внимателно в огледалото за обратно виждане, очевидно попивайки всяка негова дума.

— Гледай си проклетия път — изрепчи му се Ник, стрелвайки го с поглед. Върна се обратно към телефона и малко сниши гласа си. — Алекс, ще ме изслушаш ли? Роуз е мъртва. Убита е. Станало е в моя

апартамент, така че няма никакво съмнение за кого е било предназначено. Ако си останеш вкъщи, те ще те намерят и ще се опитат да те убият. Какво повече мога да ти кажа?

— Но защо не...?

— Никакво но, Алекс! Онзи ден ми каза, че са те следили, нали? Наистина се надявам да са били от „Дженерал инкуайъри“, защото ако не са били те, е бил някой много по-луд. Веднага се махай оттам!

— Добре, добре, започвам да си прибирам нещата.

— Вземи цялата документация за Джейкъбс. Всичко! Пощата, снимките, касетата — всичко. Грабвай няколко дрехи и се покрий на сигурно място. Все още си пазиш 22-милиметровия, нали?

— Да.

— Тогава го зареди и го вземи със себе си. Веднага се размърдай, разбра ли ме?

— Ще ти се обадя веднага щом като стигна там. Където и да е това там.

— Внимавай, Алекс. Наистина е сериозно.

— Пил ли си, Ник?

— Да. Обади ми се веднага щом имаш възможност.

Ник затвори телефона и усети прилив на успокоение. Хората, за които се притесняваше в този момент, бяха Алекс и семейството на Дъг. Силно се съмняваше, че той представлява някаква мишена, а и семейството му едва ли щеше да им свърши работа, ако търсеха него. Единственото, за което трябваше да се погрижи, беше да си пази гърба. Да си сам на този свят си имаше и предимства. Неговият емоционален багаж можеше да се побере в малкия му джоб. Това още повече щеше да затрудни евентуалните му убийци.

Таксито мина през Голдън Гейт Парк, излезе на Линкълн Уей и зави надясно. Ник накара шофьора да спре на Оутър Сънсет и измина пеша още две пресечки по Линкълн към Травълърс Лодж. Възрастната дама на рецепцията го изгледа доста подозрително, докато той попълваше документите. Дори го попита дали се чувства добре. Той кимна и попита колко струва най-евтината стая.

— Четирийсет и пет долара — и почти се задави сред облака цигарен дим. — Имате късмет — получавате последната свободна.

Той пребърка джобовете си, но можа да измъкне едва трийсет и шест долара. Плати остатъка с кредитната си карта и се качи по

външната стълба към стаята на втория етаж. Вътре беше сумрачно, едва се различаваха двете огромни легла. Захвърли якето си на едното от тях и седна, както бяха изключени светлините.

В един часа през нощта офисният комплекс на Бетъри стрийт беше тъмен и пуст. Шейсет и една годишен чичко, който охраняваше обекта, дремеше на поста си в източното крило. В най-отдалечения край на западното двама мъже в тъмни панталони и пуловери професионално срязаха катинара на опасаната с вериги ограда и проникнаха на паркинга. Всеки от тях можеше да се похвали с дълго криминално досие за проникване с взлом, нападения и мъчения. С тях се свърза и им плащаше доста тлъсти суми някакъв мъж, представил се като Хенри Филдс, въпреки че истинското му име беше Дани Рисо. Той им даде съвсем просто нареждане.

Те извлякоха през вратата две шестгалонови бутилки. Единият се поспря пред страничната врата на сградата и постави тънък метален шперц в ключалката. Механизмът заяде малко, но само след половин минута и двамата бяха вътре. Движеха се в пълно мълчание, само съдържанието на пренасяните бутилки леко се плискаше в стените. Проблясващи светлилки отбелязваха входа на всеки апартамент. Спряха пред номер осем и оставиха бутилките на пода. Тази ключалка им отне две минути. Бързо огледаха двете помещения на офиса, преди да пристъпят към изпълнение на нощната си мисия.

Първо обърнаха внимание на отделението с папките. Всяко чекмедже беше старателно изпразнено наред стаята. Събраха всички книги закуп и ги стовариха върху общата купчина в средата. Телефоните бяха изтръгнати от мрежата. Мониторите на трите компютъра бяха смлени, а в зейналата вътрешност изсипаха от запалимата течност. След петнайсет минути цялата мебелировка лежеше в средата на стаята — жалка гротескна пирамида от живота на кантората „Мърчант и съдружници“.

Основна пречка се оказа огнеупорната каса. Отключващият механизъм беше непознат немски дизайн, при който възможността за манипулация беше сведена до минимум. Вече щяха да се откажат, когато изведнъж поддаде. Отвориха двете чекмеджета и бързо изсипаха съдържанието към общата купчина. Отстъпиха крачка назад

и огледаха работата си: грозен куп от хартия, документи, офисно оборудване и мебели. После отвориха капациите на бутилките. След секунда всичко бе солидно наквасено. Остатъкът беше използван за мебелировката в стаята, килимите и стените. Мъжът, който добре се оправяше с ключалките, остави бутилката настрана и кимна към спътника си.

Те излязоха в коридора и извадиха кибрит. Единият драсна клечка, запали някаква книга и я хвърли през отворената врата. Огнени езици плъзнаха по струйките запалима течност, тръгнаха по стените, бързо достигнаха и погълнаха струпаната наред стаята купчина. Пламъците първо унищожиха кръвта на компанията — всички документи, подписаните договори, лицензите и съдебните решения. После обгърнаха всички съоръжения и хардуерни устройства. Когато пожарните пристигнаха петнайсет минути по-късно, целият офис представляваше един малък ад.

Ник се облегна на напречната дъска на потъващото под него легло, когато мислите му постепенно започнаха да се проясняват. Поне един час беше прекарал в легнало положение, но с отшумяващото действие на алкохола започна да настъпва и махмурлукът. Изправи се и седна сред сумрака на стаята, загледан в завивката под себе си. Случилото се през изминалата нощ го връхлетя с цялата си сила и го накара да се почувства болен и смазан.

Роуз беше мъртва. Убиха Роуз. Всичко беше ужасно, ужасно до границата на човешките възприятия. Тя имаше голямо семейство, само в района на Бей еъриа близките ѝ наброяваха няколко десетки. За миг си представи картината на погребението, случайно уловените погледи, приглушения през сълзи шепот... Ето го, щяха да говорят хората. Случи се в неговия апартамент. Усети, че му се повдига.

Намери банята и се надвеси над мивката, след като пусна кранчето и остави струята да тече силно. Студената вода, която разплиска по лицето си, донякъде го отрезви. Върна се в тъмната стая и се излегна на леглото. Единственото, което можеше да направи в момента, беше да мисли.

Които и да бяха тези мании, без съмнение водеха към Джейкъбс. Ако ставаше дума за конкурент от бранша, тогава нямаше

съмнение в евентуалната мотивация. Можеше да се сети от раз поне за двайсет и два милиона причини. Но чак пък да се опитат да го убият с бомба?! Като се имаше предвид стойността на имота на Джейкъбс, не можеше да изключи и тази възможност. Въпреки че той самият си бе поставил етични ограничения в работата.

Прехвърли мислите си към ФБР. Беше чувал, че понякога прилагат доста мръсни номера, но бомбите и убийствата не бяха техен патент. Но от друга страна, те имаха всички възможни връзки с хора, специализирали се в подобен вид дейност.

Ник впери поглед в тъмнината и усети първите позиви на главоболието. Щеше да се обади на федералните още на сутринта. Само си представяше ледения прием, който го очакваше. След това ще се обади в полицията да разбере дали е идентифициран трупът, намерен след взрива в апартамента. Детективът каза, че вътре са намерили и тяло на мъж. Всичко като че ли беше ясно. Явно Роуз ги бе заварила на мястото и те бяха попаднали в капана, предвиден за самия него.

Обгърна с ръце коленете си и се почувства ужасно самотен, изолиран и отхвърлен от всякога. Изхлузи обувките от краката си, вдигна якето, захвърлено на пода и го постави на един стол. Улиците навън бяха притихнали в очакване на настъпващата утрин. Чуваше шума на движеща се кола в далечината. Облегна се на ръце на леглото и се опита да успокои мислите и духа си.

Събуди се малко по-късно, все още дезориентиран и силно замаян. Някакъв шум се вряза в съзнанието му, въпреки махмурлука — затваряне вратата на кола. Разтърси глава, след като чу още някакъв звук, малко по-слаб, но достатъчно отчетлив. Глас. Два гласа?

Пропълзя до щорите на прозореца и лекичко повдигна едната с пръст. Точно навреме, за да види две фигури в дълги палта. Те се изгубиха от погледа му, когато тръгнаха по пътеката. Погледна часовника си. Четири сутринта — доста странно време за посещения. Сети се за жената на долния етаж, която разговаряше с посетителите зад стъклото, цялото опушено от цигарен дим. Ти си късметлия — получаваш последната свободна стая...

За момент замръзна на мястото си, обзет от внезапна слабост, после се затича към банята. Прозорецът беше доста високо от земята. Премести някаква саксия с цвете на корниза и плъзна стъклото до края — по този начин си откри широко пространство. Здраво се хвана за края му и го напъна. При втория опит стъклото поддаде и безшумно се плъзна в храстите отдолу. Пъхна глава навън и се огледа. Височината беше повече от три-четири метра над земята. Покрай стената се спускаше водосточна тръба, която бе само на една ръка разстояние.

Върна се обратно при предния прозорец и прокле глупостта си. Така или иначе това беше последният ден, когато използваше кредитната карта, издадена на негово име. Притисна се силно до стената, като с пръст придържаше леко повдигната едната от щорите. Почти не виждаше края на пътеката, където започваха стълбите от нивото на улицата. Двамата непознати щяха да се качат по стълбите или да се върнат в колата си и да отпрашат към друг мотел. Върху предното стъкло на автомобила съвсем ясно се виждаше отражението на неоновия знак „НЯМА СВОБОДНИ МЕСТА“.

В този момент той ги видя. Не можеше да повярва. Качваха се по стълбите с ръце, дълбоко пъхнати в джобовете на палтата им.

Изведнъж всичко му стана ясно. Изтича в банята и затвори вратата след себе си. Приблжи се до прозореца и първо протегна ръце напред, после се метна върху рамката. Хвана се за водосточната тръба, така че да я използва за опора и да се оттласне, но установи, че тежи повече, отколкото очакваше. Ръцете му се плъзнаха по гладкия метал, докосна земята първо с крака, после се стовари с цялата си тежест върху гъстия храсталак под прозорците.

Отгоре чу шума от блъскане по вратата на банята. Някой изпсува от прозореца, докато бягаше по Линкълн Уей направо към парка.

Ник тичаше напосоки, блъскаше се в дърветата и гъстите шубраци. Предположи, че няма да скочат през прозореца, за да го преследват. Това му даваше десетина секунди аванс, докато заобиколят сградата и се впуснат след него. Десет секунди, за които максимално трябва да увеличи дистанцията между себе си и тях. Той бе първокласен спринтьор и можеше да им се изплъзне, но сред тези храсти се вдигаше прекалено голям шум. Трябваше да опита да се скрие. Паркът бе изпълнен с гъсти храсталаци, потънали в среднощния

мрак. Обърна се назад и видя проблясъка на светлини. Все още се намираха далеч, но доста бързо приближаваха.

Направи остър завой наляво, пробяга няколко метра и се шмугна в най-гъстия шубрак, както му се стори на пръв поглед. Нещо изквича зад гърба му и с шумолене изчезна в храстите. Едва сдържаше учестеното си дишане, замръзна на място. Светлините проблясваха в тъмнината, потреперваха и идваха все по-близо. Спряха се на около пет метра от него. Ник затаи дъх, докато ги наблюдаваше през клоните и листата на храстите. Двама мъжаги, облечени в тъмни одежди, едри и набити. Единият направи знак към колегата си със светлината на фенерчето. Ник потрепери, зървайки физиономията му за секунда. Мъжът беше висок, с вързана на конска опашка коса и дълго автоматично оръжие. Оглеждаше бавно околността с бинокъл в ръка. Ник преглътна тежко. Ако бинокълът беше оборудван с термостъкла, само след секунди щяха да го открият.

Двамата непознати обхождаха парка със светлинния лъч на големи окръжности. Ник затвори очи, за да избегне евентуално отразяване в тях. Сви се още повече, когато те бавно направиха няколко крачки в негова посока. Лъчите минаха през него още веднъж, и още веднъж сърцето му слезе в петите. Чувахе ги как си говорят — приглушени гласове, от които нищо не може да разбере. Помотаха се още някоя и друга минута, преди внезапно да се разделят. Единият се насочи на юг, разгръщайки яростно храстите с фенерчето в ръка. Ник опули широко очи. Другият мъж тръгна на север, леко приведен, направо към него.

Ник усети как космите по цялото му тяло се изправят. Пресегна се инстинктивно за нещо твърдо и тежко, с което да се защити. Пръстите му затърсиха яростно, но се набиха единствено с пръст и мръсотия. Затаи дъх. Мъжът беше само на няколко сантиметра от него и тъкмо щеше да го настъпи, когато Ник напипа малък, но остър камък. Задържа го за секунда в ръка, след което го подхвърли леко в храстите зад гърба на бъдещия си убиец. В момента, в който той извърна глава, изскочи от скривалището си и се нахвърли върху него.

Мъжът чу движението му и мигновено се завъртя по посока на шума, но Ник имаше животоспасяваща преднина за части от секундата. Използва всеки грам от теглото си, за да се стовари върху

гърдите на мъжа. Той изби оръжието от ръката му, а самия него изхвърли в калта.

— Кой си ти? — Ник го притисна, насочвайки оръжието към гърдите му. — Кой, мамка ти стара, си ти?

Мъжът лежеше срещу него с отворена уста, мъчейки се да възвърне нормалното си дишане. Ник вдигна поглед, дочувайки глас в далечината. Другата светлина вече се връщаше в тяхната посока и то много бързо.

Ник опипа трескаво земята за падналото оръжие, но не намери нищо. Грабна фенерчето, изключи светлината и избяга заедно с него. Препъваше се по влажната от нощната роса земя и очакваше всеки момент покрай ушите му да засвистят куршуми. Тичаше без да спира към западната част на парка. Така, в непрестанен бяг, минаха около пет минути. Поспря за трийсетина секунди и отново продължи да тича.

Накрая физическото изтощение взе надмощие и го накара окончателно да спре. Присви се в тъмнината, целият треперещ от страх и студ. Гигантските евкалиптови дървета се поклащаха и проскърцваха под напора на нощния вятър.

Всичко ставаше толкова бързо. Които и да бяха тези хора, не губеха и секунда. Не бяха изчакали да изтлеят пламъците от пожара в апартамента му и го търсят отново. Но пък и той им остави диря, по която лесно да го проследят. Крайно време беше да изчезне от полезрението им. Само се молеше Алекс да е успяла навреме да се измъкне от жилището си. Прости ми, Господи, ако са успели да я намерят...

Затича се, пронизван от болка, на север към светлините на Ричмънд Дистрикт. Обръщаше се назад на всеки няколко секунди. В края на парка се огледа внимателно и в двете посоки, след което се втурна по Фултън стрийт. Възнамеряваше да изчезне из авенютата, да намери безопасно и спокойно място, на което да състави план. На сутринта щеше да проведе дълъг и предълъг телефонен разговор.

14.

Термометрите отчитаха близо петдесет градуса. Лорънс Касълтън седна приведен на дървената пейка, по дебелията му кожа бяха избили едри капки пот. Ритуалът в съботната сутрин никога не се пропускаше. Колело тренажор — шест километра. В сауната от 8:30 часа. До 9:30 часа — разни въпроси по делата за търсене на наследници. Тази формула на успеха беше изпитана от шефа на „Дженерал инкуайъри“ в продължение на десетилетия. Тази сутрин се беше премерил. Всъщност беше смъкнал няколко кила.

Вратата се отвори и Борг влетя в стаята. Касълтън дори не отвори очи.

— Девет часа ли е, Ричард? Не може ли да оставиш стария човек малко на спокойствие?

Борг се плъсна на пейката срещу него.

— Единият от наследниците на Сандовал ми се обади вкъщи. Пискаше за обикновените простотии.

Касълтън избърса солидно количество пот от челото си. На сумрачната светлина шефът изглеждаше като огромно разпльокано яйце.

— Никога няма да допусна никакъв наследник да ми съсипе единствената прекрасна сутрин за цялата седмица — каза той с притворени очи. — Някой ден ще ме изнесеш оттук с краката напред, Ричард.

— В това не се и съмнявам — отвърна Борг, чудейки се кой ли от четиримата агенти щеше да му помогне.

— Какви са новините от север?

— Изглежда, че всичко върви много добре. Рисо каза, че с три камиона им е отнело около половин час, за да изнесат всичко.

Касълтън мигновено отвори очи.

— Три камиона? Дявол да го вземе, това не трябваше да се прави обществено достояние. Искях всичко да се свърши по възможно най-тихия и незабележим начин.

— Успокой се, никой няма да пострада. Всичко мина идеално гладко.

— Рисо още ли е вътре? Искам да говоря с него.

— Почакай малко, Лорънс — трябва да знаеш и още нещо. Пригответи се за голямата новина. Някой е вдигнал във въздуха апартамента на Мърчант миналата вечер.

Касълтън бързо извърна глава към Борг, избърсвайки нова кофа пот от челото си.

— Какво?

— Някой е заложил бомба в дома му. От това, което разбрах, двама души са загинали.

— Кои?

— Случайно намиращи се наблизо, предполагам. Знам със сигурност, че Мърчант не е сред тях. Появил се е когато започвали да разчистват мястото. Господ знае къде се намира в момента.

— Нали Рисо няма нищо общо с тази работа?

— За бога, не, Лорънс. Да не си полудял? Това е странно съвпадение на обстоятелствата. Ако следите се завъртят по някакъв начин, ние ще бъдем първите заподозрени за залагането на бомбата.

— Няма такива следи, които да водят към нас. Хората, които използвахме, дори не са виждали физиономията на Рисо.

Касълтън се облегна назад и отново затвори очи.

— Кой би взривил апартамента му?

— Не знам. Друга конкуренция?

— Но другите дори не подозират какво става в момента. А и никой не е чак толкова луд, за да направи подобно нещо. Не, не, всичко се върти около случая с Джейкъбс. От ФБР знаят точно какво се случва.

Интеркомът, вграден в тавана, пропищя.

— Лорънс?

Гласът беше на Дани Рисо. Касълтън бързо натисна копчето.

— Давай.

— Имаме пробив по случая с Джейкъбс.

— Слушам те, Дани. Какво става?

— Намерих наследник.

И двамата се спогледаха.

— Среща в кабинета ми след десет минути.

Грабнаха хавлиите си и бързо се пхнаха под душовете.

Дани Рисо чакаше в кабинета на президента. На физиономията му се мъдреше усмивка като на горд татко на новородено.

— Какво имаме? — попита Касълтън.

— Имам си птичка в кафеза — отвърна Рисо, продължавайки да се усмихва.

— Знаех си, знаех си! — каза Борг, пляскайки с ръце. — Знаех си, че можем да заложим на това.

— И къде се намира? — Касълтън отново се обърна към Рисо.

— В Сан Куентин. Полетът ми е резервиран за обяд.

— Ти тръгваш с него. — Касълтън се обърна този път към Борг. — Искam четирийсет и пет процента от този кучи син. — Хвърли поглед и към Рисо, който се правеше на разсеян и сякаш не чу, че има партньор. — За какво е в затвора?

— За наркотици. Деветгодишна присъда. След пет месеца излиза.

— Направете ги петдесет процента — каза Касълтън. — Този нехранимайко няма да има сили да се пазари. Искam да му изстискате колкото е възможно повече.

— Колкото повече измъкнем, толкова по-тлъсти ще са чековете ни после — отбеляза Борг с усмивка.

Оптимизмът отново озари лицето на президента — завърна се познатият блясък в очите му, който не бяха виждали дни наред. Еуфорията на Лорънс Касълтън отвлече вниманието му дотолкова, че не забеляза синята камионетка, паркирана малко по-надолу на улицата. Нито хората в нея, които изслушаха целия разговор с партньорите му.

Лимузината се движеше почти безшумно из улиците на Манхатън. Директорът Гордън наблюдаваше потока от хора по „Таймс скуеър“, докато заместникът му кротко седеше до него и не помръдваше. Армингър се чувстваше уморен и силно ядосан. Харесваше му да се отдава на работата си, но времето, което посвети на този проект, до момента не даваше никакви ефективни резултати. Джейкъбс го нямаше на този свят едва от няколко дни, но той така и не

можеше да разбере какво се случва около него. Липсата на информация и очевидната незаинтересованост на шефа му засилваше още повече раздразнението му.

— Защо мислиш, че го е направил той?

— Изглежда логично и очевидно — отвърна Армингър с едва прикрито снизхождение. — В деня след обира Мърчант излита с първия полет за Германия. На следващия ден подписва единият наследник. Намерил е нещо в онази къща. Сигурно е било много важно за него, щом се осмели да застреля ченге и да избяга.

— Какви са доказателствата?

— Доказателствата няма да представляват проблем. Той е единственият заподозрян.

Гордън се намръщи и отново се загледа в улиците на Бродуей през тъмното стъкло на лимузината.

— Време е да го потърсим, Артър.

— Той все още не е отговорил на обажданията ни. Сякаш във всяко негово действие има нотка на виновност.

Колата заобиколи Федерал плаза и се насочи към входа на паркинга. Взеха асансьора за втория етаж и влязоха в кабинета на заместник-директора. Армингър отиде до машината за кафе и си поръча едно.

— Нещо интересно в къщата? — попита Гордън.

Армингър издуха парата от повърхността на кафето.

— Не успях да намеря. Мърчант е обърнал всичко с главата наопаки предната нощ. Ако...

Интеркомът го прекъсна.

— В момента съм с директора Гордън, Карол.

— Съжалявам, сър. Мистър Ник Мърчант ви очаква на първа линия...

Гледаха се един друг в продължение на три секунди, преди Армингър да отговори.

— Ще поема линията, благодаря ти.

Той седна на мястото си зад бюрото. Гордън сложи слушалките на ушите си и кимна, че е готов. С единия пръст натисна бутона на примигващата лампичка.

— Тук е заместник-директорът Едмънд Армингър.

— Ник Мърчант...

И двамата вдигнаха вежди многозначително един към друг. Армингър навлажни с език долната си устна.

— Винаги ли трябва да те затрупат с телефонни обаждания, за да ти се привлече вниманието, Мърчант? Съжалявам за клиентите ти, ако това е случаят.

— Какво искате от мен?

— Нищо чак толкова важно. Настояваме да се откажете от разследването си по случая Джералд Реймънд Джейкъбс. Не се ровете около него, изобщо не се занимавайте. Това е въпрос от федерално значение и ви препоръчвам да стоите настрана.

Мъжът от другата страна на линията мълчеше. Чуваше се някакъв шум като от улично движение. По-късно щяха да подложат лентата на анализ.

— Защо искате от мен да се откажа?

— Мистър Джейкъбс е имал много тесни връзки с ФБР. Опасявам се, че това е всичко, което може би трябва да знаете.

— А какво ще стане, ако не се откажа от случая?

— Тогава мога да ви уверя, че тепърва ще имате проблеми. Длъжен съм да ви предупредя, че в момента ФБР води разследване за опит за убийство на полицаи от Хъдсън, както и за проникване с взлом в къщата на Джейкъбс. Доколкото знам, списъкът със заподозрените лица е доста кратък.

— Почакайте малко. Опит за убийство ли? Това пък какво означава?

— Знаете много добре за какво говоря...

— Не знам абсолютно нищо за никакъв опит за убийство!

— Разбира се, че знаете, Мърчант. В това не се съмнявам. Щом предварителното следствие си свърши работата, ще съберем всички необходими доказателства, за да бъде заведено дело срещу най-сериозния и единствен заподозрян.

По линията настъпи дълга и неловка пауза, преди да се чуе отново гласът на Ник.

— Сър, не знам какво се е случило с полицаия, но още сега искам да ви заявя, че не съм стрелял по никого. Ще ви предложа сделка — ще ви помогна, но само ако и вие ми помогнете. Искам да ми кажете кой, за бога, е бил този Джейкъбс. Искам да знам още защо някой се опитва

да ме убие. Предполагам, че всичко това са парченца от един и същи пъзел.

— За какво говорите?

— Говоря за една бомба, поставена пред вратата на дома ми миналата вечер. Извадих невероятен късмет да не попадна пръв на нея, но моята секретарка, уви, нямаше този късмет. А, и преди да съм забравил, има още един малък инцидент: двама типове се опитаха да ме направят на решето тази сутрин. Направете ми една услуга, сър. Купете си сутрешното издание на „Сан Франциско кроникъл“ и прочетете заглавната страница. И после ми кажете — не ви ли се струва, че някой все пак иска да убие мен.

Армингър поклати глава към Гордън, но той само го изглежда смаяно.

— Не знам нищо за това, Мърчант. Но мога да ви уверя, че от нас няма да получите никаква информация относно мистър Джейкъбс. Единственото, което ни интересува, е да прекратите разследването си. Това е възможно най-простото решение на проблема.

— А, да, простичко решение. Не мога да повярвам, че не съм се сетил за него по-рано. Просто да се върна вкъщи — ако имах дом — и да си легна спокойно, като забравя за всичко това, така ли? Предполагам, че трябва да напиша също една бележка и да я оставя на вратата, та да предупредя всеки, решил да ме убива, че не е нужно да ме притеснява повече. Защото — виж ти — изведнъж съм изтрил от съзнанието си стария Джералд Джейкъбс. Тогава вие, момчета, спокойно ще дойдете да ме арестувате с обвинение в някакво си убийство, с което всъщност нямам нищо общо. Да, сър, това е страхотно решение, как успяхте да се сетите за него? Мога ли да ви кажа и аз нещо?

— Давайте.

— Нямам и най-бегла представа кой и защо се опита да ме убие миналата вечер. Не съм сигурен, че ще ме остави на мира, ако се откажа от този случай. По дяволите, та за тях аз вече знам прекалено много. Колкото и да искам да се оттегля, просто вече не мога да го направя. Ако опитам да се върна към предишния си начин на живот, или ще ме застрелят, или ще отида в затвора.

— Значи да разбирам, че няма да ни съдействате, така ли?

— Да съдействам на вас означава да се оставя да ме убият като куче. Ако искате да ми помогнете да разбера какво всъщност става, бъдете така добри да ме уведомите. В противен случай ми остават само две възможности, сър. Да намеря убиеца на моята секретарка и да намеря начин самият аз да остана жив. Ако това включва откриването на каквото и да било за мистър Джейкъбс, бъдете сигурни, че няма да се поколебая и ще го направя. Изобщо не ми пука за дребнавите ви тайни, пука ми за моя собствен живот.

— Мърчант, само ще си докарате още по-големи неприятности на главата, като...

— Този разговор очевидно не води доникъде. По-добре се свържете с полицията. Може би тогава ще проумеете в какво положение съм изпаднал в момента.

Линията от другата страна прекъсна. Армингър задържа слушалката за момент в ръка, преди да я остави на мястото ѝ. Гордън свали слушалките си и ги остави на бюрото. После двамата се спогледаха.

— Изглежда, че той е взел решението за себе си — каза Гордън.

Реакцията на Армингър беше мигновена.

— Ще го притиснем много силно. Не можем да го оставим да си развява коня по такъв начин.

— Искам да говоря с полицията, преди да сме взели каквото и да било решение. Трябва да разбера всичко за историята с бомбата. — Директорът Гордън се изправи и се почеса непохватно по гърба. — Уморих се от цялата тази работа, Едмънд. Ще летя обратно до Вашингтон и те уверявам, че няма да си тръгна оттам, докато не получа конкретни отговори. Време е да се обърнем направо към извора.

Лексус се движеше много бавно между работилниците и складовете, докато Крейгън не откри адреса на Пие, номер 11. Зави надясно и паркира до брега, точно срещу посивелия прибой на Ийст ривър. В далечината се открояваха върховете на Бруклин Хайтс. Там купи и любимата си къща преди две години. Другите две бяха във Флорида и Аспен, но към Ню Йорк хранеше особено сантиментално чувство и винаги го считаше за своя истински дом. Това място беше

свързано най-много с работата му, а през последните няколко месеца тя никак не вървеше.

Крейгън погледна часовника си и зачака. Неговата роля в историята около Джейкъбс постоянно се увеличаваше, но не се оплакваше от дребнавости. Възнаграждението също нарастваше пропорционално, без кой знае какви големи трудности. За парите, които му предложиха, сериозно би се замислил дали не е време да излезе в пенсия, ако имаше такава възможност. Беше едва на четирийсет и девет години, с осакатена ръка и цяла дузина метални парченца, закърпили сърцето му на различни места. Имаше операция с байпас. Осъзнаваше много добре ограничените си възможности за избор. Но и заниманието да си шеф на другите си имаше своето очарование.

След десет минути иззад ъгъла на един склад се появи лимузината, която се изравни с него и спря. Задната врата се отвори още преди гумите да са изсвистели от рязко набитите спирачки. Филип Симко бе облечен с официални панталони, дълго манто с копчета до земята, а ръкавелите му бяха в цвят ярко бургундско. Никаква вратовръзка. Крейгън мразеше да изпълнява нарежданията на този малък, арогантен пънкар. Той свали страничното стъкло и запали цигара, докато чакаше Симко да се приближи.

— Твоите момчета наистина се издъниха, Крейгън. Какво се случи?

Крейгън усети как кръвта се качва в главата му. За пари или не, нямаше нужда този дребен недорасъл пръдльо да му чете конско. Усмихна се и изпусна облак дим от ъгълчето на устата си.

— Добро утро и на теб.

— Убили сте невинна жена.

— Случват се инциденти, младши. И аз съм загубил свои хора.

— Не можеш да набъркваш и невинни хора, Крейгън. Не може така.

— Това беше проклетата му секретарка. Колко пък невинна е била тя?

— Такива работи да не се повтарят. Плаща ти се прекалено много, за да не допускаш грешки.

Крейгън се загледа отвъд реката и леко се подсмихна. За всяка грешка си имаше прошка.

— Схващам накъде биеш, доволен ли си? Предполагам, че не ме докара тук, за да ми четеш сега конско.

Симко се огледа. Вятърът се усилваше и прическата му започваше да не прилича на себе си.

— Мога ли да седна при теб?

Крейгън кимна неопределено и отново дръпна силно от цигарата. Сега щеше да му покаже на тоя смахнат пънкар! Симко влезе в колата и веднага се закашля неудържимо.

— Промяна на плановете от днес. Още двама трябва да бъдат включени в списъка.

— За същите пари?

— За същите пари. Сега обаче задачата ти е много по-лесна.

— Други детективчета?

— Не те засяга какви са. Довечера ще получиш цялата необходима информация. Трябва да се свърши много бързо тази работа. Колко бързо можеш да мобилизираш хората си?

— А ти колко бързо можеш да им платиш?

— Веднага щом си свършат работата. Имаш ли някакъв опит в издирването на изчезнали лица?

Крейгън се намръщи.

— Не мога да се похваля с такъв опит. Това не означава, че не се уча доста бързо. Мърчант все още ли е в полезрението ти?

— Той е единият. След миналата вечер сигурно добре се е покрил, но все някога ще си подаде носа от дупката. И тогава ти трябва да го намериш.

— Ще се постарая.

— Не се старай, Крейгън — свърши си работата по-добре. Трябва да го намериш.

— Слушай, младши, този пич е частен детектив и може да се усети, когато някой е по петите му. Сигурно знае всички номера, за да се скрие. Гарантирам ти, че не седи някъде наоколо в очакване на куршум в главата като ония тъпи банкери.

Симко се разбесня.

— Дори не ми споменавай повече за тях. *Никога!* — Отне му известно време, за да се поуспокои. — Трябва да откриете Мърчант до сряда. Ако сте толкова добри, колкото претендирате, не би трябвало да ви затрудни.

Крейгън смачка нервно цигарата в пепелника и облиза остатъка по зъбите си.

— Ами онези две клечки от Лос Анджелис?

— За тях няма промяна. Трябва да си доста добре мотивиран, Крейгън, като се има предвид колко ти плащаме за това. Имаш ли все още хора в Сан Франциско?

— Да.

— Тогава да са на крак, докато ние пристигнем там още днес. Ще се наложи да стигнат догоре за няколко часа.

— Къде на север?

— Ще разбереш много скоро. Просто се погрижи да са в готовност за тръгване всеки момент.

15.

Движещата се на талази мъгла обгръщаше горните етажи и на двете кули на Голдън Гейт Бридж. Пронизващите ветрове духаха откъм бреговете на Пасифика. Под южния край на моста се движеше син буик, нает от Майкъл Дийн Колиър. Мина покрай Форт Пойнт и се насочи към края на залива.

Ник зарея поглед по обсипаната със ситна пяна вода, а съзнанието му все още не можеше да се освободи от вцепенението, в което изпадна след разговора си с шефа на ФБР. До днес се чудеше какво се бе разиграло в къщата на Джейкъбс, когато полицията се е натъкнала на стрелеца там. Сега вече знаеше отговора. В крайна сметка проникването му в този дом се превърна в истински кошмар.

Погледна към пристанището, извисило съоръженията си като вековен пазач на входа на океана. Вече двацет и две години, откакто за първи път стъпи на този бряг. Тринайсетгодишно хлапе в седми клас, което единствено от съучениците си нямаше кутия за обяд в училище. И майка, която да му го приготви у дома... Мрачни, самотни дни и безконечни сутрини, в които се будеше сам в малката пуста къщичка. Неизменно на кухненската маса намираше по няколко сметки за плащане и бележка от баща си, отдавна потънал в служебното ежедневие. Той все пак се грижеше за него по силите и възможностите си.

Рязкото изсвирване на кораб го извади от мислите му. Някаква кола приближаваше бавно и спря до него. По страните на Дъг не бе останал никакъв цвят, не се бе и избърснал. Ник излезе от колата си и се качи при него в ягуара.

— Управителят на офисната сграда ми се обади тази сутрин — започна с мек глас адвокатът. — Целият офис е отишъл по дяволите. Пепел и въглен. Дори договорът на Матю фон Рор.

— Мислех, че е в тебе.

— След като прегледах документите, го занесох в офиса и го оставих в огнеупорната каса. Стори ми се по-добра идея.

Ник потърка очи и шумно въздъхна. Само от мисълта за размера на загубите в офиса му се зави свят. Всеки договор, всяка преписка от съдебно дело, подредени и съхранявани в кантората, вече бяха минало. Само по случая Уолас имаше трийсет и девет подписани договора.

— Как успя да наемеш колата? — попита Дъг.

— Направи го Майкъл Колиър вместо мен — отвърна Ник. — Благодаря на господ, че преди години си извадих и тази лична карта.

— Продължавай да я използваш. И да не ти е минало през главата да се подписваш с истинското си име където и да било.

— Сякаш имах нужда да ми напомниш точно това.

Двамата седяха мълчаливо, заслушани в шума от прибоя. Вятърът наслагваше на предното стъкло тънка мъгла, а пронизителният шум от корабните рогове потъна някъде във влажния въздух.

— Единственото, което не разбирам — обади се Ник, — е защо са изгорили целия офис, ако са мислели, че съм умрял. Защо ще се занимават и с това?

— Зад всичко стоят онези от „Дженерал инкуайъри“, Ник. И всичко опира до случая Джейкъбс. Опитват се да ни изритат окончателно и категорично, така че да не можем да получим нищо.

— Но защо го правят след като открих наследниците? Ако искаха да ни неутрализират, можеха да го направят преди да се захвана сериозно за работа. Освен това, наистина ли допускаш, че ще стигнат до опит за убийство?

— Става дума за много пари, Ник. Изобщо не бих го подминал като предположение.

Ник внимателно се вгледа в приятеля си. Под тъмната сянка на моста Дъг му се стори състарен и уморен. Седяха мълчаливо и наблюдаваха как една лодка маневрираше, за да излезе в открито море.

— Не съм сигурен какво трябва да правя оттук нататък — каза накрая Ник. — Нямам вече дом, нямам вече и работа. Откъде да започна?

— Първото нещо, Ник, е да си намериш оръжие. Нали знаеш откъде да се снабдиш с подходящо?

— Това няма да е проблем.

— Ами федералните? Обади ли им се вече?

Ник му предаде разговора си с Армингър. Дъг изглеждаше още по-разтревожен.

— Мили боже! Значи действително смяташ, че са те нарочили за стрелбата по онова ченге?

— Няма значение дали са ме нарочили, сигурно е обаче, че ако решат, могат да докажат всичко. Ако искат да не се разбутва цялата смърдяща история около Джейкъбс, ще изровят всичко необходимо за повдигането на обвинение и възбуждането на дело срещу мен.

— Защо просто не им каза, че ще оставиш нещата както са в момента?

— Защото така или иначе имам усещането, че ще продължат да ми дишат във врата.

— По дяволите! — каза Дъг, потърквайки чело. — Мамка му! И какво ще правиш сега?

— Имам ли някакъв избор? Трябва да стигна до дъното на тази история с Джейкъбс. Трябва да знам в какво съм нагазил толкова дълбоко. След онова, което се случи с Роуз, не мога да бия отбой. Така или иначе вече няма и къде да отида.

— Но какво...

— Виж, приятел — каза Ник с рязък и категоричен тон, — ще имам нужда от помощта ти. Трябва да знам дали продължаваш с мен, или не. Няма да ти се разсърдя, ако се откажеш. Какво е решението ти?

Дъг се загледа в него за момент, после обидено каза:

— Аз какво? Да не съм някакво изпаднало адвокатче? Винаги ще си остана твой приятел, Ник. Бях още до баща ти, когато започна бизнеса. Много добре знаеш, че не мога да се откажа.

— Просто проверявам. В момента не съм напълно сигурен в значението на тези думи.

— Ще съм винаги до теб, когато имаш нужда от помощта ми. Това е всичко.

— Ако ти се обадя в три часа сутринта, и ти ще бъдеш на линия, така ли?

— Естествено, че можеш да разчиташ на мен по всяко време на денонощието — каза Дъг.

Ник се усмихна едва-едва.

— Виж, извинявай, че се държах толкова остро.

— Разбирам те, особено след нощта, която си преживял.

Ник бръкна в джоба си и извади смачкано листче.

— Искам да те помоля да свършиш нещо. Ченгетата казаха, че са намерили труп на мъж в апартамента ми. Обадох се на стар познат от полицията тази сутрин и той ми даде името му.

Подаде хартийката на Дъг, който прочете написаното на глас.

— Уилям Дейвид Брекър. Мислиш, че той...

— Точно така мисля, по дяволите! Кучият син е залагал бомбата, когато Роуз е влязла в апартамента. И искаш ли да знаеш още нещо? Обзалагам се, че снощи са ни следили в ресторанта. Знаели са къде се намирам в момента и че разполагат с предостатъчно време...

— Но Роуз изненадващо се е появила и е влязла вместо теб — довърши Дъг и побледня. — Мили боже, Ник...

Автобус с туристи мина покрай тях. Ник ги проследи с поглед, докато се загубиха в далечината.

— Искам от теб да направиш всички възможни справки за този тип. Трябва да знам що за боклук е и какво е правил в моето жилище.

— Смятай го за наполовина свършено — каза Дъг, като пхна листчето в джоба си. — А ти какво ще правиш междувременно?

Сянка мина през челото на Ник и той си пое дълбоко въздух.

— Ще ти разкажа плана си...

Вече шест години непомрачена от нищо слава го следваше в живота. До едно бяха изпълнени обещанията за съживяване на Америка, за възстановяване на икономиката, за връщане към старите традиции и здравите семейни ценности. Президентът Робърт Маршал можеше да бъде доволен от рекордния рейтинг, от ухажването на медиите, които му засвидетелстваха внимание, достойно за един съвременен Камелот. Младолик за своите петдесет и седем години, с неизчерпаема енергия и вдъхновение, той пое съдбата на страната преди пет години, след като изгради забележителна кариера на имиджмейкър, обожаван и от млади, и от стари.

Този ден великият лидер се намираше в традиционното си приповдигнато настроение. Артър Гордън винаги оставаше силно впечатлен от неизтощимия оптимизъм на своя пряк началник.

Гордън седна до президента и кръстоса крака. Лично той не приемаше от всеобщия ентусиазъм и увереност в неговата

безпогрешна същност. Но служебните му задължения включваха и работа за човека, който американският народ е избрал за свой лидер — независимо кой е той. Оставаха пет години под същата властна ръка — естествено, ако бъдеше преизбран за президент.

— Доколкото разбирам, този случай от защитения от полицията контингент свидетели, се е превърнал в истински трън в задника ти, Артър.

— Последните няколко дни са доста мътни и кървави — съгласи се Гордън.

Президентът седна зад голямото бюро в Овалния кабинет и замислено скръсти ръце под брадичката си. Пред него, в пепелника димеше недопушена цигара — навик, за който знаеха много малко хора.

— Трябва да намеря някакво разрешение на този случай — каза Маршал. — Нещата очевидно са взели доста обезпокояващ обрат.

— Напълно съм съгласен с вас — спокойно отвърна Гордън. — В този смисъл много бихте ме улеснили, ако ми разясните с какво точно си имам работа, господин президент.

— Ще разбереш, Артър. Не знаех, че не си наясно с подробностите. Поканих на нашата среща и едно лице, което ще може да ти разясни по-добре случая Джейкъбс.

На вратата зад президента бързо и отривисто се почука, при което той се изправи на крака и констатира:

— Точно навреме.

Двойните врати се отвориха широко и в кабинета влезе агент на Тайните служби, придружаван от човек, когото Гордън веднага разпозна. Неочакваният посетител имаше внушителна осанка, рижава коса, воднистосиви очи и властна брадичка. Не можеше да бъде сбъркан!

Президентът направи задължителното представяне.

— Артър, предполагам, че познаваш сенатор Нюланд.

Сенаторът от щата Ню Йорк Томас Нюланд — герой от войната, приятел с всички бизнес среди и най-вероятният наследник на настоящия президент — блесна с ослепителната си усмивка. Съвсем преднамерено се приближи към официалния представител на Федералните служби и протегна ръка за поздрав.

— Как сте, мистър Гордън?

Директорът стисна силната ръка, която издаваше власт, и кимна, макар и малко объркано. Тримата седнаха. Гордън реши да премисли предварително начертаната за разговора стратегия, докато Нюланд сам не изясни внезапната си поява.

— Нали нямаш нищо против сенаторът да се присъедини към нас, Артър? — попита Маршал.

Гордън направи жест на примирение, по-скоро сви рамене. Не беше сигурен дали присъствието му има някакво значение или не, но поне щеше да разбере какво става.

Президентът се обърна към сенатор Нюланд.

— Надявам се в най-скоро време да се намери разрешение на това, Том. Позволявам си да се намеся, защото знам колко е важно за теб и за вашия комитет. Нека да изясним набързо нещата. Как се казваше нашият приятел?

— Джейкъбс — отвърна Нюланд. — Джералд Джейкъбс.

— А, да — каза Маршал. — Директорът Гордън естествено е силно загрижен, Бюрото е следяло развитието на мистър Джейкъбс през последните няколко години. За него ще бъде особено полезно, ако го осветлиш по някои въпроси относно така стеклите се обстоятелства.

Нюланд се усмихна съпричастно и се обърна към Гордън.

— Доволен съм, че мога да го направя — започна той. — Искрено съжалявам, че не съм имал възможност да ви разкажа всичко това по-рано, мистър Гордън. За щастие мога да ви изясня обърканата ситуация, в която сигурно си мислите, че сте попаднали.

Добре дошъл, помисли си Гордън, след като кимна към сенатора да продължи.

— През последните четири години — започна разказа си Нюланд — имам честта да председателствам една много важна комисия. Тя е специализиран следствен орган, чиято дейност е свързана с работата на редица швейцарски банки. Целта му е да определи местонахождението и правата на собственост върху изгубени капиталови активи. Сигурен съм, че сте чели за част от постигнатите резултати през последните месеци относно някои швейцарски банки. До голяма степен това е плод на усилията и ползотворната работа на нашия комитет. Както и благодарение на мистър Шмид...

Гордън чакаше. Знаеше за съществуването на сенаторската комисия, но трябваше да чуе повече, за да може да каже нещо.

— Както вече знаете, Джералд Джейкъбс е всъщност псевдоним на лицето Мартин Шмид. Мистър Шмид беше особено ценен за нас като швейцарски гражданин с банков опит още от времето на Втората световна война. Той ни осигуряваше невероятна по обем и стойност информация — имена на собственици на банкови сметки, цифри, срокове, съдържанието на засекретени файлове. На практика Шмид ни предостави всички данни, свързани с дейността на крупна швейцарска банка. Благодарение на него имаме представа какво става там. Отново вследствие на неговата работа и усилия в момента сме на крачка от разкриването на пълната картина и в няколко други банки от същия ранг.

— Тогава защо е бил прехвърлен под опеката на Федералните служби? — попита Гордън, хващайки се последната дума.

— Учудвам се, че тази информация не фигурира в досието, с което би трябвало да разполагате — отвърна Нюланд. — Мистър Гордън, ако знаех, че директор Далтън е пренебрегнал предоставянето на тази информация, щях сам да ви потърся и лично да ви изясня положението. Радвам се, че сега ми се отдава възможност да го направя, колкото и късно да ви изглежда това. — Сенаторът се приведе напред, с леко присвити очи. — Информацията, която Шмид ни предоставяше, беше от изключително значение за нас. Имаме основание да смятаме, че именно поради това го е застрашавала сериозна опасност. Швейцарските банкери са доста единна и задружна общност. Клиентите им са сред най-влиятелните и богати хора в света. На тях никак не би им харесало, ако търговските им тайни се разчуют или се спекулира с имената им. Като отплата за работата си, Шмид настояваше да му се осигури защита. За информацията, с която ни снабдяваше, ние се ангажирахме да го пазим.

Директорът кимна, но все още не схващаше цялата ситуация. Сенаторът и неговият разказ му дойдоха толкова неочаквано, че трудно успяваше да осмисли онова, което чуваше. Не знаеше всичко по случая Джейкъбс и това, че цялата тази информация му се поднасяше в присъствието на президента, го объркваше и притесняваше. Усещаше как го обзема гняв заради досегашната си неосведоменост.

Нюланд продължи.

— Преговорите с няколко швейцарски банки ще се проточат още известно време, мистър Гордън. Основите, които положихме през

последните години, ще бъдат сериозно разклатени, ако бъде разкрита истинската самоличност на мистър Джейкъбс.

— И аз също не искам това да се случва — натърти президентът Маршал. — Том се справя изключително успешно в такава трудна ситуация и никак не ми се иска проектът му да се провали. Неговият комитет прави и невъзможното, за да поправи едно голямо зло. Това ще се отрази много благоприятно на партията при следващите избори. Проклет да съм, ако някакви си алчни частни детективчета съсипят работата и усилията ни от четири години насам. Като говорим за това, свързахте ли се вече с тези частни детективи, Артър?

— Тази сутрин говорих с последния от тях.

— И той ви даде дума, че няма да продължава разследването си?

— Всъщност не стана точно така. Каза, че не може да ми обещае нищо по този въпрос.

— Кой е този инат?

— Николас Мърчант.

— Ами да, по-дребните риби.

— Точно така.

Президентът кимна и погледна към Нюланд. Сенаторът се обади отново.

— Мистър Гордън, доколкото разбирам, причината тези частни детективи да се интересуват толкова от Джейкъбс е свързана с имуществото му. Няма ли някакъв начин да се проникне в собствеността и да се източат съответните сметки? Според мен това ще охлади ентусиазма на тези детективчета и те ще изоставят случая.

Директорът Гордън почти не чу последния въпрос, отправен към него. Все още премисляше поднесената му за Джейкъбс информация.

— Сигурен съм, че съществува такъв начин, сенаторе. Истината е, че не разполагаме с истинска правораздавателна система в нашия окръг, за да придвижим едно дело за присъждане на наследство. С помощта на някои маневри може и да успеем, но според мен така ще привлечем вниманието на куп чиновници към случая. Медиите — бъдете сигурни — няма да закъснеят, а ние точно това се мъчим да избегнем. Ако позволим това наследствено дело да се задвижи и просто го скрием от фокуса на общественото внимание, малцина ще са хората, които ще разберат за него. Можем да конфискуваме материалите по делото още при тяхното излизане.

— Според мен това е разумно решение — изказа се и президентът. — Ами какво става с полицаия, по когото е стреляно? Доколкото си спомням, казахте ми, че той е от службата в Хъдсън, нали?

— Точно така.

— И кого подозирате за това?

— Николас Мърчант е основният заподозрян.

— Разполагате ли с доказателства?

— Не и категорични до момента.

— Очевидно е, че той е имал всички основания да проникне в къщата.

— Да, мотивите му са пределно ясни.

— В това число и програмата за специална полицейска защита на свидетели. Кое то очевидно е под юрисдикцията на вашия окръг.

— Да, прав сте — отвърна Гордън.

— Тогава оправете се със ситуацията, Артър. Искам да се задейства необходимото разследване по опита за убийство и нахлуването с взлом. Явно лицето, извършило разбиването, и това, натиснало спусъка, е едно и също. Не сте ли съгласен?

— Възможно е.

— Много е възможно, според мене. Искам от вас да съберете всички необходими доказателства и да формулирате ясно обвиненията срещу този Мърчант. Не ми ли споменахте, че е бивш служител на полицията?

— Да, в Сан Франциско.

— Сан Франциско? Да не би случайно да е и хомосексуалист?

— Нямам представа — отговори Гордън.

— Ами, разберете тогава. Накарайте агентите си да проверят тази къща, да претърсят всяко ъгълче. Трябват ни доказателства, Артър. Много е важно да натикаме в миша дупка този кретен, ако още си въобразява, че разследването му трябва да продължи. Не ни трябва излишно осветляване на случая Джейкъбс. Не и след блестящата работа, свършена от комитета на сенатора.

— Мистър президент, къщата е изцяло проверена и изпразнена. Сега е поверена в ръцете на нюйоркския департамент на правосъдието. Такива бяха вашите лични инструкции.

— Да, както и услуга за сенатор Нюланд. Като се има предвид личната му ангажираност със случая, това е облекчение за неговата работа. — Президентът кръстоса ръце пред гърдите си. — Артър, не искам нищо да се обърка. Просто влез там и намери нужното свидетелство. Може би няколко отпечатъка от пръсти... И повдигни обвиненията. Всичко трябва да стане много бързо. Нямаше да настоявам толкова много, ако за сенатор Нюланд и неговата комисия това не бе въпрос от огромна важност.

— Фирмата на мистър Мърчант голяма ли е, мистър Гордън? — попита сенаторът.

Гордън не отклони погледа си от президента, докато говореше. Не му харесваше, че Нюланд му задава въпроси, нито пък, че се намесва най-спокойно и в тази част от дискусиата.

— Основно работят двама души.

— Значи ще можете да сложите край на попъзновенията на Мърчант много бързо.

— Най-вероятно.

— Звучи ми като разумно решение — заключи Маршал, сякаш малко прибързано според Гордън. В последвалата тишина директорът разбра за какво точно става дума.

— Какво ще се изисква от ФБР, ако Мърчант по някаква случайност се измъкне?

— Разчитаме на вас да не се стигне дотам — каза Маршал, вече видимо раздразнен. — По дяволите, колкото повече седим тук и си бърборим, толкова по-вероятно е, че ще имаме неприятности. Искам в този случай двамата да си сътрудничите. Ако имате и други въпроси, потърсете се взаимно. Честно казано, имам усещането, че посветих на тази тема предостатъчно време. Вече бих искал да се заема с държавните дела. Имате ли още въпроси към Том, Артър?

Гордън бавно поклати глава. Искаше му се да разбере и други неща, но потисна порива си.

— Добре — каза Маршал, — след като сенаторът беше така добър да ти изясни ситуацията, вече можеш да действаш с развързани ръце. Струва ми се, че би трябвало без много работа да се справиш с една дребна риба. — Обърна се към Нюланд. — Том, вярвам, че повече от моята намеса няма да има нужда.

— Съгласен съм с вас, мистър президент.

Тримата се изправиха на крака и си стиснаха ръцете. Президентът ги изпрати до вратата и се сбогува с тях.

Гордън последва сенатора в преддверието на Овалния кабинет.

Нюланд се обърна към него:

— Много хубаво се получи, че изчистихме въздуха днес, Артър. Оценявам помощта ти за това. Чувствай се свободен да ми се обаждаш по всяко време, ако нещо те притеснява, или имаш въпроси към мен.

Гордън кимна в знак, че е разбрал, но не каза нищо. Разбира се, че щяха да се появят още куп въпроси, но искрено се съмняваше, че ще се обади точно на Нюланд, за да ги изясни. Сенаторът си тръгна, а Гордън направи няколко крачки и се обърна назад. Вратата на президента беше затворена.

Понечи да си тръгне, но някакво безпокойство го разяждаше отвътре. Това нямаше да бъде краят. Някъде се криеха пълните отговори и той беше твърдо решен да ги открие. И то съвсем скоро.

Рибарите се връщаха по малките пристани в Марина Грийнс. Предимно възрастни мъже с побелели коси, очукани от морските ветрове и годините, повечето с чужд акцент, те ставаха още в тъмни зори, за да намерят най-подходящите води за малките си, целите украсени с мидички и морски охлювчета лодки. Вече десет години тези хора водеха губеща война, защото заливът прогресивно западаше. Здравно-санитарните служби говореха за повишена токсичност на водите и съдържание на живак в тях, за отровната риба, която не трябва да се яде, но рибарите упорито продължаваха да излизат всяка сутрин с всичко необходимо за работа. Нямаше къде другаде да отидат.

Ник свали прозореца до долу и малко му поолекна. Сутрешната мъгла вече се бе разсеяла и градът бе лишен от единствения си чадър срещу слънцето. Във въздуха се носеше ароматът на циганско лято, а само преди две седмици беше такава непоносима жегата, че жителите на Сан Франциско се мъчеха да оцелеят. Мирисът на морска сол и на птицата гуано се примесваше с полъха на слабия, ефирен морски бриз. Ник си вееше бавно с един вестник. Още от колежа не можеше да понася прекомерната топлина. Мразеше напоените с прах морни следобеди в Източен Тексас, където единственото спасение можеше да

се намери на километри разстояние в някой гьол, но и там водата беше като чай.

Стана един часа следобед. Знаеше, че му предстоят още дълги часове за убиване. Новата чанта, която си купи от магазина, лежеше до него на седалката; други две пазарски чанти бяха захвърлени срещу нея. Купи си нови панталони, обувки, ризи и бельо. За това похарчи деветстотин и седемдесет долара от кредитната карта, издадена на името на Майкъл Дийн Колиър — фалшивата самоличност, с която се подсигури още преди години. Досега не му се бе налагало да я използва. Адресът за изпращане на сметките по тази карта беше пощенска кутия — безнадежден случай, ако някой искаше да открие кой е притежателят. Към нея имаше шофьорска книжка и паспорт със същото име. Отсега до някакъв неопределен момент в бъдещето, той щеше да бъде мистър Колиър.

Ник се сви на седалката и продължи да наблюдава идващите и заминаващи рибари. Потърка слепоочията си, мислейки за Роуз.

Пейджърът му започна да вибрира. Номерът започваше с кода на Ню Йорк — слава богу! Ник се пресегна към телефона.

— Къде се намираш?

— Шенектейди — отвърна Алекс. — Наех едно студио за месец. Ако трябва да се покривам, поне искам да се чувствам удобно. А ти къде си?

— Близко до Пристана на рибарите. Има ли някой по петите ти?

— Не мисля.

— Не мислиш? Провери ли, огледа ли се?

— Да, огледах се много внимателно. Мога да се грижа за себе си, Ник.

— Просто внимавай и се пази. Чуй ме сега, не ти казах по-рано, но снощи някой се е опитвал да ме убие с онази бомба. Ченгетата са намерили вътре в апартамента тялото на един мъж. Сдобих се с името чрез стар приятел от полицията. Помолих Дъг да се заеме с издирването на информация за него.

— Уведомете ме веднага щом като научите нещо повече.

— Непременно. Какво успя да вземеш със себе си от вас?

— Лаптопът. И някои дрехи. Това е всичко. Нали ми се развива да се изнасям колкото е възможно по-бързо?

— Ами материалите за случая Джейкъбс? Нали не си ги забравила?

— У мен са, всичко съм взела.

Ник разтърка отново очи.

— Добре. Откри ли още нещо за Лудвиг Холцман?

— Все още не съм имала възможност да го сторя, Ник. Дори не съм сигурна какво точно искаш да направя.

— Направи каквото и да е. Отиди в някоя библиотека или изследователски център и виж какво можеш да изровиш. Намери каквото и да е, Алекс. Този тип е бил немец или австриец, нали така? Хващай се за това и дерзай.

— Чудесно. А ти какво ще правиш?

— Мисля, че Джесика фон Рор знае нещо около Джейкъбс. Трябва да я накарам да ми го каже по някакъв начин. Ще хвана полета до Де Мойн още днес вечерта.

— Какво те кара да мислиш, че тя ще ти отдели още от безценното си време?

— Ами смятам да бъда настоятелен до дупка. Виж, трябва да си намеря оръжие веднага щом кацна на летището. Спомняш ли си онези наследници, които открихме в градчето близо до Де Мойн преди две години? Казваха се нещо като Райхарт или Райнфелд, не се ли сещаш?

— Райнбек — поправи го Алекс. — Спомням си за този случай. Градчето се казваше Индиана или...

— Индианола. — Ник щракна доволен с пръсти. — Двама братя, ако не се лъжа. Двойка селянчета, любители на лова и риболова. Ще се наложи Дъг да ми намери техните адреси. Ако някой може да ми намери оръжие там, това са тези двамата.

— Какво смяташ да направиш? Да им се появиш на вратата просто ей така и да ги помолиш за оръжие?

— Ако имаш по-добра идея, давай, целият съм в слух.

— Не ми се подигравай, Ник. И двамата сме затънали в страхотна каша.

— Съжалявам, извинявай. Страхувам се, че имам да ти казвам още една прекрасна новина.

— Мили боже, сега пък какво?

— Някой е изтърбушил офиса ни. Всичко е изгоряло — до последния договор, включително и този на Матю фон Рор. Дъг го е

занесъл от неговия офис там, така че и той е заминал.

В слушалката се чу шумното дишане на Алекс.

— Имаш ли и други добри новини, Ник?

— Сега като спомена, сещам се, да. Двама се опитаха да ме убият снощи. За твое щастие все още съм жив, за да ти го кажа.

Алекс потъна в мълчание.

— Не се шегуваш, нали?

— Ни най-малко. Трябва много да се пазиш и не използвай никакви кредитни карти, издадени на твое име. Използвай фалшивата си самоличност и издадените на това име документи. Как нае този апартамент?

— В брой, като Дебра Рамос.

— Добре свършена работа, bravo. Тогава ето ни задачите: аз заминавам за Айова, а ти продължаваш разследването около Холцман. Единият от нас двамата трябва да се върне при Матю фон Рор и да го накара да подпише друг договор. И това не трябва да пропускаме от списъка.

— Но кой е свършил тази гадост, Ник? Мислиш ли, че зад всичко това стоят конкуренти?

— Не знам. Единствените хора, които знаят за Джейкъбс, са федералните. Между другото, сетих се за още нещо: говорих с един от директорите тази сутрин.

— И какво ти каза той? — Гласът на Алекс почти заглъхна.

— Само това, което предполагах — настояваше да изоставим случая Джейкъбс. Казах му, че не мога да му дам никакви гаранции. Но пък и той ми каза нещо, за което може би трябва да се стегнеш...

— Какво?

— Казах ми, че ченгето, което се появи през онази нощ в къщата на Джейкъбс, е било намерено да бере душа. Онзи, който стреля по мен, е щял да го убие. Но сега искат да го припишат на мен.

— Господи! И с какви доказателства разполагат?

— Не знам — отвърна Ник. — Може би точно в този момент ги намират.

И двамата поддържаха телефонните слушалки в ръцете си, без да продумат нищо повече. Ник заговори пръв, за да не даде възможност на Алекс да мисли прекалено дълго.

— Чуй ме, няма никаква полза от това да седим така и да си късаме нервите от притеснения. Искам да се заемеш сериозно със случая Холцман. Нека да поддържаме непрекъснат контакт, преди да пристъпим към каквото и да било. Съгласна ли си?

— Страх ме е, Ник.

— И мене ме е страх. Просто бъди много внимателна.

— Ти също се пази.

Ник излезе от паркинга и насочи колата по булеварда.

16.

Алекс караше през страничните улички на жилищните квартали на Олбъни и гърлото я стягаше от непоносима болка. Осъзна грешката си около двайсетина минути, след като говори с партньора си. Опитва се да прехвърли вината върху Ник, но тя само частично бе негова за това, че я накара буквално да изхвърчи от къщата. Беше толкова залисана да си събира дрехите и бельото, че забрави снимките на Джейкъбс. Без тях не биваше да тръгва.

Мина по Морис стрийт — нищо подозрително. Всичко беше напълно нормално. Мистър Томики от другата страна на улицата си поливаше градинката за десети път този ден. Наоколо беше пусто, както обикновено. Чисто. Видя няколко коли, но в нито една нямаше жива душа.

Тя спокойно се върна до къщи и паркира пред вратата на съседите. Двойката, която живееше там, трябваше да бъде на работа докъм шест часа, така че нямаше да имат нищо против. Прекоси съседната уличка и стигна до задната ограда. Пантите на дървената врата изскърцаха, когато я отвори, затова бързо мина през двора.

Влезе през страничната врата на кухнята. Пистолетът ѝ бе изваден. Надникна внимателно към всекидневната и обстойно огледа помещението. Уютна малка къщичка. Дали не се криеха психопати в тоалетната? Тя се усмихна и бързо изтича нагоре по стълбите, леко приведена и с протегнато напред оръжие. Спря се едва когато стигна горе. Гърлото ѝ пресъхна — вратата на кабинета беше затворена.

Имаше една проста причина, поради която винаги оставяше вратата отворена. За да става проветрение. Никога не затваряше тази врата, но ето че сега нещата бяха различни.

Ръката ѝ леко потрепери. Навсякъде в къщата цареше мъртва тишина. Пристъпи тихо и бавно към вратата. В ръката си усещаше оръжието топло и хлъзгаво. Едно бе сигурно — снимките на Джейкъбс са на ръба на папките. Посегна към топката на вратата, завъртя я, после отвори рязко по посока на стената. Три или четири листа се

разпиляха по земята от внезапното завихряне на въздуха. Прелетя през прага с протегнат напред пистолет, леко притиснала спусъка с пръст. Виждаше ясно снимките, точно както ги бе оставила. Въздъхна шумно. Ако някой е бил вътре, не би могъл да не ги види. Приблужи се до отделението с папките и грабна плика.

Вече беше по средата на стълбите, когато входният звънец иззвъня. Замръзна на място, после припълзя до завесите. Беше пощенският раздавач, старче с шарещи на всички страни очички. Държеше в ръка един пакет. Пресегна се към топката на вратата, но бързо отдръпна ръката си. От устните ѝ се изплъзна въздишка, докато бавно се наведе и приклепна на едно коляно.

С периферното си зрение мерна нещо тъмно и неясно на фона на полираната тъмнокафява боя. Загледа се в това петно с широко отворени очи. Беше в основата на вратата — метална черна кутия, не по-голяма от тухла. Комплект тънки жички — една бяла и една зелена — излизаха от капака и се свързваха в основата ѝ. Най-отгоре имаше червен кристал, който примигваше на всеки три секунди.

Звънецът на входната врата зазвъня отново, но тя не го чуваше. Отстъпи бавно от вратата, без да осъзнава, че сърцето ѝ бие направо в слепоочията. Хвана здраво оръжието в ръка и се огледа с див поглед. Това вече не беше нейният дом. Някой бе влизал и превърнал къщата ѝ в обиталище на ужасите, в място, където тя повече не можеше да спи спокойно.

Тръгна към коридора и моментално забеляза тъмната кутия. Приклепна до вратата на гаража — оттук обикновено влизаше в къщата. В друг, нормален ден щеше да вкара колата си в гаража и да влезе в къщата от тази врата. Или да паркира на пътеката и да влезе отпред. И в двата случая я дебнеше една и съща ужасна съдба.

В кухнята вече ясно различаваше белезите от проникналите в къщата ѝ лица. Прозорецът стоеше леко отворен, резето — малко изкривено. Бяха влезли и забелязали трите врати, които водеха навън. Разполагали са само с две устройства и са ги заложили на двата евентуално най-използвани входа. Само късметът я бе спасил. Но те дори не са очаквали да се върне тук... Ник в никакъв случай не трябваше да узнае за това.

Бързо отиде до страничната врата и я провери отново, преди да излезе. Промъкна се покрай страничната стена, която отделяше дома ѝ

от съседите. Улиците бяха абсолютно чисти. Бързо влезе в колата и пхна ключа, за да запали двигателя. Усети тъпа болка в стомаха, докато наблюдаваше в огледалото за обратно виждане как домът ѝ изчезва от полезрението.

Малка тълпа се бе скупчила от двете страни на стъклото. Даже надзирателят бе отделил време да присъства на тази специална среща. Именно той лично взе договора зад преградното стъкло, за да го отнесе на номер 235150.

Тимоти фон Рор изобщо не се заинтересува от съдържанието на документа. Той отново се обърна към събралото се множество и безпомощно вдигна ръце.

— Мога ли да го подпиша с пръст, надзирател?

Надзирателят кимна към един от хората си. Охраната опипа безпомощно джобовете си, търсейки някаква химикалка. Накрая надзирателят завъртя театрално очи и извади собствената — един блестящ „Монблан“.

Фон Рор я взе в ръка и непохватно надраска името си отдолу. Изглеждаше, че все едно четвъртокласник прави опит да се подпише, но това беше разбираемо. Първият му подпис от девет години насам...

Надзирателят подаде документа поред на Ричард Борг и Дани Рисо, като междувременно му хвърляше по един поглед. После се обърна към Борг със сериозно изражение на лицето.

— Десет минути, господа.

Борг кимна и завери подписа, преди да го върне на затворника.

— Нека да си изясним нещата, Тимоти. Току-що подписа документ, който ти дава правно основание да получиш една трета от наследството. Твоите проценти от този дял възлизат приблизително на седем милиона долара.

Фон Рор се облегна назад и кръстоса едрите си татуирани ръце. Изсумтя презрително и хвърли поглед към охраната, който му висеше над главата.

— Я стига бе, кой ще ми остави такива пари, приятел?

— Твоят чичо — отвърна Дани Рисо.

— Да бе. Чичо ми Доналд Тръмп.

Рисо се усмихна суховато.

— Името на чичо ти е Лудвиг Холцман. Помниш ли го?

— Не. Сигурни ли сте, че сте намерили правилния човек, момчета?

— Абсолютно убедени — каза Борг. — Не бихме си губили времето да идваме чак дотук, ако не беше така. Кога трябва да излезеш, Тимоти?

— След пет месеца.

— Значи, ето какво ще направим — ако, разбира се, си съгласен: парите ще ти бъдат прехвърлени на банкова сметка в местния клон на „Бей еъриа“. Те ще са на сигурно място, докато ти си ги изтеглиш. Това добре ли ти изглежда?

Фон Рор се изхили отново. Всичко, което му казваха двамата посетители, извикваше у него невъздържан кикот.

— И какво сега? Вие двамата влизате тук, връчвате ми не знам си колко милиона и ме питате дали ми изглежда добре? Естествено, че ми изглежда дори прекрасно.

— Добре. Когато уредим банковата сметка, ще ти изпратим писмо с всички подробности. — Детективите станаха. — Благодаря ти отново, Тимоти. Други въпроси?

— Да — каза той, хвърляйки отново поглед на надзирателя си. — Имате ли нещо против, момчета, да изпратите дузина голееми рози за погребението на стария чичо Луи? Това би ме зарадвало много.

Борг погледна към Рисо и леко се подсмихна. Не можеха да спазарят повече от това. Три милиона и седемстотин хиляди за двайсет минути. Какъв майтап!

Матю фон Рор бръкна в джоба на якето си и на лицето му разцъфна поредната за тази седмица хилядакаратова усмивка. Пъхна картата си в машината и ясно чу щракването, с което се отбеляза точният час. Махна за лека нощ на няколко колеги, които оставаха след него, и избути тежката врата, за да излезе на паркинга. Още седем дни и отново свободен човек. Още седем дни и животът му щеше да се преобърне!

Получи обаждането преди два часа. Гласът ѝ звучеше притеснено, сигурно беше силно разстроена, но това е разбираемо. Онова, което не схващаше бе, как е възможно да се получи такава

нещо. Докато важаха старите истини, че няма гарантирана защита срещу заблуден куршум и други божии дела, единствено можеше да си мисли, че някой ще заложи тази ценна хартийка в банка или на друго подобно място. Алекс действаше хладнокръвно. Освен това той провери всичко, което тя му каза. Обади се в Службите на окръг Колумбия и провери имотното състояние на чичо си. „Мърчант и съдружници“ му изпращаха нов договор с експресната въздушна поща. Той трябваше да го върне подписан по същия начин до пощенската кутия на Алекс.

Караше волно през кварталите на Сакраменто и се чувстваше на седмото небе. Планираха да отгледат децата си тук. Упорито търсеха нов дом, който да не е прекалено далече от най-добрите училища в града. Сега този план трябваше да поизчака. Годеницата му говореше за къща с четири спални в Сан Франциско, или на Хаваите, и вила на Тахое за зимните ваканции. Трябваше да направят много сложен избор.

Той зави към двора на дома си и погледна часовника. На обяд щяха да полеят празничното събитие. Вече започваше да свиква с мисълта за новото си положение. Затвори вратата на „Корола“-та и си представи на нейно място черен заместник, модел 944 със слънчев гюрук. Поклати глава и се засмя на себе си. Не сънуваше.

Грабна пощата от кутията и бръкна за ключа от входната врата. Извади една бира от хладилника и тръгна нагоре по стълбите. Спешно се нуждаеше от освежителен душ. След осем часа в сервиза, сред прах и мръсотия, усещаше как всичко се е пропило в кожата му. Още около една седмица или малко повече... Добре че уведоми в сервиза две седмици предварително. Съблече си ризата, захвърли я в ъгъла и си разкопча колана.

Ударът се стовари върху Матю фон Рор откъм гърба — тъп удар по врата, който отека чак в стомаха му. Подът на стаята лудешки се завъртя пред погледа му. Когато отвори очи, двама мъже се бяха надвесили над него и го оглеждаха. Имаха оръжия. Единият го заобиколи, леко килнал глава настрани.

— Знаеш ли къде се намира брат ти Тимоти?

Фон Рор погледна към пистолета и кимна отрицателно. Едва успяваше да остане в съзнание. Обърна се на една страна, но панталоните му се бяха увили около краката и му пречеха.

— Кога си го виждал за последен път?

— Какво искате от мене?

— Кога за последен път си виждал брат си?

— Божичко, от години не съм го чувал. Какво...?

И двамата стреляха по веднъж, като единият се прицели директно в главата. После убийците слязоха по стълбите и се качиха в колата си, поемайки спокойно по Брук стрийт.

17.

В 18:30 самолетът започна да се снишава. Последните лъчи на слънцето блеснаха ослепително в илюминаторите, но земята долу вече тънеше в мрак.

Ник обърна гръб на прозорчето. Беше отпочинал и се чувстваше малко по-спокоен. Успя да дремне докато летяха високо над Невада. Всъщност, то си беше истински сън — дълбок и непробуден, без сънища. Страхът и объркването след смъртта на Роуз отстъпиха място на гневната решимост да открие отговорите на всяка цена.

Напусна Щатска магистрала №5 по отклонението за Пета улица и паркира на ъгъла на Юклид и Втора. Белият пикап го очакваше, точно според уговорката. Направи обратен завой и успя да зърне лицето на човека зад волана.

Дейв Райнбек беше същият, какъвто го помнеше. Червени бузи, дълги бакенбарди, руса, отдавна неподстригвана коса. Малко нещо се бе променило от онзи ден преди около две години, когато Ник позвъни на вратата му с новината за смъртта на Стенли Райнбек. Това беше първата вест за бащата на Дейв след тридесет години, през които той липсваше от дома си.

Стиснаха си ръцете на тротоара.

— Радвам се, че мога да ти помогна, Ник — рече Райнбек и му подаде малка дървена кутия. — Но искам да ми я върнеш веднага, след като си свършиш работата.

— Обещавам, Дейв — кимна Ник и сложи кутията под мишница. — Благодаря ти, че намери време да дойдеш.

— Никакъв проблем, работя на пет минути оттук — отвърна Дейв и пхна юмруци в джобовете си. — Я ми кажи какво става? Неприятности ли имаш?

Ник отвори вратата на колата и остави кутията на седалката.

— Всичко е наред — отвърна той. — Наложил се да хвана самолета в последния момент и нямал време да си извадя

разрешително за оръжие от летищните власти. — Затръшна вратата и се изправи. — Как е брат ти?

— Много добре. Все още работи в областта на строителството. Праща ти много здраве. Пита дали не си открил още някоя банкова сметка за нас.

— Няма ли да ви стане много? — усмихна се Ник.

— Шегувам се — размаха ръце Дейв. — Не ми се полага още един татко беглец, нали? — Поклати глава и извади връзка ключове. — Закъснявам за вечеря. Радвам се, че се видяхме. Ако имаш нужда от още нещо, само позвъни...

— Още веднъж благодаря, Дейв.

Ник изчака камионетката да потегли, помахаша с ръка и влезе в колата си. Оръжието се оказа револвер с късо дуло и барабан за шест патрона. Не беше кой знае какво, но все пак по-добре от нищо. Дейв беше съобразил да прибави и кутийка с патрони. Ник вкара шест от тях в цилиндъра, след което сложи револвера във вътрешния джоб на палтото си. Тежестта му подежда успокоително.

Телефонът иззвъня. В гласа на Дъг се долови открито безпокойство:

— Сдобих се с цялата биография на това копеле Брекър. Доста грозна история, Ник...

— Започвай — кратко го подкани Ник и отгърна бележника си.

— За начало въоръжено нападение през 1980-та — използвано е смъртоносно оръжие. По-късно обвиненията са снети. През 1983-та следва ново въоръжено нападение. Обвиненията пак падат. Ето ти и основното ястие: през 1984 е арестуван за убийство. Съдът го оправдава. Ясна ли ти е картинката?

— До последната дума — кимна Ник, продължавайки да пише. — Друго?

— Това беше същественото. Или най-лошото... Има още една присъда за притежание на заредено оръжие в колата, получил я е в Невада. Шест месеца изпитателен срок...

— Това ли е всичко?

— Да. Исусе Христе, нима искаш още?!

Ник захвапа писалката и обмисли всичко, което беше чул.

— Нещо допълнително около присъдата за незаконно притежание на огнестрелно оръжие?

— Малко ли са ти две въоръжени нападения и едно обвинение в убийство?! — с недоумение попита Дъг.

— Моля те да отговориш на въпроса ми — кротко го прекъсна Ник.

— Ще ти прочета какво е записано... Ето, цитирам: „нерегистрирана пушка с отрязана цев «Макмилан М86СР» с тритиев прибор за нощно виждане и лазерен прицел“. Това е всичко.

Ник затвори очи и усети как по тялото му пробягва студена тръпка.

— Нещо за работа?

— Това ще ти хареса — засмя се Дъг. — От 74-та до 78-ма е бил полицаи във Финикс. Точно такива ченгета обичаме, нали?

— Друго?

— Друго няма.

— Как така няма?

— Няма и толкоз, Ник. Нито месторабота, нито следа от платени данъци, нито постоянен адрес след 78-ма. Една голяма нула.

— Ами собственост, право на глас по време на избори? Кредитни карти и други финансови...

— Проверих всичко. Нищо не се появи. Това е абсолютно всичко за него...

Ник продължаваше да дъвче химикалката си. „Абсолютно всичко“-то съвсем не беше много. Ако не се брояха арестите, Уилям Брекър сякаш бе престанал да съществува някъде към края на 1978 година. Това беше лошо, много лошо...

— Разговаря ли с Фон Рор? — обади се Дъг.

— Намирам се на няколко мили от дома й — отвърна Ник. — Часът е едва седем, затова ще почакам още малко преди да я посетя.

— Снощи не успях да мигна — оплака се Дъг. — Тая работа ще ме направи пълна развалина...

— Представи си как се чувствам аз — успокоително рече Ник.

— Опитай да й вземеш подписа, Ник. Така или иначе се налага да плуваш в лайната, нека поне станеш богат...

— По-късно пак ще ти звънна.

Ник прибра телефона и запали двигателя. Вече нямаше никакво желание да забогатява от този случай — искаше просто да се отърве жив. Хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Онези, които се

бяха опитали да го убият в апартамента, положително нямаха причини да се откажат сега. По-вероятно беше да удвоят и утроят усилията си.

Постави ръка на волана и забеляза, че пръстите му не са много стабилни.

Паркира пред къщата й в седем и половина. Предните капаци бяха затворени, светлини не се виждаха. Вечерта беше ясна и тиха. Реши да изчака няколко минути, преди да натисне звънеца на входа.

Вниманието му отново се насочи към Уилям Брекър. Току-що получените сведения за миналото му бяха далеч по-тревожни, отколкото очакваше. Обвиненията във въоръжено нападение и убийство дори не бяха шокиращи — след събитията от предния ден, той ги прие като нещо обикновено. Но в главата му остана обвинението за незаконно притежание на оръжие. Знаеше какво представлява пушката М86СР — едно наистина професионално оръжие, точно и от далечно разстояние, мощно, смъртоносно. С такива пушки не се ходи на лов за патици.

Информацията за трудовата му дейност също беше обезпокоителна. След 1978 година Брекър беше отпаднал от „нормалното“ общество — без работа, без осигуровки, без адрес. Изводът беше очевиден — той явно се препитаваше от изпълнението на дискретни задачи, за които му се плаща в брой. Мръсни задачи. Колко ли са убийствата, извършени от него...

Ник облегна глава назад. Фактът, че бяха пуснали подире му наемен убиец го наведе на мисълта, че всеки може да прибегне до услугите на такива хора, след което да се освободи от тях. Уилям Брекър ще бъде подменен, при това твърде скоро...

Извърна глава към къщата на Джесика. В дневната се беше появила слаба светлина. Отвори вратата на колата и слезе.

На тротоара изведнъж осъзна реалността на ситуацията. Не можеше да повярва на обстоятелствата, които го бяха довели дотук. Испита гняв към себе си. ФБР се бяха опитали да го предупредят, но напразно — Ник Мърчант отказа да ги чуе. Ник Мърчант трябва да търси наследници, да бъде любопитен. Сега това любопитство започваше да го плаши. То беше причина да се случат твърде страшни неща. Осъзна, че е длъжен да предотврати по-нататъшните трагедии.

Натисна копчето на звънеца. Пет секунди по-късно вратата се отвори. Ник понечи да каже нещо, но това, което видя, го накара да застине с отворена уста. Лицето в процепа на вратата беше бяло, очите — широко отворени и изплашени. Репетираното допреди малко въведение се изтри от съзнанието му.

— Господи, добре ли сте?

Очите на Джесика фон Рор бързо огледаха пространството зад гърба му.

— Какво правите тук?

Гласът ѝ беше тих, изпълнен с напрежение.

— Ами аз... Искам да поговорим... — Ник замълча за момент, после объркано добави: — Случило ли се е нещо?

— Току-що ми се обади някакъв детектив от Сакраменто — отвърна жената. — Каза, че са убили брат ми...

Ник премигна няколко пъти, после неволно потърси опората на носещата колона до себе си. За частица от секундата забрави къде се намира.

— Брат ми е мъртъв — рече с монотонен глас Джесика, сякаш искаше да се убеди в това. — Убили са го.

Гласът ѝ помогна на Ник да се съвземе. Очите му пробягаха по улицата в двете посоки, краката му побързаха да прекратят прага.

— Трябва да поговорим!

— Не! — отсече младата жена и препречи пътя му. — Искам да знам какво става тук?

— Може ли да вляза? — настоя той. — Имам информация, която трябва да чуете.

В очите ѝ се появи подозрение, но Ник продължи да говори:

— Не съм дошъл за наследството, ясно? Трябва да поговорим за вуйчо ви... — Ръката му се вкопчи в рамката на вратата. — По дяволите, Джесика! Не само брат ви е убит!

По очите ѝ пролича, че съзнанието ѝ регистрира новината. Тя бавно се отмести встрани. Ник въздъхна с облекчение и се втурна вътре. Влязоха в дневната, но и двамата останаха прави.

— Какво се е случило с Мат? — попита той.

— Някой проникнал в дома му и го застрелял. Обади ми се преди половин час. Можете ли да ми кажете какво означава всичко това?

Ник безпомощно поклати глава, пристъпи към прозореца и надникна навън.

— Не знам откъде да започна... Снощи някой бе заложил експлозив у дома. Загина една моя близка.

— Кой? Кой би направил подобно нещо?

— Не разполагам с достатъчно информация, за да ви дам отговор — въздъхна Ник и пристъпи към нея. — Искam да знам всичко за вашия вуйчо. Очевидно тези убийства са свързани по някакъв начин с него.

— От къде на къде?

— Все още само предполагам, но мисля, че съм прав. Трябва да знам повече, за да мога да го докажа.

Тя разтърка слепоочието си и рязко седна. Вдигна глава към него, лицето ѝ изведнъж доби уморено изражение. Кожата ѝ беше бяла и чиста, беше облечена в светла блузка и скромна пола. Телефонното обаждане очевидно беше дошло в края на дълги часове работа...

— Не знам нищо за него — прошепна тя. — Мама не беше го чувала от години. Той беше нещо като... като черната овца на семейството.

— Но тя сигурно ви е дала някакво обяснение...

— Винаги сме знаели, че мама има брат, който е много по-възрастен от нея. Казваше, че той е убит в Германия по време на войната. Никога не е навлизала в подробности.

Ник бавно поклати глава, после пристъпи към дивана.

— Трябва да има и друга информация — прошепна той. — Брат ви е мъртъв, Джесика, моята позната също. И доколкото усещам, ние с вас ще бъдем следващите... Мислете, моля ви! Какво друго ви е казала тя? Трябва да има още нещо!

— Нищо друго не ми е казала — тръсна глава Джесика. — Семейството на мама е от Германия. В началото на войната са били там. Мисля, че вуйчо е останал и по време на войната... Може да се окаже, че е бил и нацист, но това едва ли има някакво значение...

— Защо мислите така?

— Мама спомена, че е бил военен. И това беше всичко.

— Нацист — промърмори Ник, спомнил си за първоначалната теория на Алекс. — Но той в никакъв случай не е бил от тези, които бягат от възмездието...

— Не знам какъв е бил. Мама каза, че вършел някаква канцеларска работа...

— И това е абсолютно всичко, което знаете за него, така ли?

На челото ѝ се появиха няколко ситни бръчици:

— Всъщност, има и още нещо...

Стана и излезе от стаята. Ник изпита чувството, че се е превърнал в спукан балон. Беше се надявал, че младата жена знае повече. Не виждаше с какво може да му помогне нацистката версия.

Пристъпи към прозореца и предпазливо повдигна крайчето на завесата. Параноята няма работно време. Не искаше да остава в тази къща повече от десетина минути.

Джесика се върна, в ръцете ѝ се белееше някакъв плик.

— Вашата предишна визита пробуди любопитството ми — поясни тя и извади някакъв лист от плика. — Поразрових се из старите книжа на мама и открих нещо странно. До този момент дори не съм подозирала, че го имам...

— Какво е то? — попита Ник и пристъпи към нея.

— Сертификат за собственост на трезор в „Хан и Конауер“. — Като видя объркването му, младата жена побърза да поясни: — Това е частна банка в Женева, Швейцария.

Ник пое документа и потърси датата. Сертификатът беше издаден преди около две години.

— Не знаехте, че майка ви има такава сметка, така ли? — попита той.

— Не.

— А да е поддържала някакви връзки с брат си?

— Какво искате да кажете? — сбърчи чело Джесика. — Тя изобщо не го е виждала! И не е имала никаква представа за бизнеса му, какъвто и да е бил той!

— В такъв случай каква работа е имала в Женева?

— Не знам! — троснато отвърна Джесика. — А вие не си въобразявайте, че имате право да ме подлагате на разпит, при това в собствения ми дом! Аз съм тази, която трябва да задава въпроси, ясно ли е? Вие се появихте тук и започнахте да ми говорите за някакво наследство!

Ник усети, че се намира в опасна близост до пълното прекъсване на контакта с тази жена. Наложил си да запази мълчание и да се

успокои. Имаше нужда от помощта на Джесика, а и тя заслужаваше по-добро отношение. Той действително беше нахлул в живота ѝ по един безпardonен начин.

— Съжалявам — меко промълви той. — Опитвам се да намеря смисъла на това, което става... — Очите му се върнаха върху банковия документ. — Значи нямате представа какво може да съдържа тази касета?

— Никаква — отвърна тя и в гласа ѝ се долови известно успокоение. — Бих искала да хвърля едно око на съдържанието ѝ...

Ник кимна, без да е сигурен дали чува цялата истина по въпроса. Отново се наведе към банковия документ. Беше идентичен с пръснатите в гаража на стареца. Съдържанието на касетата, каквото и да беше, явно не е докосвано минимум четири години. Вдигна глава и потърси очите на младата жена.

— Говори ли ви нещо името Ото Кранцхофер?

— Нищо — отвърна тя. — Защо?

Това беше името, изписано върху картичката, която откри в дома на вуйчо ѝ. Надяваше се, че тя няма да попита откъде го знае.

— Мисля, че този човек е познавал вуйчо ви — бързо отвърна той. — Намерих една поздравителна картичка от него до Холцман. От съдържанието ѝ може да се заключи, че двамата са били близки приятели.

— Никога не съм чувала това име.

Ник кимна и направи опит да подреди мислите си.

— Докато пътувах насам се надяхах, че вие може би ще знаете защо ФБР се интересува толкова от Джейкъбс — промълви той и се отпусна на дивана.

— ФБР? За какво говорите?

Той ѝ разказа за разговора си с ФБР и техните бегли обяснения за връзката им с Джейкъбс. Тя преплете пръсти и напрегнато се наведе напред.

— Каква връзка може да има ФБР с вуйчо ми?

— Точно това се опитвам да разбера — въздъхна Ник. — Защо е трябвало да го настаняват с всички удобства?

— Не ви разбирам.

— Холцман е струвал точно двайсет и два милиона и половина долара. Тук не става въпрос за обикновено състояние. Явно е

разполагал и с известно... хм... влияние...

— Какво?! Наследството възлиза на 22 милиона?! — възкликна Джесика. — Защо не ми казахте, за бога?

— Прекалено бързо ме изхвърлихте — отвърна той и се втренчи в нея. — Защо? Какво значение има това?

— Би могло да има — неопределено отвърна тя. — Помислих, че става въпрос за някаква измама...

— Никаква измама, Джесика — тежко въздъхна Ник. — Особено след като моята близка беше разкъсана на парчета в апартамента ми...

— Кога се случи това?

— Снощи. Няколко часа по-късно се опитаха да пипнат и мен, но извадих късмет...

Тя се размърда на мястото си.

— Е, добре, казах ви всичко, което зная... Но отсега нататък не желая да имам нищо общо с това!

— Страхувам се, че е малко късно...

Тя остро го погледна.

Ник направи опит да говори с мек тон, но откри, че това му се отдава все по-трудно.

— Някой не желае вуйчо ви да бъде разследван — започна той. — Направиха опит да ме ликвидират, сега вече знаят, че се крия... По всичко личи, че предстои промяна в стратегията им.

Погледът ѝ остана непроменен, но бузите ѝ отново изгубиха цвета си.

— Продължавайте.

— Тези хора не желаят разни частни детективи да се ровят около това наследство. Същевременно няма как да знаят точния им брой. Това прави задачата им лесна — ако наследниците изчезнат, съответните частни ченгета ще изгубят охота да се ровят около оставените от Джейкъбс пари...

— Но аз не съм подписала никакъв договор — възрази Джесика. — Те със сигурност знаят, че не съм изявила претенции към наследството.

— Нищо обаче не ви пречи в един момент да вземете обратното решение — поклати глава Ник. — И ако това стане, всичко научено от мен отива в съда — тоест, става обществено достояние. Те ще са

несигурни, докато сте жива, тъй като винаги има опасност да подпишете договор и да станете официален наследник.

— Това е лудост! — Джесика скочи на крака. — Вижте, аз трябва да вървя! Мисля, че няма смисъл да разговаряме повече.

— Животът ви е в опасност — рече Ник, без да помръдне от мястото си. — Убиха Мат, сега вие сте наред. Не се опитвайте да игнорирате този факт, Джесика.

Тя седна обратно на мястото си, обзета от неочаквана слабост. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Ник съжали за грубостта си, но не виждаше друг начин да я предупреди за опасността. Отиде в кухнята и се върна с няколко книжни салфетки, но тя отблъсна ръката му.

— Защо решихте да се появите тук? — попита, без да го гледа. — Нищо нямаше да се случи, ако не бяхте започнали да ровите!

Той усети как стомахът му се присвива. Младата жена беше права, поне отчасти. Случаят можеше да бъде поет от друга фирма за издирване на наследници, но съдбата бе пожелала именно „Мърчант и съдружници“ да издири брат ѝ и да попълни съответните формуляри. Много му се искаше да ѝ каже, че не е виновен, но гърлото му си остана свито.

— Е, добре — промълви най-сетне той. — Не казвам, че нямам вина. Но нещата трябва да се разглеждат двупосочно. След като се чувствам отговорен за това, което се случи с брат ви, аз съм длъжен да поема същата отговорност и за нас двамата.

Тя избърса очите си, но не отговори. Ник пристъпи към прозореца и остана пред него в продължение на две минути, без да вижда каквото и да било. Алекс сподели, че Матю фон Рор е бил страшно развълнуван от новината за наследството. Млад мъж, сгоден и готов за семейство... А сега безжизнен труп.

Джесика гледаше надолу. Ник беше принуден да признае, че при преживяното дотук, поведението ѝ е повече от достойно.

— Слушай — изостави официалностите той. — Нима мислиш, че щях да се заловя с това, ако знаех какво ще стане? Изключено, просто изключено!

— Но някой трябва да поеме вината.

— Права си — кимна той. — И това трябва да са убийците на брат ти! — Обърна се и отново седна на дивана до нея. — Виж какво, обещавам ти, че ще разбере за какво става въпрос. Ти сама ще решиш

дали да ми помогнеш, или да избягаш. Но не бива да пренебрегваш опасността!

— Наистина бих искала да ти...

Ник протегна ръка и закри устата ѝ с длан. Звукът беше незначителен, но той го долови съвсем ясно в притихналия дом. Тъп, подобен на тътен звук, който бързо заглъхна... При нормални обстоятелства едва ли би му обърнал внимание, но сегашната ситуация беше твърде различна.

Наведе се и пропълзя до предния прозорец, чиито щори бяха спуснати. Но процепът беше достатъчен, за да зърне двамата мъже, изправили се пред градинската врата.

Обърна се към Джесика и попита с напрегнат шепот:

— Очакваш ли някого?

Очите ѝ се разшириха от учудване и страх, после леко поклати глава.

Ник прибра банковия сертификат във вътрешния джоб на самото си, звънецът прозвуча почти в същия момент.

— Ела! — прошепна той, хвана я за ръката и я повлече към задния изход. Звънецът се чу отново и той измъкна револвера.

— Хей! — дръпна се Джесика. — Какво правиш, по дяволите?

Ник замълча и предпазливо откряхна задната врата. Мястото навън бе оградено с телена мрежа, която се виждаше на тридесетина метра от къщата. Непосредствено зад нея започваше царевична нива, зелените стебла се извисяваха на повече от два метра.

Ник понечи да каже нещо, но в същия миг входната врата се разтърси от тежки удари. Разнесе се остро пропукване, сякаш рамката беше поддала.

Ник дръпна младата жена и я изведе навън. След броени секунди стигнаха до оградата и се шмугнаха в царевичната нива. Миг по-късно задната врата на къщата отскочи с трясък от пантите си. Двамата хукнаха напосоки през нивата, изминаха двадесетина метра и рязко свиха надясно. Въздухът се разцепи от оглушителен автоматичен откос, което ги накара да се проснат по очи в меката пръст. Следващите няколко секунди се източиха в пълна тишина.

Джесика дишаше толкова бурно, че Ник опря пръст до устните ѝ. Ръката ѝ беше здраво вкопчена в неговата, но той изобщо не я забелязваше. После изплува някакъв звук. Беше шумолене, което се

приближаваше. Мъжете бяха навлезли в царевичната нива и неумолимо идваха към тях.

Ник вдигна младата жена и я накара да пробягат няколко метра. После отново залегнаха и напрегнаха слух. Тишината бе разкъсана от кратък автоматичен откос. Двамата се притиснаха към студената земя, над главите им се посипаха прерязани листа и части от мамули. Стрелбата спря внезапно, както беше и започнала.

Ник стискаше пистолета, но в душата му цареше безпомощност. Беше му пределно ясно, че няма начин да се приближи на разстояние, което да му осигури точност на изстрела. Сведе поглед и напрегна слух. Отново бе настъпила пълна тишина. Джесика отвори уста да каже нещо, но той ѝ направи знак да мълчи. Някъде зад тях имаше въоръжени мъже, които се бяха заковали на място и напругаха слух. Убийствената тишина се нарушаваше единствено от лекия ветрец, който разклащаше царевичните стволоче. Изтекоха няколко безкрайни минути...

Внезапно клетъчният телефон в джоба на Ник издаде рязко жужене. Той трескаво бръкна да го извади и го изпусна в калта. Успя да го стисне в шепата си едва след две ясно отличими позвънявания. Двамата се спогледаха, очите им бяха побелели от ужас. В далечината нещо помръдна, после адът отново се отприщи. Озоваха се с притиснати в калта лица, а над тях свиреха куршумите. Ник изчака спирането на откоса и леко повдигна глава. Стори му се, че царевичката зад тях леко изшумя, или звуците идваха отпред? Нямаше време да търси отговор. Сграбчи ръката на Джесика и двамата отново хукнаха през нивата.

Този път не спряха да тичат. Ник изгуби представа за времето. Тичаха и тичаха, без никакви мисли в главите си...

Най-сетне спряха и отново се отпуснаха на колене. Той обърна глава да я погледне и установи, че цялата е покрита с кал. Очите ѝ бяха разширени от ужас, но дишането ѝ бе почти толкова спокойно, колкото и неговото. Слава богу, че тази жена е опитен бегач, рече си той. Много му се искаше да каже същото и за себе си, но сърцето му блъскаше като лудо, а дробовете му сякаш се бяха подпалили. Направи безуспешен опит да преглътне, после насочи вниманието си към околността. Нищо не помръдваше, с изключение на стройните царевични стебла, които леко се поклащаха от топлия есенен ветрец.

Отначало чуваше само ударите на сърцето си, после обаче долови и някакъв далечен, остър звук, който разкъса вечерната тишина. Полицейски сирени, които очевидно се приближаваха...

Нивата, недалеч от тях, изведнъж оживя. Нападателят им тръгнаха да се оттеглят, без повече да си правят труда да маскират движението си. Ник вдигна револвера и зачака с пръст върху спусъка. Частица от секундата му беше достатъчна да установи, че онези бяха в обратна посока. Явно и те бяха чули приближаващите се сирени.

Двамата останаха неподвижни в продължение на минута. Воят на сирените ставаше все по-силен. После Ник хвана ръката на Джесика и я поведе към далечния край на нивата.

18.

Началникът на ФБР в Манхатън Едмънд Армингър вдигна слушалката и набра номера на шефа си във Вашингтон.

— Нещо ново? — попита Гордън.

— Признание от адвоката в община Колумбия — отвърна Армингър. — „Мърчант и съдружници“ са му платили десет хиляди долара за досието на Джейкъбс, точно както подозирахме.

— Пуснахте ли телекси за Мърчант?

— До всеки отдел в петдесетте щата. Специално разговаряхме със Сан Франциско, Де Мойн и Ню Йорк Сити, където изпратихме профили и снимки. Радвам се, че най-накрая...

— А говорихте ли с вестниците?

— Всичко е готово — отвърна Армингър. — Свързах се с директорите Хамптън и Ривера, получих уверенията на половин дузина агенти под тяхната юрисдикция. Ще го пипнем.

Гордън изпита леко раздразнение.

— Искам да се обаждаш преди започването на всякакви тактически маневри, Едмънд! — леко повиши тон той. — Ситуацията стана прекалено сериозна, за да подхождаме лековато към нея. Пет пари не давам какво е състоянието на нещата — следващия път искам да бъда уведомен, ясно ли е? Може би ще рискувам главата си, а това означава, че и ти рискуваш своята! Мисля, че се разбираме...

— Напълно — отвърна Армингър, но след достатъчно изразителна пауза.

— Много добре — смени тона Гордън. — Говорих с полицейското управление на Сан Франциско. Изглежда има нещо в историята, която ни предложи Мърчант. Някой действително е взривил апартамента му, убита е била секретарката му Розмари Пен.

— Значи е казал истината — констатира Армингър. — Какво, по дяволите, може да означава всичко това?

— Нека ти разкажа за срещата си с президента — отвърна Гордън. — И с един изненадващ гост... — С няколко думи директорът

описа разговорите, които беше водил в Белия дом.

— Какви изводи си правиш? — попита Армингър.

— Едно е ясно — отвърна с въздишка Гордън. — Президентът винаги ще се вслушва в това, което му казва Нюланд. На пръв поглед нещата изглеждат прости — сенатската комисия е под заплаха, тъй като има вероятност да се разкрие истинската самоличност на Джейкъбс. Президентът и Нюланд не искат това да се случи. От чутото дотук — и аз... Което означава, че трябва да открием Мърчант и да му затворим устата.

— А има ли нещо, което е скрито под повърхността?

Паузата на Гордън продължи около четири-пет секунди.

— Не знам — промълви най-сетне той. — Цялата работа е сериозно притеснение за мен. Затварянето на досието на един защитен свидетел не трябва да е толкова трудно, но ние някак си прецакахме нещата до такава степен, че привлякохме вниманието на Нюланд. Независимо дали е шеф на комисия или не, аз не искам да се рови в секретните ни операции!

Армингър се облегна назад в креслото и замислено сбърчи вежди.

— Мислиш ли, че в тая работа има и още нещо, Артър?

— Не съм казал такова нещо. Но продължавам да съм притеснен. Имам чувството, че нещо ми се изплъзва...

— И какво ще правим в такъв случай?

— Каквото са ни наредили — да открием Мърчант, при това по най-бързия начин. Това обаче не означава, че не трябва да се поразровим в нещата за наша сметка. И да направим така, че ако в тая работа наистина има нещо друго, да му попречим да ни ухапе...

— Съгласен съм — кимна Армингър. — От Сакраменто получих още една интересна новина. Днес подписалият се наследник на Джейкъбс е бил открит мъртъв в дома си. Мърчант е извън подозрение, но изглежда някой друг като него е свършил работата. Тези търсачи на наследници са готови да се избият помежду си...

— Това е очевидното заключение. Бих казал — прекалено очевидното заключение... Според мен нещата са далеч по-комплицирани от свада между едно-две частни ченгета... — Гордън замълча, в слушалката се чуваше само тихото бучене на линията. — Това убийство може да се окаже ключ към решаване на ребуса. След

като Мърчант вече няма клиент, няма защо да се безпокоим от евентуално съдебно дирене. Между другото имам сериозни подозрения, че този човек вече е прекосил границата.

— Ако не е, ще го пипна — закани се Армингър.

— Ако не ти, някой друг ще го стори...

Вечерта бързо се спускаше над Шенектейди. През целия ден градът бе останал в плен на тъмните облаци, едва преди мръкване на хоризонта се появи тънка синя ивица. Есенната вечер беше топла, въздухът — сух и тежък.

Алекс бе прекалено замислена, за да забележи всичко това. Колата ѝ се движеше по Стейт стрийт на юг, към Олбъни. Плановете ѝ бяха прости и ясни — да открие каквото може за Лудвиг Холцман. Беше решила де не се прибира преди да научи нещо.

Целият следобед прекара със слушалка в ръка. Проведените разговори потвърдиха един факт, който тя вече знаеше: швейцарските банкери са пределно лаконични, когато става въпрос за сметките на клиентите им. Беше осъществила връзка със седем банки, в които имаше сметки на Холцман — три в Женева и четири в Цюрих. Получените отговори бяха забележително еднакви: без нотариално заверено пълномощно, тя не може да получи информация за титулярите на сметките, които я интересуват. Не ѝ помогнаха и малките телефонни измами, до които прибягваше в Америка, и които винаги даваха резултат. Един от банкерите дори ѝ затвори телефона, докато тя му разказваше покъртителната история за починалия си роднина.

Направи десен завой на Дав стрийт. Ако не друго, поне можеше да задраска имената на швейцарските банкери от списъка си. И без това не беше очаквала някаква ценна информация от тях. Основната ѝ надежда се криеше там, накъдето беше тръгнала...

Музеят „Балом Холокост“ се намираше на гърба на синагогата в центъра на Олбъни. Наскоро ремонтиран с 250 хиляди долара, събрани от ревностните богомолци в района, петдесетгодишният юдейски храм гордо блестеше с новите си подпорни колони, заменили изгнилото

дърво около входа. Паството се състоеше предимно от възрастни хора, мнозина от които бяха преживели ужасите на Втората световна война. Сегашният равин беше оцелял след цяла година в Аушвиц.

Алекс вкара колата на паркинга и изключи мотора. Двеста и седемдесет бяха документите, които Ник бе отмъкнал от гаража на Джейкъбс. Тя лично ги беше преброила. Върху петдесет и два от тях беше отбелязано, че има и „вторичен приносител“. Най-отгоре фигурираше името на Лудвиг Холцман, а под него се изписваха имената на вторичния приносител. Тя бръкна в чантичката си за списъка с петдесет и двете имена, който си беше подготвила предварително. Ако имаше късмет, едно от тях може би щеше да потвърди голяма част от основните ѝ подозрения.

От изток подухваше лек ветрец, който вдигаше във въздуха сухите листа на паркинга. Няколко попаднаха под обувките на Алекс, но тя не им обърна внимание. Насочила се с енергична крачка към входа на музея, тя механично си повтаряше имената от списъка: Сол Уайнстейн... Елсия Берман... Мейр Ибрахим... Ребека Вершовиц... Изпитваше странно неудобство. Според едно от предположенията им, Джейкъбс е бил нацист. Имената от списъка звучаха прекалено еврейски. В главата ѝ се оформяше доста мрачна картина и тя не беше сигурна дали иска да я види.

Бутна летящите врати на музея, направи няколко крачки и спря да се огледа. Върху дивани с вехта дамаска седяха възрастни хора. Стените бяха изписани с библейски сцени. Обстановката беше не толкова на музей, колкото на някакъв общински център. Алекс пристъпи към рецепцията. Зад стъклото седеше мъж на около четиридесет години, облечен в тънък пуловер.

— Здравейте, казвам се Дебра Рамос — представи се тя. — Днес следобед говорих с Бенджамин Рот, става въпрос за едно проучване...

— Аз съм Бен Рот — отвърна мъжът и протегна ръка да се здрависат. — Радвам се да ви видя. Искате ли да отидем в кабинета ми?

Тръгнаха да пресичат просторното помещение. Рот поздрави неколцина от посетителите. Алекс го последва в малката канцелария, разположена от другата страна на входния вестибюл.

— Ще бъда ли прекалено любопитен, ако ви попитам за какво проучване става въпрос? — извърна се към нея Рот, после побърза да

се настани зад малкото бюро.

— Разбира се, че не — отвърна с небрежен тон Алекс. — Правя генеалогично проучване на няколко известни еврейски фамилии. Подозирам, че част от предците им са загинали по време на холокоста, оставяйки значителни състояния. Нашата организация се опитва да открие наследниците им...

Рот облегна лакти на плота и енергично кимна с глава.

— За такова нещо ще ви помогна с голямо удоволствие. Прекрасно е, че след петдесет и кусур години някой все пак се е сетил да възмезди законните наследници на починалите евреи. Ще ви пожелаю успех в случай, че направите опит да изтеглите въпросните състояния от Швейцария...

Алекс извади списъка от джоба си и го разгърна върху бюрото.

— Тук са имената на около петдесет човека, които вероятно са загинали по време на войната. Предполагам, че няма да е лесно да открием сред тях онзи, който би ни свършил работа, но не е излишно да опитаме...

Рот взе списъка и го прегледа.

— Даже да не успеем, това тук е много полезно — промърмори той. — Защото съдържа имена на хора, които със сигурност са загинали по време на холокоста... — Включи компютъра си и добави: — Има опасност да се натъкнем на дублирани имена, но все пак не е зле да видим...

— Разполагате с някакъв свой списък в компютъра? — погледна го изненадано Алекс.

— О, да. Имаме го и на хартия, разбира се. Имената не са малко. Предлагам да започнем отначало...

Алекс кимна, придърпа един стол и седна така, че да вижда екрана на монитора.

— Хилди, Ева Щраус — прочете Рот първото име от списъка и пръстите му заиграха по клавиатурата на компютъра.

Алекс използва паузата, за да огледа малкия офис. За пръв път през живота си разследваше нещо, свързано с еврейската общност. Музеят ѝ беше чужд — един свят, който почти не познаваше.

— Съвпадение — обади се внезапно Рот.

Алекс беше толкова изненадана, че изведнъж загуби дар слово.

— Наистина ли? — успя да прошепне тя след доста продължителна пауза.

— Да — кимна Рот и се приведе към екрана: — Хилди Ева Щраус, родена през 1897 година в Дрезден, Германия. Дъщеря на Якоб и Мария Щраус, починала през 1943 година в концлагера Треблинка...

Алекс придърпа списъка и си отбеляза името.

— Нека търсим по-нататък — подхвърли тя.

Рот набра следващото име в списъка.

— Ето... Алберт Сол Мамин, роден през юни 1885 година в Краков, Полша... — Пръстът му пробяга по екрана: — Починал през 1942-ра в концлагера Аушвиц.

Алекс направи нова отметка и се втренчи в следващото име.

— Какво ще кажете за Франсес Герт Розен?

Рот набра името и зачака.

— Тук може би ще имаме разминаване — промърмори той, после рязко вдигна глава: — Не, ето я... Франсес Г. Розен, родена през 1926 г. в Манхайм, Германия, починала през 1945 г. в Аушвиц. — Очите на мъжа се спряха върху лицето на Алекс: — Май всичките ви далечни предположения ще излязат верни...

Алекс придърпа стола си по-напред.

— Разполагате ли с петнадесет-двадесет минути, за да проверим целия списък? — попита тя.

— Мога да ви отделя двадесет минути — сви рамене Рот.

— Мира Ана Бировиц — започна да чете младата жена, без да губи повече време.

Алекс се върна в колата си и се зае да брой засечките. Смъртта на четиридесет и седем от всичките петдесет и двама души се установи в различните концентрационни лагери. Следобед тя се бе надявала да открие две-три имена, не повече. Сгъна хартията и внимателно я прибра в джоба си. Ник беше казал, че в гаража на Джейкъбс има седем пълни кашона с подобни списъци. Това, което беше взел през онази нощ — около двеста на брой, бе просто капка в морето. Двамата бяха изказали различни предположения относно миналото на Джейкъбс. Сега вече е сигурно, че каквото и да се окаже то, към него трябва да се прибавят и многобройни сметки в

швейцарски банки. Май щеше да се окаже, че „нацистката“ им версия си е чист факт.

Спря на червен светофар, веждите ѝ се сбърчиха. Като ловци на наследници, те бяха свикнали да не се интересуват от източника на активите. Важното беше, че те съществуват. Но тук ставаше въпрос за неща прекалено страшни, за да бъдат игнорирани. След като ФБР панически иска да запази тайната на Джейкъбс, значи миналото му със сигурност е ужасно. Това е единственото логично обяснение.

Прибра се в апартамента, като преди това си купи вестник от сергията на ъгъла. Президентът отново се беше впуснал в битка с тютюна — един от любимите му противници, Елцин пак беше влязъл в болница — най-вероятно заради проблеми с черния дроб.

Влезе в жилището си и захвърли вестника. Световните проблеми можеха да почакаат. Включи лаптопа, решила да подреди всичко, което беше открила. Натисна левия бутон на мишката и създаде нов файл с име „Джейкъбс-1“

Телефонът рязко извънтя. Вероятно беше Ник, който проверява докъде са стигнали нещата.

— Ало?

— Добър ден, бих искал да говоря с Дебра Холцман...

Гласът беше женски, с подчертан френски акцент и сякаш идваше от много далеч.

— На телефона — отвърна със секунда закъснение Алекс.

— Името ми е Симон Жирон, работя в женевската банка „Албан-Витц“.

Алекс примигна с недоумение, но после се сети, че беше оставила телефона си на една от банките, с които се беше свързала през деня. Намести се на стола и протегна ръка за писалка и лист.

— О, да... Госпожица Жирон... Благодаря, че се обадохте.

— Нашият директор желае да говори с вас относно поставените въпроси.

— Да, разбира се...

Алекс зачака с нарастваща нервност, почти сигурна в резултата. За нейна изненада гласът, който се обади отсреща, беше изключително любезен.

— Здравейте, госпожице Холцман. Казвам се Виктор Шаньон и съм изпълнителен директор на „Албан-Витц“...

— Здравейте, господин Шаньон.

— Госпожица Жирон ми предаде, че се интересувате от определени банкови сметки...

— Да, така е — отвърна Алекс, решила да пусне в ход старата версия. — Нека ви обясня... Вуйчо ми почина съвсем наскоро, тук, в Щатите... Ние с брат ми открихме няколко оторизиращи писма, които засягат сметки във вашата банка. Надяваме се в най-скоро време да предявим претенции върху тях, но преди да се заловим с юридическите процедури бих искала да получа малко обща информация.

— Разбира се. С удоволствие ще ви помогна. Дайте ми номера на сметката на вашия вуйчо, за да мога да изтегля необходимата информация.

— Всъщност, номерата са няколко — отвърна Алекс. — Ще ви продиктувам първия от тях: ZA283-676752. Преди всичко бих искала да знам дали тази сметка изобщо е валидна...

— Момент, моля.

Алекс се усмихна на шанса си и зачака. Най-сетне беше открила банкер, който не е параноичен на темата поверителност.

— Ето я — прозвуча гласът на Шаньон. — Името на чичо ви е Лудвиг Холцман, нали?

— Да. Значи сметката е валидна, така ли?

— Да, напълно валидна. При това с доста внушителен баланс...

— Наистина ли? Каква е цифрата?

— Цифрата е около три милиона швейцарски франка, които са били притежание на вуйчо ви. Или около милион и половина щатски долара...

Ченето на Алекс увисна. Беше избрала тази сметка напълно произволно. Късмет... или и другите сметки съдържат подобни суми?

— Госпожице Холцман?

— Да — тръсна глава тя, за да се върне в действителността. — Извинете, но не очаквах подобни суми...

— Разбирам — приятелски отвърна Шаньон. — Моите поздравления. Казвате, че имате оторизиращо писмо за въпросната сметка?

— Да, точно така.

— Може би двамата с брат ви планирате да отскочите до Женева, за да заявите правата си?

— Да, точно така — повтори Алекс, все още малко замаяна от размера на сумата.

— С удоволствие ще се срещна с вас, за да оправим нещата. Между другото, бихте ли ми съобщили малкото име на брат си, госпожице Холцман?

Алекс объркано замълча, но след няколко секунди се овладя и каза:

— Никълъс.

— О, разбирам — отвърна все така любезно Шаньон. — А как ще реагирате, ако ви нарека мръсна лъжкиня?

— Моля? — объркано попита Алекс, усетила как самообладанието изведнъж я напуска.

— Чухте ме много добре. Вие ме лъжете, госпожице. Нямате никакъв брат и името ви изобщо не е Холцман! — Гласът насреща изведнъж се изпълни с хладни и враждебни нотки.

— Страхувам се, че нещо сте се объркали — промърмори Алекс.

— Не съм се объркал и не съм глупак! — остро отвърна Шаньон. — Коя сте вие? За кого работите?

— Господин Шаньон, аз наистина не...

— Престанете с тези игри! — извика мъжът от другия край на линията. — Искам да зная коя сте вие! Вероятно приятелка на онази свиня Холцман!

— Не мога да...

— Можете! — прекъсна я заповеднически Шаньон. — И ще ме изслушате! Искам да зная коя сте и за кого работите. Веднага!

— Господин Шаньон, страхувам се, че ме бъркате с някого.

Насреща се разнесе тежка въздишка.

— Опитна лъжкиня! — изръмжа Шаньон. — Много добре. Кажете на Тейлър, че номерата му няма да минат. Взел съм всички предпазни мерки. Краят му вече е близо!

Нещо прещрака и в слушалката прозвуча сигналът за свободно.

Алекс седна срещу прозореца и затвори очи. Завесите бяха дръпнати, зад тях се виждаше пустата и зле осветена улица. Остана в

тази поза десетина минути, умът ѝ напрегнато работеше.

Най-сетне стана и се премести пред лаптопа. След кратък размисъл пръстите ѝ започнаха да бягат по клавишите...

Кажете на Тейлър, че номерата му няма да минат.
Взел съм всички предпазни мерки. Краят му вече е близо!...

Облегна се назад и втренчи поглед в написаното. Несъмнено важно, но същевременно напълно непонятно. Тейлър — явно беше вездесъщ, името му изскачаше буквално отвсякъде.

Посегна към банковото писмо, от което беше продиктувала на Шаньон номера на банковата сметка. Най-отдолу се мъдреше акуратно изрисуван подпис: Шарл Шаньон, изпълнителен директор. Какво става, по дяволите? Човекът преди малко се представи като Виктор Шаньон и заяви, че той е изпълнителен директор.

Разчисти кухненската маса, после стисна главата си с ръце. Слепоочията ѝ пулсираха, имаше чувството, че умът ѝ е блокирал тотално. Отново протегна ръка към вестника.

Този път моментално видя заглавието.

Скочи на крака и се втрещи от ужас. Материалът бе поместен най-долу на първа страница и не се набиваше на очи. Заглавието беше изписано с дребен и трудно забележим шрифт, но съдържанието беше разтърсващо:

Частен следовател търсен за стрелба по полицаи

Таксито с мъка си пробиваше път сред оживеното вечерно движение и най-сетне успя да се добере до крайната цел на пътуването — пресечката на Двадесет и втора и Десета улица. Малой плати на шофьора и хлътна в ресторанта на ъгъла. Шефът му беше заел маса в дъното, с лице към вратата. От вечерята му бяха останали една кисела

краставичка и малко кетчуп. Малой се вмъкна в сепарето и леко кимна с глава. В отговор получи хладен и безразличен поглед. Дебели вежди, черна брада и мустаци, тъмни очи... Ако към всичко това се прибави една пиратска превръзка и шапка с широка периферия, маскировката в стил Хелойн ще бъде перфектна, помисли си Малой.

Крейгън пресуши чашата си с леден чай, без да сваля очи от госта си.

— Рение току-що ми съобщи какво е станало — промърмори той. — Цялата тая работа започва да прилича на някакъв лош виц...

Малой искаше да отмести поглед, но нямаше сили да го направи. Беше се надявал, че гневът на шефа ще намалява право пропорционално на пълния стомах, но нещата явно се развиваха зле.

— Прав си — тежко изрече той.

— Само дето аз не се смея, Малой! — изръмжа онзи. — Тези тъпаци ми струват купища пари!

В ресторанта цареше обичайното съботно оживление. Крейгън остави петнадесет долара на масата и се надигна да си върви.

— Ела вън — промърмори той и се насочи към изхода.

Настаниха се на една от малките кръгли масички, разположени направо на тротоара. Крейгън побърза да извади тъмните си очила.

— Ако такова нещо се случи втори път, много бих искал тези идиоти да се сетят да ме излъжат — изръмжа той. — Защо не ми казаха, че къщата е била празна... и аз нямаше постоянно да мисля за пачките, които вече би трябвало да са в джобовете ни. Какво им става на тези копелета?

Малой запази мълчание. Пък и какво би могъл да каже? Никакъв отговор не можеше да промени състоянието на нещата. В крайна сметка не *той* беше наел тези копелета...

— Не се оправдаваш, а? — изгледа го Крейгън и одобрително поклати глава. — Защото си умник... Би трябвало да изпратя теб и Рение, а не онези тъпаци...

— Къде е той, между другото?

— В Лос Анджелис. Поне за тая работа няма да се безпокоим.

Една келнерка пристъпи към масата. Крейгън разсеяно поклати глава. Малой умираше за един коктейл, но си поръча само чаша минерална вода.

— Хайде, разказвай за шибаните табели — рече с въздишка Крейгън.

Малой облегна лакти на масичката и се приведе напред, доволен, че най-сетне смениха темата.

— На улицата имаше седем коли, без да се броят онези в алеите пред къщите. Шест частни, една с лепенки на агенция за коли под наем. Те провериха регистрацията на шестте, благодарение на свой човек в Пътната полиция на Айова. Всичките се оказаха собственост на хора, които живеят на същата улица. Остана само колата под наем. Отидоха до летището и откриха офиса на агенцията. Но някакво маце започнало да им дава акъл за поверителността на информацията и тем подобни глупости. Нямало начин да я накарат да говори, просто защото мястото било фразкано с народ.

— Чакай малко! — вдигна ръка Крейгън, а очите му зад тъмните стъкла се разшириха от учудване. — Защо просто не са разбили шибаната кола, за бога? Документите за наема положително са били в жабката!

— Казаха, че не са имали достатъчно време, защото се появили ченгетата.

— Какво?! Имали са време да запишат цифрите на седем регистрационни табели, но никой не се е сетил да пръсне прозореца на наетата кола и да надникне в жабката?!

Малой вдигна ръце и безсилно ги отпусна в скута си.

— Не мога да ти отговоря — въздъхна той. — Казаха, че хората са започнали да надничат през прозорците.

— Майко мила! — извъртя очи Крейгън. — Остава да кажат, че ги е подгонила банда разгневени домакини!

— Не се вълнувай толкова — направи опит да го успокои Малой. — Още утре сутринта в агенцията ще се появят хора с полицейски значки. Колата без съмнение е наета от него, най-вероятно под чужда самоличност и кредитна карта...

— Не знам какво ще правим — въздъхна Крейгън. — Сигурен съм, че има поне още десет такива карти, да не говорим за възможността да плаща в брой и да разписва квитанциите с името Джон Смит. Тогава какво ще правим, Малой?

— Все трябва да покаже някакъв документ за самоличност. И десет минути по-късно ние вече ще знаем на чие име е той...

— Дано. Защото ако не приключим в рамките на следващите четири дни, сделката пропада.

— Четири дни?! — облеци се Малой. — Защо толкова скоро?

— В края на седмицата ще се случи нещо важно. Не ми казаха какво, но искат на всяка цена да сме свършили до петък. Или ще оправим работата за деветдесет часа, или офертата им ще бъде оттеглена.

— Ще се справим — тръсна глава Малой. — Имам вътрешно чувство, че непременно ще се справим.

— Дано чувството ти да е вярно. От този момент нататък всеки, който прецака нещо, ще бъде вън от играта. Предай това на онези идиоти в Айова. — Крейгън се изправи и изчетка сакото си с длан. — Обади ми се в секундата, в която получиш новини за шибания регистрационен номер. Налага се да действаме светкавично.

Малой кимна и проследи фигурата на шефа си, която се смеси с тълпата.

19.

Таксито прекоси реката Де Мойн, минавайки съвсем близо до районния съд и полицейското управление. Шофьорът спря в район с множество мотели и магазинчета за сувенири и изчака пътниците му да слязат.

Наеха стая в стандартно обзаведен мотел без особени белези. Ник седна на едното от широките легла и втренчи поглед в екрана на телевизора. Джесика фон Рор се сви на другото легло и покри лицето си с длани. Чорапогащникът ѝ беше скъсан, върху полата ѝ имаше кални петна. Не беше проговорила почти час и Ник от отчаяние се обърна към телевизора. Но не виждаше и не чуваше нищо, просто седеше и правеше отчаяни опити да разсъждава.

— Трябва да отидем в полицията!

Ник се обърна и я погледна. Тя се беше изправила до леглото.

— Полицията не може да направи кой знае какво — отвърна с равен глас той. — Ще ни запишат оплакванията, а след това ще ни отпратят по живо, по здраво. Нужно е малко да се замислиш върху тези неща...

Телефонната слушалка изведнъж се озова в ръката ѝ.

— Ало? Искam едно такси за... — покри мембраната с длан и попита: — Какъв е адресът на този мотел?

Ник протегна ръка и натисна вилката.

— Няма ли да почакаш малко?

— Пусни това нещо!

— Първо ще ме изслушаш!

Тя го изгледа с ненавист, хвърли слушалката и му обърна гръб.

— Полицията няма да ни обърне внимание, Джесика — започна той. — Повярвай ми! Това е нещо, на което те никога не са се натъквали. Ако някой трябва да се намеси, това е ФБР. Но аз не мисля, че те са много склонни да ни помогнат.

— *Ни!* — натъртено рече тя и кръстоса ръце пред гърдите си. — Продължаваш да казваш *ни*, но според мен тези хора се интересуват не

толкова от мен, колкото от *теб*! Взривили са ти апартамента, след което са продължили да те преследват, нали?

— Но не се появиха на твоята врата да търсят мен — напомни й Ник.

— Проследили са те...

— Не са ме проследили! — За пръв път Ник повиши тон. — Те дори нямат представа къде съм! Именно по тази причина са решили да потърсят теб, отишли са при брат ти. Виж какво, вече ти обясних как стоят нещата — няма ли живи наследници, няма и разследване. Ако не могат да открият частните детективи, ще открият наследниците. Това е!

— Не мога да повярвам, че това се случва на мен! — прошепна Джесика и зарови пръсти в косите си. — Не мога да повярвам! Никога не съм си представяла, че ще бъда замесена в подобни неща!

Търпението на Ник вече се изчерпа докрай.

— А да не мислиш, че аз съм си го представял! — викна той. — Да не смяташ, че доброволно съм се напъхал в тая гадна история? Всички са ядосани от миналото на твоето семейство! Да, аз наистина стъпих на тази мина, но тя е била заложена именно от вас! Хайде, продължавай да ме обвиняваш, какво чакаш? Това няма да ти помогне, тъй като нещата винаги ще се въртят около вуйчо ти. Да, точно така — твоят вуйчо!

Тя го гледаше със смаяно изражение на лицето, неспособна да проговори.

— Двама души са мъртви — продължи да настъпва Ник. — Няма ли най-сетне да проумееш, че си замесена, независимо дали го искаш, или не?

Очите й пламтяха, тялото й се разтърсваше от конвулсии. В следващия миг се обърна и рухна върху леглото. Сълзите бликнаха, въпреки огромните усилия, които правеше да ги спре. Ник я подмина, влезе в банята и завъртя крановете. Лицето му гореше. Написка се със студена вода и вдигна очи към отражението си в огледалото. Бузите му бяха червени и изподраскани от тичането през царевичната нива, косата му стърчеше на всички страни. Умираще за едно питие — силно и горчиво.

Влезе в стаята, седна на леглото и започна да се бърше с някаква кърпа. Джесика се беше овладяла бързо, сълзите вече ги нямаше. В

продължение на десетина минути никой не проговори. Тя стана и се скри в банята. Ник не я гледаше, но чу пускането на водата.

— Е, добре — промърмори Джесика и се приведе над умивалника. — Разбрах това, което искаш да ми кажеш. Няма да ходим в полицията. Но какво, по дяволите, ще правим?

— Не съм казал, че имам купища други идеи — отвърна Ник и безпомощно сви рамене. — Ситуацията не е от тези, при които човек има голям избор...

Замълчаха. Първа проговори Джесика, все още изправена пред огледалото.

— Никога не съм искала да се занимавам с миналото на вуйчо си. Не е лесно да приемеш факта, че си роднина на военнопръстѣпник...

— Военнопръстѣпник ли? — попита Ник, остави кърпата и стана. — Никога не си ми споменавала за такава възможност...

Джесика излезе от банята, мина покрай него и седна на леглото. Той я последва.

— Имаш ли нещо против да поговорим на тази тема?

Тя въздъхна и се обърна да го погледне.

— Дай да се разберем — ще си кажем всичко един на друг, без никакви тайни... Става ли?

— Аз вече ти казах всичко, което знам. Сега наистина е твой ред...

— Защо не се поставиш на мое място — притеснено го погледна тя. — В един момент си почивам на дивана след тежък работен ден, в следващия ми съобщават, че брат ми е мъртъв. А за десерт идва малкото ни бягане за здраве през царевичните ниви. За теб това може да е ежедневна практика, но за мен не е...

Въпреки сериозността на ситуацията, по лицето на Ник пробяга неволна усмивка.

— Да бягам от въоръжени бандити, за да спася живота си, съвсем не е ежедневна практика за мен. Аз си изкарвам хляба в офис, също като теб. През по-голямата част от времето се занимавам със съдебни разследвания, или пък разговарям по телефона с разни бабички.

— Потресена съм от начина, по който разбиваш представата ми за съвременното частно ченге — язвително сви устни Джесика.

— Съвременното частно ченге е съвсем обикновен човек — тихо рече Ник.

Тя го изглежда с мрачна ирония:

— В такъв случай сигурно аз трябваше да държа пистолета, а?

— Едно време бях полицай — поясни той. — Което съвсем не означава, че не трябва да мислим и за твоето въоръжение...

— Познавам пистолетите — рече тя и подгъна крак под себе си. — Ако поговориш с някой от познатите си, може да намериш нещо и за мен...

Ник кимна с глава. Беше изцяло за такъв развой на събитията, само не знаеше къде да търси тези познати. Отпусна се до нея в края на леглото и тихо попита:

— Какво беше това за военнопръстѣпника?

— Мама каза, че брат ѝ е бил в затвора, осъден като военнопръстѣпник — сведе поглед тя.

— А защо не ми го каза по-рано?

— Защото не ти влиза в проклетата работа, ето защо! — отново настрѣхна тя.

— За какви военни прѣстѣпления е бил в затвора вуйчо ти?

— Не знам. Мама не навлезе в подробности.

— Къде е бил в затвора? В Германия ли?

Тя кимна с глава.

— Това хвърля съвсем нова светлина върху събитията — промърмори Ник, без да е сигурен за каква точно светлина става въпрос. — Друго има ли?

— Не. Това е всичко, което знам.

— Вече чух подобни фрази от устата ти! — втрѣнчи се в нея той. — Но защо ли имам усѣщането, че ми подхвърляш дреболии, на час по лѣжичка? Защо не ми разкажеш всичко, което ти е известно?

— Разказах ти всичко, заклевам се! — трѣсна глава Джесика. — Пък и защо да крия нещо от теб? Положението е такова, че опасността за мен е същата, каквато и за теб! А може би и по-голяма.

Ник нарочно задържа очите си впити в нейните, после бавно се изправи и свали от етажерката телефонния указател.

— Била ли си някога в Ню Йорк? — попита той, въпреки че отговорът му беше известен от предварителните проверки.

— Защо питаш?

— Защото тази вечер ще се върнеш там, при това в моя компания.

— Защо?

— Ще се срещнем с партньора ми и ще се опитаме да измислим нещо. После ще получиш безплатен билет за обратния полет на изток. Разноските ще бъдат за сметка на „Мърчант и съдружници“.

Този път нейните пръсти натиснаха бутона за прекъсване на връзката.

— Няма да тръгна в това състояние — решително рече тя и прокара пръсти през косите си. — Приличам на вещица!

Ник си позволи да я огледа. Беше висока някъде около метър и шейсет и пет, но на токчета. Изобщо не му изглеждаше зле, въпреки скъсания чорапогащник и калната пола.

— Дали наблизо няма град с някакъв нормален супермаркет? — попита той.

— Еймс. На десетина минути път надолу по магистралата. В събота работят до десет вечерта...

— Добре, ще вземем такси. Като се снабдим с дрехи и поне два пътнически сака, ще потеглим директно за летището. А дотогава ще си седим на топло...

— Трябва да се обадя в службата и да ги предупредя, че известно време ще отсъствам — погледна го с безпокойство тя.

— Доста дълго време — добави той. — Гледай да измислиш нещо правдоподобно, ако те притиснат за подробности...

Навън се затръшна автомобилна врата и Ник внимателно отмести спуснатото перде. Джесика грабна дистанционното и изключи телевизора.

— Казах ти всичко, което знам — обърна се към него тя. — Сега е твой ред. Искам да ми разкажеш какво си открил.

— То съвсем не е много — въздъхна Ник.

— Значи няма да ти отнеме много време — отсече тя. — Цялата съм слух, господин частно ченге...

Ник се настани на леглото срещу нея и започна да говори.

Историческият институт се помещаваше в една безлична сграда, в центъра на Олбъни, разположена между руска пекарна и 20-годишен

магазин за мебели. Макар и само на три пресечки от Общината, той рядко се радваше на посетители — факт, който днес щеше да се промени.

Алекс никога не се бе заглеждала в тази фасада, но сега скромната двуетажна постройка във викториански стил на Колумбия стрийт ѝ се струваше като ярък фар на брега. Откри свободно място за паркиране надолу по улицата и изключи двигателя.

За момент остана на мястото си, наблюдавайки мухите, които жужах в купето. Отново помисли за майка си, стомахът ѝ моментално се сви. Знаеше, че тя никога не чете вестници, а времето пред телевизора беше почти стопроцентово отдадено на испанския канал. Със сигурност няма да научи за обвиненията, повдигнати срещу Ник. Но в това отношение щяха да ѝ помогнат няколкото приятелки клюкарки, които я посещаваха най-редовно. А след като единият от партньорите в „Мърчант и съдружници“ е обявен за общонационално издирване, другият едва ли може да очаква спокойствие... Тя се разтрепери при мисълта, че майка ѝ ще преживее подобни тревоги.

Излезе от колата с чувството, че ѝ се гади. Вече беше направила един безуспешен опит да се свърже с Ник и да му съобщи новините. Той не мърдаше никъде без телефона си и фактът, че не отговори на позвъняванията, я караше да си мисли само лоши неща.

Влизането ѝ в сградата бе отбелязано от мелодична камбанка, прикрепена някъде в горната част на вратата. Спря и се огледа, объркването ѝ нарасна. Въпреки помпозното си име мястото приличаше по-скоро на занемарена книжарница — прашно, зле осветено, с дълги редици дървени лавици, между които трудно можеха да се разминат двама души. Въздухът тежеше от миризмата на стари ръкописи. По пътеката между две редици лавици се появи слаб мъж на около четиридесет години. В ръцете си държеше няколко томчета, на лицето му се появи приятелска усмивка.

— Вие трябва да сте госпожица Рамос...

— Точно така — Дебра Рамос — отвърна Алекс и му протегна ръка. — А вие сте Джон?

— Да, Джон Франклин. Сутринта се чухме по телефона...

— Благодаря ви, че останахте до късно заради мен, Джон.

— О, това не е проблем. Нашият старши изследовател господин Грубър също е тук... — Прикри устата си с ръка и добави: —

Всъщност, старецът си живее тук. Ако го оставим, положително ще прекара нощта в библиотеката...

— Много съм ви благодарна — кимна Алекс и очите ѝ пробягаха по помещението. — Всъщност, с какво точно се занимавате?

— Ние сме финансирана от държавата нетърговска организация, която прави исторически проучвания. Поръчват ни ги най-често университети и различни правителствени организации, обикновено на местно ниво... — Франклин забеляза изражението ѝ и добави: — Напоследък не сме много добре с финансите... Бихте ли ме последвали, моля?

Прекошиха мрачното помещение и влязоха в тъмна канцелария, разположена зад дългите дървени лавици. В средата имаше голямо и сравнително добре подредено бюро, зад което седеше възрастен мъж с побеляла брада. Той вдигна глада от разтворената книга, на лицето му се появи приветлива усмивка.

— Госпожице Рамос, запознайте се с Пол Грубър — представи ги Франклин, след което се обърна към възрастния джентълмен: — Това е дамата, която се обади за проучване на лицето Лудвиг Холцман...

— Радвам се да се запознаем — разшири се усмивката на възрастния мъж. — Убеден съм, че ще останете доволна от това, което успях да намеря...

— Изгарям от любопитство — усмихна се в отговор Алекс.

Старецът бавно се надигна, на лицето му се изписа болка.

— Елате с мен — покани я той.

Алекс го последва по тясната дървена стълба, която ги отведе до помещение с нисък таван и дървен парапет. Тук се съхраняваха хиляди ръкописи и документи, спретнато подредени върху лавици в шахматен ред. Старецът се насочи към малко бюро, настани се зад него и направи знак на Алекс да заеме свободния стол в съседство.

— Разследвате един доста интересен тип — промърмори господин Грубър и прелисти някаква дебела папка пред себе си. — Признавам, че се считам за експерт по всичко, което има връзка с личности от Втората световна война, но скъпият хер Холцман ме накара да ахна. Преди всичко, положих доста усилия да открия нещо, свързано с него...

Алекс проследи ръцете му, които измъкнаха един лист хартия. На носа му кацнаха очила с многодиоптрови стъкла, той тихо се

прокашля.

— Ето го и него — Лудвиг Вилем Холцман. Роден през 1913 година в Германия, починал през 1997-ма, пак там.

— Починал в Германия през 97-ма? — вдигна вежди Алекс. — Откъде сте сигурен в това?

— Документите го доказват.

— Документите могат да бъдат фалшифицирани — меко рече тя, но забеляза обърканото изражение на възрастния човек и добави: — Моля, продължете. Извинете ме за прекъсването...

Грубър се вторачи в бележките си.

— През 1934 година Холцман е станал член на Националсоциалистическата партия.

— Тоест, станал е нацист — уточни Алекс.

— Точно така. По професия е бил banker, бюрократ от най-лошия вид. През 1939 година е бил освободен от военна служба. Вероятна причина — проблеми със зрението. Хм... Никой не може да каже дали това е така, или става въпрос за привилегирован член на партията, разполагащ със съответните връзки. Аз лично бих заложил на второто... — В ръцете му се появи втори лист хартия: — Ето и снимката му...

Алекс с нетърпение я пое. Студийна фотография на младия Джералд Джейкъбс. Лицето беше толкова безизразно и затворено, колкото и биографията, която току-що бе чула. Сериозно изражение, мрачни очи, издаващи зле прикрита арогантност. Тънки, здраво стиснати устни, добре подчертана челюст...

Алекс върна снимката и усети силно разочарование. Личността на Лудвиг Холцман не представляваше никакъв интерес. Едва ли такъв човек би могъл да привлече вниманието на толкова много хора в Съединените щати.

— Признавам, че съм малко объркана — каза на глас тя. — След като този човек е бил banker и обикновен бюрократ, как изобщо сте открили нещо за него?

Възрастният мъж свали очилата и бавно разтърка очите си.

— Моля за извинение, май не бях достатъчно ясен — промърмори той, после стана и се приближи до една от голите стени. — Малко филмов материал със сигурност ще ви помогне да си

изясните нещата по-добре от мен... — Ръката му се протегна нагоре и дръпна нещо, което наподобяваше малък подвижен екран.

— Какво е това? — втренчи се Алекс.

— Сега ще видите.

Тя въздъхна и направи опит да се въоръжи с търпение. Трябваше ѝ информация, а не домашно кино. Отвори уста да го каже на глас, но старецът вече беше изгасил лампите. Някъде зад гърба ѝ се включи кинопрожектор, сноп ярка светлина се закова върху импровизирания екран.

— Господин Грубър, аз всъщност не...

Гласът ѝ бе заглушен от фанфарни салюти, очите ѝ механично се обърнаха към екрана. Картините бяха стари, сякаш снимани върху гласпапир. От тонколоните се разнесе хор от хиляди младежки баритони. Камерата се фокусира върху двуглав орел с кръстосани мечове, после бавно започна да се отдалечава. Птицата ставаше все по-огромна, двадесетметровите ѝ разперени криле се крепяха на дебели дървени стълбове.

Алекс хвърли безпомощен поглед по посока на възрастния си домакин.

— Още малко — окуражително ѝ се усмихна той.

Камерата се фокусира върху две фигури в парадни униформи, които маршируваха между шпалир от войници със знамена в ръце. Песента се усили и стигна кресчендото си в момента, в който двамата мъже започнаха да се изкачват по широко каменно стълбище. Няколко секунди по-късно стигнаха върха, обърнаха се един към друг и отдадоха чест. Единият се оказа с лице към многохилядната публика, изпълнила огромния стадион. Пеенето стихна. Мъжът рязко вдигна ръка и отправи хитлеристки поздрав към множеството. Публиката му отвърна стройно, сякаш движенията бяха репетирани предварително. Камерата се насочи към издигната върху бетонен постамент лежа, в която имаше около тридесет души, все знатни гости.

Алекс гледаше, без да помръдне. Никога не се беувличала по историята, но част от лицата в ложата ѝ бяха познати. Закръгленият Ъоринг, ухилен до уши в новата си униформа, весело ръкопляскаше. Ъобелс с лице на язовец значително отстъпваше по килограми на колегата си, но радостта му беше не по-малка. Картината изведнъж замръзна.

— Нюрнбергската партийна конференция през 1938 година — каза с доволен глас възрастният мъж и пристъпи към екрана. — Тук са всички ръководни фигури на Третия райх, или казано иначе — най-големите престъпници в историята на човечеството, събрани на едно място...

— Господин Грубър, благодаря ви за тези кадри, но аз наистина не виждам какво точно...

— Ето го, мила моя — прекъсна я старецът и потупа екрана. — Лудвиг Вилем Холцман, вицепрезидент на германската Райхсбанк.

— Вицепрезидент на какво? — попита Алекс, после гласът ѝ внезапно изгъня и пресекна. Наведе се напред и заби поглед в лицето на човека, чиято смърт отприщи главозамайващи събития през отминалата седмица. Той стоеше замръзнал във времето, с отворена уста. Камерата го беше хванала в момент на поздрав към най-известния в историята на човечеството лидер. Раменете ѝ неволно потръпнаха. Този не е бил обикновен бюрократ...

Грубър продължи да разказва с глас, в който се долавяше едва ли не триумф.

— Извинявам се, че прибегнах до прекалено опростяване на фактите. Да се нарече Лудвиг Холцман само banker е все едно да наречем Линкълн обикновен политик. Лудвиг Вилем Холцман е малко известна фигура в исторически план, но той е един от най-могъщите ръководители на германската икономика.

Алекс не каза нищо. Очите ѝ останаха заковани върху лицето на Холцман — млад, с очила и къса като на момченце прическа. Беше облечен в нацистка униформа.

Старецът разгърна някакъв документ и започна да чете:

— Както вече споменах, Холцман е роден в Хамбург, а висшето си образование получава в Берлинския университет. Още през 1934 година става член на Националсоциалистическата партия. От 1934 до 1938 е райхсинтендант в Министерството на икономиката, а от 38-ма до 45-та е вицепрезидент на Райхсбанк — националната банка на Германия.

Алекс отметна глава и погледна към тавана. Испита нужда да насочи вниманието си към нещо друго. Каквото и да е, само не и бялото платно на екрана. После вдигна ръка и разтърка очите си.

— Този пост му е дал огромна, почти неограничена власт — безмилостно продължаваше Грубър. — Подчинен единствено на Валтер Функ, той е имал достъп до почти всички активи на Райхсбанк. Бил е в състояние да оперира с огромни суми и често го е правел. Периодично е подписвал чекове за милиони марки на Херман Гьоринг. Когато Функ разбира за тези трансфери и иска да го отстрани, Гьоринг се намесва и оправя нещата.

— Какво е станало с него после? — най-сетне попита Алекс.

— В края на войната Холцман хуква да бяга. На Нюрнбергския процес го осъждат на доживотен затвор. Но, както в случая с Рудолф Хес и още неколцина висши ръководители на Райха, това става задочно. През 1946 година го залавят в Италия и го връщат на германците, за да излежи присъдата си. Преди около три години се беси в килията си в затвора Шпандау.

Алекс бавно кимна с глава. Преди три години — точно по времето, когато господин Джералд Реймънд Джейкъбс пристига в Хъдсън, щата Ню Йорк.

— Може ли да получа този документ? — попита тя.

— Разбира се — подаде ѝ го Грубър. — Надявам се, че си свършихме работата...

Алекс бавно стана.

— Дължа ли ви нещо?

— Не — размаха ръце старецът. — Нямах нищо против да споделя с вас това, което научих.

Младата жена кимна в знак на благодарност и се обърна да си върви. Имаше чувството, че мозъкът ѝ току-що е възобновил дейността си. После изведнъж се спря.

— Защо Холцман е бил осъден на доживотен затвор? — попита тя.

Грубър я погледна така, сякаш отговорът беше повече от очевиден.

— Мила моя, в Райхсбанк са били съхранявани всички активи на Третия райх и ограбени съкровища — откраднатите пари, златото от коронките на убитите в концлагерите. През 1943 година, когато Функ влиза в конфликт с Гьобелс и губи влиянието си, Холцман става единственият човек, който отговаря за ограбените богатства. В този смисъл съдът го приема като умишлен съучастник в геноцид.

Следващия си въпрос Алекс зададе много бавно, с кристално ясен глас:

— Споменахте, че Рудолф Хес е бил осъден на доживотен затвор в Шпандау?

— Да.

— Там ли е умрял?

— Да. Доколкото си спомням, някъде около 1987 година.

Тя кимна с глава. Тази информация беше полезна и на даден етап вероятно щеше да ѝ влезе в работа. Хвърли последен поглед към фанатично разкривеното лице на екрана, след което благодари на Грубър и се спусна по стълбите.

Тимъти фон Рор стана от затворническия нар и се наплиска със студена вода. После грабна кърпата и се погледна в малкото огледалце на умивалника. Май е истина, рече си той. Невероятно, но факт. Усмихна се на озадачения си поглед и тръсна глава.

Директорът на затвора Хеншоу му направи услуга. След като онези хора си тръгнаха, той набра щатската администрация в Ню Йорк и поиска да го свържат с общината, към която се води град Хъдсън. Служителят потвърди, че в момента общинските власти действително са поели отговорност за едно огромно състояние, оставено от човек на име Джералд Реймънд Джейкъбс.

Тим фон Рор беше на седмото небе. Наложил си известно спокойствие едва когато реши да направи някои груби изчисления. Една трета от това наследство възлизаше на 7.4 милиона долара, 50 процента от тях — точно на 3.700.000. Три милиона и седемстотин хиляди долара! Прибавени към факта, че до излежаване на присъдата му оставаха само пет месеца, тези пари означаваха не само свободен, но и богат живот!

Решетъчната врата на килията безшумно се плъзна встрани. Фон Рор се присъедини към дългата върволица затворници, тръгнали на обяд. Върху лицето му се изписа загриженост. Сега най-важното беше новината да остане тайна, особено от шепата гангстери, които неофициално управляваха затвора. Научат ли, че е станал собственик на цяло състояние, черните или мексиканците положително ще му скочат. Не, в никакъв случай нямаше да споменава за вуйчо Джералд

пред когото и да било... Дано само надзирателите си затварят големите усти!

Върволицата се точеше по посока на столовата. Фон Рор усети, че леко му се вие свят. Грабна един поднос и си помисли: Господи, какви превратности на съдбата! Сега беше в Сан Куентин, но само след пет месеца го чакаше Парк авеню!

Тим фон Рор не забеляза затворникът, който се изправи от съседната маса. Той имаше доживотна присъда и беше получил възнаграждение под формата на едногодишна доза цигари и метадон на прах. Беше успял да задигне от дърводелската работилница една малка, но твърда дървена клечка. След няколкодневно търпеливо търкане в грубия бетон на стената в килията, тя се бе превърнала в изключително остър нож. Когато скочи напред, жертвата успя само да извърне глава. Един от надзирателите забеляза рязкото движение и нададе предупредителен вик, но вече бе късно. Подостреното колче потъна в шията на Фон Рор и направи рязко въртливо движение надолу. В следващия момент надзирателите се нахвърлиха върху убиеца и го повалиха на земята. Тимъти фон Рор вече се прощаваше с живота сред локва алена кръв.

20.

Ник и Джесика фон Рор прекосиха с бърза крачка терминала на летище Олбъни. Инструкциите на Алекс бяха максимално ясни — бързо да излязат от терминала и да стигнат до залата за заминаващи. Тя ще ги чака там, паркирала взетия под наем микробус точно под знака на Юнайтед Еърлайнс. Ще носи и вестника.

Излязоха на улицата и Ник почти веднага видя микробуса, спрял близо до ъгъла. Беше без прозорци, тъмносин на цвят. Моторът работеше. Той се приближи и рязко дръпна страничната врата. Зад волана седеше Алекс, на бледата светлина от таблото лицето ѝ изглеждаше зеленикаво. Ник направи знак на Джесика да се качи отзад, а самият той се настани на предната седалка. Мимоходом отбеляза, че при вида на Алекс върху лицето на Джесика се появи нещо като изненада. Май не си е представяла, че партньорът ми ще изглежда така, каза си той. Алекс го погледна с очакване да бъде представена.

— Джесика, това е моята партньорка Алекс Морено — влезе в ролята си той. — Алекс, запознай се с Джесика фон Рор.

Алекс се извъртя назад и протегна ръка.

— Аз бях тази, която се срещна с брат ви Мат — каза тя. — Ужасно съжалявам за това, което се е случило.

Ръката ѝ увисна във въздуха, а Ник затаи дъх. Изминаха три невероятно дълги секунди преди Джесика да я поеме. Здрависаха се, без да си кажат нищо, но очите им напрегнато блестяха. Ник усети приближаващата се буря и каза:

— Хайде, Алекс, да тръгваме...

Младата му партньорка се обърна напред и хвана кормилото. След броени минути вече летяха със сто и двадесет километра в час. В микробуса се възцари пълна тишина, която Ник намираше за доста необичайна. Но въпреки това остана със затворена уста, съсредоточил се в движението. Пътуването до Шенектейди щеше да бъде дълго.

— Погледни в краката си, Ник — обади се Алекс и посегна да включи радиото.

Той се наведе да вдигне вестника, после го отвори в скута си така, че Джесика да не го вижда. ФБР бяха спазили думата си. Опит за убийство, осъществен в хода на кражба с взлом. Армингър беше свързал двете обвинения за всеки случай, но съществено беше опитът за убийство. Алекс бе споменала, че вече са го давали по един от местните телевизионни канали. Това означаваше, че настанили се пред своите приемници, обикновените хора са чули за Никълъс Мърчант — бруталния убиец на полицаи и обирджия на мъртъвци! Най-плашещото в случая беше, че това е само началото. Полицейските участъци в цялата страна вероятно вече са получили компютърен портрет на беглеца, а това означаваше, че няма град, в който да не знаят за него. В случай, че Армингър е приел задачата сериозно, със сигурност ще изрови и пръстовите му отпечатьци, които се съхраняват в лабораторията по криминалистика на ФБР във Вирджиния. А от момента, в който ги получи, той ще бъде в състояние да прави почти всичко, което пожелае...

Алекс включи радиото и вътрешността на микробуса се изпълни с меките звуци на джаз. До пристигането им в Шенектейди никой от тримата не пророни дума.

Алекс беше наела апартамент в Тауни Вила — малък комплекс от жилищни блокове на авеню Кейс в покрайнините на Шенектейди, който тънеше в гъста зеленина. Отзад намери свободно място за паркиране с номер 204.

— Веднага се качваме, Алекс — каза Ник.

Младата жена схвана намека, слезе от микробуса и ги остави сами.

Ник се обърна към Джесика. Беше облегнала глава на седалката, върху лицето ѝ личеше дълбокото изтощение.

— Добре ли си?

Тя отвори очи и кимна:

— Виж какво... Знам, че не би могъл да предвидиш това, което се случи с Мат... В смисъл... Радвам се, че дойде у дома. Със сигурност ми спаси живота... Искам да знаеш, че съм ти благодарна.

Ник смутено преглътна и замълча. Обвиняван от всички страни и за какво ли не, той изобщо не можеше да допусне, че някой може да му благодари.

— Каза, че по време на полета ще измислиш някакъв план — смени тона си тя. — Успя ли?

— Имам някои идеи — отвърна той и отвори вратата. — Но нека се качим горе, тъй като и партньорката ми ще иска да ги чуе.

Апартаментът беше полупразен. Никакви дивани, никакви маси, с изключение на една в кухнята. На пода беше поставен телевизор, който изглеждаше някак дребен и жалък върху големия килим.

— Ник, може ли за момент? — попита Алекс и му направи знак да я последва в спалнята.

Той сви рамене и се подчини. Тя притвори вратата и скръсти ръце пред гърдите си.

— Досещаш ли се защо съм бясна?

— Положително — кимна Ник. — Но сега не е момента за подобни емоции...

— Браво, твърд като камък! Все пак, Ник, ще ми кажеш ли защо тя е тук?

— Вече имаш отговор на този въпрос. Някой се опита да я убие. Тя иска да знае какво, по дяволите, става.

— Може да се обърне към полицията...

— Прекрасно знаеш, че полицията няма да ѝ свърши работа. Знаеш и нещо друго, Алекс — аз постъпих правилно. Те няма да я вземат под своя закрила.

— А ти ще го сториш, така ли? Не мислиш ли, че си имаме достатъчно проблеми, за да се занимаваме и с други хора, които на всичкото отгоре дори не са ни клиенти!

— А ти какво искаш да направя? — вдигна вежди той. — Може би да я изхвърля в канавката? Тя е вътре в тази история поне колкото брат си.

— Но брат ѝ беше наш клиент, а тя не е — въздъхна Алекс. — Бих казала, че разликата е доста съществена.

Ник допря пръст до устните си. Гласовете им положително се чуваха и оттатък, където чакаше Джесика. Ако не беше така, той с удоволствие би се впуснал в спора.

— На този етап се нуждаем от всички съюзници, които можем да привлечем на своя страна. Тя разполага с пълномощно за отваряне на банков сейф в Швейцария, в който може би има нещо важно.

Алекс пристъпи към него с едно присвити устни.

— Добре, но първо трябва да ни направи една услуга — да подпише договора. Мисля, че това е справедливо предвид твоите усилия да я закриляш.

— Тя не е тук, за да бъде закриляна. Тя трябва да ни помогне да разберем какво става. Искам да знаеш и нещо друго, Алекс — в момента съм загрижен предимно за изчистване на името си, а не за някакъв договор. И ти би трябвало да мислиш по този начин. Защото изтиposването на твоята снимка редом с моята е само въпрос на време.

— И как точно ще изчистим имената си? — попита тя. — Какво е това нещо, което автоматически ще свали обвиненията от нас в момента, в който го открием? Хей, Ник, тук не става въпрос за измишльотини, а за една реална ситуация! Според мен е време да преминем на вариант Б.

— А има ли вариант А?

— Все си е същият... Караме я да подпише, след което си вземаме паспортите и заминаваме в перманентна ваканция. Имам намерение да се чупя. Но тези пари ще ми трябват, за да преживявам в чужбина. Ти също ще изпиташ нужда от тях в момента, в който осъзнаеш, че обвиненията срещу теб няма да паднат.

Ник се намръщи и ѝ обърна гръб. Бягството бе последната възможност, за която не му се щеше да мисли. Да, то е алтернатива на нещо наистина страшно и за осъществяването му ще са нужни пари. С личните си спестявания вероятно ще изкара пет-шест месеца, но само при условие, че ФБР не ги докопа преди него.

— Нима мислиш, че горя от желание да изтърпя цялата тази гадост без да получа дори хонорар?! — горчиво попита той. — Трябва да вникнеш в непосредствения проблем — тази жена е изгубила брат си. Той беше убит, забрави ли? Сега не е време да ѝ тикаме договори под носа, нека ѝ дадем малко време. В момента е твърде гневна и недоверчива.

— За съжаление не разполагаме с много време — предупредително подхвърли Алекс. — Не можем да се крием непрекъснато.

— Знам. В сряда Дъг е организиран прослушване по въпроса за брат й. Ще й вземем подписа преди това и ще я представим в съда като официален наследник вместо Матю... Но през следващите два дни не бива да правим нищо.

Алекс пристъпи към ъгъла и се тръшна върху спалния чувал, оставен там.

— Но тя е бясна и на нас, нали?

— Поне в началото — сви рамене Ник.

— А ти чувстваш ли се виновен? Имам предвид за това, което се случи на Мат и Роуз?

— А как трябва да се чувствам? Разбира се, че не ми е приятно. За да съм честен докрай ще ти призная, че в момента съм доста объркан...

— Не можем да поемем цялата вина за случилото се с Мат — тръсна глава Алекс. — Мога да я разбера, но и тя трябва да проумее, че нито за миг не сме очаквали подобно нещо.

— Проумяла го е — въздъхна Ник и се обърна да я погледне. — Хайде да й дадем малко време, искаш ли? За момента това е най-мъдрият възможен ход.

— Ами обвиненията? Не можем да й кажем за тях, нали?

Ник се намръщи. Вече беше обещал да е напълно откровен, но да сподели с Джесика, че го търсят за опит за убийство означаваше да разбие и последния шанс за доверие между тях. Същевременно се опасяваше, че тя и сама може да го разбере.

— Може би ще се наложи — каза с въздишка той. — Но преди това ми се иска да спечеля повече доверието й...

— Рано или късно, тя ще го разбере.

Той притеснено разтърка челото си. Много бяха подробностите за помнене. Още повече нещата, с които трябваше да се съобразява.

— Остави това на мен. Ще й кажа при първия удобен повод.

— Как по-точно?

— Все още не знам — умолително я погледна той. — Но нека решаваме кризисните ситуации една след друга, става ли?

Помълчаха десетина секунди, после Алекс рече:

— Какво ще ми кажеш за швейцарските сметки?

Ник й обясни за банковия сертификат, с който Джесика разполагаше. Младата жена слушаше внимателно и бавно го

обикаляше. Замислено докосваше брадичката си.

— Тук виждам някаква женевска връзка, Ник — тихо промълви тя. — Я чуй това... — И тя сбито му разказа за наученото през деня, като не пропусна да му предаде и странния телефонен разговор с онзи швейцарски банкер.

— „Кажете на Тейлър, че номерата му няма да минат“ — замислено повтори Ник. — Какво беше по-нататък?

— „Взел съм всички предпазни мерки, краят му вече е близо.“

— Банкерът очевидно знае кой е Тейлър — стигна до логичното заключение Ник.

— Не бъди толкова сигурен — предупреди го Алекс. — Няма начин да разберем какво точно знае.

— Е, явно има представа. От разказа ти можем да направим поне един сигурен извод — този човек никак не си пада по Тейлър. Това е добре, тъй като по този въпрос мненията ни съвпадат... — Замълча за момент, после я стрелна с кос поглед: — Бих искал да поприказвам с този мосю Шаньон...

— Лесно е да се каже — поклати глава Алекс. — Оттогава му звънях четири-пет пъти, но ми казваха, че не може да разговаря с мен.

Ник хвърли поглед на часовника си.

— След около час ще се свържа с Женева. Ако измислим добър подход, може би ще успеем да поговорим с тоя тип. Накарам ли го да вдигне слушалката, вероятно ще успея да го убедя, че искам да пипна Тейлър не по-малко от него.

— Ами ако не стане?

— Тогава сигурно ще ми се наложи пак да се повозя на самолет... — От устата му излетя тежка въздишка: — Исусе, това си е чиста лудост! За съжаление, трябва да обсъдим нещата в присъствието на наследницата, защото и тя е участник във всичко това.

Тръгна към вратата, но видя изражението на Алекс и рязко спря. В кафявите ѝ очи видя нещо, което не бе забелязвал никога досега.

— Какво има?

Тя отново седна на спалния чувал в ъгъла. Той се върна и бавно се отпусна до нея. Раменете им се докоснаха.

— Какво ще стане с нас, Ник?

Той мълчаливо я прегърна през рамо. От много тичане не му беше останало време да се замисли за бъдещето, но при партньорката

му нещата очевидно стояха другояче. Стана му страшно. Алекс винаги се бе държала като най-смелата жена, която познаваше, но сега в големите ѝ очи прозираше страх. Очевидно имаше нужда не само от успокоителни слова. Притегли я към себе си, тя го прегърна и завря нос в рамото му.

— Ще се справим, момиче. Ако разчитаме един на друг и обмисляме стъпките си както трябва, положително ще намерим изход. Но трябва да го намерим бързо.

Мракът беше раздран от пронизителен телефонен звън. Артър Гордън се търкулна встрани от съпругата си, с която делеше леглото вече тридесет и пет години, и механично протегна ръка за слушалката. Навярно малката му дъщеря пак има семейни проблеми, или пък най-сетне се е получил пробив в разследването на Мърчант. Гласът на заместника му — ясно, става въпрос за второто.

— Мърчант е бил в Айова с един от наследниците.

— Как разбра? — попита Гордън и с мъка се надигна на лакът.

— Обадиха се от Де Мойн. Вчера е имало инцидент в дома на Джесика фон Рор. Двама стрелци са го направили на решето.

— Стрелци ли? Чакай, чакай... А откъде знаем, че Мърчант е бил там?

— Според показанията на една съседка, мъж с външността на Мърчант е позвънил на вратата около час преди стрелбата.

— Жертви има ли?

— Няма. Изпратихме двама агенти да наблюдават къщата, но тя едва ли ще се върне.

— Имаме ли пълно покритие на летищата в Ню Йорк и Сан Франциско?

— Абсолютно. Плюс частично покритие на още няколко други.

Гордън кимна на жена си, която се обърна и промърмори нещо, после тихо попита:

— Мислиш ли, че Фон Рор е в компанията на Мърчант?

— Да, мисля. Вече е изгубил първия наследник и сега ще направи всичко възможно да си изкара парите от сестра му. По всяка вероятност иска първо да прибере някой и друг милион, а след това да напусне страната.

Гордън кимна и несъзнателно огледа тъмната спалня.

— Разпратете нови телекси. Ако пътуват заедно, несъмнено ще ни улеснят. Разбра ли за кога е насрочено съдебното дирене?

— За сряда следобед. А ти сигурен ли си, че не можем просто да опразним въпросните сметки?

— Няма как да го сторим, без да забъркаме и хора от щата Ню Йорк. Има по-добър начин да прекратим това съдебно дирене. Успя ли да се сдобиеш с онази информация за адвоката, която ти поисках? Как му беше името?

— Имам го в папката. Сигурно са заедно още от основаването на „Мърчант и съдружници“. Познават се от деца.

— Много добре. От утре нататък ще го обградим със специално внимание. Като приключим с него, няма да посмее да се мерне най-малко на десет мили от Окръжния съд!

— В такъв случай Мърчант просто ще си наеме друг — рече с отвращение Армингър. — Милиони адвокати са готови да си дадат задника за дело от този сорт.

— Работата е там, че търсенето на нов адвокат ще му отнеме време. Ще бъде принуден да отложи съдебното дирене, за да запознае новия човек с материалите... А ние искаме точно това. Колкото по-дълго е в Щатите, толкова по-вероятно е да остави някаква следа. От теб искам още сега да позвъниш в Сан Франциско и да уредиш нещата.

— Веднага.

— Накарай ги да притиснат здраво този адвокат — настоя Гордън. — Може да се окаже, че той е нашият ключ...

Алекс и Джесика се бяха настанали до кухненската маса. Над главите им светеше лампа с кръгъл абажур от маслена хартия. Наближаваше три часът сутринта. Ник напълни чашата си с горещо кафе и се присъедини към тях.

— Всичко сочи към Женева — промърмори той. — Трябва да хвърлим едно око на сметката на Джесика, а след това да посетим и Ото, стария приятел на Лудвиг Холцман. И накрая — да се опитаме да поговорим с един банкер, който явно знае много интересни неща...

— Как се сдобихте с името на този банкер? — присви очи Джесика.

Ник би предпочел да не отговаря на този въпрос. Източникът им се криеше в банковите документи от дома на Джейкъбс.

— При първоначалните си проучвания открихме, че Джейкъбс има банкови сметки в Женева. Алекс развъртя телефоните и така се добрахме до името на банкера.

Джесика се облегна на лакти, върху лицето ѝ се изписа замислено изражение. На Ник това не му хареса и побърза да изпревари следващите ѝ въпроси.

— Ти как мислиш, Алекс? — обърна се към партньорката си той.

— Мисля, че трябва да отидем — отвърна след кратък размисъл младата жена. — В Женева ще проследим три солидни улики, докато в Щатите не ни чака нищо добро. Разбира се, и тук трябва да се направят някои неща... Може би вие двамата да заминете за Швейцария, а аз да остана.

Това се стори разумно на Ник. И без това по-правилно беше двамата с Алекс да не пътуват заедно.

— А ти какво ще кажеш? — обърна се той към Джесика.

Тя въздъхна, положи ръце върху масата и ги обърна с дланите нагоре.

— Не съм сигурна дали имам желание да разбулвам мистерии като вас — рече. — Но не искам да свърша като брат си. Женева ми звучи някак... как да кажа... безопасно. — Вдигна ръцете си от масата и ги долепи до челото си. — Съжалявам, но това е нова територия за мен. Вие двамата сте професионалистите...

— Когато нещата опрат до нещо такова, изобщо не сме професионалисти! — рязко каза Алекс.

— Съжалявам да го чуя, тъй като всички аматьори май ги ликвидират — отвърна със скована усмивка Джесика.

— Значи е решено — побърза да се намеси Ник, кимайки с глава на Алекс. — Ние си пробваме късмета в Швейцария, а ти довършваш каквото можеш тук...

Алекс скочи и излезе от кухнята. Ник хвърли притеснен поглед към Джесика и изпука пръстите си. Леденото мълчание беше за предпочитане. Не изпитваше никакво желание да бъде буфер между двете жени. Това му се струваше твърде опасно.

Джесика внезапно се изправи и посегна към жакета си.

— Отивам на разходка — обяви тя.

— Какво? — втренчи се в нея Ник. — Я почакай малко...

— Може би ще потичам, но това ще реша по-късно — подхвърли тя. — Забелязах една аптека наблизо. Ще ми трябват някои неща, особено ако се наложи цяла нощ да висим тук.

— Много добре, в такъв случай мога да те закарам — кимна Ник.

— Не разбираш ли, че иска да се поразходи? — обади се от другата стая Алекс. — Остави я да го направи.

Джесика беше вече до вратата. Намигна му и побърза да се измъкне навън, без да чака никаква реакция. Той пристъпи към прозореца, повдигна щорите и я проследи с поглед.

— „Мога да те закарам“ — обади се със сърдит глас от дневната Алекс.

— Хей, какъв ти е проблемът? — обърна се да я погледне Ник.

— А твоят? — втренчи се в него тя. — Не мислиш ли, че малко прекаляваш със старомодното си кавалерство?

— Какви ги дрънкаш, Алекс? Ние сме задължени на тази жена! Пет пари не давам дали е клиентка, или не. Нахлухме в живота ѝ, замесихме я в тази бъркотия. По тази причина сме ѝ задължени. Нима ти е толкова трудно да го разбереш?

— Ти прелетя цялото разстояние до Айова, за да я предупредиш, Ник — отвърна с блеснал поглед Алекс. — И нашите задължения би трябвало да свършат дотам!

— Но тя може да ни помогне. Нима забравяш, че разполага с швейцарската сметка? — Той бавно поклати глава. — Не ми стигат другите трудности, ами трябва да се справям и с твоите... хм... сцени на ревност.

— Сцени на ревност ли? — нахлу в кухнята тя. — Нима наистина си въобразяваш подобно нещо? Или си мислиш, че и двете сме ти в ръчичките?

Ник отстъпи крачка назад и седна. Бавно преброи до десет и едва тогава отвори уста.

— И двамата сме изморени, Алекс. Стресирани, уплашени... По тази причина говорим неща, които в нормално състояние не бихме засегнали. В момента съм загрижен единствено за нас двамата, разбираш ли? Нима не можем да се разберем за всички важни неща, които ще ни помогнат да останем живи?

Гневът напусна лицето ѝ. Тя се облегна на кухненския плот и се втренчи в пода.

— Извинявай, държа се наистина глупаво...

— И ти извинявай. Знам, че не ревнуваш.

Тя му се усмихна, той стори същото и въпросът беше приключен.

— Хей, искам да ти покажа нещо — каза след известно време тя и се насочи към спалнята. След секунда се върна с малък касетофон.
— Това помниш ли го? — Пръстът ѝ натисна бутона за възпроизвеждане.

Ало, Джейкъбс... Аз съм Демело... Искам да ми се обадиш веднага... Спешно е...

— Помня го — кимна Ник.

Тя протегна ръце към телефонния указател, прелисти страниците и опря пръст на едно име.

— „Демело и Блаунт“, частни детективи — прочете на глас Ник и вдигна глава: — Това са нашите момчета.

— Трябва да са те — кимна Алекс. — Обадох се в Лицензионния съвет и направих справка. Джеймс Демело има разрешително за частна детективска дейност на територията на щата Ню Йорк. Но знаеш ли какво ми направи впечатление? Виж им адреса и ми кажи защо един възрастен милионер трябва да измине целия път до Източен Харлем, за да наеме някакво частно ченге. В Олбъни бърка от такива, достатъчно му е било само да отвори указателя.

— Може би не е искал да наеме някой в съседство — подхвърли Ник.

— Поне десет пъти звънях в този офис, но никой не вдигна — въздъхна Алекс. — Няма дори телефонен секретар. Утре ще се разходя дотам и ще видя за какво става въпрос.

— Бъди внимателна — предупреди я Ник. — Кварталът е опасен!

— Не е по-опасен от старата ми махала — сви рамене тя.

— Вземи си пистолета, а аз ще направя резервации за полета. В Олбъни имаш човек за паспортите, нали?

— Имам, но е скъп.

— Това няма значение, стига да е бърз — кимна той, поколеба се за миг, после добави: — От момента на нашето заминаване ти отговаряш за шоуто тук... Убеден съм, че няма да се изложиш.

— Е, след като поне единият от нас е убеден... — леко се усмихна тя.

Ник понечи да се обърне, после спря.

— О, сещам се за още нещо, което трябва да свършиш... Ще можеш ли да уредиш проверка на движението по кредитните карти на Майкъл Дийн Колиър? Да речем, на всеки два часа?

— Толкова често? — вдигна вежди Алекс.

— Да — твърдо кимна той. — На всеки два часа!

Очите ѝ изведнъж се разшириха.

— Те проверяват кредитните сметки?!

— Сигурен съм, че проверяват сметките на Ник Мърчант и Алекс Морено — поясни той. — Но ние трябва да знаем дали имат подобни намерения и за господин Колиър и госпожица Рамос. По тази причина се налага да правиш проверките си на всеки два часа, разбираш ли?

— Добре, след като мислиш, че е важно...

— Достатъчно важно, за да ни запази живота — рече той.

Спогледаха се, безмълвно претегляйки значението на последните му думи. Всичко, с което се бяха занимавали до случая Джейкъбс, им изглеждаше като безобидна игра. Но сега нещата бяха толкова ужасни, че на моменти им се струваха нереални.

Ник не успя да предвиди следващия ход на Алекс. Със скок тя се озова до него и силно го прегърна. Той погали косата ѝ, после се запита дали всъщност е по-малко уплашен от нея.

21.

Акцията започна в неделя рано сутринта. Листовките се появиха първо в районите Ричмънд и Сънсет, а след това и по кафенета, супермаркети и църкви. В Мишън Дистрикт ченгетата ги раздаваха директно по тротоарите, същото бе положението и в Марина — мястото, където се намираше жилището на беглеца. Според слуховете такива били личните инструкции на Артър Гордън, директорът на ФБР.

Дъг забеляза листовките малко след шест сутринта, когато потегли за кантората си. Стана му страшно от темповете, с които се развиваха нещата. Просто не можеше да повярва, че най-добрият му приятел се издирва за опит за убийство. Слава богу, че Бил Мърчант не е тук да види какво става.

Влезе в кантората, настани се зад бюрото и направи опит да се концентрира. Чакаше го напрегнат ден, времето му беше разчетено до минута. Секретарката му Дарлин се намръщи, но удовлетвори молбата му за увеличен работен ден. Двамата заедно щяха да опитат пробив в малката планина от документи, която ги очакваше на писалището му. Включи компютъра и посегна към голямата чаша с кафе. Между 8:00 и 11:00 трябваше да приключи с попечителството по делото Брандън, между 11:00 и 12:00 — с документите на наследниците Хенсън. После, в 1:00, трябваше да отскочи до Мартинец за среща с адвоката на една наследница, след това да се върне Оукланд, тъй като в 2:30 имаше среща с администратора на наследството Магрудър. След нея трябваше да си пробие път по моста, обратно към Сан Франциско и да сколаса за ранната вечеря с Кимбърли по случай тридесетия ѝ рожден ден. Там със сигурност щяха да го черпят с ром и кока-кола.

Апаратът за вътрешна връзка тихо пропука.

— Двама господа имат желание да те видят, Дъг...

В неделя? — мислено се учуди той, после отвърна:

— Кажи им да дойдат в понеделник.

— Но те казват, че...

— Днес нямам никакво време, Дарлин — прекъсна я той. — Утре, моля.

Вратата рязко се отвори и на прага застанаха двама късо подстригани мъже на средна възраст. Бяха облечени в безлични сивосинкави костюми и също такива вратовръзки. Зад тях надничаше разстроената физиономия на Дарлин.

Дъг се намръщи.

— Да сте чували, че е прието да се чука?

— Том Хийли от ФБР — представи се първият и показва някаква значка. — А това е колегата ми Джон Дзепида. Ще ни отделите ли една минута?

— Честно казано, днес съм доста зает — успя да се съвземе Дъг.

— Ще ви бъдем много благодарни, ако ни отделите малко време — обади се агент Дзепида и безцеремонно седна на единия от двата свободни стола пред писалището.

Дъг захвърли писалката и се отпусна обратно на мястото си.

— Днес съм наистина претоварен, момчета — не скри недоволството си той.

— Ние работим по случая Мърчант — осведоми го с безстрастен глас Хийли. — В тази връзка имаме няколко въпроса към вас.

— Опитайте — направи гримаса Дъг. — А пък аз ще реша дали да ви отговоря.

— Знаете ли къде се намира Ник Мърчант?

— Нямам представа. Вероятно извън страната.

— Наистина ли? А да споделите нещо с нас?

— Нямам такова желание. Само ще кажа, че с Ник Мърчант се познаваме от деца и той не е от хората, на които лесно ще лепнете абсурдните си обвинения. Между нас казано, в случая сте се поопяли, момчета...

— Невинният гражданин обикновено изгаря от нетърпение да се яви пред обществеността и да защити доброто си име.

— Не и ако картите са маркирани — отвърна Дъг.

— Да сте се чували с него? — попита агент Дзепида.

— Не, напоследък не съм.

— Какво значи напоследък? Преди седмица, преди ден, или преди час?

— Няколко дни.

Агент Дзепида кимна, сякаш точно такъв отговор беше очаквал. После, заковал очи в бялата стена зад гърба на Дъг, тихо добави:

— Знаете ли, че едни много опасни хора имат желание да се срещнат с него?

— Неволно си задавам въпроса защо вие не преследвате именно тези хора.

— Все още се опитваме да преценим кого точно преследваме. Малко сътрудничество от ваша страна може би ще спаси живота на приятеля ви.

— Почти съм убеден, че той държи сам да спаси живота си — винаги го е правил — отвърна Дъг, кръстоса ръце пред гърдите си и хвърли красноречив поглед към стенния часовник. — Вижте какво... Надявам се не мислите, че го крия в гардероба си, нали? Казах ви, че не знам къде е и това е чистата истина.

Агентите бяха професионалисти. Хладни и сдържани — истински работи с вратовръзки.

— Вярваме ви — кимна агент Хийли. — Но искаме да запомните нещо: висшето ръководство на ФБР проявява подчертан интерес към случая. Затова хубаво си помислете, ако случайно решите да се скриете зад конфиденциалността на клиента. Тук трябва да сте особено предпазлив, адвокате. Ще следим всяка ваша стъпка.

Дъг огледа двамата мъже срещу себе си, после направи усилие да говори спокойно:

— Вижте какво, не искам неприятности... Признавам, че съм близък приятел с Ник Мърчант, но това не означава, че го укривам или му помагам. Честно заявявам, че не знам къде се намира и това е всичко, което ще чуете от мен.

Агент Хийли замислено кимна с глава.

— В сряда е насрочено предварителното съдебно дирене във връзка с наследството на господин Джейкъбс. Вие може би добре ще си помислите дали искате да представлявате частната агенция „Мърчант и съдружници“.

— Информацията ви е остаряла, момчета. Агенция „Мърчант и съдружници“ вече няма клиент по това дело.

— Но това може да се промени, нали?

Дъг опря ръце на масата и се прокашля, за да скрие обзелата го нервност.

— А какво ще стане ако аз *все пак* се явя на делото от името на „Мърчант и съдружници“?

— Ще ви бъде обърнато такова внимание, каквото не можете да си представите. И което никак няма да ви хареса. Направете си услуга и помислете. Хубавичко помислете...

Дъг заби поглед в лицето на агента, а когато проговори гласът му беше хладен и твърд:

— Днес съм буквално претрупан, господа. Ако няма нещо друго, ще ви помоля да ме извините.

След няколко изпълнени с неудобство секунди двамата агенти станаха и оставиха по една картичка на бюрото. Дъг затвори вратата след тях и се върна зад бюрото. В този малък сблъсък имаше нещо обезпокоително. Добре забеляза ироничното изражение, което се появи върху лицата на агентите преди да напуснат офиса. Все едно че беше станал обект на някаква шега, която само двамата знаеха...

Десет сутринта, Бруклин Хейтс. Настанил се удобно зад кухненската маса, Крейгън четеше за последните подвизи на „Ню Йорк Джетс“. Те пак се бях устремили към дъното на групата, а надеждата им за спасение беше някакъв третокласен полузащитник с крехка структура, но изключително бързи нозе. Това отново го накара да си зададе въпроса дали не е време да стане фен на „Джайънтс“. Телефонният звън го накара да отложи мрачните си мисли за по-късно.

— Крайно време беше — изръмжа в слушалката той. — Какво направихте?

— Открихме едно име. Колата е била наета от човек на име Майкъл Колиър. К-О-Л-И-Ъ-Р. Платил е в брой. Момичето, което го е обслужило, твърди, че бил висок около метър и осемдесет, осемдесет и пет-шест кила, с гъста черна коса.

— Това е нашият човек. Да е оставил някакви документални следи?

— Само един адрес в Де Мойн — Едисън стрийт 1612. Вече го проверихме и установихме, че такава улица няма.

— Каква изненада! Дай ми един час да проверя името. Няма начин да не го спипаме!

Лорънс Касълтън и Ричард Борг седяха като зомбирани в заседателната зала на „Дженерал инкуайъри“ и правеха неистови опити да сдържат гнева си. Машината за кафе къркореше в ъгъла, но никой не ѝ обръщаше внимание. Стомасите им не бяха в състояние да поемат дори капчица кофеин. Касълтън се размърда в стола и шумно прочисти гърлото си. Това беше ясен сигнал за госта им.

— Господа, ФБР високо оценява сътрудничеството ви по случая Джейкъбс — каза гостът и механично нагласи очилата си. — Благодарение на вас си спестихме доста сериозни неприятности.

Касълтън се намръщи, сякаш наистина му пукаше какво цени ФБР и какво не.

— Кой във вашата фирма се занимаваше с делата на Джейкъбс?

Борг се облегна назад. Обикновено той изпълняваше ролята на говорител на шефа си, но сега нарочно остави стария плъх да се оправя сам.

— Аз — отговори най-сетне Касълтън. — Моят главен следовател и още двама от оперативните ни работници.

Гостът кимна, след което пристъпи към широкия прозорец с панорама към Уилшайър.

— Може би ви интересува как върви нашето разследване на Ник Мърчант?

Борг не можеше да се сдържа повече.

— Повече ни интересува защо изобщо му е било позволено да се забърква в нещата около Джейкъбс! — изръмжа той. — Това изглежда не направи никакво впечатление на ФБР.

— Точно така! — включи се и Касълтън. — Вие изляхте цялата си строгост върху нас, въпреки пълното ни сътрудничество. От къде на къде правите услуги на престъпници като Мърчант?

— Това стана неволно. — Посетителят се обърна и го изгледа. — Сега вече няма такова нещо.

Касълтън изсумтя и насочи показалец към гърдите му:

— Ник Мърчант получи свободата да издирва наследниците на Джейкъбс, докато моята фирма беше директно изхвърлена от разследването. Дължите ми обяснение!

— Преди да го получите, ще трябва да се консултирам с началниците си — беше отговорът. — Мога само да ви кажа, че в

момента издирваме Мърчант на територията на петдесетте щата и той по никакъв начин няма да спечели от наследството на Джейкъбс. Знаете ли нещо, което би ни помогнало да открием него или Алекс Морено?

— Че какво бихме могли да знаем? — озадачено попита Борг.

— Ние сме почтена фирма, която се занимава само с легитимен бизнес — добави Касълтън. — А това означава, че се държим настрана от мошеници като Мърчант. — Обзет от величествено възмущение, той тежко се приведе напред: — Възнамерявам да се консултирам с нашите адвокати относно юридическите последици от всичко това! От този момент нататък отказвам да приемам заплахите на Бюрото. Можете да предадете това на вашия приятел Армингър!

Непознатият само кимна с глава. Естествено, той нямаше намерения да изпълнява нарежданията на този смотаняк, освен това нямаше никаква представа кой е Армингър.

Вратата на залата за конференции рязко се отвори. На прага се изправи нисък и широкоплещест мъж, когото Лорънс Касълтън и Ричард Борг виждаха за пръв път в живота си.

— Кой по дяволите... — започна Касълтън, после видя тежкия пистолет в ръката на мъжа и изведнъж млъкна. Завъртя се рязко по посока на досегашния си гост и с ужас видя, че той държи подобно оръжие.

— Хей, какво става? — прошепна Борг.

Двамата непознати вдигнаха едновременно пистолетите и стреляха. Касълтън беше пръв, куршумите се забиха в гърдите и гърба му с разлика стотни от секундата. Борг беше толкова шокиран, че дори не се сети да моли за пощада. Куршумът, изстрелян отдясно, прониза главата му, а другият направи малка дупка в гърдите му. И двамата ловци на наследници бяха мъртви още преди телата им да се строполят върху дебелия килим. Без да кажат нито дума убийците спокойно се изнесоха в коридора, затваряйки вратата след себе си. Плъзнаха се безшумно покрай смаяната администраторка, измъкнаха се навън и забързаха към колата, която ги чакаше зад ъгъла.

Крейгън барабанеше с пръсти по кухненската маса, а в другата ръка стискаше слушалката. Беше твърдо решен да не позволи на

кльощавия да го разстрои. Малкият негодник просто не заслужаваше това.

— Защо ми се обаждаш? — пожела да узнае Симко.

— Имам нужда от малко ориентация. Мисля, че се сдобихме със съюзник по отношение на твоя човек, но има един малък проблем...

— Какъв проблем?

Крейгън вдигна лист хартия от масата и се облегна назад.

— Името е Майкъл Колиър. А проблемът е там, че компютърът изплю точно петдесет и девет човека с това име.

— Но какво мога да направя аз?

— Сега ще ти обясня, сладурче...

— Не ме наричай сладурче!

— Окей, няма лошо. Двама от тези петдесет и девет човека имат постоянни адреси в Сан Франциско.

— Ами проверяваш ги и толкоз. Кво има да му мислиш бе, Крейгън?

— Единият току-що отлетя за Швейцария.

Пет секунди мълчание.

— Ако ме питаш дали трябва да го последваш, отговорът ми е да — меко промълви Симко. — И то веднага.

— Разбрах те. Но веднага възниква и друг проблем — там може би ще минат двадесет и четири часа, преди да си намеря някакво огнестрелно оръжие.

— Импровизирай, дявол да го вземе! Имаш свободата да свършиш работата с каквото се сетиш. Важното е да я свършиш бързо!

— Поемаш разноските по полета, нали?

— Да, поемам ги. Вдигни телефона и си резервирай шибаните билети!

— Считай, че вече съм ги резервирал, сладурче.

22.

Пет минути преди обявения час за излитане Ник грабна куфарчето си и излезе от тоалетната, разположена до залата за заминаващи пътници на международното летище на Филадельфия. Беше стоял там в продължение на повече от трийсетина, безкрайно дълги и наситени с напрежение, минути. Обикновено летищата са най-стриктно наблюдаваните изходни пунктове на всяка страна, чиито власти търсят бегълци от закона. Единствената му надежда беше, че ФБР ще бъде изненадано от избора на Филадельфия като отправен пункт за бягството му.

Погледна се за последен път в огледалото над редицата умивалници. Брадата му беше едва на два дни, но вече му придаваше друг вид — по-сериозен и по-възрастен. По принцип мразеше лицевите окосмявания от всякакъв вид и придружаващия ги сърбеж, но сега се чувстваше по-сигурен. Всеки божи ден брадата му растеше с милиметър или някъде там, и това го правеше все по-различен.

Опашката от пътници пред Изход 72 се беше стопила. Тръгна натам с бърза крачка, очаквайки всеки момент да бъде обгърнат от нечии здрави ръце. Тридесет метра. Двадесет. Десет. Миг по-късно вече бързаше по ръкава, който водеше директно в самолета. Едва тук посмя да се обърне и да хвърли бегъл поглед зад гърба си. Нищо. Никой не вървеше след него. Край на тревогите, поне до следващия полет.

В самолета цареше спокойствие. Повечето пътници бяха намерили местата си и той безпрепятствено се отправи към средния салон. Вниманието му бе привлечено от една ръка, която се размаха над облегалките. Насочи се натам и се отпусна на мястото до Джесика, която седеше до прозореца. Отпусна се едва когато самолетът се отправи към пистата за излитане. Мощните двигатели усилиха оборотите си, сребрилата птица трепна и се втурна по пистата. Миг по-късно вече беше във въздуха, зави и започна да набира височина.

— Добре ли се чувстваш? — попита го тя.

— Чувствам се прекрасно — отвърна с пресилена усмивка Ник.
— Защо питаш?

— Изглаждаш ми пребледнял.

— Вероятно съм хапнал нещо развалено, но в момента се чувствам добре.

Тя му хвърли недоверчив поглед, но замълча. А той отново се запита какво ли крие от него тази жена.

Обърна се към книгите, които Алекс беше изписала от библиотеката в Шенектейди. Едната беше туристически атлас на Швейцария, другата — наръчник за банковата система на страната. Предостатъчно материал за четене по време на дългия презокеански полет.

Класификацията на швейцарските банки беше подробна и доста объркана. Трите главни бяха: Обединената банка на Швейцария, Швейцарската банкова корпорация и Швейцарската кредитна банка. Но касетката на Джесика се намираше в „Хан и Конауер“ — малка частна институция, каквито в страната имаше не повече от две дузини. Адресът ѝ беше на Плас Бел-Ер — главният финансов булевард на Женева, според туристическия справочник.

Ник продължи да чете и в главата му се очертаха два интересни факта. Първо, повечето частни банки по правило отказват да откриват сметки за по-малко от сто хиляди долара. Второ, за разлика от кантоналните банки, частните финансови институции не са задължени от закона да публикуват годишните си баланси. Според предполагаеми изчисления за миналата година, всяка от тях е разполагала с капитал в рамките на 250–750 милиона швейцарски франка. Но представители на банковите власти с готовност признават, че реалните цифри вероятно са далеч по-големи от предполагаемите суми.

Ник отмести книжата и погледна към Джесика. Главата ѝ беше извърната към него, очите ѝ бяха затворени. Погледна към прозорчето. Далеч долу се простираше безкрайната пустош на Северния Атлантически океан — един студен черен килим, стигащ чак до хоризонта. Обзе го странно чувство. За пръв път в живота си пътуваше в чужбина, без да търси клиент.

Извади част от банковите документи на Джейкъбс. Алекс бе открила едно съвпадение у всички тях — деветдесет и девет процента бяха издадени от четири швейцарски банки — две в Цюрих и две в

Женева. Очите му внимателно пробягаха по имената им: „Дроз и сие“, „Бург и Блаус“, „Албан-Витц“ и „Жубелин и сие“. Затвори очи и си представи подземните им хранилища от бетон и стомана — мрачен пристан на десетилетни тайни, затворени в хладни метални чекмеджета. Една от тях бе в касетата на Фон Рор. А може би в нея нямаше нищо друго, освен малко прах и застоял въздух. Той отправи безмълвна молитва да не се окаже така.

После постави облегалката на креслото в легнало положение и затвори очи.

Час по-късно към седалката се приближи една от стюардесите и ги попита желаят ли питие. Ник потисна желанието си за един коктейл и погледна часовника си. Имаха още няколко часа път пред себе си. Отметна глава назад и затвори очи. Беше уморен от четене, а и от седене. Но най-силна беше умората от бягството. В Женева за пръв път щеше да премине в настъпление. Изпитваше остра нужда да възстанови чувството си за контрол. Това беше единственият начин да съхрани някаква надежда.

Джесика си бе поръчала коктейл — отдалеч личеше, че е нещо силно. Ръката ѝ с чашата привлече вниманието му. Гладка, потъмняла от слънцето кожа, розови и късо подрязани нокти с отлично поддържан маникюр.

— Мислех да те попитам... — внезапно се обади тя, свела очи към питието си. — Мислиш ли, че те имат начин да ни... проследят?

Ник внимателно я погледна. Беше направила опит да зададе въпроса небрежно, но потрепването в гласа я издаде. В него се долавяше страх — същият онзи страх, чиито отражения проблясваха и в очите ѝ.

— Надявам се, че не — меко отвърна той. Даде си сметка, че това едва ли е добър отговор, но не можеше да предложи нищо по-добро. Доколкото беше запознат с методите на преследвачите им, един-двама от тях може да се намират и на седалката пред тях.

— Не си ли притеснен, че могат да ни открият?

— Всичко трябва да е наред — тръсна глава той. — През последните дни бях безкрайно предпазлив.

Инстинктивно почувства, че младата жена се нуждае от още успокоителни слова, но си даде сметка, че захаросването не е от полза. Спря очи върху лицето ѝ и изведнъж му стана жал, че е въввлечена във всичко това. Прониза го и чувство на вина. В момента тя изглеждаше малка и слаба, крехка и безсилна пред бурята, която се разразяваше над главата ѝ. И той самият не се чувстваше бог знае колко по-различно.

Тя се извърна и на устните ѝ потрепна бегла усмивка:

— Срещал ли си се някога с брат ми?

Въздъхна тихо. Не беше очаквал подобен въпрос.

— Не, никога. Това направи партньорката ми. — Очите му се сведоха надолу. — Доколкото разбрах, той е бил наистина добро момче... Добро и щастливо, доволно от живота...

Усмивката ѝ се стопи.

— Първоначално си помислих, че това е някаква жестока шега. Дори за миг не приех историите, които ми разказа на прага...

— Много хора реагират по този начин — сви рамене Ник.

Тя кимна, помълча за миг, после попита:

— Харесва ли ти това, което вършиш?

— Частните разследвания?

— Да свързваш хората с наследствата им...

Ник облегна глава на седалката и за миг се замисли. Само седмица по-рано отговорът му щеше да е категорично положителен. А сега самото задаване на подобен въпрос му се струваше нелепо.

— Преди време ми харесваше — успя да отвърне той.

В продължение на няколко минути мълчаха, всеки потънал в собствените си неспокойни мисли. Ник си спомни за Роуз, за Матю фон Рор. Затворил очи, той изпита страстно желание да върне стрелките на часовника обратно. Спомни си за онзи разговор на брега на река Хъдсън, който бяха водили с Алекс. Бе успял да оправдае проникването си в дома на Джералд Джейкъбс по един наистина убедителен начин, думите му оказаха силно влияние върху Алекс: Не причиняваме зло на никого... Просто влизаме да поглеждаме... той бавно поклати глава — отчитайки къде се намират в момента, трябваше да подходи далеч по-внимателно.

Вдигна ръка и нагласи струята на вентилатора върху лицето си. Тясното пространство започна да му действа клаустрофобично, почувства се като животно в клетка.

Джесика изведнъж се наведе към него и докосна ръката му.

— Слушай — прошепна тя. — На практика не ми пука дали ще открием отговор на всичките възникнали въпроси. Ако намериш начин да ми осигуриш това наследство, аз ще подпиша договор с теб. Не ме интересува какъв ще бъде този начин, просто го намери. Вече имам известна представа докъде можеш да стигнеш, но това не ме тревожи. Направи това, което сметнеш за добре.

Ник изчака една минута да осъзнае чутото, после се извърна към нея:

— Какво искаш да кажеш с това, че знаеш докъде мога да стигна?

— Отлично разбираш какво искам да кажа — тръсна глава тя. — Ти си готов да направиш всичко необходимо, за да получим тези пари, а аз нямам нищо против — стига да останем живи...

Ник не беше сигурен как да възприеме тази позиция.

— Ти не ме познаваш. — Той се наведе към Джесика. — Не можеш да знаеш докъде мога да стигна и докъде не...

— Мисля, че вече те познавам достатъчно — отвърна тя, остави питието си на масичката и се наведе да вдигне вестника от пода. Беше последният брой на „Сан Франциско Кроникъл“, акуратно прегънат така, че да се вижда едно от заглавията. Ник го прочете и устата му изведнъж пресъхна.

Навън небето започна да се прояснява, далеч долу се виждаше земята на Франция — тъмни, зеленикавокафяви петна, изпъстрени с ефирната мозайка на малки бели облачета. Стюардесите усърдно прибираха чиниите от току-що приключилата закуска. Джесика изчака да останат сами и тогава проговори:

— Разбрах, че нещо не е наред в момента, в който излетяхме от Филадельфия, а не от летище „Кенеди“ — тихо рече тя. — Когато за пръв път видях заглавието в терминала, излязох навън и спрях едно такси. Но нещо ми попречи да се кача в него... — Гласът ѝ премина в шепот: — Ти си прав, че не те познавам... Но знам какво се случи с брат ми, знам какво стана вчера в собствения ми дом...

— Джесика...

Тя го накара да замълчи като опря пръст до устните си.

— В светлината на всичко това аз съм готова да ти дам шанс... Но искам истината, разбираш ли? В личен план изобщо не ми пука дали си крадец — отдавна съм претръпнала на адвокатските мошеничества, а те са сред най-добрите... Това, което искам да чуя, е дали наистина си застрелял онзи полицай.

Заковал поглед в лицето ѝ, Ник отчаяно търсеше най-подходящия начин, по който да формулира отговора си. Сега вече бе убеден, че още в началото трябваше да свали картите на масата.

— Окей, ще чуеш истината — кимна той, понижавайки глас: — Признавам се за виновен по всички обвинения, с изключение на опита за убийство. Всичко започна, когато ние с партньорката ми платихме на един общински служител сумата от десет хиляди долара, за да надникнем в досието на Джейкъбс преди конкуренцията. За този акт не се извинявам на никого, просто защото бизнесът ни е такъв. Няма значение дали е правилно или не — при нас така се върши работа и толкоз. — Вдиша дълбоко и продължи: — По обвинението за взлом: технически погледнато то е основателно. Признавам, че проникнах нелегално в дома на Холцман, но с единствената цел да открия нещо, което да ме отведе до семейството му. Точно това открих и нищо повече. Знам, че действията ми не са оправдани от гледна точка на закона, или пък на морала, но...

— Къде е мястото на ченгето в тази история? — попита Джесика.

— С това нямам абсолютно нищо общо! Ако ти вярваше в обратното, положително не би седяла в това кресло, нали? В къщата имаше и друг човек, Джесика. Видях го с очите си. Влезе в хола с пистолет в ръка, докато аз се криех под проклетия роял и умирах от страх! По всяка вероятност някой е наблюдавал къщата и ме е видял да влизам...

— И какво стана?

— Не съм много сигурен какво стана. В момента, в който хукнах да бягам през задния двор, пред къщата спря една полицейска кола. Ченгето вероятно е било застреляно от онзи тип, който влезе в къщата да търси мен. Разбира се, това е мое предположение...

— Значи си невинен, така ли? — скептично го изгледа тя. — Май ще ми е трудно да го повярвам...

— Току-що ти признах, че не съм невинен. Но не съм стрелял по никого!

— В такъв случай са те насадили — заключи тя. — При това не друг, а самото ФБР.

— Точно така. Единствената причина за всички тези обвинения е техният стремеж да ме отстранят от разследването. Но да убия ченге? Хайде де! Самият аз бях ченге, баща ми беше ченге. Не ме гледай така, сякаш това няма нищо общо, моля те! Има, при това много... Знаеш какво стана с Мат и със секретарката ми, знаеш какво за малко не се случи и с нас двамата!

Тя закова поглед в тавана. А той бръкна в джоба на палтото си за онова, което пазеше точно за такъв разговор.

— Бих искал да ти покажа нещо, ако не възразяваш... Всъщност, ще ти го прочета: тайнствена експлозия в жилищен блок, убити са двама. Познай чий апартамент е бил взривен. Секретарката ми е влязла вътре с ключа, който аз ѝ бях дал! Да, точно така... До края на дните си няма да забравя, че именно аз съм я изпратил на сигурна смърт! — Замълча за момент — не беше сигурен дали не е повишил глас, пък и за да се успокои. — Ти тичаше до мен през онази царевична нива, Джесика. Ако искаш, можеш да ме наречеш крадец, но не и убиец. Ако действително си ме мислила за убиец, положително щеше да скочиш в онова такси на летището.

Тя затвори очи, постоя известно време така, после тихо прошепна:

— Вече не знам какво да мисля...

— Трябва да ми повярваш!

— Е, тук вече ме хвана натясно... Човек все пак трябва да вярва на някого, нали?

Частното бюро за разследване се намирало на улица 100, в сграда с мръсносив цвят, нашарена с графити. Почти всички стъкла на първия етаж бяха счупени и залепени с тиксо. Трудно можеше да се предположи, че тук може да има някакви офиси.

Алекс провери адреса още веднъж, объркването ѝ нарасна. В Ню Йорк буквално гъмжеше от частни детективски агенции, не можеше да си представи, че точно това жалко бюро в Източен Харлем ще привлече вниманието на един милионер. После си спомни, че всичко около Джералд Джейкъбс изглеждаше странно, дори абсурдно.

Според обявата на „Демело и Блаунт — частна детективска агенция“, публикувана в „Жълтите страници“, тя се занимаваше с широк спектър услуги — на практика всичко, което може да бъде свързано с някакви измами, семейни изневери и т.н. Разбира се, услуги като „проследяване и издирване на изчезнали хора“, фигурираха под заглавието „специализирана дейност“. Споменаваше се дори възстановяване на финансови активи. Нищо ново под слънцето, въздъхна Алекс. Предлагат всичко, за което човек може да се сети, но вероятно нищо не вършат както трябва... Обявата завършваше с гордото съобщение, че агенцията „притежава щатски лиценз“ — сякаш това беше някаква страхотна рядкост, която задължително трябва да предизвика доверие.

Кантората се помещаваше на втория етаж. Алекс почука на вратата от масивно дърво, изчака няколко секунди, после предпазливо влезе.

— Хей...

Огледа се. Офисът приличаше на обзаведен — диван, стол, две изтъркани от употреба дървени кантонерки. До една от стените бяха струпани кашони, на писалището имаше компютър и телефон. Явно детективската агенция се докосваше и до високите технологии.

— Има ли някой тук? — полугласно подвикна Алекс.

Приблужи се към вътрешната врата, бутна я и огледа втората гола стая на офиса. В дъното ѝ беше разположено солидно писалище, на пода се търкаляше кошче за боклук, от което се бяха разсипали някакви хартии.

С нарастващо притеснение Алекс се върна в предната стая. Офисът беше толкова тих и изолиран, че се отразяваше на нервите ѝ. Изпита чувство на задоволство от решението си да вземе и пистолета. Пристъпи към една опасно наклонена камара кашони и надникна в най-горния. Вътре имаше машина за кафе, ролка скоч и телефонен секретар с набързо навит кабел. Явно собствениците се местеха, а може би бягаха...

Вдигна най-горния кашон и го постави на пода. Този под него беше претъпкан с документи — фактури, сметки, доклади за наблюдение. Алекс разсеяно ги разрови, после пристъпи към кантонерката. Посрещнаха я зеещи чекмеджета. В цялата сграда цареше мъртва тишина. Нарушаваше я единствено тихото съскане на

радиатора в съседната стая. Тя бавно се завъртя. Радиатор ли? Пистолетът изведнъж се озова в ръката ѝ. Навън беше двадесет и пет градуса.

Алекс предпазливо се приближи до вратата. Съскането беше тихо и неравномерно. Леко пристъпи навътре. Звукът идваше някъде иззад голямото писалище — място, където със сигурност нямаше никакъв радиатор. Протегнала шия, младата жена бавно заобиколи писалището. Стискаше оръжието с две ръце, готова всеки момент да натисне спусъка.

— О, господи!

Мъжът лежеше по гръб. Беше облечен в черни джинси и дълга риза с копчета. Това, което беше останало от лицето му, сочеше към тавана. Носът беше жестоко счупен, челюстта зееше на една страна. Останалата част представляваше кървава пихтиеста маса. Алекс коленичи до него, но почти отскочи назад, доловила странен звук. Оказа се, че това е въздухът, който излиза с необичаен шум от разкъсаното му гърло.

— Чувате ли ме? — попита тя.

Единият клепач се повдигна донякъде и спря. Бялото на окото изпъкна по странен начин — като заснежен остров наскред океан от кървавочервена лава.

— Чуйте ме — докосна ръката му Алекс. — Дръжте се, веднага ще повикам линейка. Помощта ще дойде бързо...

Понечи да се изправи, но мъжът стисна ръката ѝ с всичката сила, която му беше останала. Окото си остана отворено, без да се фокусира върху нищо.

— Вие Демело ли сте? — попита Алекс.

Гласът му едва-едва се долавяше:

— Парт... парт...

— Аха, значи сте партньорът му, Блаунт — разгада ребуса Алекс.

— А къде е Демело?

Окото се затвори.

— Мъртъв...

— Кой го уби?

— Старецът...

— Кой старец, Джейкъбс ли?

— И него... го убиха...

От носа и едното ухо на мъжа течеше кръв. Върху бузата му личаха някакви шарки — явно някой бе стъпил на лицето му с тежка обувка.

— Не се движете — прошепна Алекс и извади клетъчния си телефон.

— Снимки...

Алекс замръзна на място, после бавно се обърна да го погледне.

— Те искат... сним... снимки...

Тя извади една от снимките на Джейкъбс, които беше взела със себе си.

— Тези ли?

— Да...

— Знаете ли кои са тези хора?

— Джейкъбс...

— Добре. А другите? Знаете ли кои са другите?

В гърлото му се появи гъргорец звук, гърдите му се издуха в опит за кашляне.

— Стейт... стрийт...

— Стейт Стрийт ли? — приведе се над него Алекс.

— Суан...

Очите на младата жена се разшириха от ужас:

— За Олбъни ли говорите?!

— Да... Близо до парка.

Тя скочи на крака и набра 911.

— Ало? Изпратете линейка на улица 100, номер 198-изток. Тук има един човек, на когото кръвта изтича... Апартамент 206... Да, 206... Побързайте, защото състоянието му е тежко. Аз съм негова приятелка...

Наведе се и докосна ръката на пребития:

— Повиках помощ, скоро ще са тук... Вие просто трябва да се държите...

Очите му бавно се извъртяха към нея. Тя мъчително преглътна топката, която изведнъж се събра в гърлото ѝ. Екипът на бърза помощ едва ли щеше да му помогне. Вдигна ръка и лекичко го прекръсти. После избърса отпечатыците си от бравите и кантонерката, излезе навън и затвори вратата след себе си.

23.

Таксито с ръмжене гълташе планинските завой, които сякаш нямаха край. Най-после започнаха да се спускат и скоро пред очите им блеснаха спокойните води на Женевското езеро. То, скътано сред заснежените алпийски върхове, придаваше на Женева вид повече на красив туристически комплекс, отколкото на световен финансов център. По езерото се виждаха стотици платна на малки и големи яхти, които отдалеч приличаха на бели лебеди.

Ник не забелязваше чара на местността, тъй като беше зает с изучаване картата на града и с планиране на задачите, които ги чакаха. Структурата на града му се струваше странна — лабиринт от тесни и криви улички, които свързват около дузина основни артерии. Не беше изненадан, тъй като всички европейски градове сякаш бяха такива — Париж, Копенхаген, Неапол... Те бяха малка загадка за него, но се беше оправял. Надяваше се, че и тук ще го стори.

Хвърли поглед към Джесика. Обърната към прозореца, тя като че ли бе забравила всички неприятности и се наслаждаваше на гледката. След нощта в самолета Ник имаше чувството, че в отношенията между двамата е настъпила някаква яснота. Защитната ѝ стена беше изчезнала и той се надяваше, че отсега нататък нещата ще вървят по-лесно. Трябваше. Дори само защото го изискваше програмата им през следващите двадесет и четири часа.

Таксито влезе в северните покрайнини на Женева, спусна се към крайбрежния булевард и се насочи към центъра. Ник изненадано се оглеждаше. Градът по нищо не приличаше на световен търговски център — нямаше небостъргачи от бетон и стъкло, а само добре реставрирани и поддържани стари сгради с дървени капаци на прозорците и стръмни покриви. Добре облечени хора се разхождаха по безупречно чистите улици или изпълваха колоритните кафенета, заели по-голяма част от тротоарите. Този финансов център ярко се отличаваше от Ню Йорк и Сан Франциско. Тук беше Меката на

спокойствието и доверието, на скритите богатства в подземни трезори, на забравените тайни... Усети как се изпълва с нетърпение.

Направи кратка справка с туристическия справочник. Беше използвал кредитната карта на Майкъл Колиър, за да резервира стая в „Бо Риваж“ — един от най-скъпите и шикозни женевски хотели само на хвърлей място от площад Бел-Ер с неговите многобройни банкови офиси. Не след дълго се регистрираха и той с одобрение огледа фоайето. Доминираше тъмното дърво и масивното обзавеждане — характерни атрибути на Стария свят, солиден и удобен. Персоналът действаше внимателно, без да се натрапва, всичко ставаше гладко и бързо.

Стаята им се оказа толкова хубава, колкото можеше да се очаква за платената цена. Пред погледа им се разкриваше спираща дъха гледка към езерото, отвъд което се издигаха заснежените алпийски върхове. Джесика захласнато пристъпи към един от прозорците и започна да се наслаждава на изгледа.

— Часът е три — обади се Ник и разгърна телефонния указател. — Имаме достатъчно време да отскочим до банката ти, преди да я затворят. Но първо искам да изпратя един факс от фоайето на хотела.

— Какъв факс?

— Разбрал съм се с един от местните частни детективи да ми направи справки за хората, с които предстои да се срещнем. Искam да му изпратя списъка с имената.

Изправи се зад нея и насочи поглед към езерото. Водата беше тъмносиня, внезапно изгубила всякаква прозрачност. Гъсти облаци затуляха небето над нея.

— Хотелът е прекрасен — каза тя и се обърна.

— Да, особено ако го сравним с това, на което сме свикнали — кимна Ник. — Жалко, че няма да имаме време да се наслаждаваме на гледката. Готова ли си?

Тя колебливо кимна с глава.

— Нека се придвижваме бързо — приближи се към нея той. — Предпочитам да използваме страничните улици, където няма много пешеходци. С колкото по-малко хора се срещаме, толкова по-добре. По всяка вероятност тук сме в безопасност, но няма смисъл да се излагаме на излишен риск.

Отвори вратата пред младата жена и оцени колко абсурдно бе току-що направеното изявление. Цялото им пътуване беше риск. А липсата на алтернатива беше направо страшна. Не му се мислеше какво ще стане, ако случайно си тръгнат от Женева с празни ръце...

Времето не беше това, което в Сан Франциско наричат „типичен летен ден“. Небето бе сиво, покрито с плътни облаци, между които слънцето с мъка си пробиваше път. Температурата на въздуха беше приятна — някъде около 22–23 градуса, но хладният ветреца, който идваше от планината, създаваше погрешно чувство, че е по-студено. Взеха едно такси, което прекоси реката и се понесе към южния край на езерото. Джесика затрупа шофьора с въпроси относно забележителностите на града и той охотно прие ролята на гид. Прекосиха последния мост над Рона и поеха на изток, успоредно с реката. Не след дълго стигнаха до площад Бел-Ер. Ник плати на шофьора, после двамата бързо се смесиха с тълпата по тротоарите. Настилката на уличното платно беше от вековни павета, от двете страни се редяха скъпи бутици и луксозни кафенета, които бяха пълни с народ. Ник и Джесика побързаха да свърнат в първата по-тиха пресечка.

Банката „Хан и Конауер“ се намираше до площада, на около триста метра от реката. Помещаваше се в малка, но солидна двуетажна сграда, притисната между художествена галерия и някаква пекарна. Прозорците на първия етаж бяха с тъмни стъкла, през които не се виждаше абсолютно нищо. Върху рамката на вратата блестеше златист бутон. Единствено номерът на сградата показваше, че не са сбъркали и именно това е банката, която им трябва.

— Май пристигнахме — промърмори със сянка на съмнение Ник.

Джесика се отдръпна няколко крачки към средата на уличното платно и вдигна глава да огледа сградата. Беше напълно безлична, в нея биха могли да се помещават фирми с поне сто различни дейности. Ник вдигна ръка и натисна звънеца. Кратък поглед към Джесика бе достатъчен, за да разбере, че в нейното лице рефлектира собственото му напрежение.

Миг по-късно се разнесе остро жужене и вратата се откряна. Ник се дръпна встрани и пусна младата жена пред себе си. Във фоайето ги очакваше мъж с тъмен панталон и светъл, акуратно закопчан блейзър. Едната му страна беше подозрително издута, най-вероятно от пистолет.

— С какво мога да ви помогна? — попита той със силен френски акцент.

— Бихме искали да проверим съдържанието на една касета, която е на съхранение тук — отговори Ник.

Мъжът изпитателно ги погледна, после се обърна към малкото писалище зад гърба си. В ръката му се появи телефонна слушалка, но очите му не се отделяха от тях.

Ник бегло се огледа. И вътрешността на сградата не приличаше на банка. Фоайето беше просторно помещение с бюро в единия край и тесен, покрит с килим коридор, който свършваше при тапицирана врата. Стените бяха бели и абсолютно голи, сякаш имотът се даваше под наем.

Гардът остави телефона и попита:

— Носите ли договора за касетата?

Джесика му подаде писмената оторизация. Мъжът я поднесе под лампата и внимателно я провери. Очевидно търсеше някакви скрити водни знаци. След минута я върна обратно и намусено рече:

— Елате с мен.

Вратата в дъното на коридора се оказа метална, с електронна ключалка. Гардът пхна една карта в процепа до нея. Озоваха се пред красиво извито каменно стълбище, което очевидно водеше до основния етаж на сградата. Там имаше четири масивни бюра, всяко от които оборудвано с компютър. Стените бяха украсени с няколко впечатляващи картини, усещането за нещо живо се допълваше от две-три големи кашпи със зелена растителност.

Поканиха ги да седнат на диван от мека черна кожа, но секунда по-късно от вътрешния офис се появи млада жена, облечена с модерен делови костюм. Ник прецени, че годините ѝ едва ли са повече от двадесет и пет.

— Здравейте — поздрави ги тя и протегна ръка да се здрависа. — Аз съм Бернадин Конауер, изпълнителен директор на банката. — В

очите ѝ се появи въпрос: — Чух, че желаете да прегледате съдържанието на една банкова касета?

— Точно така — кимна Джесика и ѝ подаде писмото, придружено с документ за самоличност.

— Но преди това имам един въпрос — побърза да каже Ник и отмести ръката на Джесика.

Жената го погледна особено, сякаш току-що бе нарушил някакво неизказано правило.

— Въпрос?

— Да — кимна той, взе документите от Джесика и ги поднесе пред лицето ѝ: — Този сертификат е подписан от Ерик Конауер...

— Да, това е баща ми — кимна младата жена.

— Бих искал да му задам няколко въпроса, свързани с тази сметка...

— Баща ми е извън страната — отвърна малко по-рязко от необходимото банковата директорка. — Какво по-точно ви интересува? — Погледът ѝ се спря на началната част на сертификата: — Собственик е Моника фон Рор. Информацията за личната ѝ сметка е конфиденциална.

— А ще ни кажете ли кога е била открита?

— Това мога — кимна тя и пристъпи към бюрото.

— О, и още нещо, госпожице Конауер — добави Ник и извади някакво листче от портфейла си. — Ние дойдохме в Женева и от името на моя вуйчо, който почина в САЩ съвсем наскоро. Знаем, че е имал няколко сметки във вашата банка и възнамеряваме да придобием права над тях по силата на закона за наследството. Единственият проблем е, че не знаем дали тези сметки все още съществуват. Бихте ли проверили тези номера, моля?

— Ако не са на ваше име, едва ли ще мога да ви кажа нещо — отвърна жената. — Ние тук стриктно спазваме банковата тайна.

— Уважавам това — търпеливо кимна Ник. — Но ви моля да вникнете в нашия проблем. Предстои ни една много бавна и продължителна съдебна процедура в Щатите, до която изобщо няма да пристъпваме, ако сметките ги няма. Всичко, което искаме да знаем, е дали те все още съществуват. Това тук са техните номера...

Жената неохотно пое листчето, после очите ѝ изведнъж се разшириха:

— Вуйчо ви е имал цели осем сметки при нас?!

— Точно така. Вуйчо Лудвиг винаги казваше, че при вас парите му са най-сигурни.

Тя изпитателно огледа лицето му, търсейки някакви следи от сарказъм. Видя обаче само приятелската му усмивка. Гризеше я подозрение и Ник знаеше, че трябва много да внимава. Тук не беше като в американските банки, където всеки клиент можеше да разчита на приятелско отношение от страна на управителя. Лесно можеха да ги изхвърлят на улицата, а това не биваше да става...

— Дайте ми малко време — промърмори най-сетне директорката и се обърна към бюрото.

Ник скръсти ръце и търпеливо зачака. От кашоните в гаража на Джейкъбс двамата с Алекс бяха извадили документи, които свидетелстваха за общо деветнадесет сметки в „Хан и Конауер“. Надяваше се, че тези осем ще дадат вярна представа за общото състояние на нещата.

Джесика отново седна на дивана. Ник ѝ хвърли един окуражителен поглед, докато пръстите на Бернадин Конауер летяха по клавиатурата. Съжали, че не е донесъл още номера на сметки.

Седна в края на дивана и отново скръсти ръце. Конауер се мръщеше на компютърния екран, пръстите ѝ продължаваха да бягат по клавишите. Ник близна показалеца си и избърса едно петънце от обувката си. После бързо вдигна глава, дочул как Конауер мърмори нещо на себе си. Очите ѝ се бяха разширили, изражението ѝ издаваше дълбоко смайване.

— Открихте ли нещо? — попита Ник и се надигна от дивана.

— Налага се да опитам достъп до архивата на вуйчо ви от моя кабинет — заекна Конауер и без повече обяснения се насочи към една врата, която рязко се захлопна зад нея.

Ник учудено се обърна към Джесика:

— Да съм пропуснал нещо?

— Тя ми се стори малко... хм... странна — беше коментарът на младата жена.

— Повече от странна — кимна Ник и пристъпи към бюрото, което банкерката току-що бе освободила. Мониторът беше изчистен от всякаква информация и той се изкуши сам да набере няколко цифри. Не го стори — даде си сметка, че е твърде опасно.

— Нещо не е наред? — изправи се Джесика.

Ник направи една кратка обиколка на помещението и надникна надолу по стълбите. Доколкото можеше да види, Конауер и пазача бяха единствените служители в банката. Бяха в Женева, не в Сан Франциско. А швейцарците са известни с особените си банкови правила.

Върна се при дивана и направи знак на Джесика да седне.

Изтекоха десетина минути.

После прозвуча рязкото електрическо жужене, с което се отваряше входната врата. Ник буквално го усети с подметките си. Вратата на Конауер се отвори и тя колебливо пристъпи прага. По килима на стълбището се разнесоха приглушени стъпки.

Полицаят беше нисък и по-скоро слаб, но в походката му имаше голяма доза самоувереност. Каза нещо на френски на Конауер, която само кимна с глава.

— Аз съм инспектор Филип Бурдие — представи се той, пристъпвайки към Ник. — А вие?

— Майкъл Колиър — отвърна Ник.

— Вашето име? — обърна се полицаят към Джесика.

— Джесика фон Рор.

— Моля, последвайте ме — каза Бурдие и махна към кабинета на Конауер. — Трябва да поговорим на спокойствие.

Ник се забави за миг и вдигна вежди към Джесика. Това не беше нормално, дори и за една швейцарска банка. Забеляза, че въоръженият гард, който ги беше пуснал, сега бе заел позиция в горния край на стълбището.

Последва Джесика в кабинета. Инспекторът затвори вратата, изчака ги да седнат, и едва тогава започна да говори.

— Тук сте от името на вуйчо си, така ли? — обърна се той към Ник.

— Да.

— А вашата майка има поименна сметка в тази банка? — Въпросът беше предназначен за Джесика.

— Да — кимна младата жена. — Тя почина.

— Само една сметка ли има?

Ник се намеси, леко ядосан на този разпит.

— Какъв е проблемът, господине?

— Ще ви кажа — отвърна Бурдие, кръстоса ръце пред гърдите си и започна да крачи напред-назад. — Бях уведомен от собственика на банката за вашия интерес към въпросните сметки. Същите обаче са част от списък, който е обект на полицейско разследване през последните няколко месеца.

— По-точно?

— Списък със специални сметки — отвърна полицаят, спря да се разхожда и закова поглед в лицето му. — Вашите сметки, плюс още няколко други, се използват като улики при едно мащабно разследване на банкови измами, което в момента се извършва от швейцарската полиция.

Бурдие направи пауза и подозрително ги огледа. Добре запознат с полицейските похвати, Ник запази безизразното изражение на лицето си.

— Измами, значи — промърмори замислено той. — А разговаряхте ли със собственика на банката?

— Мосю Конауер напусна страната — отвърна Бурдие. — Стори го при, меко казано, доста подозрителни обстоятелства.

— В такъв случай би трябвало да говорите с дъщеря му.

— Тя проявява разбиране — отвърна тайнствено полицаят.

— В момента искаме да погледнем съдържанието на една банкова касета, нищо повече — намеси се Джесика. — Дори не сме чували за измамите, които споменахте.

Бурдие се облегна на стената и отново скръсти ръце.

— Сметките, към които сте проявили интерес, са били незаконно опразнени — обяви той. — Всички, без изключение... — Очите му се сведоха към ноктите с преднамерена небрежност. — Някой от вас да познава човек на име Ото Кранцхофер?

Ник преглътна. Бурдие му залагаше капан, но той нямаше никакво желание да влиза в него.

— Аз не — отвърна с привидно безразличие той.

Инспекторът погледна към Джесика.

— Никога не съм чувала това име — каза тя.

Очите на Бурдие се върнаха върху лицето на Ник и останаха там. Измина една безкрайно дълга минута преди да се отлепи от стената, а дясната му ръка да отвори вратата на кабинета.

— Моля, изчакайте във фоайето — покани ги той.

Ник кимна на Джесика и излезе пръв. Бурдие направи знак на Конауер и бодигарда, които изчезнаха зад вратата.

Ник незабавно се приближи до Джесика. Шансът им нямаше да трае дълго.

— Ела — прошепна той и хвана ръката ѝ.

Спуснаха се на пръсти по стълбите. Ник с облекчение установи, че вратата не се охранява от друг гард. Бутна я и надникна навън. Един униформен полицаи, вероятно партньорът на Бурдие, безгрижно си бърбеше с някакъв гражданин.

— Тръгвай — прошепна Ник и побутна Джесика в обратна посока. — Върви спокойно.

Стигнаха до ъгъла след броени секунди. Булевардът беше достатъчно оживен, нямаше да имат проблеми. Само на десетина метра по-нататък чакаше едно свободно такси. Изтичаха и бързо се шмугнаха вътре.

— Бо Риваж, ако обичате.

Таксито бързо набра скорост, тъй като почти нямаше движение. Минаха покрай пресечката с банката и имаха възможност да се насладят на Бурдие, който задъхано изскочи на булеварда, следван по петите от гарда със светлото сако. Към тях се присъедини и другият полицаи. След кратко съвещание, тримата се пръснаха в различни посоки по оживената улица.

Ник се намръщи — подозренията му се потвърждаваха. Още докато слушаше думите на инспектора, в главата му звънна предупредителна камбанка, че трябва да си плюят на петите. В никакъв случай не биваше да провеждат разговори с швейцарската полиция. А до утре сутринта той се надяваше да се запознае лично с лицето Ото Кранцхофер.

Алекс седеше в малкия мансарден апартамент. Пердетата бяха спуснати, осветлението — минимално. Ситуацията бързо се влошаваше. Лавината на събитията заплашваше да погълне както нея, така и Ник.

Дразнеше се от шантавата телевизионна водеща, която предъвкваше сутрешните новини по особен, почти интимен начин — сякаш говореше директно на нея, при това с хладна ирония. Даваше си

сметка, че е лудост, но не можеше да се отърве от това впечатление. И за да бъдат нещата максимално зле, лъскавата руса коса и безупречните зъби на противната мадама ѝ напомняха за Джесика фон Рор.

Красивата блондинка редеше монотонно, но безпощадно всички подробности около издирването на беглеца Никълъс Мърчант, представен като въоръжен и изключително опасен. Накрая върху екрана се изписа специален телефонен номер за връзка с полицията.

Алекс грабна дистанционното и ядосано натисна бутона за изключване на звука. В продължение на няколко минути след това тя седеше и си търкаше очите. Нима бяха изминали само дни, откакто бяха научили за наследството на Джералд Джейкъбс? Струваше ѝ се, че е изтекъл цял месец — ужасен и изпълнен с нещастия месец.

Придърпа утринното издание на „Олбъни Таймс Юниън“. Отново прочете изписаното със ситен шрифт заглавие и я побиха тръпки.

ИЗВЕСТНИ ЧАСТНИ ДЕТЕКТИВИ ПРЕБИТИ В ЛОС АНДЖЕЛИС

Сега вече ужасно се страхуваше. Не можеше да си представи как ще излезе с колата и ще обикаля насам-натам. Боеше се даже да отскочи до близкия магазин и да си вземе нещо за обяд. Не беше и сигурна, че ще може да поеме някаква храна.

Дъг ѝ беше позвънил малко след като напусна Бронкс, за да ѝ разкаже какво е станало в Лос Анджелис. След това откри и репортажа на втора страница на „Таймс“. Беше направо шокиращ. По всяка вероятност убийците бяха отнели живота на жертвите си в собствената им кантора. През последните четири години тя си бе изградила собствено мнение за Лорънс Касълтън — несъмнено безскрупулен и алчен тип, но нито той, нито който и да било друг търсач на наследници заслужаваше подобна съдба.

Пристъпи към прозореца и леко повдигна пердето. Часът беше седем сутринта, а в Швейцария — един следобед. Надяваше се, че Ник е жив и здрав и в Женева се намира в безопасност. Беше обещал, че в

подходящ момент ще опита да вземе подписа на Джесика фон Рор. Това се беше набило в главата на Алекс. След ден-два щяха да се върнат от Европа. И ако Джесика все още не е подписала, значи е настъпило времето да си кажат чао. Разтърка челото си. Ето докъде стигна след четири години в бизнеса по издирване на наследници!

Телефонният звън я накара да подскочи. Извърна очи към апарата и го погледна така, сякаш е бомба. Това не може да е Ник, нито пък Дъг. И двамата я търсеха по мобилния...

Факсът заработи и тя бавно пристъпи към масичката. Очакваше да получи два документа, единият от които можеше да се окаже решаващ за досието на Холцман.

С малко късмет работата на германския куриер можеше да им помогне в решаването на случая. Старецът в Института за исторически проучвания беше казал, че Рудолф Хес е умрял през 1987 година в затвора Шпандау. Ако това е вярно, общинските власти в градчето би трябвало да разполагат със смъртния му акт, освен ако не е бил иззет заради известността на покойника. Малко вероятна възможност. Но ако той е там, някъде из архивите на Шпандау трябва да се намира и този на Холцман.

Изчаквайки факса, тя се замисли върху изграждането на фалшивите факти около живота и смъртта на Джейкъбс/Холцман. Ако определени индивиди разполагат с власт да изградят измама с такива размери, те със сигурност ще прикрият следите си като изготвят един фалшив смъртен акт. Ами ако не са били чак толкова прецизни и са направили пропуск? Сама по себе си, липсата му не доказва нищо, но разгледана в светлината на редица други странни събития, тя със сигурност би укрепила подозренията на всеки следовател.

Излизащата от факса хартия се нави на руло. Куриерът беше свършил добра работа. Върху първата страница имаше само два реда — някакво набързо надраскано послание. Втората беше копие от смъртния акт на Рудолф Хес. Алекс я приближи към очите си:

Не открих смъртен акт на Лудвиг Вилем Холцман. Здравните власти твърдят, че такива архиви не съществуват. Моля потвърдете, че Холцман е починал именно в Шпандау.

Значи все пак е имала право — те бяха проявили небрежност. Просто да не повярва човек, че при акция от такъв мащаб това може да се случи. Нищо не им костваше да заличат следите си, които бяха открити от хора, свикнали да търсят трохи и да ги изследват под микроскоп. Нейна работа е да направи така, че тези грешки да се окажат фатални за тях.

Отново седна до кухненската маса и взе един бележник. Беше време да възстанови хронологията на събитията, да запише часа на всичките им разкрития по случая Джейкъбс/Холцман. Имаше чувството, че поне няколкостотин вестника ще проявят жив интерес към тази история.

Алекс писа доклада си в продължение на цял час. Не се получи чисто и подредено, но за момента това не я вълнуваше. Единственото ѝ желание беше да изложи всичко върху хартията. Окончателното оформяне на информацията можеше да стане по-късно, след завръщането на Ник. Той с положителност ще има какво да добави.

Скоро приключи и се зае да чете написаното. Тук-там се налагаше да прибави някои детайли, да съкрати излишни подробности. Историята звучеше смайващо, но в нея все още имаше твърде много дупки и необясними неща.

Тя губеше от силата си по простата причина, че не излагаше нещата от начало до край. Думите звучаха някак кухо, без реална тежест. Нужно беше още нещо. Нещо важно, което да разтърси всеки, който получи достъп до написаното. Да, точно така... но който го прочете, задължително трябва да се срещне очи в очи и с представителите на „Мърчант и съдружници“. Алекс вече знаеше точно по какъв начин щеше да стане това. Отмести бележника и се изправи.

Потърси ключовете на колата и отправи една кратка молитва към небето. Щеше да се движи единствено по задните улички и второстепенните пътища бавно и предпазливо. И след всяка миля ще се моли да не я видят ченгетата... Тя все още не беше обявена за издирване, но те несъмнено знаеха коя е и с какво се занимава. За нищо на света не искаше да си покаже носа извън апартамента, но нямаше как — Ник зависеше изцяло от нея.

Приближи се до гардероба. Пистолетът беше зареден. Тикна го под колана си и излезе. Навън грееше ярко слънце.

Телефонът иззвъня три минути след излизането на Алекс. Няколко секунди по-късно се включи и факсът.

Появи се поредното сведение за кредитните операции на Майкъл Дийн Колиър, допълнение към предишните шест. Подобно на тях, то представляваше една стандартна разпечатка, която показваше последните покупки на господин Колиър, включително направените неотдавна разходи за самолетни билети и хотелски резервации. Но тук се съдържаха и една нова информация с важно значение: рапорт за движението по сметките на господин Колиър е бил поискан от абонат с нерегистриран телефонен номер и адрес Бруклин Хейтс, Ню Йорк. Въпросният документ му е бил изпратен по факса.

24.

Шофьорът насочи таксито към моста в северния край на езерото. Пътниците на задната седалка мълчаха. Ник бе отправил замислен поглед към спокойните води, а Джесика не беше проронила нито дума, откакто напуснаха банката. Шофьорът безгрижно си тананикаше в тон с радиото и изобщо не им обръщаше внимание. Слънцето всеки момент щеше да потъне зад хоризонта.

Ник погледна часовника си. Пет и десет.

— Днес едва ли можем да свършим нещо повече — промърмори той. — Затова предлагам да се приберем в хотела. Ще си поръчаме нещо за хапване в стаята.

Тя извърна глава да го погледне, но лицето ѝ си остана равнодушно.

— Мисля, че в момента не съм особено гладна.

Ник само кимна и отново извърна лице към езерото. Той също не изпитваше бог знае какъв глад, но ритуалът на храненето несъмнено щеше да скъси времето до следващата сутрин в осем. Имаха да убиват повече от дванадесет часа.

— Имам нужда от едно питие — внезапно се обади тя. — Страхотна нужда! Ще се включиш ли?

— Сякаш ми четеш мислите — усмихна се той.

— При едно условие: до утре никакви приказки за майка ми или Лудвиг Холцман! Вече ми става лошо от това!

— С удоволствие. Все пак мисля, че ще бъде по-безопасно, ако си прием питието в стаята.

— И насила не би могъл да ме изкараш оттам! — неволно потръпна тя.

Таксито ги остави зад хотела. Влязоха през задния вход и побързаха да се качат в стаята си.

Ник вдигна телефонната слушалка:

— Бяло или червено?

— Червено, моля — отвърна Джесика и седна на едното легло.

Ник поръча две бутилки и затвори телефона. Не си падаше много по виното, но в случая то беше по-подходящо от една-две бири.

Влезе в банята и се погледна в огледалото. Изглеждаше зле. Под очите му се бяха образували торбички, кожата му беше бледа от липсата на сън, а брадата му бе прекалено набола. Как ли ще изглеждам след още една седмица, запита се той. Надяваше се все още да е жив, за да се види.

Избръсна се, взе един бърз душ и излезе от банята с кърпа в ръка. Свита на кълбо, Джесика си почиваше на леглото. Главата ѝ се надигна от шума, на устните ѝ се появи някакво подобие на усмивка. Изглеждаше страхотно — беше от онези жени, които привличат жадните погледи на мъжете и завистта на представителките на собствения си пол. Въпреки честите пререкания с нея, Ник си призна, че тя излъчва особена привлекателност.

— Ще ми налееш ли? — попита Джесика и кимна към масата, на която бяха кацнали две бутилки вино и две чаши.

Ник захвърли кърпата, измъкна тапата на едната и напълни чашите. Подаде ѝ нейната и се отпусна на насрещното легло.

Джесика отпи дълга и бавна глътка, като очевидно се наслаждаваше на виното. Ник почти опразни чашата си, преглътна и се намръщи. За него тази течност не беше любима. Дано все пак ми помогне да се освободя от напрежението, унило си рече той. Напомни си, че не бива да пие повече от две-три чаши — вече знаеше на какво е способен алкохолът.

В продължение на няколко минути в стаята цареше пълна тишина. Двамата отпиваха от виното и се вслушваха в шумовете, които идваха от улицата. Ник опразни втората си чаша и усети как започва да се отпуска. Очите му се спряха на кърпата, която беше захвърлил до крака на леглото. Ако Алекс беше тук, това положително нямаше да му се размине, усмихна се на себе си той. После си напомни, че скоро трябва да ѝ звънне. Стана и отиде да закачи кърпата в банята.

Когато се върна, Джесика беше заспала, обърната на една страна. На този етап това беше най-доброто и за двамата. Той въздъхна и се излегна на съседното легло. Единствената му надежда беше, че утрешният ден ще им донесе повече късмет от днешния.

— Говорих с една приятелка в Колорадо — внезапно се обади Джесика. — Ще отлети за Денвър веднага след като се върнем. Мисля да остана при нея докато нещата се успокоят.

Ник се обърна на една страна, за да може да я вижда.

— Умно — рече той. — За известно време и аз бих се държал на почетно разстояние от Де Мойн.

— Отначало мислех да замина за Сан Франциско, там също имам приятелка. Никога не съм била в Калифорния.

— Сигурно ще ти хареса.

— Сигурно — усмихна се тя. — Свикнала съм с живота в големия град. Преди да се дипломирам, бях на практика в Манхатън.

— Така ли? — подхвърли Ник, но не беше изненадан. От предварителната проверка знаеше, че тя е завършила право в Нюйоркския университет. — Сигурно ти е било трудно да се преместиш от Де Мойн направо в Ню Йорк.

— Само в началото. После си намерих добри приятели, които ми помогнаха да се адаптирам.

— С какво се занимаваше там?

Тя отвори очи и бавно ги фокусира върху лицето му.

— Получих назначение в една уолстрийтска фирма, която се беше специализирала в корпоративните ценни книжа. Две хиляди и петстотин часа годишно, седемдесет и пет седмично. Но печелех добри пари — нещо, което винаги съм искала... — Надигна се, седна и посегна към чашата си. — Нали всички за това се борим? За пари?

Ник сви рамене. Преди случая Джейкъбс сигурно би отговорил утвърдително.

— Преди да се свърже с мен, партньорката ми Алекс е работила две години като адвокат, но не можа да се адаптира. Просто не е от хората, които могат да работят под чужда команда. Развила е нещо като ненавист към работата на юристите.

— Не всеки притежава качествата, необходими за един наистина добър адвокат.

— Но Алекс ги притежава — отвърна Ник. — Проблемът е там, че сърцето не я тегли към адвокатската професия. Обича частните разследвания и е страшно добра. Със сигурност е най-качественият следовател, който познавам, а аз познавам стотици.

Джесика допълни чашата си и попита:

— Между другото, как изобщо си стигнал до тоя бизнес с издирването на наследници?

Ник се поколеба. Обикновено избягваше да отговаря на подобни въпроси, но сега му се приказваше и се чувстваше добре. Това вероятно се дължеше на виното. Сипа си два пръста и не пропусна да си напомни, че това му е последното за вечерта.

— Баща ми беше ченге много години, но винаги е мечтал да си отвори собствено детективско бюро. С тази разлика, че не изгаряше от желание да подслушва апартаменти и да прави снимки на неверни съпруги. Един ден прочел някаква статия за еднолична фирма в Чикаго, специализирала се във възстановяване на активи — най-вече наследства. Той направи задълбочено проучване, откри свободна ниша и отвори кантора. Това стана преди дванадесет години. По това време аз бях в един тексаски колеж и нямах никаква представа какъв искам да стана. След дипломирането се върнах в Сан Франциско и станах ченге, а в свободното си време помагах на татко.

— След което той те назначи на пълно работно време, така ли?

— Всъщност, не. Той така и не разви бизнеса до степен, която да позволи издръжката на двама пълноценни следователи. Едва след смъртта му аз започнах да разбирам колко много работа има в този бранш.

— Звучи така, сякаш баща ти е стартирал един добър бизнес.

Ник кимна, стана и пристъпи към прозореца. Водата в езерото беше черна като катран, а отражението на луната подскачаше по повърхността ѝ като някакъв тайнствен пламък. Масивните замъци и вили, осеяли насрещния бряг, се издигаха в нощта с някакво странно величие.

— Баща ми откри подходящата ниша — промълви той. — Но не доживя да види пълния разцвет на дейността. Аз направих опит да разследвам смъртта му след като напуснах полицията, но от това не излезе нищо.

— Да разследваш смъртта му?

Той заби поглед в остатъка вино на дъното на чашата си.

— Беше убит... Полицията така и не хвана убиеца, аз също.

— Съжалявам да го чуя — прошепна Джесика.

След кратка пауза той отново проговори:

— Решението да поема фирмата ми се струваше логично... Имах чувството, че трябва да поддържам жив бизнеса. По този начин и татко ми се струваше жив... — Замълча за момент, после продължи, но вече с коренно променен тон: — Нещата се подредиха изключително благоприятно за Алекс. Тя мразеше работата си в онази нюйоркска фирма и търсеше промяна. За няколко месеца я научих на основното в бизнеса, след което тя отвори подобна фирма в Олбъни, родното ѝ място.

— И се получи, така ли?

— Получи се страхотно — доволно се усмихна Ник. — Ние сме партньори, но същевременно сме абсолютно самостоятелни през 90 процента от времето си. Тя се справя много добре с бизнеса по Източното крайбрежие и аз съм невероятно горд с нея!

— Явно си допадате — кимна с глава Джесика. — В къща ли живеете?

Ник поклати глава.

— Аз живея, тоест живеях в едностаен апартамент, който не беше много по-голям от тази стая. Това беше преди да го вдигнат във въздуха, разбира се. — Обърна се да я погледне и подхвърли: — Може да не вярваш, но аз не работя за пари... Ако открия някой и друг наследник и си докарам заплатата на едно обикновено ченге — добре. Ако не — здраве... Привлича ме самата работа, която е страшно увлекателна. Да се изправиш на прага на непознат човек и да му разкажеш неизвестни неща за майка му и баща му, брат му или сестра му... Преживяването не може да се сравни с нищо друго. — Лицето му рязко потъмня. — Всъщност, съмнявам се, че отсега нататък ще изпитам подобно чувство.

Джесика се надигна в леглото и обхвана чашата си с две ръце.

— Мога ли да ти задам един личен въпрос?

— Защо не? — сви рамене той, без да си дава сметка какво точно го пита тя. Все още беше под впечатление на спомените за баща си, които изведнъж се бяха пробудили. Освен това ужасно му се спеше. Протегна ръка и изсипа остатъка от виното си в саксиите на перваза.

— Ти и партньорката ти... Заедно ли живеете?

— В момента не — отвърна Ник и веднага се запита защо просто не отрече. — Защо?

— Само питам — сви рамене Джесика. — Стори ми се, че в онзи апартамент долових някакви особени вибрации... Главно от нейна страна.

— Не живеем заедно — сухо рече Ник.

— И аз така си помислих — кимна Джесика и остави чашата си.
— Вие двамата сте прекалено различни.

Отговорът на Ник прозвуча някак припряно.

— Странно, че го казваш, защото според мен нашите характери са твърде близки. — Обърна ѝ гръб и промърмори: — Извинявай...

Влезе в банята и затвори вратата след себе си. Виното беше оставило някакъв неприятен дъх в устата му. Подложи шепи под крана на студената вода и започна да си прави гаргара. Въпреки това тръпчивият вкус остана.

Взе една кърпа и старателно избърса ръцете си. Последните подмятания на Джесика го накараха да изпита безпокойство. Тази жена изказваше мнения наляво и надясно, но той се раздразни преди всичко от това, което засягаше него и Алекс. На практика двамата страхотно си подхождаха. Не минаваше седмица без да се чуят по телефона поне три пъти и той го правеше с радост, въпреки огромните сметки, които получаваше от телефонната компания. Винаги имаше чувството, че тези разговори не засягат само деловите им отношения, че са нещо повече. И открито им се наслаждаваше.

Когато се върна обратно, в стаята цареше мрак. Джесика беше изгасила лампата до леглото си и се беше пъхнала под завивките. Много добре, рече си Ник. Имаше намерение да стори същото, а при малко късмет може би щеше да дремне час-два.

Клетъчният му телефон звънна в момента, в който се изпъна на леглото.

— Ник, аз съм...

Напрежението в гласа на партньорката му го накара да скочи на крака.

— Какво има, Алекс?

— Слава богу, че вдигна телефона — рече задъхано тя. — Получих факс, в който е отбелязано, че някой проверява сметките на Майкъл Колиър. Открили са псевдонима ти, Ник.

— Чакай малко. Какво точно пише във факса?

— Пише, че агенция на име „Хамилтън Лизинг“, със седалище в Бруклин Хейтс, е поискала и получила разпечатка.

— „Хамилтън Лизинг“? — озадачено повтори Ник. — Възможно ли е да става въпрос за някаква грешка?

— Това е фалшива фирма, Ник. Обадих се на „Информация“, след това помолих Дъг да направи справка за името. Агенция „Хамилтън Лизинг“ просто не съществува!

Ник пристъпи към прозореца, нарочно избягвайки погледа на Джесика. Улиците навън бяха тъмни, но все така изпълнени с хора.

— Регистриран ли е часът на поръчката? — попита той.

— Да, било е вчера. Точният...

— Вчера ли? — зяпна той. — Нали трябваше да правиш проверка на всеки два часа?

— Образувала се е дупка във времето! — поясни с отчаян глас Алекс. — Станало е между дванадесет и двадесет и четири часа — времето, необходимо за изпълнение на подадена поръчка. Информацията току-що се появи в разпечатката, Ник!

Ник се опитваше да запази самообладание пред Джесика, но умът му бясно анализираше. Онези, които са поискали разпечатката, със сигурност пътуваха насам. Или вече са тук...

— Добре, благодаря — рече в слушалката той. — Ще имам грижата...

— Ник, те знаят къде си! Знаят името на хотела!

— Всичко ще е наред — отвърна той. — Ще взема мерки, а след това ще ти звънна, става ли?

— Бъди внимателен!

Той изключи телефона и най-сетне погледна към Джесика. Тя беше седнала на леглото, върху лицето ѝ бе изписана тревога.

— Какво има? — остро попита тя. — Какво се е случило?

Той смъкна куфара си от лавицата.

— Трябва да си намерим друг хотел, просто за всеки случай. — Усмихна се несигурно. — Хайде, опаковай си нещата! Разполагаме само с пет минути.

Привидното му спокойствие не подеждва. Джесика скочи от леглото и се вкопчи в ръката му:

— Какво точно ти каза тя, Ник?

По очите ѝ личеше, че няма да се задоволи с нищо друго, освен с истината. Той нервно облиза изпръхналите си устни.

— Те знаят, че сме тук.

Облечен в тежък черен балтон, Рение се бе изправил пред рецепцията на „Бо Риваж“. Момичето зад гишето нервно го наблюдаваше. Върху мраморния плот между двамата лежаха три новички банкноти.

— Много е важно! — настоятелно рече той и на лицето му се появи жестока усмивка. Към купчинката на плота се прибави още една 50-франкова банкнота.

Момичето прехапа устни и сведе поглед към парите, после припряно огледа фоайето. Ръката ѝ се вдигна и придърпа банкнотите.

— Стая 412 — тихо каза тя и побърза да се отдалечи от плота.

Рение натика ръце дълбоко в джобовете си и прекоси фоайето. Навън се спря и размени няколко думи с партньора си. Миг по-късно двамата се разделиха и заеха позиция.

Ник и Джесика прекосиха пералнята на първия етаж, без да обръщат внимание на любопитните погледи, които им хвърляха работещите там жени. Той побутна вратата, от която се излизаше зад хотела, главата му предпазливо се промуши в процепа. После направи знак на Джесика да го последва и двамата безшумно се плъзнаха навън. Закрачиха по тясната и зле осветена уличка, която излизаше на булеварда.

Спряха под навеса на един бижутериен магазин. На тъмното небе нямаше звезди, над града се сипеше тих дъждец. Ник се обърна да погледне назад, към светещите реклами на „Бо Риваж“.

— Сигурен ли си, че прибрахме всичко? — попита Джесика.

Той отговори едва след като приключи с огледа на околността. Не можеше да се сети за нищо важно, което да са оставили в стаята. Пътната му чанта беше натъпкана догоре с набързо сгънати дрехи, бележници и други дребни вещи.

— Да вървим — хвана ръката ѝ той.

Забързаха през Ке ду Монблан. Булевардът беше истинско стълпотворение на светлини и звуци. Ник се намръщи. Щяха да бъдат в по-голяма безопасност, ако вземеха такси в посока, обратна на градския център. Огледа се за последен път, после побутна Джесика към една тясна и зле осветена пресечка, която водеше на юг.

Крачеха бързо. Уличката беше пуста, от двете ѝ страни се нижеха малки магазинчета, всички, без изключение, затворени. Пешеходци се срещаха рядко. Някакъв просяк бе седнал на тротоара и си мърмореше нещо под носа. Ник вдигна яката на палтото си и ускори крачка. Джесика подтичваше, за да не изостава.

— Къде отиваме? — попита тя.

— На две пресечки отгук ще вземем такси — отвърна той. — После ще потърсим хотел някъде в предградията. От този момент нататък плащаме само в брой.

Говореше без да намалява ход. Тя продължаваше да подтичва до него.

— Ако се напънеш още малко, аз със сигурност ще трябва да тичам.

— Справяш се много добре — похвали я Ник, докато очите му внимателно се вгледаха в двамата минавачи, с които се разминаха. — Давай, госпожице, нали обичаш да бягаш за здраве?

— Не си спомням да съм ти казвала такова нещо — стрелна го с поглед тя.

— Сигурно си ми го казала...

Приблжиха пресечката и той забави ход. Пред тях се разкри още една тясна уличка, която също бе почти пуста. Поеха по нея.

— Искан да те попитам защо постави онези въпроси пред банката? — подхвърли Джесика, докато изравняваше крачка с него.

— Надявам се, че утре ще мога да ти отговоря — неопределено отвърна той.

— Май ще излезе, че този Кранцхофер ми е откраднал наследството, а? — подхвърли тя и забърза напред, за да го погледне в очите.

— Твоето наследство? — учудено попита Ник. — Тези сметки не бяха чисти, Джесика!

— Майка ми не би се забъркала в никакви измами! — рязко каза тя.

— В момента не искам да говоря за това. Нека си потърсим надеждно укритие, пък после ще... — Ник замълча, доловил някакво движение с периферното си зрение. Вече не бяха единствените минувачи по уличката. Мъжът, който крачеше насреща им, беше висок и едър като борец тежка категория, ръцете му бяха разперени. Ник механично прикри Джесика с тялото си.

— Имате ли огънче? — попита той.

Ник напрегнато наблюдаваше лицето на непознатия, цигарата, която стискаше между устните си. После потърси ръката на Джесика и я дръпна да си вървят.

— Съжалявам, не пуша.

Мъжът се обади едва след като се бяха отдалечили на няколко крачки.

— Мърчант!

Ник неволно извърна глава. Видя усмивката на непознатия, въпреки слабата светлина.

— И сладката блондинка — добави мъжът, после бръкна във вътрешния джоб на палтото си и измъкна огромен нож със страховити зъбци по двете страни на острието. — Помниш ли онази нощ в парка, Ник? Сега няма къде да бягаш.

Улицата беше студена и пуста. От близкия улук капеше дъждовна вода, събираше се на малки локвички, след което поемаше с криволичене към близкия канал.

Мъжът пристъпи напред, ножът в ръката му леко потрепна. Ник едва дишаше. Усети как целият пламна, но не отделяше очи от блестящото в мрака острие. Преди време, още като полицаи в Сан Франциско, му се беше случвало да обезоръжава нападатели с хладно оръжие. Но те бяха предимно улични пласъори на наркотици, които не притежаваха достатъчно силна физика, за да окажат сериозна съпротива. Но този тип насреща му съвсем нямаше вид на наркоман.

— Боли само в първата секунда, Ник — усмихна се непознатият. — Повярвай ми, наистина е така.

Направи рязко движение с ножа и Ник пъргаво отскочи встрани. Разсмя се и бавно започна да го обикаля. Ник държеше под око острието, мускулите му бяха напрегнати до крайност, готови да реагират. Стъпалата му усещаха всяка неравност на хладния асфалт, сякаш беше бос.

Бандитът замахна, ножът описа широк кръг във въздуха и се стрелна напред. Ник отстъпи крачка назад, хвана въоръжената ръка, а с другата нанесе силен ъперкът в брадата на нападателя. В същия момент той се подхлъзна и политна назад. Съзнавайки, че пада, Ник не изпусна ръката на нападателя и го повлече със себе си. Една дебела длан притисна гърлото му, ножът бавно започна да се спуска надолу, въпреки отчаяното съпротивление на лявата му ръка. Погледът му се замъгли, ушите му доловиха гъргоренето на собственото му гърло.

Нещо свирна във въздуха, после се разнесе силен тътен. Хватката на непознатия се разхлаби. Ник моментално се възползва от ситуацията и му нанесе силен удар в гърлото. Последва нов глух тътен. Кокалчетата на Ник потънаха в носа на едрия мъж, чиито очи бавно се изцъклиха с бялото нагоре. В следващия момент тялото му се просна по корем на асфалта.

Ник се надигна. Джесика пусна тухлата и коленичи до него.

— Добре ли си? — попита тя. — Имаш ли някакви рани?

Ник стана и разтърка гърлото си. Погледът му бавно се проясни. Кимна с глава, закашля се, после се наведе над тялото на непознатия и измъкна ножа. Бързо претърси джобовете му, но се оказа, че той тип няма никакви документи за самоличност. Изправи се и пхна ножа в джоба на палтото си.

— Исусе, трябва да изчезваме оттук.

— А с него какво ще правим? — попита Джесика и преплете пръсти, за да скрие треперенето на ръцете си.

— Ще го оставим на плъховете. Трябва да тръгваме, защото приятелите му скоро ще започнат да го търсят. — Посочи към дъното на улицката. — Хайде, ето го и превозът ни.

Затичаха се, размахвайки ръце да привлекат вниманието на таксито, което минаваше през пресечката. Ник й отвори вратата, после бързо се настани до нея.

— Закарайте ни в западната част на града — нареди на шофьора той. — По-бързо, ако обичате. Трябва да ангажираме стая в някакъв хотел.

Човекът кимна и включи на скорост.

— Може би трябва да напуснем Женева — прошепна с все още потрепващ глас Джесика.

— Няма да се наложи — поклати глава Ник. — В момента, в който си осигурим подслон, ще бъдем в пълна безопасност. Те не могат да преровят целия град.

Тя преплете пръсти и потръпна.

— Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре — кимна младата жена. — Току-що се опитаха да ни убият, страхуваме се да излезем на дневна светлина, тъй като положително ще опитат отново. Чувствам се прекрасно!

Ник погледна към шофьора и предпазливо опря пръст до устните си. После се премести по-близо до нея и прошепна:

— Ще се оправим. Ще намерим някое малко хотелче в края на града и ще легнем да се наспим. Излизаме утре рано сутринта. Ще се видя с местния частен детектив, след което ще направим посещение на господин Шаньон. А след това...

Изведнъж замълча, забелязал как Джесика яростно поклаща глава.

— Какво има?

— След всичко, което току-що ни се случи? — изгледа го тя. — Няма да стане! Аз ще си покажа носа навън само когато дойде време да напуснем страната!

В гърдите на Ник потрепна раздразнение.

— Виж какво — хладно рече той. — Няма проблеми, ако искаш да стоиш вътре докато се срещна с частния детектив. Но след това ще имам нужда от теб, особено при евентуалния си разговор с Шаньон.

— Аз си изиграх ролята в онази банка, нали? — възрази тя. — За друго не ти трябва. Няма да си рискувам живота само защото си решил да разкриеш една голяма мистерия!

— Тази голяма мистерия ще ми помогне да изчистя името си.

В погледа на Джесика проблесна упоритост.

— Никъде няма да ходя! — отсече тя, замълча за момент, после примирително добави: — Съжалявам, но оттук нататък ще трябва да се оправяш сам.

Ник не избухна само защото беше уморен до смърт. Протегна крака и облегна главата си на седалката. Реши да не казва нищо, а на сутринта да пробва отново. В крайна сметка щеше да опита и сам, но това щеше да се случи утре. Сега имаше нужда само от сън и нищо друго.

Затвори очи. Никога в живота си не беше чувствал такова изтощение. Вече не беше сигурен колко още може да бяга.

25.

Женевските улици оживяха с първите лъчи на утринното слънце. Синьо-бели трамваи дрънчаха по релсите и приличаха на някакви гигантски детски влачета. Хора в делово облекло бързаха за офисите си. Претъпканите магазинчета за сувенири вече бяха отворили врати, а кафенетата се изпълваха с любители на горещата напитка, които заемаха места под разноцветните чадъри.

Ник беше станал рано да вземе душ, после излезе без да буди Джесика. Таксито го чакаше отвън и той помоли шофьора да го закара в южния край на града, до оживения площад Бел-Ер. Сгуши се на задната седалка, очите му не пропускаха нищо подозрително оттатък стъклото. Двадесет минути по-късно колата пристигна на посочения адрес и спря. Ник плати, огледа наоколо и изскочи навън.

През нощта бе успял да поспи — цели пет часа, но на разсъмване имаше чувството, че току-що е затворил очи. Сънува кошмари, които не помнеше в детайли, но не можа пълноценно да отпочине. Нищо, рече си той. Скоро ще мога да си отспя. От момента, в който разреша ребуса Джейкъбс, ще разполагам с всичкото време на света. Но дори тази мисъл не му донесе успокоение.

Кантората на частното ченге се намираше на две крачки от площада, в една странична уличка, която се казваше Ру дела Сите. Арне Муенд беше един от тримата частни детективи, фигуриращи в телефонния указател на Женева. Ник го беше предпочел, защото се намираше в близост до площад Бел-Ер и квартала на банките. Според малката и почти незабележима табела, фирмата предлагаше наблюдение на съпрузи и дискретни проверки, плюс всякакви услуги от подобен характер. Ник мрачно се усмихна. За неверните съпрузи граници очевидно не съществуваха.

Погледна в бележника си, за да бъде сигурен в адреса. Уличката беше тясна, от двете ѝ страни се редуваха колоритни дървени къщички с шарени капаци на прозорците. Имаше и няколко малки магазинчета

— художествена галерия, антиквариат, туристическа агенция, дори и едно дюкянче, в което се продаваха домашни любимци.

Пръстът му натисна съответния звънец на вратата. Електронната ключалка се задейства и той влезе във входа. В горния край на стълбите го очакваше Арне Муенд.

— Радвам се да ви видя — протегна ръка мъж на около четиридесет години с чуплива кестенява коса и гъсти, добре поддържани мустаци. Беше облечен в карирано сако, а на стената зад бюрото му беше окачена еленска глава с огромни разклонени рога. Усмивката му беше топла и сърдечна. — Открих някои доста интересни неща за вас.

Ник седна и се огледа. Малкият офис беше уютен, въпреки втренчения поглед на елена с разкошните рога.

— Аз много си падам по американците — обяви Муенд със силен немски акцент. — Всъщност, считам себе си за половин американец, защото почти две години съм живял в Колорадо. Който веднъж свикне с планините, просто няма начин да избяга от тях. Мога ли да попитам от кой град сте вие?

— От Финикс.

— О, познавам го. Мястото е равно и горещо, без никакви забележителности, нали?

— Точно така — кимна Ник и погледна часовника си.

Муенд скръсти ръце и отново се усмихна.

— Преди да започнем, бих искал да ви попитам за нещо, което гложди любопитството ми — подхвърли той. — Защо човек като вас ще пропътува половината свят, за да потърси услугите на един швейцарски частен детектив?

— Дойдох на гости на свои стари приятели — поясни Ник. — Едновременно с това им върша и една услуга. Поверителна услуга...

— Такава и ще си остане, бъдете сигурен — кимна Муенд. — По света за швейцарците се говори какво ли не, но единственото вярно нещо е, че ние се прекланяме пред правото на личен живот. — Той се почеса по носа, едното му око игриво намигна. — Страшно много ни бива да си държим езика зад зъбите, независимо за какво става въпрос.

— Затова съм тук — кимна Ник.

— Ясно — рече Муенд, извади една папка от чекмеджето и я разтвори пред себе си. — За съжаление първо трябва да обсъдим

заплащането. Чакайте да видим... Да, имената са пет. Слабостта към американците ми пречи да ви взема повече от двеста и тридесет франка. Това се равнява на около сто и петдесет американски долара.

Ник извади пачка с банкноти и отдели сто и петдесет долара. Муенд ги прибра в страничния джоб на самото си и приятелски кимна с глава.

— Странно, но в момента, в който получих имената от вашия списък, аз разбрах, че поне половината са ми познати — рече той. — Всъщност, знае ги всеки швейцарец, който чете вестници.

Ник кимна. Дотук нещата звучаха окуражително.

— Какво конкретно ще ми кажете?

— Да започнем с единствения човек от списъка, който не е банкер — предложи Муенд. — Името му е Ото Кранцхофер.

Ник кимна и се опита да скрие нетърпението си. Надяваше се да разбере с какво бяха привлекли вниманието на полицейския инспектор вчера.

— Според данни на швейцарските имиграционни власти хер Кранцхофер е пристигнал през 1961 година от Австрия — започна частният детектив. — От 1967 година насам живее в Женева, адресът му е Ру де Малатрекс...

— Близко ли е? — вдигна вежди Ник.

— На няколко крачки.

— Много добре. Нека си го запиша...

— Позволете ми първо да завърша — предложи Муенд, прехвърли някакъв лист и добави: — Хер Кранцхофер е починал през февруари тази година. Сърдечен удар.

— Исусе! — промърмори Ник и мрачно разтърка чело. — Някакви подробности за смъртта му? Сигурен ли сте, че става въпрос за сърдечен удар?

— Бил е намерен от шофьора си. Аутопсията го е доказала по категоричен начин.

— Шофьор, казвате... Богат ли е бил хер Кранцхофер?

— Богат ли? — с учудване повтори Муенд. — Богат като Крез, приятелю. Но преди смъртта му никой не е подозирал това.

— Не разбирам...

— Седмица след кончината му в Женевския районен съд е подадено заявление от човек, който твърди, че е негов син и настоява

да поучи наследството му. Името му е Ерик Екарт. Чувал ли сте го?

Ник бавно поклати глава.

— А трябва ли?

— Едва ли — отвърна с лека въздишка Муенд. — Ще ви разкажа накратко за какво става въпрос: Екарт представя на съда документи, според които Ото Кранцхофер всъщност е Ханс Екарт. Съдът ги признава за автентични, но преди да вземе своето решение за наследството, нарежда на градските власти да проникнат в дома на хер Кранцхофер и да направят оценка на имуществото му. Така е по закон. Но откритото там надминава и най-развинтената фантазия.

— Какво е то?

— Една смайваща колекция от изключително ценни вещи. Вази от чисто злато, някъде около дузина оригинални картини на световноизвестни художници, голямо количество злато на кюлчета. С две думи — всичко, което би могъл да отмъкне един стар нацист.

— Може да е бил колекционер — подхвърли Ник, но сам не повярва на думите си. — Откъде сте сигурен, че е бил нацист?

— Оценителите са докладвали за откритието си и на тяхно място са се появили експертите. В рамките на няколко седмици е доказана автентичността на седем ренесансови платна, изчезнали по време на войната. Освен това в мазето на къщата са открити над 400 килограма чисто злато. Наистина невероятно, приятелю. Новините бяха на първа страница на „Матен“. Ден по-късно историците предложиха нова информация. Ханс Екарт наистина е бил военнопръстѣпник, който изчезва пред 1945 година. Естествено, след разкриването на всичко това, искането на Ерик Екарт за получаване на наследството е било категорично отхвърлено.

Ник разтърка брадичката си и се намръщи. Екарт и Холцман — двама нацисти, които здраво се държат един за друг в живота и които със сигурност ще останат заедно и във вечността.

— А другите? — попита на глас той.

— О, да — кимна Муенд и прелисти страниците пред себе си. — Именно тук започва да става интересно. Както вече споменах, четирите други имена, които сте подбрали, са известни на много швейцарци — особено на тези, които имат нещо с вестникарския бизнес. И с полицията... Те са банкери, но вие сигурно знаете това...

— Да — кимна Ник.

— Ще разрешите ли един последен въпрос?

— Разбира се.

— Възможно ли е тези четирима банкери да са старите приятели, за които споменахте?

— Може би — кимна след кратка пауза Ник.

— От това се опасявах — въздъхна детективът. — Със съжаление трябва да ви съобщя, че всички те са мъртви. Ще ви прочета хронологическия развой на събитията. — Прочисти гърлото си и започна: — Анри Блаус, изпълнителен директор на женевската банка „Бург и Блаус“. Убит в Париж през ноември 1997 година. Открили са го в една пуста уличка с многобройни рани от нож. Не са извършени арести, малко по-късно полицията прекратява разследването. Това си е в стила на нашите френски приятели. Винаги бързат да се откажат.

Оскар Рулон, директор на банката „Дроз и сие“, Женева. — Детективът вдигна глава и закачливо намигна. — Тук тактиката се променя — открит е на дъното на една пропаст през март 1998 година. Очевидно, нещастен случай. Хер Рулон може да е бил запален планинар, но не е ли странно, че 72-годишен мъж решава да се разходи на места, които никога преди не е посещавал? Поне така твърди неговата вдовица.

— Какво беше това, което казахте за тактиката? — успя да го прекъсне Ник.

— Нека преди това приключим с имената — отклони въпроса Муенд и прелисти папката. — Шарл Шаньон, президент на „Албан-Витц“ — частна женевска банка, която се радва на изключителна репутация. И тя се намира на две крачки оттук. Хер Шаньон се е удавил с яхта в любимото на всички ни езеро Льоман. Случаят е изпратен в архивата като инцидент, станал през юни 1998 г. И ето че стигнахме до последния от вашите приятели.

Емил Жубелин, директор на банката „Жубелин и сие“, Лозана. Въпросният господин изчезва през юли 1998 година. Полицията не е в състояние да го открие, а вестниците изказват предположението, че е избягал от страната, за да спаси живота си. Лично аз не бих го обвинил за подобно решение. Очевидно е разбрал какво го чака. Естествено, властите свързват и него с Bankmorder.

— С какво? — не разбра Ник.

— Банковите убийства — така ги нарече цюрихският вестник „Тагес Анцайгер“. Трябва да знаете, че банкерите са на почит у нас. Убийството на някой от тях неизбежно се отбелязва на първа страница. Но един убит, двама загинали при странни обстоятелства, един изчезнал — и всичко това в рамките на година и половина? Можете ли да си го представите? За нас това е нещо ужасно!

— А какво е разкрила полицията? Сигурно са направили някаква връзка между отделните инциденти.

Муенд се изсмя, кратко и презрително.

— Вие си мислите така. Швейцарската полиция се държи по-тайнствено и от банкерите. Почти никаква информация за разследването не видя бял свят. „Тагес Анцайгер“ стигна дори дотам, че открито я обвини в съучастие. Естествено, това накара полицията окончателно да се затвори. Въпреки всичко мога да ви уверя, че ако се доберат до някаква следа, ченгетата със сигурност ще побързат да се похвалят. По мое мнение обаче те просто не разполагат с улики. С никакви улики...

Ник беше леко замаян от това, което чуваше. Опрял пръст до устните си, той се замисли за момент, после каза:

— Да се върнем на Шаньон. Казахте, че е загинал при инцидент с яхта, нали?

— Да. През юни 1998 година.

— В такъв случай кой е Виктор Шаньон?

Муенд разрови документите пред себе си.

— Единственият му син.

— Значи той е поел поста директор на банката?

— Не — поклати глава Муенд. — След смъртта на баща си той напуска банката. Доколкото разбрах, наел е лична охрана и се е откъснал напълно от обществения живот. От доста време никой не го е виждал на публични места.

— Искam адреса му.

Муенд му подаде лист хартия.

— Хер Шаньон притежава имение в южния край на езерото. Там няма улици, няма нищо. Всичко е частни владения. За да се видите с някого, ще се наложи да викате през оградата. Съветвам ви да внимавате.

— Защо?

— Защото тези хора са различни от нас, приятелю — мрачно въздъхна Муенд. — Все пак мисля, че може би имате някакъв шанс... Защото в Женева понякога е по-лесно да получиш отговор от отшелник, отколкото от банкер.

Преди да излезе на открито, Ник внимателно огледа улицата в двете посоки. Насочи се към ъгъла на площад Бел-Ер и улица Сите, където намери убежище зад голям метален контейнер за отпадъци. Булевардът беше оживен, хора имаше навсякъде. Пристъпи в безистена на някакъв магазин за подаръци и измъкна мобилния си телефон. Джесика трябваше да бъде събудена. Искаше му се да направи последен опит да я вземе със себе си при визитата на Виктор Шаньон. Надяваше се, че след ободрителния сън, тя ще бъде по-сговорчива. Отвори капачето на портативния апарат и се нагани да набере цифрите, когато ги видя.

Бяха се изправили на отсрещния ъгъл, просто трима пешеходци като всички останали. Веднага позна нападателят си с конската опашка, който спокойно разговаряше с двамата си по-дребни придружители. Ник бързо хлътна в магазина за подаръци и намери добро място за наблюдение зад някаква остъклена витрина. Конската опашка продължаваше да говори и от вида му личеше, че никак не е доволен. В един момент се дръпна крачка назад и махна към булеварда, после се обърна и стори същото в обратната посока. Миг по-късно ръцете му се вдигнаха нагоре — ясен знак за недоумение и гняв. Устата му продължаваше да се движи с голяма бързина, издавайки остри заповеди.

Ник се дръпна навътре. Фактът, че ги видя, беше доста неприятен, но изобщо не можеше да се сравнява с обратното — ако те първи го бяха засекли. Отново си напомни, че не бива да сваля гарда нито за миг. Силно се съмняваше, че по улиците на Женева го издирват само тези тримата.

Силен шум зад гърба му го накара да подскочи. Швейцарка с прекалено много килограми му отправи нервна усмивка иззад касовия си апарат. Той ѝ отвърна с нещо, което приличаше повече на гримаса, после се почувства длъжен да огледа претъпканото магазинче. Дървените лавици пращяха под тежестта на порцеланови фигурки,

миниатюрни часовници и акварели в тънки рамки. Той взе в ръка една музикална кутия и механично я отвори, докато очите му не изпуснаха мутрите на отсрещния ъгъл. Заслуша се в тихата музика и автоматично си помисли за Роуз. Стисна до болка челюсти. При завръщане от пътуване в чужбина винаги носеше на секретарката си по някоя подобна джунджурия. Сега за пръв път нямаше да е така...

Затвори капачето и отново погледна към преследвачите си. Нямаше време да се крие, трябваше да предприеме нещо. Отново огледа вътрешността на магазинчето. Това, което му трябваше, се оказа скрито под една витрина със стенни часовници. Беше комплект за камина, състоящ се от четири компонента, но само един от тях привлече вниманието му. Протегна ръка и взе ръжена, извит накрая като бастун. Беше идеален както на тегло, така и на дължина. Страшно много му се искаше да го използва, но не за да разбърква жар...

Навън едно такси спря на два метра от преследвачите му. Конската опашка изстреля последни нареждания към подчинените си, после скочи вътре и замина. Двамата се спогледаха, казаха си нещо и се разделиха.

Ник стоеше и чакаше, разкъсван от противоречиви чувства. Част от него искаше да проследи единия от двамата, да го натика някъде и да го скъса от бой. Но разумът му надделя, казвайки му да се държи настрана и да не върши глупости.

Остави ръжена, тръгна към изхода, после изведнъж се спря. Върна се към витрината и взе в ръце един от малките акварели, изложени там. Плати го на касата, пхна го в джоба си и излезе да хване такси, което току-що спираше на ъгъла.

В полунощ Дъг грабна палтото си, изгаси осветлението и заключи вратата на офиса. Беше уморен и раздразнителен, но работата беше свършена. На тоя номер му викаше наваксване и го правеше веднъж на две седмици. Просто изчакваше докрай, после се залостваше в офиса до полунощ и се залавяше за досадната, но неизбежна писмена работа, която съпътства почти всяко дело. Тази вечер бе отделена за един взискателен и богат клиент от Пасифик Хейтс, който имаше навика да вдига луди скандали при всяко забавяне.

Шест часа допълнителна работа по предстоящия му развод бяха достатъчни, за да бъде свършено най-главното.

Настани се зад волана на ягуара и го изкара от паркинга. Пауърстрийт беше окъпана в оранжевата светлина на уличните лампи. Върховете на небостъргачите се губеха в мъгла. По стриктно определените си периметри от тротоарите вече се разхождаха подралици проститутки.

Дъг тръгна нагоре по Гиъри и зави наляво по Полк, от която щеше да излезе на магистралата. Пред очите му блесна ослепително бялата фасада на Градския съвет, окъпана от лъчите на прожекторите. Пред нея, далеч по-слабо осветен, се простираше площад Сивик Сентър.

Светофарът включи на жълто и той натисна спирачката. За пореден път в главата му се появиха неспокойните мисли за Ник. Не беше сигурен къде се намира в момента приятелят му. Телефонът му заплашително мълчеше. Оставаше му само да се надява, че Ник е жив и здрав.

Беше твърде погълнат от мислите си, за да обърне внимание на полицейската кола, която го следваше в продължение на няколко пресечки. После червено-сините лампи изведнъж се включиха, екна и сирената. Намеренията на ченгетата бяха повече от ясни. Зад гърба на Дъг светна ярък прожектор, той изруга, зави по Гроув стрийт и отби до тротоара. С мен ли трябваше да се заяждат, след като района около Сивик Сентър е пълен с безделници и пияници? — запита се гневно той.

Откри талона на колата и книжката си в момента, в който до слуха му достигнаха тежките стъпки на полицаия. Яркият лъч на електрическо фенерче се плъзна по вътрешността на купето, после се разнесе хладният глас на униформения:

— Свидетелството за правоуправление и документите на колата, моля.

Дъг му ги подаде.

— Какъв е проблемът?

Ченгето дори не го погледна. Отиде да види регистрационния номер, после се върна обратно и се насочи към патрулната кола.

— Един момент, моля.

Дъг се облегна назад и напрегна слух към полицейската радиостанция, която тихо пропука. Чувстваше се тотално изсмукан, единственото му желание беше да се просне в леглото до Кимбърли и да потъне в дълбок сън. Днес на три пъти го бяха търсили от Полицейското управление на Сан Франциско, но той не отвърна на нито едно от позвъняванията. Дали сегашната акция няма нещо общо с този факт? Но той просто нямаше какво да им каже. Не знаеше къде се намира Ник Мърчант! Не беше разговарял с него и нямаше да се отбие за разговор с детективите. Пресвети боже! Тая история около наследството на Джейкъбс започна да се превръща в истински кошмар!

След около пет минути полицаят бавно се върна.

— Ще ви помоля да слезете от колата, сър — каза той.

Дъг остана с усещането, че не е чул добре.

— Моля?!

— Моля, излезте от колата.

— Защо, по дяволите?!

Полицаят сложи ръка върху кобура си.

— Веднага слезте от колата!

Дъг разкопча предпазния колан и бавно стъпи на асфалта. Погледна към патрулната кола, после към униформения пред себе си. Нещата май бяха по-сериозни от обикновено сплашване.

— Какво става?

— Идете на тротоара, моля.

Дъг се поколеба, после изпълни заповедта. Едва сега забеляза, че зад полицейската кола беше спрял и някакъв сив седан. От него излязоха двама мъже, очертани само като силуети. Детективи ли бяха? Единият се приближи към полицаия и кимна с глава. Онзи му каза нещо и посочи към Дъг. Новодошлият бавно се приближи и Дъг го позна.

— Агент Хийли, ФБР. Вчера се видяхме.

— Не очаквах да ви срещам всеки ден — язвително отвърна Дъг.
— За какво става въпрос?

— Агент Дзепида и аз молим за разрешение да претърсим колата ви.

— Моля?! — ядосано примигна Дъг.

— Искам разрешение за претърсване на колата ви.

— Я ми се махайте от главата!

— От достоверен източник научихме, че колата ви може би е използвана за пренос на наркотици.

— Наркотици ли?!

— ... затова, със или без ваше разрешение, ние ще я претърсим! Ключовете моля!

— За какъв източник говорите?! — изгледа го гневно Дъг и отстъпи крачка назад. — Няма да ви дам никакви ключове!

Към тях с бърза крачка се приближиха двамата униформени и другият агент на ФБР.

— За последен път ви моля да ми предадете ключовете! — леко повиши тон агент Хийли.

Дъг светкавично прецени ситуацията, после промърмори нещо под нос и бръкна в джоба си. В стомаха му се появи странно чувство на празнота.

Двамата агенти се гмурнаха в ягуара. Погледнаха под седалките, отвориха жабката, надникнаха зад тапицерията. Дъг отправи безпомощен поглед към униформените полицаи, които стояха наблизко и се правеха, че не виждат нищо. Неколцина среднощни пешеходци се спряха да зяпат.

Агентите се прехвърлиха на багажника. Четири-пет секунди покъсно Хийли измъкна торбичка, огледа я от всички страни, след което се обърна към адвоката. Очите на Дъг се разшириха и той хукна натам.

— Какво е това? — извика той и ръцете му се свиха в юмруци. — Какво, по дяволите, е това?!

Вече добре виждаше какво е, или какво вероятно ще се окаже. Торбичка от прозрачен целофан, пълна с фина бяла субстанция, наподобяваща пудра захар.

Агентът Дзепида отвори торбичката, опря пръста си в белия прах, след това леко близна и бавно кимна с глава.

— Ръцете на покрива! — заповяда с рязко променен глас Хийли.

— Хей, това трябва да е някаква шега! — дръпна се назад Дъг. — Тези тъпи номера едва ли...

— Ръцете на покрива! — изкрещя Дзепида.

— Целуни ми задника! — ревна извън себе си Дъг.

В следващия момент лицето му се оказа притиснато до хладния покрив на колата — резултат от действията на униформените, които му се нахвърлиха изотзад. Ръцете му бяха ловко извити, на китките му

щракнаха белезници. Помъкнаха го към сивия седан, хвърлиха го на задната седалка и затръшнаха вратата, за да не се чуват виковете му.

Дъг крещя и проклина в продължение на няколко минути, после постепенно се умори и млъкна. Виеше му се свят, тъй като бе абсолютно неподготвен за подобен инцидент. Помисли си за Кимбърли и момичетата, запита се как би могъл да им обясни подобно нещо. Ще те видим в Голямата къща, татко. Визитациите са разрешени всяка неделя.

Наведе се и направи опит да погледне през запотеното предно стъкло. Четиримата му нападатели се съвещаваха на тротоара. В ръцете на агента вече имаше няколко торбички с бял прах. Край тях бавно се плъзнаха две нови патрулни коли, но отминаха без да спират. На тротоара се беше събрала малка тълпа зяпачи, които го гледаха сякаш е маймуна в клетка.

Изпъшка и направи опит да раздвижи пръстите си, изтръпнали от прекалено стегнатите белезници, които бяха обелили кожата около китките му. После притихна и усети как в гърдите му се промъква страхът.

След около четвърт час ченгетата, които го бяха спрели, скочиха в колата си и потеглиха. Двамата федерални агенти затръшнаха багажника на ягуара, събраха торбичките с белия прах и бавно се насочиха към седана.

— Не вярвах, че може да прибегнете до толкова долни номера — съдържано каза Дъг на едното от лицата, което се наведе към стъклото. — Вижте... Каквото и да е сторил Ник Мърчант, аз не заслужавам това!

Агент Дзепида го изслуша с пълно безразличие.

— Хей, Спинети, чу ли какво се е случило на Лорънс Касълтън?

— Да, чух. И мисля, че това е ужасно!

— Бас държа, че е така — кимна онзи. — Което означава, че не само ние преследваме Мърчант, нали? Затова се моли на господ ние първи да го докопаме.

— Тук съм напълно съгласен с вас — кимна Дъг и направи опит да се държи разумно: — Но какво искате от мен, момчета? Не съм говорил с него, дори не знам къде се намира. Защо се занимавате с мен? Аз съм никой и нямам нищо общо със случая.

— Стягат ли те белезниците? — попита Хийли. — Какво си помисли, когато се впиха в китките ти? Сигурно за малките си момиченца... Или за някой млад хубавец, който яха жена ти, защото тя не иска да те чака да излезеш от пандиза след петнайсет-двайсет години?

— Хей, адвокатче — намеси се Дзепида. — Даваш ли си сметка колко малко ти трябва, за да се оттечеш в канала?

Дъг сведе глава.

— Май започвам да разбирам — прошепна той.

— Значи най-сетне ти светна, че тая работа около Джейкъбс е важна за нас?

— Да — кимна Дъг, без да вдига глава. — Светна ми.

Агент Хийли нарочно проточи мълчанието, после започна да говори:

— След два дни в Ню Йорк е насрочено едно съдебно дирене, което ти е добре известно. Но внезапно се получава объркване в програмата ти и изведнъж се сецаш, че имаш друг ангажимент, поет много по-рано. Провери календара си, Спинети. Намери си някаква друга работа на тази дата. Иди в онзи фантастичен клуб, в който членуваш, забавлявай се...

— Сделката е добра, Спинети — намеси се и Дзепида. — Пропускаш това дирене и си получаваш живота обратно. Не е нужно да си гений, за да го разбереш.

Дъг се замисли. Всъщност, едва ли имаше нещо, за което да се замисля.

— Добре, добре — вдигна глава той. — Всичко ми е ясно. Съгласен съм. Никакво съдебно дирене, никакво по-нататъшно ровене... А сега ви моля да ми свалите белезниците...

— Ще ги свалим, няма проблеми — кимна Хийли. — Но ако се отметнеш от думата си, следващия път в колата ти няма да има брашно, а нещо друго... Имай предвид, че може да бъдеш спрял и по друг начин, ако все пак решиш да се явиш на въпросното съдебно заседание. Надявам се разбираш, че сериозно сме се заели с тази работа, адвокате. Следващия път всичко ще бъде истинско, включително и съдържанието на торбичките.

Изведоха го от колата и му направиха знак да се качи на тротоара. Там му свалиха белезниците. През ума му мина

налудничавата мисъл да приспи тези типове с по един юмрук в челюстта, но тръсна глава и бързо се осъзна. Сега най-главното беше да се прибере при Кимбърли и момичетата.

— Не забравяй това, което ти каза агент Дзепида — промърмори Хийли, докато му връщаше документите и ключовете от колата. — По-добре да го открием ние, а не другите. Вече си чел какво са направили с Касълтън. Мислиш ли, че вечно ще им се изплъзва? Една грешка — това е всичко, което им трябва. И от него няма да остане дори следа.

— Така ще стане, Спинети — отново се намеси Дзепида. — Бъди сигурен в това. А ако го хванем *ние*, поне ще получи някакъв шанс да се защити. Помисли си по въпроса. Все още имаш възможност да спасиш живота на приятеля си.

— Скоро пак ще се видим — приключи разговора Хийли, после двамата се обърнаха и тръгнаха към колата си.

Дъг беше готов с няколко отговора, особено подходящи за случая, но благоразумието му надделя. Върна се при ягуара и тежко се настани вътре. Колата на ФБР се отлепи от тротоара, агент Дзепида игриво му махна през стъклото. Дъг бавно вдигна ключа, но не успя да улучи отвора на стартера. Главата му безсилно се отпусна върху волана, очите му се затвориха.

26.

От векове южното крайбрежие на Женевското езеро е населено от най-богатите жители на града, които имат там семейни имения. Тесни и извити частни улички водят към огромните, солидни къщи, скрити зад високи огради и метални портали. На всеки ъгъл има охранителни камери, директно свързани с полицейския участък на брега. В този район престъпност практически не съществува.

Имението на Шаньон се намирало на Ру дьо Лак — една безупречно поддържана алея без изход, с излизани тротоари и бронзови стълбове за осветление. В нея можеше да се влезе само след проверка от полицейския пост, поставен в началото ѝ. Край бариерата дежуреха двама униформени, двадесет и четири часа в денонощието.

Ник седеше на задната седалка в таксито и наблюдаваше ситуацията. Шофьорът пък наблюдаваше него, в очите му имаше насмешка.

— О, по дяволите! — изрази разочарованието си Ник.

— Дотук сте, нали? — обърна се да го погледне шофьорът.

Мамка ви на всичките, сбърчи вежди Ник. Това, което в Щатите изглеждаше най-логичното нещо на света, тук предизвикваше учудване, а вероятно и неодобрение.

— Искам да ме чакате тук — каза на глас той. — Няма да се бавя повече от пет минути.

Шофьорът само сви рамене и бръкна в джоба си за цигарите.

Ник беше сам. Джесика отново отказа да го придружи, въпреки настояванията му. Становището ѝ не се промени — всички тези неща са негова работа и тя не желае да рискува живота си заради тях. Той се ядоса, но дълбоко в себе си ѝ даваше право. В случая наистина *той* беше този, който ѝ натресе наследството на Джейкъбс. Това доведе не само до убийството на брат ѝ, но и до факта, че самата тя е преследвана по целия свят. Джесика фон Рор беше сторила всичко, което може да се очаква от един нормален човек. Затова той прекъсна телефонния разговор с нея и я остави да чака в хотелската стая.

Тръгна по леко наклонената улица към бариерата. Въоръженият мъж зад дебелото матирано стъкло навъсено го наблюдаваше. На практика това беше цял стоманен портал, през който можеше да мине само танк. Ник си представи как прави опит да се покатери по него, на лицето му се появи горчива усмивка.

Пазачът натисна някакъв бутон, блиндираната врата на будката леко се откря. Ник се обърна да погледне таксито си, после пристъпи крачка напред.

— Добър ден, искам да посетя Виктор Шаньон — каза в процепа той. — Аз съм частен детектив от Съединените Щати и му нося важни новини.

На прозорчето се появи лицето на втори гард, който Ник не бе забелязал до този момент. Двамата го гледаха с пълно безразличие.

— Не съм репортер, нито пък полицай — продължи той. — Искам просто да...

Над главата му пропука невидим репродуктор.

— Мосю Шаньон се среща само с членове на семейството си.

— Но мен със сигурност ще пожелае да изслуша — тръсна глава Ник. — Нося му новини във връзка с убийството на баща му.

Пазачите се спогледаха. Ник си даде сметка, че декларацията му беше прекалено дръзка и ако не успее да я подкрепи с факти, положително ще бъде изритан. Но друг начин да стигне до дома на Шаньон просто нямаше.

Репродукторът отново пропука, единият от пазачите вдигна телефона. Ник се обърна и огледа наоколо. Таксиджията спокойно си допушваше цигарата, иначе уличката беше абсолютно пуста. Ритна едно камъче и внезапно се почувства страшно дребен и незначителен. Направи опит да повдигне самочувствието си като си припомни разговора между Алекс и Шаньон. Но шансовете за среща с този човек изведнъж му се сториха нищожни. Защо ли беше проявил такъв оптимизъм в началото?

След около три минути охранителят приключи разговора си и окачи слушалката.

— Мосю Шаньон не желае да ви приеме — обяви той. — Моля, вървете си.

Ник пристъпи напред и опря длан в стъклото.

— Трябва да го видя!

— Ако не си тръгнете, ще бъдете арестуван!

Ник не обърна внимание на заплахата и бръкна в джобчето на ризата си.

— На гърба на тази картичка е телефонният ми номер — поясни той и пусна картичката в улея под прозорчето. — Предайте на мосю Шаньон да ми се обади, ако иска да научи нещо повече за убийството на баща си. Предайте му, че знаем за Холцман и Тейлър. Ако му е останала поне капчица кураж, нека ме потърси!

Никой от гардовете не посегна към пластмасовия улей под прозорчето. Ник се обърна и с бърза крачка се насочи към чакащото такси.

— Това беше — затръшна вратата той. — Да се махаме оттук.

Барьерата бавно изчезна в далечината. Нямаше никакво намерение да се отказва, въпреки гневното си изявление преди минута. Щеше да вземе телефона от Муенд и да звъни дотогава, докато Шаньон благоволи да вдигне слушалката. Ако се наложи, беше готов да го прави двадесет и четири часа в денонощието. Едва след това щеше да мисли за други възможности — разбира се, ако изобщо има такива.

Стиснал слушалката, Ник тихо изруга. Двадесет позвънявания и никакви признаци на живот от другата страна. За два часа бе набирал номера на Шаньон поне десет пъти, но без никакъв резултат. Остави слушалката върху вилката и разтърка очи.

— Нищо, а? — подхвърли Джесика.

— Муенд не беше много сигурен дали номерът е верен — отвърна с въздишка той. — Явно има някаква грешка.

— И сега какво?

— Вади ските от мазето, отиваме на планината — горчиво се усмихна той.

Отпусна се на матрака и потъна в мрачни мисли. По едно време усети някакъв лист в полуразтворената си длан.

— Когато имаш желание, нека да поговорим по този въпрос — меко каза Джесика.

Ник се надигна и седна. Хартията се оказа празна бланка от неговите договори за наследство.

— Какво има да говорим?

— Не искаше ли да подпише един такъв договор? — вдигна вежди тя.

Той озадачено погледна бланката, после изведнъж я смачка на топка и я захвърли в краката ѝ.

— Отказваш ли се? — попита тя.

— В момента ме тревожат други въпроси! — отсече с категоричен тон той.

— Аз обаче възнамерявам да предявя своите претенции за наследството — каза Джесика. — А ако все още го искаш, можеш да ме представляваш в съда.

— Не мога да поставя под заплаха живота на адвоката си, пък и на всеки друг — поклати глава той. — Явяването по това дело е твърде опасно, особено ако някой иска то да не се гледа... Как биха постъпили такива хора? Ще направят засада около съда и ще чакат жертвата си — това е повече от ясно.

— Едва ли — поклати глава Джесика. — Улицата е пълна с хора, а в съда има полиция и металдетектори.

— Те не могат да ги спрат — въздъхна Ник. — Но по-вероятно е да бъдеш убита извън сградата, отколкото вътре в нея. Рискът просто не си струва.

— Струва си! — извика тя и се отпусна до него. — Тук става въпрос за толкова много пари, с които ще можеш да живееш охолно до края на дните си. Нали за това проникна в проклетата къща, нали затова рискува всичко? Ти заслужаваш тези пари и...

— Никой не заслужава тези пари!

— Може би, но не е ли хубаво да ги измъкнем на онези корумпирани банкери? Вече петдесет години смучат от тях и все не им стига! Направи така, че да ги измъкнеш от лапите им, моля те!

Ник отново се отпусна върху матрака, заби поглед в тавана и се замисли върху думите ѝ. Само преди седмица те биха имали безспорен ефект, но сега звучаха някак кухо, изпразнени от значение.

— По-късно ще реша какво да правя — въздъхна най-сетне той.

— Няма какво да решаваш, Ник. Съдебното дирене е утре и аз подписвам договора. Ще те разбере, ако не желаеш да участваш, но в такъв случай ще се наложи сама да подам искова молба.

Ник се пригответи да отговори, но телефонът рязко извънтя. Обзет от някаква смътна надежда, той грабна слушалката.

— Ало?

— Казвам се Виктор Шаньон — обяви плътен мъжки глас от другия край на линията.

Ник въздъхна с нескрито облекчение, скочи от леглото и се отдръпна навътре в стаята, по-далеч от Джесика.

— Благодаря, че се обадохте, господин Шаньон — каза в слушалката той. — Моето име е Ник Мърчант, от известно време се опитвам да вляза във връзка с вас. Преди два дни ви се е обадила моята сътрудничка, във връзка с Лудвиг Холцман.

— И аз така си помислих — прекъсна го гласът. — Сега ме слушайте внимателно. Точно в десет часа бъдете в парка Лион, който се намира в западната част на Женева. Влезте през северната врата и следвайте обозначенията на алея Тулон. Бъдете сам. След пет минути умерен ход ще стигнете до една скамейка. Седнете и чакайте.

— Ще бъда там — кимна Ник. — Но вие...

— Бъдете сам — повтори гласът, после в слушалката прозвуча сигналът за свободно. Ник я пусна върху вилката и стисна юмруци.

— Шаньон иска да се срещне с мен — съобщи той на Джесика. — За целта трябва да разбере къде се намира паркът Лион.

Намери картата на Женева и я разстла върху леглото.

— Кога ви е срещата? — попита Джесика.

— След един час — отвърна Ник и погледна часовника си. Пръстът му зашари по картата. — В крайна сметка може би няма да отлетим за дома с празни ръце.

— Ако изобщо отлетим — мрачно му напомни Джесика. — Защо всъщност се доверяваш на този човек?

— Имаме общи врагове — отвърна Ник, напрегна взор и заби пръст в една точка: — Ето го! Чак на другия край на града. Предполагам, че мястото е доста изолирано.

— Не те ли е страх да ходиш на среща с непознат в някакъв изолиран парк? — сграбчи ръката му Джесика. — Откъде си сигурен, че няма да те посрещне с куршум в главата?

— Не съм сигурен — въздъхна Ник. — Но много повече ще ме е страх, ако не се срещна с него! В момента, в който чуе какво му казвам той ще разбере, че не представлявам заплаха за него. Помниш ли

разговора между него и партньорката ми преди два дни? Този човек мрази Тейлър!

Тя поклати глава, съмнението в очите ѝ остана. После седна на леглото и притисна някаква възглавница към гърдите си.

— Но ако грешиш, ще се окажеш там абсолютно сам, при това без оръжие... — Раменете ѝ леко потръпнаха. — Според мен е прекалено рисковано да отиваш!

— Всичко през последната седмица беше рисковано — отвърна Ник и измъкна бележника си. — С какво може да бъде по-различна тази среща?

После започна да нанася някакви данни в бележника, сякаш искаше да ѝ покаже, че не обръща внимание на думите ѝ. Но в себе си беше наясно, че ако греши по отношение на Шаньон, на преследването ще бъде сложен край, при това бърз и брутален край. Същият, какъвто вече беше сполетял Роуз Пен и Матю фон Рор. Той беше длъжен да поеме този риск, независимо дали го желае, или не.

Сезоните в Женева се сменяха под оловносивото небе. Жизнерадостните цветове избледняваха, на тяхно място се появиха опадали жълти листа. Въздухът беше топъл и сух, неспособен да вдъхне живот на последните останки от лятото. Природата бе започнала своето бавно и безвъзвратно плъзгане към белотата на зимата.

Ник вече пет минути крачеше по алеята между дърветата. За това време срещна само двама минувачи. Бяха млада двойка, която очевидно се наслаждаваше на промяната на сезоните — едно емоционално състояние, което, поне за момента, беше абсолютно непостижимо за Ник. В душата му се надигаше чувство за вина по отношение на Алекс. Бе предпочел да не я запознава с последния развой на събитията, но не го направи само за да ѝ спести страховете. Нервността и съмнението, които тя несъмнено щеше да прояви по отношение на предстоящата среща, със сигурност щяха да засилят и собствената му несигурност, която в момента отново беше твърде голяма.

Замисли се как да подходи към Шаньон. Трябваше да е кратък, но имаше да му казва толкова много неща. Тук красноречието нямаше

никакво значение, тъй като имаше опасност банкерът да не повярва и на дума от историята. Самият той трудно ѝ вярваше, въпреки че бе станал пряк свидетел на по-голямата част от нея.

Зави зад ъгъла и се закова на място. На тридесетина метра по-нататък видя дървена скамейка — първата откакто беше навлязъл в парка. Да седне на нея по това време на денонощието му се стори съвсем налудничава идея, но нямаше избор. Позабави се още няколко секунди, после неохотно излезе на открито и с бърза крачка се насочи към пейката. Настръхнал и готов да реагира на всяка неочаквана опасност. След миг беше до нея, огледа се и бавно седна. Приведе се напред и опря лакти на коленете си — наоколо беше пусто, от неподвижно застиналата природа не се излъчваше никаква заплаха.

Ник бавно се облегна назад. Чувстваше се максимално спокоен за подобен род изпитание. Шаньон ще го изслуша, просто защото това няма да му коства абсолютно нищо. Но това не означаваше, че ще си разменят подаръци. Според Муенд банкерът е нащрек, живее уединено и прави всичко възможно да не се мярка пред очите на професионалните убийци, които бяха отнели живота на баща му. Ник се намръщи. Трябва да държи сметка за всяка дума, която излиза от устата му. Нямаше намерение да се рови в мръсното бельо, но ако едно гъделичкане на егото може да му донесе нужната информация, той беше готов да прибегне и до него.

Изтекоха десетина минути. Наближаваше десет и четвърт, но никой не се появи. В парка цареше тишина, нарушавана единствено от кряска на някоя нощна птица. Ник разтърка мускулите на краката си и усети как нервността му се завръща. От оскъдната информация, с която разполагаше, Шаньон не му приличаше на човек, който има навика да закъснява. Дали нещата не се бяха объркали? Дали не се е уплашил от нещо?

Нещо зад него рязко пропука и го накара да скочи на крака. Дълбоко в храсталаците забеляза някакво движение, придружено от монотонно бучене, излитащо сякаш от неизвестна машина. Ник отстъпи няколко крачки към средата на алеята, готов да си плюе на петите. Присви очи и напрегна взор по посока на шума. Оттам бавно се оформи силуета на голям черен автомобил, който пълзеше по тревясал и почти незабележим горски път.

Въпреки притеснението си, Ник усети как в гърдите му нахлу и облекчение. Вероятно Шаньон щеше да го отведе на друго място, за да говорят на спокойствие. Той нямаше нищо против, стига да получи необходимото време за разговор. Самоувереността му бързо се завръщаше. Шаньон би трябвало да се впечатли от разказа му. Може би дори ще стигнат до някакво съгласие за съвместна работа в бъдеще.

Колата изскочи иззад храстите, прашна и покрита с пожълтили листа. Ник успя да види шофьора, но нищо повече. Една от вратите се отвори, на тревата скочи мъж със среден ръст, облечен в сиво спортно сако. Ник стоеше неподвижен и чакаше.

— Вдигнете си ръцете! — разнесе се глас зад гърба му.

Втори човек бе изскочил иззад дърветата, в ръката му имаше насочен пистолет. Ник се поколеба, тъй като не беше очаквал да се размахват оръжия.

— Аз не съм въоръжен — каза той и бавно вдигна ръце.

Мъжът, който слезе от колата, бързо пристъпи напред, обискира го и доближи портативен металдетектор до тялото му.

— Не съм въоръжен — повтори Ник.

Двамата се отдръпнаха крачка назад и внимателно го огледаха. Въоръженият беше свалил пистолета, но дулото му все още сочеше право в корема на Ник.

— Горе! — рязко заповяда той, забелязал опита му да си свали ръцете.

Ник се подчини. Двамата имаха вид на професионалисти, лицата им бяха сериозни. Вероятно им бяха наредили да го проверят най-подробно.

— Нямам намерение да причинявам зло на мосю Шаньон — меко промълви Ник. — Искам само да си поговорим.

Този с пистолета се намръщи, очите му недоверчиво се присвиха. Ръката му направи рязко движение по посока на колата:

— Сядай отпред!

Ник изпълни заповедта, а двамата непознати се настаниха на задната седалка. Хвърли бегъл поглед към шофьора — един доста по-възрастен мъж, който изобщо не му обърна внимание. Колата направи обратен завой и пое по горския път, от който се бе появила.

Ник направи опит да се концентрира върху това, което предстоеше. Лимузината с поклащане се движеше напред, клоните на

дърветата драскаха страничните стъкла. Разбираше предохранителните мерки на тези хора, но да се появи пред Шаньон под дулото на пистолет, му се струваше прекалено. Въоръжената охрана в никакъв случай не е изненада, но те го караха да се чувства по-скоро затворник, отколкото носител на ценна информация.

Пътуването беше кратко. Ник не успя да прецени какво разстояние са изминали, но явно се намираха съвсем близо до мястото на срещата. Колата спря, задните врати се отвориха.

— Слизай.

Ник отвори вратата, която опря в някакви храсталаци. Намираха се на малка полянка, заобиколена от дървета. Пистолетът отново се появи, дулото му се насочи към Ник. Другият мъж вече се отдалечаваше по затревената пътека.

— След него! — кратко нареди въоръженият.

— Мисля, че няма смисъл да размахвате това желязо под носа ми! — ядоса се не на шега Ник. — Нали вече се уверихте, че не нося оръжие?

Дулото се насочи право в лицето му.

— Върви!

Ник се подчини. Колкото по-бързо стигнат до определеното място, толкова по-скоро ще се отърве от тези грубияни, прецени той. Шаньон би трябвало да е по-любезен от тези наемници.

Пътеката беше стръмна, с ронлива пръст. Ник на два пъти се подхлъзна, но успя да остане на крака. Въоръженият мъж го следваше на безопасно разстояние. Скоро стигнаха билото на малък хълм. На тридесетина метра по-нататък ги очакваха още двама мъже.

Ник веднага позна кой от тях е Шаньон — сивокосият, около петдесетгодишен джентълмен с брада, който беше седнал на ствола на повалено дърво. Беше облечен в бяла риза и черни панталони, но изглеждаше някак запуснат, вероятно защото косата му отдавна плачеше за подстригване. На крачка от него се бе изправил широкоплещест бодигард, който гледаше лошо.

При вида на новодошлите сивокосият пъргаво се изправи. Ник беше на десетина метра от него.

— Господин Шаньон?

В очите на мъжа нямаше и следа от топлина. Пръстите му щракнаха по посока на бодигарда, последва къс разговор на френски.

Ник понечи да каже нещо, но в същия момент някой силно го блъсна в гърба. Той политна напред, направи няколко крачки и спря. В погледа му към Шаньон пролича объркване. В същия момент усети нов удар, понечи да се обърне, но силен ритник го принуди да се превие на две.

— Хей, почакайте...

Един от охранителите пристъпи напред и го фрасна силно с юмрук, колегата му се приготви да стори същото.

— Хей, трябва да ме изслушате! — извика Ник и рухна на колене, улучен от саблен удар във врата. Силен ритник в бъбреците го накара да извика от болка, друг го запрати по очи на земята. Замаян, той усети как тежко коляно притиска гръбначния му стълб. Една ръка сграбчи косата му и завъртя главата му на една страна, в скулата му се притисна студеното дуло на пистолет. Сивокосият мъж се приближи на около метър от него и бавно се отпусна на коляно.

— Моля ви — простена Ник. — Нека ви обясня...

— Аз съм Виктор Шаньон — рече мъжът. — Кажете ми кой сте вие и имайте предвид, че от отговора зависи и животът ви.

Коляното в гърба му го принуждаваше да държи главата си заровена в пръстта. Той преглътна и започна да говори — много побързо, отколкото беше възнамерявал.

— Името ми е Мърчант — Ник Мърчант. Аз съм частен детектив и знам за Холцман... За Лудвиг Холцман. Искам да обменим известна информация, с надеждата да си помогнем взаимно...

Лицето на Шаньон беше уморено, очите му — кървясали. Но той слушаше и това бе най-важното. Ник заекна от нетърпение и побърза да каже:

— Разбрах, че Холцман е бил замесен по някакъв начин с баща ви и реших да...

— За глупак ли ме вземате? — изръмжа Шаньон. — Или искате да умрете тук, в пръстта? Знам всичко за Холцман и знам за кого работите!

Ник дишаше учестено. Беше му трудно да подреди мислите си с пистолет в слепоочието. От тежките удари на охранителите и от яростта им бе ясно, че го вземат за някой друг. Сега най-важно беше да се разсеят недоразуменията.

Шаньон се изправи и бавно се отдалечи. Главата на Ник остана притисната в земята и това му попречи да види накъде отива банкерът. Чувстваше се напълно парализиран, разказът му звучеше някак разпокъсано и неубедително. С усилие на волята си наложи да забави темпото.

— Нека ви разкажа как се добрах до всичко това, господин Шаньон. Натъкнах се на името на Холцман след смъртта на един възрастен човек в Ню Йорк. Името му е Джералд Джейкъбс. Оказа се, че той е оставил наследство, възлизащо на милиони долари. Това, което се опитвах да направя...

— Достатъчно! — рязко го прекъсна гласът на Шаньон, а миг покъсно фигурата му се върна в обсега на зрението на Ник. Лицето му беше поруменяло от гняв. — Знам кой ви изпраща и не желая да слушам повече! Но сега вие трябва да ме чуете добре, ако искате да живеете!

Ник замълча. Страшно много му се искаше Шаньон да го изслуша, но след като става въпрос за живота му...

— Защо бяха убити другите? — рязко попита банкерът. — Всички сметки на Холцман бяха освободени, всички условия изпълнени. Защо Тейлър постъпи по този начин?

Очите на Ник объркано зашариха по сухата трева. Не беше сигурен кой е най-безопасният отговор, особено след като вече стана въпрос за връзката между Холцман и Тейлър. Ако отрече, че знае за нея, положително ще ядоса Шаньон. Но ако обяви обратното, твърде вероятно е да се превърне в труп...

— Отговаряйте! — изкрещя Шаньон.

— Защото не им вярваше — отвърна Ник. — Защото искаше да е сигурен в мълчанието им.

— В мълчанието им значи! — изръмжа банкерът. — Но по каква причина ние... аз... бих обсъждал с някого отношенията си с Холцман? Нали по този начин бихме се саморазкрили? — Той поклати глава, лицето му отново почервения от гняв. — Тейлър го знаеше! Прекрасно знаеше, че ако ни притисне, ние няма къде да бягаме! Към кого бихме могли да се обърнем — може би към полицията? Това автоматично би ни осигурило доживотен затвор!

Парченцата от мозайката започнаха да лягат по местата си. Ник неволно потръпна. Значи и Шаньон е бил замесен, точно както и

убитите банкери. В момента, в който Тейлър е получил достъп до сметките, те са се превърнали в бreme, което е трябвало да бъде отстранено. Конспираторите са се обърнали срещу самите себе си. От всичко това следваше, че срещу него стои още един корумпиран престъпник, който по нищо не се различава от Тейлър и Холцман. И който със сигурност е не по-малко опасен от тях...

— Позволихме на алчността да ни заслепи — изръмжа Шаньон и бръкна в джоба на палтото си. — Тя погуби другите, но аз нямам намерение да ги последвам... — Дебелият плик тупна близо до главата на Ник. — Пуснете го...

Натискът върху гръбнака му престана и той бавно се изправи. Вдигна ръка да махне някакво листо от косата си.

— Вземете плика! — заповяда Шаньон.

Ник се наведе и го вдигна. Ръцете му леко трепереха.

— А сега вижте какво има вътре!

Ник отвори плика с цената на известни усилия. Вътре имаше снопче снимки. Той започна да ги разглежда. Бяха направени от скрито наблюдение — подобни на онези, които беше открил в дома на Джейкъбс. Бавно приближи към очите си една от тях. Този човек решително му беше познат.

— Виждам, че някой вече привлече вниманието ви — подхвърли Шаньон. Занесете му тези снимки, където и да се намира. Кажете му, че разполагам с много копия. Ако нещо се случи с мен, те ще отпътуват към медиите. Към вашите „Уошингтън Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“. Кажете на Тейлър, че след това никак няма да му е лесно...

Ник прегъна плика и го скри в джоба си. В крайна сметка щеше да отърве кожата, при това с не съвсем празни ръце. Ролята на пощальон, макар и фалшив, щеше да спаси живота му. Главата му беше леко замаяна. Все още беше заобиколен от половин дузина мъже, чието очевидно желание беше да му пръснат мозъка. И въпреки това щеше да се измъкне...

— Занесете му тези снимки и му разкажете всичко, което чухте от мен! — рязко каза Шаньон.

Ник опипа плика и бавно кимна с глава.

— Добре...

— А сега се махайте! — злобно просъска банкерът. — И видя ли ви още веднъж, считайте се за покойник!

Ник огледа мъжете, наредени в полукръг наоколо. Никой не държеше оръжие. Значи бяха приключили с него. Бързо затича през полянката. Обърна се само веднъж — в момента, в който стигна прикритието на първите дървета. После хукна с всичка сила, колкото го държаха краката.

27.

Пристигнаха на летището с час по-рано и потърсиха най-тъмното ъгълче в бара на чакалнята. Пет минути преди последното повикване щяха да излязат оттам поотделно, преодолявайки почти тичешком разстоянието до изхода за заминаващите пътници. С мъничко късмет може би щяха да се измъкнат...

Ник седеше и чакаше, облегал гръб на стената. Гледаше към Джесика, но очите му не изпускаха нито за миг пътеката зад нея. Женевското летище, слава богу, беше прекалено оживено и терминалите бяха задръстени от пътници. Когато обявят полета им, двамата щяха да бъдат капчица в морето от нетърпеливи да литнат във въздуха хора. Шансовете им бяха отлични, ако не се броеше фактът, че преследвачите им със сигурност държат летището под око. Което означаваше, че някъде там, сред тълпата, техните хора се вглеждат в лицата на пътниците и неуморно обикалят из различните зали.

Джесика седеше и кротко наблюдаваше неспокойните му очи, които шареха из тълпата. Към масата се приближи сервитьорка и тя побърза да поръча сода и някакви предястия. Искаше да приличат максимално на спокойни и отпуснати туристи, които търсят начин да си убият времето до полета. Но никой от двамата не посегна към храната. Тя го гледаше, той пък наблюдаваше пространството зад гърба ѝ. Така, в пълно мълчание, изтече около половин час.

Повикването за полет 103 до Монреал беше направено първо на френски, а след това и на английски език. Ник се наведе и докосна ръката на Джесика.

— Време е — тихо прошепна той. — Аз тръгвам пръв. Дай ми тридесетина секунди, а после върви към изхода с нормална крачка. Дръж се в дясната страна на пътеката, плътно до стената. Така ще знам къде да те търся. Когато стигнеш до ръкава, просто ускоряваш ход и влизаш в самолета по най-бързия начин.

— Защо не го направим двамата? — попита Джесика. — Рискът едва ли ще е...

— Защото те търсят *мен* — тръсна глава той. — Сама ще бъдеш по-малко подозрителна. Ако пред изхода се е образувала опашка, влез в тоалетната и я изчакай. Аз ще наблюдавам вместо теб. Не забравяй да се придържаш към дясната страна на тунела и да действаш бързо.

Ник се изправи, но тя не пусна ръката му.

— Ще те чакам — сведе поглед към нея той. — Без теб няма да се кача на борда.

Докосна я по рамото и нежно изтегли ръката си. Масата зад тях беше задръстена от празни бирени бутилки и употребявани картонени чинии. Той взе една от бутилките и се насочи към изхода.

Вървеше бързо през тълпата и се чувстваше като заек, подгонен от глутница вълци. Изходът за заминаващите пътници беше само на петдесетина метра, но той имаше чувството, че постоянно се отдалечава — като някакъв жесток мираж. Ускори крачка. Висок мъжки глас го накара рязко да обърне глава наляво. Швейцарско семейство посрещаше някакъв пътник и шумно изразяваше радостта си. Ник отново насочи вниманието си към изхода. Пред него започваше да се образува опашка, при това доста внушителна. Какво, по дяволите, кара тези хора да се бавят?!

Най-сетне се приближи до портала. Пръстите му продължаваха да стискат бирената бутилка за гърлото. Лицата около него изразяваха различни чувства — радост, умора, отегчение. Бяха прекалено много, за да може да ги запомни. Видя един свободен стол до стената и побърза да седне. Опашката от заминаващи пътници бавно се придвижваше към ръкава, който водеше към самолета. Прекалено бавно според него. Остави бутилката на пода и разтърка ръце. Пътеката, по която дойде, вече беше задръстена от хора. Джесика не се виждаше никъде. Изтекоха десет секунди, после още десет. Той рязко се изправи. Лицата около него бяха все чужди и непознати.

Най-сетне успя да я зърне. Намираще се в близост до тоалетната и явно искаше да си пробие път към изхода. Господи, дали така му се струваше, или тя наистина биеше на очи?

Влизай вътре!

Тя сякаш го чу и изчезна във вътрешността на тоалетната. Мъчително пое въздух и изведнъж усети колко лепкави са станали дланите му. След няколко минути щяха да са на сигурно място в самолета. Той се наведе напред без да изпуска от очи вратата, зад която

се беше скрила Джесика. Опашката продължаваше да се точи... Изведнъж му се прииска да грабне някакъв тежък предмет и да ги принуди да се движат по-бързо.

Обърна се отново към дамската тоалетна в момента, когато в нея се вмъкна някакъв мъж.

Нямаше никакво време за размисъл. Грабна бутилката и скочи на крака, после разбута тълпата и хукна към тоалетната. Зад него се разнесоха гневни викове, особено след като за малко не събори някаква жена. Миг по-късно стигна до вратата и рязко я отвори.

Непознатият се беше изправил пред една от затворените кабинки и яростно риташе вратата. Няколко жени пицяха и тичаха към изхода. Ник се хвърли към него. Мъжът направи опит да се обърне, но не беше достатъчно бърз. Бутилката се стовари върху главата му със страшна сила. Тялото му политна и се строполи на пода. В следващия момент направи опит да се изправи, но обзет от дива ярост, Ник го пресрещна със страшен ритник в лицето. Мъжът отлетя назад, просна се по гръб и не помръдна.

— Джесика!

Вратата на кабинката колебливо се отвори. Тя се беше свила в ъгъла, лицето ѝ беше бяло като платно.

— Добре ли си?

Тя колебливо кимна с глава. Ник хвана ръката ѝ и бързо я изтегли навън. Там вече се бе струпала тълпа любопитни, към вратата на тоалетната бързаха няколко души с униформи на летищния персонал. Без да обръща внимание на никой, Ник забърза по посока на тунела, теглейки Джесика след себе си. Швейцарец в зелена униформа го хвана за рамото.

— Какво търсите тук?

— Един мъж току-що ме нападна — поясни на пресекулки Джесика.

— Влезте вътре и го арестувайте — добави Ник и рязко се дръпна.

Униформеният служител беше явно смутен. Тълпата бързо ги заобикаляше. Сякаш всички туристи се бяха събрали да гледат сеир.

— Останете на място! — заповяда човекът с униформата.

— Самолетът ни излита! — сопнато отвърна Ник и решително се насочи към ръкава. — Той е там вътре, идете и го арестувайте!

Мъжът погледна през рамо към двамата си колеги, които тъкмо влизаха в тоалетната. Когато отново се обърна към младата двойка, нея вече я нямаше.

Малкият „Лиър“ кацна на частното летище точно в девет сутринта. Вратата рязко се плъзна встрани и на пистата се изсипаха половин дузина костюми и вратовръзки, които стремително се насочиха към чакащите лимузини. Директорът Гордън се отпусна на задната седалка и веднага разчете изражението на Едмънд Армингър.

— Нека позная — подхвърли през зъби той. — Нищо ново, нали?

Мълчанието на Армингър беше повече от показателно. Гордън поклати глава и пусна къс, презрителен смях.

— Ще изпратя най-малко половин дузина агенти на утрешното дело — рече заканително Армингър. — Адвокатът даде устно обещание, че няма да участва.

Гордън изпъна гръб и кимна с глава. Това все пак беше добра новина.

— А какво мисли той тип Спинети относно местопребиваването на Мърчант?

— Твърди, че няма никаква представа.

— Естествено — кисело се усмихна Гордън. — Сега чуй моята версия: ако Мърчант си е намерил нов адвокат, значи със сигурност е в града. Ако никой не се появи да го представлява, значи е напуснал страната. Подозирам, че нещата ще се развият именно по този начин. Със смъртта на клиента си той губи дори правото да поиска разпореждане със състоянието.

Армингър мрачно поклати глава.

— Не забравяй, че може би пътува заедно с момичето, Артър — промърмори той. — Мърчант е изключително хитро и съобразително копеле, което като нищо може да я е убедило да подпише. Ако действително е така, той трябва да е някъде наблизо.

— Това не променя нашите приготовления — махна с ръка Гордън. — Ще конфискуваме всички съдебни архиви и ще изтрием заключението, което ни интересува. Все едно че това дело изобщо не е било завеждано.

Известно време пътуваха в мълчание, загледани в гористите масиви от двете страни на междущатската магистрала.

— Полицията добра ли се до нещо във връзка с онези убийства в Лос Анджелис?

— Още не — поклати глава Армингър. — Разполагат с подробно описание на стрелеца и се обърнаха към главната квартира на ФБР в Лос Анджелис.

— Защо са го сторили? — погледна го с интерес Гордън.

— Имало е изтичане на информация. Медиите разполагат с всички подробности по случая. Неколцина устати юристи от „Дженерал инкуайъри“ заканително размахват юмруци. Шефът на полицията в Лос Анджелис вдига шум до бога, Артър... — Ръката му се плъзна между седалките и се появи с някаква папка. — Има и още нещо... Разполагам с копие от петицията, която е попълнил адвокатът на Мърчант. Мисля, че трябва да й хвърлиш едно око...

— Не — решително отказа Гордън. — Имам намерение да премахна причините за главоболието си, затова ми я разкажи накратко.

Ръката с папката остана протегната.

— Сигурен съм, че ще предпочетеш да я прочетеш сам, Артър — настоя Армингър. — Може би не отговаря на фактите, но все пак е интересно четиво.

Гордън пое папката и я разгърна.

— Тук пише ли нещо за семейството на Джейкъбс? — попита той.

— Повече, отколкото би ти се искало.

Ник се отпусна едва след като самолетът се отлепи от швейцарска земя. Беше готов да се възползва по най-добрия начин от часовете, които му предстояха. Времето във въздуха щеше да бъде използвано за изработване на планове, за проиграване на различни сценарии.

Събитията от изминалите дни бяха пръснати върху различни листчета — някои бели, други жълти на цвят. Нима наистина беше изминала малко повече от седмица откакто Алекс откри за какво става въпрос? Не можеше да повярва, че за този кратък срок животът му бе преминал през толкова драматични обрати. В началото нещата бяха

нормални — нищо повече от едно рутинно разследване. Поредният самотен старец, който беше напуснал света, а остатъците от живота му се точеха след него като слюнката на гол охлюв. След което беше взел решението да проникне в къщата му. От този момент нататък нещата излязоха от контрол и вече нищо не беше в състояние да ги удържи.

Прелисти бележките си. Фрагментираните късчета информация вече не плуваха в пространството независими едно от друго. Те се групираха тематично и придобиваха все по-точен смисъл. Смъртта на Лудвиг Холцман през 1997 година е била нагласена предварително, с единствената цел да се получи достъп до едно значително състояние, съхранявано в Швейцария. Сега това вече беше ясно. Не бяха ясни мащабите на кражбата. Ник подозираше, че доста хора са натопили пръсти в меда. Швейцарските банкери и, разбира се, Холцман. Ами хора на ФБР? Американски държавни служители? Прилошаваше му само от мисълта за подобен развой на събитията. Изяснените до този момент факти вършеха работа колкото да повдигнат редица допълнителни въпроси.

Обърна се и хвърли поглед към Джесика. Беше се унесла в неспокоен сън. Очите му се преместиха на илюминатора отвъд нея, а мислите му се зареяха към Алекс.

Защо всъщност не се бяха отдръпнали?

Заради парите, естествено — така биха го възприели повечето хора. Цифрите в досието на Джейкъбс действително бяха главозамайващи. Но имаше и нещо друго — нещо, което отиваше отвъд парите. Вълнението. Невероятната тръпка да търсиш и откриеш наследниците на огромното състояние. Именно от това се нуждаеше той. То беше вътре в него, заложено още от баща му. За добро или лошо именно страстта към издирването го беше превърнала в човека, който беше днес. Друг път той просто нямаше.

Отново спря поглед върху лицето на Джесика. Тази жена беше решила да предяви иск за своята част от наследството и щеше да го стори със или без помощта на „Мърчант и съдружници“. Протегна ръка към вградения в облегалката пред него телефон и свали слушалката. Сега важното бе да сключи договор с нея да я представлява. По-късно щеше да се оправя с добрите и лошите му страни.

— Аз съм, Дъг. Извинявай, че те събудих.

— Къде си, по дяволите?

— На път за Ню Йорк.

— Добре ли си? Наследницата с теб ли е? Какво става, за бога?

— Всичко е наред. Слушай, Джесика фон Рор прие да ни стане клиентка. Всички ние се нуждаем от това, нали? Ти чувстваш ли се достатъчно сигурен, за да се явиш в съда?

Насреща прозвуча дълга и дълбока въздишка.

— Да, предполагам...

— Не е зле да си помислиш, Дъг. Появата ти на това съдебно дирене може да се окаже изключително опасна. Аз самият не държа да се явиш и няма да ти се разсърдя ако си останеш у дома... Разбираш ли ме? Искам сам да решиш какво ще правиш...

Отговорът дойде след пет дълги секунди.

— Трябва да го направя!

Ник се намръщи и стисна по-здраво слушалката. Нещо не беше наред.

— Добре ли си, приятелю?

— Добре съм. Защо питаш?

— Звучиш ми доста странно...

— Не съм се наспал. Но ти няма от какво да се безпокоиш. Всичко ще бъде както трябва.

— Значи си сигурен, че искаш да се явиш?

— Нали току-що ти го казах? Сигурен съм, Ник!

— В такъв случай чуй една много важна инструкция — резервирай си място на някой полет до Олбъни, но плати в брой. Това е много важно! В брой, разбираш ли? Никакви кредитни карти!

— Разбрах.

— Много добре. И не забравяй за документацията.

— Ще ти се обадя след като сляза. Гледай да не изключваш проклетия си телефон!

Ник остави слушалката. Дъг звучеше твърде зле, беше много раздразнителен. Вероятно не му издържат нервите. След тежката седмица, която имаха, това беше съвсем разбираемо. Или пък приятелят му все пак крие нещо?

— Не биваше да го притискаш толкова!

Джесика го гледаше с укор, очите ѝ бяха зачервени от съня.

— Убеден съм, че хонорарът, който ще спечели, има нещо общо с куража му — поклати глава Ник.

— Значи си променил мнението си — отбеляза тя. — Мислех, че за теб тези пари са мръсни.

— Възнамерявам да ги върна веднага след като отново сляза на земята — отсече без колебание Ник.

— Ще ги върнеш значи — засмя се презрително Джесика. — Онези банкери положително ще ти бъдат много благодарни!

— Няма да ги върна на тях, а на наследниците. Забрави ли, че това ми е работата?

Тя се изправи в креслото.

— Нима изобщо не приемаш, че след всичко, което преживя, все пак заслужаваш част от тези пари?

Ник сви рамене и се обърна към прозореца.

— Нещо в тези аргументи куца.

— Помисли си все пак. Помагаш да се възстанови една справедливост — нещо, което би трябвало да стане преди петдесет години! Въпросните пари отлежават в банката още от четиридесетте!

— Аха — кимна небрежно Ник. — И това ме прави истински герой, нали? Един честен и благороден джентълмен! — Поклати глава, на лицето му се изписа отчаяние: — Всъщност, искам си живота обратно и нищо повече!

— Нима тези пари няма да ти помогнат да си го върнеш?

Ник се облегна назад и затвори очи. Думите ѝ изобщо не му действаха. Бавно почувства как грозната истина прониква в съзнанието му: предишният му живот беше изчезнал безвъзвратно. Едва ли някаква сума можеше да го върне, колкото и голяма да е тя.

Крейгън се блъсна в петметровата маса за хранене и промърмори нещо под нос. Лоши новини. Вече му беше дошло до гуша от тях. Сан Франциско, Де Мойн, а сега и Женева — ето ги трите провала, за които нямаше извинение. Бяха срамни, но най-вече скъпи провали.

Малой премятасе някаква химикалка между пръстите си и се чувстваше зле, макар че нямаше как да го обвинят в некадърност. Беше се препънал само веднъж, в Хъдсън, но за това знаеха само той и Ник Мърчант.

— Значи това частно ченге не изкиха нищо, а? — промърмори Крейгън без да спира да обикаля.

— Само няколко зъба — поклати глава Малой.

— Ти обискира офиса, така ли?

— Нямаше кой знае какво за обискиране. Беше почти разчищено. Нямаше нищо.

Крейгън се тръшна на един стол.

— Нашият клиент е много разтревожен — промърмори той.

— Но какво има на тези снимки, извънземни ли? — учуди се Малой.

Крейгън не отговори. Можеше само да предполага, че на снимките е било запечатано нещо наистина важно. Вътре в себе си беше убеден, че тези митични фотографии окончателно са изгубени. Нямаше никакво намерение да губи повече време за тях.

— Мърчант и момичето може би вече пътуват насам — промърмори той. — А нашите сътрудници в Европа съвсем не са толкова сръчни, колкото ги мислех.

— Пълни боклуци! — пренебрежително изсумтя Малой. — Дори Рение се издъни.

— Рение не може да свърши всичко! Освен него там имаше и други.

— Добре — сбърчи вежди Малой. — А сега какво ще правим?

— Ще чакаме. Знаем, че Мърчант използва името Майкъл Колиър, което към днешна дата сигурно вече е зарязал. Очаквам потвърждение на доклад, според който преди няколко часа Морено е била засечена в Олбъни. Надявам се скоро да разполагаме и с нейния псевдоним. — Ръцете му бавно се свиха в юмруци. — Утре е решителният ден, Малой. Но аз те повиках по друга причина — утре, в три и половина следобед, в Общинския съд на Колумбия ще се гледа някакво предварително дело. Научих, че на него ще бъде представена и агенцията „Мърчант и съдружници“.

— От кого?

— От някого. Този път няма да допусна никаква грешка, Малой. Задачата съм я запазил за вас двамата с Рение. Ще държите под око парадния и задния вход на съда. Искам да сте на позиция утре сутринта в девет нула нула. Ваша работа кой ще наблюдава площада отпред и кой ще дебне отзад.

— Ясно.

— Беше ми съобщено, че най-вероятните мишени са адвокатът и момичето Фон Рор, което има всички основания да присъства на това дело. Поне така ми бе казано...

— Значи трябва да им скочим преди делото, така ли? — попита Малой.

— За предпочитане — кимна Крейгън. — Но така или иначе работата трябва да бъде свършена. Никой не трябва да напусне съда. Преди или след — ваша работа. Искам да ги няма!

— Няма проблем — кимна Малой. — Ами Мърчант? Него отписваме ли го?

Крейгън скръсти ръце пред гърдите си, на лицето му се появи широка усмивка:

— Не се тревожи за него. За Мърчант имаме един специален план. Току-що бях информиран, че в момента се подготвя нещо, което ще сложи край на нашата весела гонитба.

— Какъв план?

— След няколко часа ще разполагам с всички детайли. Това, което мога да ти съобщя веднага е, че утре по някое време нашето приятелче Ник Мърчант ще ни бъде поднесен на тепсия.

Голямата двуетажна къща на Франклин стрийт беше тиха. Трите обитателки кротко спяха на горния етаж. Мъжът в дома обаче остана буден през цялата нощ.

Стиснал главата си с две ръце, Дъг седеше до масата на партера. Очите му бяха затворени, ушите му пищяха. Никога през живота си не се бе чувствал толкова изтощен.

Навън просветля, вещите в кабинета започнаха да се очертават. Той вдигна глава и срещна трите чифта очи, заковани в неговите. Протегна ръка и ги взе. Трите най-важни в живота му същества бяха тук, в снимката със златна рамка. Тя му беше любимата. Професионална, правена в студио фотография. На преден план беше Кимбърли, а Кери и Никол бяха изправени зад нея, положили ръце върху раменете на майка си. Стиснал рамката в ръце, Дъг дълго време не свали поглед от нея.

Най-сетне се изправи и насочи уморен взор към прозореца. Не му беше необходимо да вижда задния двор, защото си го представяше: един обширен и добре подреден двор зад просторната, красива къща. Живееха тук вече трета година и той най-сетне започна да оценява красотата на всичко наоколо. На тридесет и шест години бе постигнал всичко, което си беше поставил като цел в живота. Странно, но изпита чувството, че и това го проумява току-що.

Натика ръце дълбоко в джобовете си и сведе очи към бюрото. Зад снимката на семейството му имаше още една, на други хора. Тя беше в обикновена дървена рамка, доста по-стара — още отпреди раждането на момичетата. Тримата мъже бяха опрели рамене в един зле осветен бар, на лицата им грееха широки усмивки. Дъг беше в средата, а от двете му страни се бяха изправили Бил и Ник Мърчант. Вече не помнеше нито датата, нито мястото, но поводът бе останал дълбоко в съзнанието му: тримата празнуваха официалното му назначение за юридически съветник на „Мърчант и съдружници“. Макар никога да не го беше признавал пред тях, Дъг винаги се чувстваше благодарен за този жест. Бил Мърчант вече не можеше да приеме благодарностите му, но синът му все още е жив.

Посегна към слушалката, ръката му леко трепереше. Беше наложително да се примири с това решение. Можеше само да се надява, че един ден ще му простят, ако нещо случайно се обърка.

Насреща прозвуча гласът на служителката от авиокомпанията. Дъг се поколеба само за миг, после си поръча еднопосочен билет за международното летище „Кенеди“.

28.

Ник с нетърпение очакваше да се мръкне. Пътуваха вече три часа и половина, нервите им бяха опънати до скъсване. Нощният мрак му се струваше като манна небесна, която очакваше с трепет. Караше с постоянна скорост в дясното платно, очите му постоянно прескачаха към огледалцето за обратно виждане. Някъде там отзад, се спотайваше колата на пътната полиция, дебнеща като хищник в бавно спускащия се мрак. Всякакъв контакт с тази кола беше нежелан, дори и най-невинният.

Ник даде мигач и се насочи към отбивката за град с име Купървил. Не след дълго откри малък търговски център, спря в най-отдалечения край на паркинга и остана в колата да чака Джесика. Протегна ръка да включи радиото, после максимално спусна облегалката си назад. Тя дойде четиридесет и пет минути по-късно, положи на задната седалка големите торби с дрехи, след което мълчаливо се настани до него. Отново потеглиха.

В Олбъни пристигнаха малко след шест вечерта. Джесика предпазливо се насочи към рецепцията на хотел „Менър Ин“. Жената зад гишетото беше твърде отегчена, за да прояви някакво любопитство към новопристигналите. Тя просто извади някакъв формуляр за регистрация и шумно го плесна върху плота. Джесика го попълни с името Кати Бек, поиска ключ и тръгна да търси стая номер 10.

Ник пусна саковете на килима и се просна на леглото. Не беше затварял очи в продължение на почти двадесет и четири часа и това му се отразяваше. Но трябваше да свърши още много работа, преди изобщо да мисли за сън.

Джесика излезе от банята. Беше се преоблякла в джинси и пуловер.

— Значи си сигурна, че искаш да го направиш — изглежда я продължително той.

— Бих казала, че ми писна да го обсъждаме — хладно отвърна тя.

Седнаха на леглото. Договорът беше запазил формата още от основаването на фирмата: едно юридическо споразумение, лишено от сложни фрази, в което клиент и собственик се споразумяваха за определен процент от имуществото на Джералд Реймънд Джейкъбс (известен още и под името Лудвиг Вилем Холцман), в случай, че агенция „Мърчант и съдружници“ направи необходимото да го издири и осигури на наследниците. Оригиналът беше изготвен преди дванадесет години от Дъг Спинети — два дни преди основателят на фирмата да сключи първия си договор с клиент. Ник отлично помнеше този ден, тъй като той постави началото на низ от вълнуващи събития. Беше толкова възбуждащо... Баща, син и адвокат отидоха на кръчма и се напиха като моряци, за да отпразнуват раждането на новата фирма. Това бе станало много отдавна, в един свят, който вече не съществуваше за никого от тях.

— Ник?

Той замаяно се извърна към нея.

— Добре ли си? — попита тя и леко се усмихна на разсеяния му вид.

— Да — тихо отвърна той и завъртя глава да прогони спомените.

— Това е един изключително прост договор. На практика в него пише, че...

— Излишно е да ми разясняваш всяка клауза, Ник — усмихна се тя. — Забрави ли, че и аз съм юрист? — Ръката ѝ легна върху рамото му. — Дай ми една писалка, ако обичаш...

Той бръкна във вътрешния джоб на самото си. Джесика огледа документа и положи подписа си на празното място, предназначено за клиента.

— Не е попълнена цифрата на процента — отбеляза тя.

— Тя не е толкова важна — сви рамене Ник. — Сложи каквато искаш цифра под четиридесет.

Тя изрисува 35 и му подаде договора. Ник му хвърли един поглед, но не изпита абсолютно нищо. А за такъв процент наистина би трябвало да празнуват... Вълшебният договор. Небрежно го остави до себе си. По-късно щеше да го пхне някъде между измачканите си записки, маркиращи хода на една изключително трудна седмица. Вероятно най-трудната в живота му...

— Утре вземам самолета за Денвър — обяви младата жена и стана на крака. — Рано сутринта ще повикам такси, което ще ме откара до летището.

Ник не знаеше какво да каже. Ръцете му механично започнаха да подреждат записките.

— В такъв случай ще те оставя да поспиш — промърмори след известно време той и се огледа за ключовете на колата. Помълча за момент, после вдигна глава и я погледна право в очите: — Искам да знаеш, че наистина съжалявам за всичко, което се случи.

— Аз също — кимна тя. — Преди да си тръгнеш бих искала да те попитам за нещо, свързано с договора.

Настани се до него, кракът ѝ леко се опря в неговия. Той се обърна и я погледна. Изглеждаше задълбочена в договора, копирената руса коса почти скриваше профила ѝ. Не беше чак толкова уморен, че да не забележи колко съблазнително изглеждат дългите ѝ крака в опънатите джинси. За пръв път след Айова той си каза, че Джесика е една изключително привлекателна жена.

Тя отмести договора, облегна се назад и с привично движение отметна дългата си коса.

— Всъщност, няма значение... Предполагам, че всичко е наред.

— Това е... Това е отлично — промърмори след известна пауза Ник.

— Къде ще прекараш нощта? — попита с усмивка Джесика.

— Ами, още не съм решил... — отвърна той и с усилие се отдръпна от нея. — Предполагам, някъде наблизо.

Тя стана, пристъпи към прозореца и внимателно повдигна щорите. Остана там в продължение на няколко минути, излагайки на показ краката и талията си. А може би бедрата и съблазнителната извивка на ханша... После изведнъж се обърна и изключи осветлението. Остана да свети само една малка лампа в банята.

— Не мислиш, че има начин да са ни проследили, нали?

Ник усети магнетичното привличане. Стаята. Беше топла и уютна — истински оазис в сравнение с тъмните и студени улици. Тук имаше удобства и сигурност, леглото излъчваше подканяща топлина...

Джесика се сгуши до него, в ноздрите го удари едва доловимият аромат на странен, но приятен парфюм.

— Защо не останеш още малко — прошепна тя. — Тази вечер не искам да бъда сама, ще ми е по-добре, ако си тук...

Ник я погледна и изведнъж усети, че се чувства по същия начин. Нещо подобно го бе обзело в мига, в който научи за унищожения си апартамент, а после, когато един от заместник-директорите на ФБР го предупреди, че ще му бъде отправено обвинение в опит за убийство. Така се беше чувствал и по време на целия престой в Женева, въпреки че нямаше конкретни желания. Но сега нещата бяха други. Той знаеше къде трябва да бъде и какво да прави.

Въздъхна и бавно се изправи.

— Няма начин да те проследят дотук — прозвуча някак отстрани гласът му. — Ще бъдеш в безопасност, но все пак се пази... — Той протегна ръка.

Тя се сви, на лицето ѝ се изписа недоволство.

— Сигурен ли си, Ник?

— Съжалявам.

Стиснаха си ръцете. Ник извади ключовете и се насочи към вратата. Спря за момент на прага, после излезе и затвори без да се обърне нито веднъж.

Ник бързо огледа паркинга пред блока Тауни Вила, после краката пъргаво го понесоха към номер 204. Вратата се отвори само секунда след почукването му.

Алекс беше облякла една прекалено голяма тениска — точно както през нощта, в която започнаха разследването по случая Джейкъбс. На оскъдната светлина на нощната лампа приличаше на ученичка.

— Веднъж и ти да се появиш по нормално време — усмихна се тя.

Ник пристъпи напред и я прегърна. Тя се стресна за миг, после се притисна в него.

— Хей, ще ми кажеш ли какво означава това? — през смях попита тя.

— Пътуването беше дълго — промърмори той и я отблъсна на една ръка разстояние. — Просто ми е приятно да видя позната физиономия.

Тя изпусна лека въздишка, усмивката ѝ се стопи.

— Господи, Ник! — възкликна тя и докосна дясната му буза. — Какво се е случило?

Изтече една дълга секунда преди да си спомни. Екипът на Шаньон беше оставил трайни следи върху лицето му.

— Притиснах я по време на сън — отвърна с усмивка той. — Хайде, няма ли да ме поканиш вътре?

Едва успя да намери пътя до кухнята. Алекс беше спуснала щорите, които почти не пропускаха светлината на отиващия си ден. Седнаха край кухненската маса, без да палят лампата. Върху нея беше отворен лаптопът на партньорката му, встрани се виждаше и портативен лазерен принтер.

— Искам да зная какво е станало с лицето ти, Ник!

— След малко ще ти кажа. Важното е, че съм жив и здрав. А *ти* как се справяш?

— Току-що приключих поредния телефонен разговор с мама — сви рамене тя. — Настаних я във Флашинг, в апартамента на едни приятели.

— Много добре. Тя знае ли за обвиненията?

— За нещастие да.

— И какво казва?

— Не знае какво да каже — безпомощно промълви Алекс. — За нея това е твърде много. Знаеш, че светът ѝ е затворен между работа, молитви и телевизия, Ник. И добре, че е така. Аз, например, отдавна съм забравила как да се моля на Бога.

— Няколко молитви няма да са ни излишни — рече с въздишка Ник.

— Сигурно.

Той взе ръцете ѝ и здраво ги стисна. Известно време и двамата мълчаха.

— Трябваше да взема мерки за сигурността ѝ, Ник — промълви след известно време Алекс. — Утре ще я вземат от апартамента и ще я закарат на една частна писта, откъдето ще излети за Канада.

— Умно.

— Реших и аз да замина.

Ник се втренчи в нея.

— Трябва — нервно преглътна тя. — Не мога да седя и да чакам да ме арестуват. Знам, че вярваш в това, което вършиш, Ник... Че в момента, в който изготвиш този рапорт, или както там го наричаш, нещата ще се оправят и всички обвинения срещу нас ще бъдат свалени. Но аз не мога да рискувам и да вляза в затвора. Просто не мога!

— Не е нужно да се оправдаваш, Алекс — тихо рече той. — Направи това, което мислиш за най-правилно. По дяволите! Може би и аз ще напусна страната за известно време, докато тази бъркотия започне да утихва.

— Радвам се да го чуя, Ник, тъй като и ти идваш с мен. Самолетът излита точно в шест.

— Откъде?

— От едно малко летище в близост до границата на щата. Приятел на мой приятел разполага с 6-местен „Чесна“. Ще ни струва пет хиляди долара, но при създадите се обстоятелства това ми се струва евтино. Той ще ни прекара през границата с Канада.

— Къде по-точно се намира това летище?

— Лесно ще го откриеш — пътуваш по Магистрала 87 на север до първия черен път. Той е къс, не повече от километър-два. То представлява една бетонна писта по средата на нищото. Ще търсим Боб. Би трябвало да е там сам. Пет бона на глава си е чиста далавера, ако питаш мен.

— Сигурно — промърмори Ник и сведе поглед към масата.

Помълчаха известно време.

— Как се стигна до всичко това, Ник? — попита с потрепващ глас тя. — Само преди десетина дни всичко ни беше наред. Живеехме си живота... А сега всичко рухна, изглежда завинаги... Как ще се оправяме оттук нататък?

— Няма да е толкова зле, момиче — успокоително рече той. — Ситуацията ще се нормализира, след което пак ще си подредим живота. Е, за известно време ще трябва да се снишаваме, но поне ще имаме пари да го правим. — Пръстите му хванаха нейните: — Джесика фон Рор подписа. Тридесет и пет процента. Дъг ще долети утре, най-вероятно в ранния следобед. Половината от тези пари са твои. Заслужила си всеки шибан цент от тях!

Тя сведе поглед към преплетените им ръце, лицето ѝ си остана тъжно.

— Тези пари са мръсни, Ник.

— Вярно, но ние се нуждаем от тях. Една значителна част от тях ще отделя за двама първокласни адвокати, които ще работят върху защитата ми. Всъщност, върху нашата защита. Ще оборим всички обвинения, Алекс. Докладът, който двамата с теб ще сглобим тази вечер, ще бъде огромен скок във вярната посока. А когато се измъкнем от тази бъркотия, тогава ще мислим какво да правим с мръсните пари.

— Например?

— Не знам. Може би ще открием някакви наследници, стига да се потрудим както трябва. Не виждам какво може да ни попречи. Това няма да е по-различно от всичките ни операции с редовни банкови сметки тук, в Щатите.

Алекс замълча, но в очите ѝ имаше скептицизъм.

— Видях се с онова частно ченге, за което ти бях споменала — смени темата тя.

— Кое то е работило с Джейкъбс...

Тя му разказа за посещението си в кантората в Бронкс. Напрегнато приведен напред, Ник поглъщаше всяка дума.

— Значи този човек не е бил Демело — промърмори накрая той.

— Беше партньорът му Блаунт. От него научих, че Демело е мъртъв.

Ник се намръщи и разтърка очи.

— Защо не съм шокиран от тази история? — мрачно поклати глава той.

— Ние знаем, че човекът на онези снимки е Джейкъбс — подхвърли Алекс. — Но мен лично силно ме впечатли местоположението — Стейт и Суан...

— С какво по-точно?

— На тези две улици са струпани почти всички щатски и правителствени учреждения в Олбъни. Там са Емпайър Стейт Плаца и Капитолият. Проблемът е, че не съм сигурна дали той е имал предвид конкретно този район... Според него снимките са направени в някакъв парк наблизо. Поне аз останах с впечатлението, че това има предвид.

— Защо не ти обясни по-подробно?

— Ник, той умираше буквално пред очите ми, проснат на пода в кабинета си. Наложих се да повикам линейка, но не останах да я дочакам, разбира се.

Ник кимна и се изправи. Повдигна щорите и надникна през тях към тихата и пуста улица.

— Това е още нещо, което трябва да прибавим към бъркотията. След което двамата с теб трябва да се залавяме за работа. Ще комплектуваме документите, ще напишем резюме на всичко, което знаем, а след това ще го изпратим на „Поуст“ и „Таймс“. Аз мисля, че...

— Но какво точно знаем, Ник? — погледна го объркано Алекс. — Аз изобщо не съм сигурна, че знам нещо.

— Но аз знам — каза той. — Опитай се да си представиш колко голямо е всичко това. Става въпрос за прикриването на военнопръстъпник, за грабеж в безпрецедентни мащаби, за множество убийства, вероятно участие на ФБР и бог знае какво още... Бъди сигурна, че вестниците ще пощръкляят! — Обърна се и пристъпи към младата жена. — За тях ние сме идеалните изкупителни жертви. Появихме им се пред очите точно когато трябва и те нямат никакво намерение да ни изпускат. Е, точно тук ще нанесем първия си контраудар, ще направим началната стъпка към своето оневиняване. Като изпратим пакетите на вестниците, някои важни личности ще усетят как им се подпалват задниците. Пресата ще публикува всичко, което сме открили. Не мога да кажа кой точно ще бъде закован, но имам предчувствие, че доста хора ще пострадат. Медиите ще очертаят и спецификата. Поне един милион репортери и журналисти ще дадат годишната си заплата, за да започнат да се ровят в тези неща!

Алекс кимна, в очите ѝ се върна част от надеждата.

— Имам нещо, което може да ни помогне — изправи се тя.

Отиде в спалнята и миг по-късно се върна с малка видеокамера.

— Я виж ти! — учуди се Ник и я пое от ръцете ѝ. — Откъде се сдобих с това?

— Дебра Рамос я взе под наем — намигна Алекс. — Убедена съм, че записаното с нея ще ни помогне да докажем тезата си.

— Бас държа, че е така — кимна Ник и вдигна камерата пред очите си. — Знаеш ли как се работи с нея?

— Насочваш я към обекта и снимаш — сви рамене Алекс, после протегна ръка и включи лаптопа: — А сега на работа!

По време на полета от Женева той беше решил как да оформи пакета от документи. Сега им оставаше само да го комплектуват. Уликите щяха да включват документа на ФБР, който бяха взели от Клаудия Дорш, писмото на Холцман до Клаудия, където обяснява своите „задължения“ към американците, копия от оторизиращите писма, открити в гаража на Джералд Джейкъбс.

Всичко това щеше да получи плът и кръв от бележките на Ник, в които подробно се обясняваха действията на партньорите по случая Джейкъбс. В тях не се споменаваха единствено за насилственото проникване в дома на Джейкъбс. Реално погледнато те бяха виновни в предлагане на подкуп и фактически взлом, но бяха твърдо решени да не признават нищо. Читателите сами щяха да отгатнат как партньорите са успели да се доберат до ключовата информация по аферата.

След това идваше ред на видеоматериалите. Те бяха подредени в хронологичен ред. Обясняваха кои са, с какво се занимават, как са се оказали замесени в аферата Джералд Реймънд Джейкъбс. Разказът щеше да ги отведе от Сан Франциско до щат Ню Йорк, от Германия до Айова, от Женева обратно в щат Ню Йорк. Възнамеряваха да запознаят зрителя със съдбата на Роуз Пен и мъртвия наемен убиец Уилям Дрекър, с Лорънс Касълтън и Ричард Борг, с Матю фон Рор, с Виктор Шаньон, със собствениците на „Хан и Конауер“, „Жубелин и сие“ и останалите мъртви банкери, свързани със самотния осемдесет и седем годишен милионер от малкото градче Хъдсън, щат Ню Йорк.

— Мислиш ли, че това е достатъчно? — попита Алекс.

— Ти шегуваш ли се? — с недоумение я изгледа Ник. — Има още толкова много факти, че се налага да игнорираме част от тях. А в „Поуст“ ще им потекат лигите и от това, можеш да бъдеш сигурна! Поне две дузини репортери моментално ще бъдат изпратени да ровят. И ще го правят, докато не открият цялата истина. Разбира се, че това не е всичко, не предлагаме и готови отговори. Но като стартов материал е повече от добро.

След това преминаха към заключението: снимките, направени от частния детектив на Джейкъбс (още двама убити), извлечението от швейцарските банкови сметки, самоличността на вторичните приносители, открити от Алекс, резултатът от усилията да се сдобият със смъртния акт на Лудвиг Холцман, естествено и подробно описание на опитите да бъдат убити както те двамата, така и законните наследници. Тук нямаше незначителни детайли, не се пропускаше нищо. Материалите щяха да отидат при репортерите частично подредени — те сами трябваше да решат как и какво да използват за изясняване на картината.

Последното допълнение към пакета бе личното изявление на Ник, в което вземаше отношение към всички криминални обвинения, които му бяха предявени. В него той категорично отричаше обвинението в опит за убийство, насочвайки следствието към истинските наемни убийци, отговорни за смъртта на Роуз Пен, Матю фон Рор, Лорънс Касълтън и останалите, упоменати в предишния пакет. По-нататък обясняваше, че няма да се предаде на властите, тъй като има желание да свали обвиненията срещу себе си с помощта на свои средства и методи. Те несъмнено ще докажат, че не той е застрелял полицейския служител от град Хъдсън.

Влезе в банята и наплиска лицето си със студена вода. Наближаваше пет сутринта. Бяха отпечатали осем комплекта документи, състоянието на видеоматериалите им се стори задоволително. Евентуалните дребни поправки или добавки можеха да бъдат направени след три-четири часа сън, от който и двамата имаха въпиеща нужда. Изправен до вратата на банята, Ник разтъркваше лицето си с хавлиена кърпа. Алекс беше на масата и разглеждаше едно от отпечатаните копия.

— Мисля, че всичко е вътре — сви рамене тя и извърна глава да го погледне.

— Вътре е — съгласи се Ник. — А как намираш езика? Ясен ли е, добре ли са композирани отделните пасажки?

Алекс се замисли за миг, после пръстът ѝ посочи един лист.

— Струва ми се, че тук малко прекаляваме. Не бива дори да намекваме, че сме извършили нещо незаконно. Който се залови да чете

този текст и види името ти най-отдолу, положително ще стане скептичен. Фактът, че си обявен за издирване, е достатъчно неприятен — оттам нататък каквото и да кажем, все ще сме дискредитирани. Нека оставим докладът да говори сам за себе си.

— Това ми звучи разумно — замислено кимна Ник. — Знаеш ли, че преди малко говореше като истински адвокат?

— Да бе, как не! — направи гримаса Алекс. — Споменаването на адвокатите ме подсеща да те попитам къде е малката ти руса приятелка...

— В един мотел, който всеки момент ще напусне.

— Няма ли да я откараш, Ники? — подхвърли насмешливо тя. — Нали изгаряше от желание да ѝ бъдеш шофьор?

— А ти няма ли да престанеш?

Тя се засмя и поклати глава:

— Помниш ли спора, който водихме? Когато ти казах, че не ревнувам?

— Аха...

— Ами... — Усмивката ѝ стана леко притеснена: — Това май беше лъжа... Всъщност те ревнувах, но съвсем мъничко...

— Ясно — кимна с престорена сериозност Ник.

— Знаеш ли... — промълви тя, без да вдига поглед от дланите си. — Аз високо ценя това, което имаме. А също и теб. През последните четири години преживяхме заедно какво ли не. Всъщност, това важи и за последните петнадесет... А те, повече или по-малко, бяха най-щастливите години от живота ми.

— В моя също — топло се усмихна Ник.

— Предполагам, че... Просто не искам да забравяш, че аз съм твоят партньор. Нещата са такива и нямам желание да ги променям.

— Сякаш аз имам, глупаче такова.

Размениха си топли усмивки и се насладиха на пет секунди мълчание.

— Разговарял ли си с някой от роднините на Роуз?

Ник моментално се върна на земята, приятното опиянение се стопи. От доста време насам се канеше да го стори, но все не намираше сили.

— Не знам какво бих могъл да им кажа — прошепна той. — Всичко, което ми идва наум, звучи безкрайно тъпо. Мислиш ли, че

действително трябва да им се обадя?

— Не знам. При нормални условия — да. Но сега наистина не съм сигурна.

Ник сведе очи към килима.

— Все още не мога да повярвам, че Роуз я няма. Точно нея ли избра съдбата за невинна жертва?

— Сърцето ме боли като си спомня за нея — въздъхна Алекс, обърна се и тръгна към спалнята. — Лягам си. Временно не желая да мисля за нищо, искам само да се наспя.

Ник изпитваше същото желание. Взе комплект дрехи за смяна и се насочи към банята. След един дълъг и горещ душ облече чифт гащета и тънка фланелена риза.

Когато излезе от банята, апартаментът тънеше в мрак. Насочи се към дневната, напипа куфара си в тъмното и започна да вади някакви дрехи. Вдигна самото си във въздуха и изведнъж спря. Нещо тежеше във вътрешния джоб. Бръкна и пръстите му напипаха малкия акварел, който беше купил в Женева. Тънкото стъкло не беше издържало сътресенията на деня и беше прорязано от тънка като паяжина пукнатина. Той го огледа добре, после се насочи към вратата на спалнята.

— Хей...

— Какво? — отговори Алекс.

— Подът на дневната е доста твърд — промърмори той. После, без да чака покана, отиде и се излегна на леглото до нея. — Я виж какво ти нося...

— Какво? — попита тя и побърза да натисне бутона на нощната лампа.

— Спомен от най-неприятното пътуване в живота ми.

Лицето ѝ порозовя от изненада, после разцъфна в широка усмивка.

— Не вярвам! — извика с блеснали очи тя и притисна картината до гърдите си. — Страхотна е!

Протегна ръка и я опря на перваза до леглото. Погледаха я известно време, после Алекс изгаси лампата.

— Чувала съм, че Женева е много красив град — прошепна в тъмното тя. — Много бих искала да го видя.

— Следващия път — успокоително рече Ник. — Кой знае, някой ден може би ще ни се наложи и там да търсим наследници.

— А може да отидем и без да търсим наследници, Ник...

Вечерта беше топла, прозорецът бе малко открянат. Пердето се раздвижи от лек ветреца. Тишината на улицата се нарушаваше единствено от шепота на падащите листа.

За пръв път от една седмица насам партньорите спаха спокойно и непробудно.

29.

На разсъмване заваля. Небето над Олбъни потъмня. Поривите на вятъра запращаха в прозореца ситни водни капчици, които потрепваха по стъклото като хвърлен пясък.

Ник се събуди малко преди осем, но остана в леглото още десетина минути. Изпънал се до Алекс, той си повтаряше, че нещата са почти приключени. Тази мисъл му даваше сила. Още само няколко часа и ще могат да забравят страха завинаги. Обърна се да я погледне. Тя лежеше на една страна, очите ѝ бяха затворени. В ушите му отново прозвуча въпросът, който му бе задала: А какво ще се случи с нас? Не беше напълно сигурен, но му се струваше, че все пак ще имат сили да изградят нещо ново. Нещо, което ще има добро бъдеще... Може пък да стане така, че то да бъде страхотно...

Остана неподвижен известно време, за да не я събуди. После стана и тихо се насочи към кухнята.

Когато тя се появи от банята, Ник се бе привел над лаптопа и нанасяше последните добавки към пакета Джейкъбс. Вече беше сигурен, че се е получило стегнато, точно и много убедително четиво. В главата му чакаше готовият списък на получателите. Начело бяха „Уошингтън Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“, веднага след тях се нареждаха регионалните бюра на ФБР във Вашингтон и Олбъни, лидерът на мнозинството в Сената и главният прокурор. Сериозно се замисли дали да пусне един екземпляр и до Белия дом, но после прецени, че двата най-големи вестника в страната са достатъчни за разгласяване на историята. И все пак реши да изпрати... Нека всеки да вкуси от „добрата“ новина...

Напуснаха мотела и подкараха по Пърл стрийт към центъра на Олбъни. Спряха пред един офис център, където Алекс влезе да

размножи приложенията, а той остана да чака в колата. Наблюдаваше минувачите през матираното стъкло и се чувстваше защитен. Единственият начин да го забележат ченгетата беше да щръкне наред уличното платно, но той нямаше подобни намерения. Искаше да остане незабележим като един от многобройните противопожарни кранове по улицата. За пръв път, след години на глоби за превишена скорост и преминаване на жълто, Ник Мърчант щеше да бъде шофьор за пример. Бе готов да проявява нечувана за улиците на Олбъни любезност.

Алекс се върна след десетина минути с копията. Освен това се беше сетила да купи пликове и марки. Ник включи на скорост и колата бавно се плъзна по обратния път към мотела.

Джон Малой огледа сивата и масивна сграда на Общинския съд в окръг Колумбия и леко кимна с глава. Бяха се разбрали той да наблюдава задния вход, а Рение да поеме парадния. За него беше все едно, още повече, че задачите им май щяха да се окажат еднакво трудни.

Зае позиция някъде около шест сутринта. Сградата на съда се намираше на ъгъла между Корт и Ийст Алън — със сигурност една от най-оживените пресечки на Хъдсън. В повечето случаи тълпите бяха от полза при изпълнение на задачите му, но сега не беше така. Основните затруднения бяха свързани с близката околност. Никъде около задната част на зданието нямаше възвишение, от което да се обхваща целият район. Точно зад съда имаше малка градинка, която едва ли можеше да предложи надеждно прикритие. Той разполагаше със снимки на Морено, Фон Рор и Спинети, но да ги засече сред тълпата в рамките на три-четири секунди, беше практически невъзможно. Едва ли някой от тях ще си е окачил табела с името.

Започна да крачи по тротоара, пхнал ръце в джобовете си. Спря се пред количката, разположена на ъгъла до съда, миг по-късно се отдалечи с двоен хотдог, щедро намазан с горчица. Глътна го на няколко едри залька и се върна в колата. Беше взел решение. Удар вътре в сградата означаваше да се лиши от ножа и пистолета, но това изобщо не го притесняваше. Всеки, който познава главните артерии на човешкото тяло в подробности, би могъл да свърши работата с молив,

гребен или друг подръчен материал. Твърдо реши — ударът ще бъде нанесен в съда.

Погледна часовника си — беше девет и половина. Делото е насрочено за три и половина следобед в зала №2. Едва ли имаше по-добро място да засече жертвите си от коридора, който водеше към изхода.

Опаковането и надписването на пакетите им отне около петнадесет минути. В знак на лични предпочитания Ник прибави към списъка и генералното консулство на Израел. С него получателите станаха осем.

Погледна часовника си. Самолетът на Дъг щеше да кацне в 13:00, а сега приближаваше десет сутринта.

— Още не — вдигна ръка той, видял как Алекс отлепя лентата от един плик.

— Защо?

— Преди да ги запечатаме, искам да свърша още нещо... Идваш ли?

— А ти не мислиш ли, че с това кормуване напред-назад из центъра предизвикваме съдбата? — погледна го с тревога тя. — Не е ли по-добре аз сама да свърша тази последна работа? Все пак полицията издирва теб, а не мен.

— За съжаление ни преследва враг, който е далеч по-страшен от полицията — направи гримаса той. — Ще отидем и двамата. Докато карам по правилата, нищо няма да ни се случи. — Взе ключовете и се насочи към вратата. — Имай ми доверие, всичко ще бъде наред.

Малко след като потеглиха дъждът спря. Плътните сиви облаци се разкъсаха и между тях надникнаха веселите лъчи на слънцето. Локвичките до асфалта отразяваха лазурното небе, изведнъж заприличали на хиляди миниатюрни огледала. Дърветата от двете страни на платното бяха свежи, току-що изкъпани от дъжда.

Ник стискаше волана с две ръце и съсредоточено слушаше куркането на червата си. По челото му избиха ситни капчици пот. В момента предпочиташе дъжда, колкото по-проливен — толкова по-

добре. Ярката слънчева светлина сякаш изведнъж беше изтрила матираните стъкла на колата и той се чувстваше като маймуна в клетка на оживен зоопарк. Караше като склерозирала бабичка, избягвайки натоварените улици и основните кръстовища. Вършеше го с ясното съзнание, че една обичайна за подобни условия дребна катастрофа — удар калник в калник или просто одраскване — сега би имала фатални последици за него.

Алекс внимателно го наблюдаваше. Насреща им по авеню Шеридан се движеше полицейска кола.

— Ченгета! — притеснено промърмори той.

— Спокойно — докосна го тя. — Няма причина да се тревожиш.

Патрулната кола пълзеше едва-едва. Ник вдигна ръка и избърса изпотеното си чело. Не смееше даже да мръдне пред униформените, с които най-сетне се разминаха.

— Дори не те погледнаха — потупа го по коляното Алекс. — Между другото, къде отиваме?

— Вече пристигнахме — отвърна Ник.

Слънцето изведнъж потъна зад безформена купчина облаци, натежали от влага. Той зави надясно по Ларк стрийт, а на следващата пресечка направи ляв завой и пое по авеню Вашингтон. Минаха покрай Министерството на образованието, Ник напрегнато се оглеждаше. Никога досега не беше идвал в тази част на Олбъни, но трябваше да се оправи. Да, ето я... Точно по средата между Вашингтон и Стейт стрийт, в центъра на Емпайър Стейт Плаца, се издигаше внушителна сграда. Беше почти сигурен, че това е щатският парламент.

— Какво става, Ник? — попита Алекс. — Какво правим тук?

Една табела на стената до входа обявяваше с големи позлатени букви: КАПИТОЛИЙ НА ЩАТА НЮ ЙОРК. Ник спря колата точно пред входа, възползвайки се от знака, който разрешаваше десет минути за разтоварване.

— Ти спомена, че... — Той докосна върха на носа си и се замисли. — Ти спомена, че частното ченге от Бронкс е направило снимки на Холцман на пресечката между Стейт и Суан... Всъщност не там, а в един парк наблизо... Между другото, къде са тези снимки?

— Тук — отвърна Алекс и протегна ръка към торбичката в краката си. — Взели сме само няколко от тях.

Тя извади около половин дузина фотографии и му ги подаде.

— Тези са най-добрите на Тейлър — промърмори Ник, докато ги преглеждаше. — Виждаш ли как Джейкъбс старателно ги е надписал на гърба? Виктор Шаньон също разполага със свои снимки.

Тя пое една от тях и внимателно я разгледа. Мъжът на нея носеше очила, имаше гъста черна коса и слабо, издължено лице.

— Допускаш, че може би работи някъде тук, така ли? — най-сетне направи връзката тя.

— Или някой ще го познае — бавно кимна Ник.

— Той може да работи навсякъде, Ник! Не можеш да се надяваш, че... — Млъкна, очите ѝ се заковаха в нещо зад гърба му. Възрастен мъж с униформа на охрана бавно куцукаше към тях. — Мисля, че е време да се размърдаме.

Ник сякаш не я чу, загледан в една от снимките.

— Ник, приближава се един охранител!

Той вдигна глава и се обърна. Ръката му потърси дръжката на вратата.

— Този човек може би ще ни помогне...

— Какво правиш, за бога?! Наоколо има прекалено много хора!

Ник се поколеба, очите му огледаха по множеството, задръстило тротоарите. Хората наистина бяха прекалено много, но вече беше късно за отстъпление.

Слезе от колата и с енергична крачка се насочи към униформения пазач. Онзи се разкрачи, сложи ръце на кръста и зачака като някакъв разгневен, но добродушен дядо.

— Трябва да потегляш, момче! — заканително размаха пръст той. — Тук паркирането е забранено!

— Веднага тръгвам, но преди това искам да ви попитам нещо — усмихна се Ник и тикна една от фотографиите под носа му: — Да ви е познат този човек?

Пазачът присви очи.

— Може би... Работя тук цели тридесет и пет години... — Показалецът му изведнъж се заби в снимката: — Да, сър!

— Какво „да, сър“? — стресна се Ник. — Наистина ли го познавате?

Старецът му хвърли един изпитателен поглед, после ръката му се стрелна напред с изненадваща бързина и прибра снимката.

— Ти какъв си, момче? — попита той. — Репортер? Какво точно те интересува?

Зад гърба им Алекс нервно натисна клаксона на колата. Без да се обръща, Ник ѝ махна с ръка да почака. На Суан стрийт се бе появила полицейска кола, която бавно приближаваше.

— Тук ли работи този човек? — попита Ник. — Искam да знам само това, нищо повече.

— Да, тук работи — предпазливо отвърна пазачът. — А ти иди и махни автомобила от тротоара. Тук никой няма право да спира. — Ръката му се вдигна и отправи нещо като поздрав по посока на пълзящата патрулна кола.

— Добре, добре, тръгвам веднага — обеща Ник. — Само ми кажете името на човека и веднага изчезвам!

— Ще повикам ченгетата! — заплашително го изгледа старецът.

Ник грабна снимката от ръцете му и хукна обратно към колата. Лицето на Алекс беше изгубило цвета си. Полицаят беше спрял на двадесетина метра от тях и проверяваше документите на някакъв микробус за доставки.

— Той е тук! — възкликна Ник. — Пазачът го познава!

Запали мотора, включи на заден ход и излезе на платното. Възрастният пазач с усилие крачеше към кабинката си до входа на сградата.

— Какво ти каза? — попита Алекс.

— Разпозна го на снимката и каза, че работи тук.

Зави надясно по Стейт, на следващата пресечка стори същото и излезе на Суан. Сега се намираха точно зад сградата на Капитолия. Пръстите му нервно барабанияха по волана.

— Защо ли не взема да...

— Идеята не е добра! — остро го прекъсна Алекс. — Това, което си намислил, е чиста лудост. Ако наистина си въобразяваш, че ще се промъкнеш в сградата и ще започнеш да показваш снимките наляво-надясно...

— Сега вече не мога да се оттегля! — рязко каза той.

— Ник, обявен си за издирване, за бога! Остави тази работа на мен. Ще отида там, ще се опитам да поразпитам хората...

Ник спря на забранено и сложи лоста в позиция „паркиране“.

— Ей там виждам още един пазач — промърмори той и хвана дръжката на вратата. — Нека опитам и с него.

Алекс хвана ръката му. Не каза нищо, но очите ѝ бяха умоляващи.

— Само още веднъж, след това изчезваме — меко промълви той. — Обещавам!

Стъпи на тротоара и с бърза крачка се насочи към охранителя. Този беше чернокож, някъде около петдесетте.

— Хей, здрасти — небрежно подхвърли Ник.

Човекът само кимна с глава, в очите му се появи подозрение.

— Имам нужда от помощ — продължи със същия тон Ник и измъкна снимката: — Този джентълмен работи тук, в Капитолия, случайно да го познавате?

Охранителят разглеждаше Ник далеч по-внимателно, отколкото фотографията.

— Може би — сдържано отвърна той.

— Как се казва?

Човекът протегна ръка, дебелиите му пръсти поеа снимката. Ник затаи дъх.

— Струва ми се, че това е господин Симко...

— Кой беше той?

Във въздуха се разнесе рязко изсвирване и Ник бързо вдигна глава. От задния вход беше изскочил униформеният старец и яростно надуваше свирката си.

— Кое име споменахте? — попита бързо Ник.

Охранителят гледаше назад към колегата си, който енергично куцукаше в тяхна посока.

— Хей, какво, по дяволите, става тук?!

Ник се завъртя на токове и хукна към колата. Пронизителното свирене продължаваше. Алекс беше седнала зад волана, кракът ѝ беше на педала за газта. Ловко се включи в движението, а после, според инструкциите на Ник, зави наляво по Елк стрийт.

— Пипнах го! — възбудено каза той и си нагласи огледалото за обратно виждане. — Пипнах го!

— Кого?

— И този пазач го позна. Каза, че името му е Семка, или Семко — нещо от този сорт... — Махна по посока на Дав стрийт: — Ще

задвижа нещата веднага, щом се доберем до мотела!

— Какво по-точно ти каза охранителят? — попита Алекс.

— Каза, че го познава — повтори Ник. — А името му било Семко, или нещо подобно...

— И работи тук, така ли?

— Така каза...

— Само дето и двамата са по на сто години! — сбърчи чело Алекс. — Положително носят пенснета с дебелина поне сантиметър!

— Нищо подобно. Вторият си беше с акъла и определено разпозна човека на снимката. Как би го сторил, ако въпросният тип не работи тук?

— Какво можем да направим като се приберем в апартамента?

— Ще разкрием цялата далавера, бебчо. Ще изпратим куриер в щатския архив и той ще изрови всички симковци или семковци, които имат или са имали статут на държавни служители. Уточним ли името, ще позвъня в Департамента за регистрация на моторните превозни средства и ще направя опит да им измъкна фотокопие от снимката на шофьорската книжка. Успeya ли — нататък е лесно. Просто ще я сравним с тази на Джейкъбс.

— А ако не успеем да засечем името?

Той шумно издиша.

— Страхувам се, че тогава ще се наложи да проникна в тази голяма сграда!

— Няма да го направиш, Ник! — извика Алекс. — Там работят поне две хиляди души! Освен това вече сме включили снимките в пакета, всеки опитен репортер ще се радва да ги идентифицира!

— Шегуваш ли се? След всичко, на което ни подложиха тези типове? След Роуз и Мат? Не, не... Искam да знаят със сигурност, че именно ние сме ги разкрили! Възнамерявам да свърша цялата работа със собствените си ръце — до самия край! — Той поклати глава. — Исусе, можеш ли да повярваш, че онова старче в униформа ще надуе проклетата си свирка?! Някой трябва да го награди!

Алекс не реагира на закачката, разтърка чело и отби до тротоара.

— Виж какво — погледна я настоятелно Ник. — Надявам се, че ще успея да свърша работа с помощта на ДРМПС и няма да се наложи да ходя там.

— Ако някой ходи там, това ще съм аз! — отсече с категоричен тон тя. — И никакви спорове!

Ник се усмихна на решителността ѝ. Едва сега си даде сметка колко му е липсвала.

— Не се наемам да споря с теб, Алекс — меко подхвърли той. — Нали сама каза, че сме поели достатъчно рискове? Нека си наемем човек, който ще направи архивната справка вместо нас. Това е най-безопасният начин.

Алекс се намръщи и вдигна снимката пред очите си.

— Това е най-добрият план — настоя той.

— Това е твоят план, Ник! — извика тя. — Аз мога да отида в архивата и точно за две секунди да разбера кой е този човек! Нима си мислиш, че на някой куриер за петнадесет долара на час ще му пука за теб?

— Не, но вече е крайно време да вземем някакви предпазни мерки.

— Мога да се справя. Кой, за бога, ще тръгне да ме търси из някакви архиви?!

Ник беше принуден да се предаде.

— Добре — кимна с притеснение той. — Но много внимавай.

Алекс отново насочи вниманието си към снимките. Спря поглед върху студените тъмни очи на Тейлър, скрити зад очила с метални рамки. Разкриването му определено щеше да ѝ достави удоволствие. Вече бе крайно време да обърнат нещата към нищо неподозиращия мистър Тейлър и здраво да го омотаят. Тя щеше да свърши това с истинска наслада...

Върнаха се в мотела и Ник повика такси.

— Не ме интересува дали си обявена за издирване, или не — отсече той. — Искам да се пазиш!

— Спокойно, ще се пазя — отвърна Алекс, седнала на един от кухненските столове. — Кога трябва да се обади Дъг?

— Всеки момент — каза Ник, след като погледна часовника си. — Самолетът му трябва вече да е кацнал.

Отвън долетя призивен клаксон. Ник погледна през щорите.

— Таксито — обяви той. — После веднага се връщаш тук, ясно?

— Да, шефе.

Алекс събра нещата си и отвори вратата. Преди да излезе, тя се обърна към Ник и му намигна. Той остана на прага и изпрати с поглед колата, която бързо се изгуби в далечината.

— Моля те, пази се — каза го на глас, с наистина умолителен тон.

Не след дълго беше готов с последната добавка към досието на Холцман:

Addendum: Според нас хората на тази снимка са Лудвиг Вилем Холцман и все още неидентифицираният индивид, наричан „Тейлър“. Според източник от Олбъни, „Тейлър“ работи в сградата на щатската законодателна власт...

Прочете написаното и се намръщи. Нямаше категорични заключения, но бе достатъчно. Ако Алекс не успее да се добере до нещо повече, вестниците ще разполагат със снимките и адреса. А ако загатката може да се разреши чрез публикация на тези фотоси, те без съмнение ще го сторят.

За последен път изчете целия пакет от материали. После започна да ги слага в съответните пликове и да ги запечатва. Видеолентата беше само една, ето защо щеше да замине за един от двата адреса на ФБР. Трябваше да се погрижи материалите в Олбъни и Манхатън да бъдат получени едновременно.

Пердетата бяха спуснати и лампите светеха. Телефонът иззвъня и го стресна. Беше седнал на ръба на леглото и мислеше за баща си. Това вероятно бе адвокатът.

— Къде си?

Гласът на Дъг звучеше някак насечено, примесен с бученето на колата:

— В Олбъни, къде другаде?

— Носиш ли всичко?

— Нося го. Колко пъти ще ме питаш?

— Най-много още четири-пет. Горе главата, след няколко часа ще влезеш във владение на около половин милион долара!

Такива забележки обикновено предизвикваха реакция от страна на Дъг, но този път нямаше такава.

— Хей, гледаш ли зад себе си? — с нотка на тревога попита Ник.

— Чист съм — долетя разпокъсаният отговор.

— Сигурен ли си?

— Да, по дяволите! Няма ли да престанеш?

— Хей, какъв ти е проблемът? — извика Ник и усети как лицето му пламва. — Не си въобразявай, че на мен ми е много приятно!

Ухото му долови дълбоката въздишка на Дъг.

— Извинявай, но не съм спал... Слушай, Ник... — Гласът заглъхна, после отново се появи: — Искам просто да приключа с това и да го забравя, ясно?

— Не си само ти, приятелю... Слушай сега: ще се срещнем на Уилет стрийт номер 200. Карам сив форд, модел „Аеростар“.

— Какво караш? Чакай, чакай... Дай ми номера на стаята си!

— Няма номер на стая. Иди на адреса и чакай на улицата.

— Какво става бе?

— Предпазни мерки, нищо повече. Ще те оставя да изпушиш една цигара, докато оглеждам района.

— За бога, Ник! Никой не ме следи!

— Виж какво, Дъг... Единствената причина все още да съм жив и да разговарям с теб е, че бях крайно предпазлив. Хайде, престани да се опъваш! С каква кола ще дойдеш?

— Син „Таурус“. И колко време ще те чакам?

— Не знам. Вероятно не повече от петнадесет минути. Но ако междувременно забележиш нещо подозрително след себе си...

— Да, добре, ще ти се обадя... Къде е Алекс?

— Отиде да свърши една малка работа.

— А Джесика фон Рор?

— Какво за нея?

— Тя ще дойде ли с теб?

— Тя замина, човече. Хайде, ще се видим след малко.

Алекс плати на таксито и с бърза крачка се насочи към административния комплекс на Щатския университет в Олбъни. Разполагаше с предостатъчно време за да свърши това, което бе намислила. Спря едно момче и го помоли да я упъти. Оказа се, че трябва да се движи към източния край на студентското градче.

Библиотеката беше пълна със студенти, тъй като сесията наближаваше. Тя с мъка си проби път през различните групички и най-сетне стигна до асансьорите. Правителствените архиви и официалните публикации се намираха на третия етаж, в западната част на сградата. Крачеща между дългите, отрупани с книги лавици, тя изведнъж отново се почувства студентка по право. Това трудно можеше да я накара да подскочи от радост.

Бързо откри контролния справочник на щат Нью Йорк. Спря и се замисли. В крайна сметка реши, че си струва да надникне в него. Намери изданието за текущата година и се настани зад една свободна маса. Биографичният индекс беше най-отзад. Пръстът ѝ се плъзна по имената, започващи с буквата „С“. Търсеше Семко и Семка. После премина на Симко и Симка, смени на Сенко и Сенка... Нищо. По същия начин бяха проверени и имената под буквата „К“.

Прехвърли се на серийното издание на щат Нью Йорк. В него фигурираше някой си Ърнест Семко, който работеше в щатската контролна комисия, но като чиновник за обработка на пощата. Останалите вариации на името не дадоха резултат.

Върна дебелия книга на мястото ѝ и погледна часовника си. Два без четвърт — до съдебното прослушване оставаха по-малко от два часа.

Очите ѝ бързо прегледаха по етикетите на дебелия издания. Направи опит да си спомни точните думи на Ник. Дали пък просто не беше чул погрешно името, споменато от охранителя? Семко, Семка... Фонетично то можеше да бъде произнесено по безброй начини.

Свали от рафта списъка с личния състав на Конгреса за текущата година и отвори на индекса. Провери първо записаните под буквата „К“, после се прехвърли на „С“.

Видя името и силно се развълнува. Това трябваше да е той — Филип Антъни Симко, страница С-249. Ръцете ѝ пъргаво прелистиха

страниците, усети сладко предчувствие, че ѝ предстои да прочете нещо много интересно...

Уилет №200 не беше сграда, а детска площадка в края на парка Вашингтон, където идваха млади майки с невръстните си дечица. Между безупречно подстриганите дървета и храсти имаше нещо като малка полянка, на която бяха монтирани люлки, пързалки и купчина пясък, акуратно събрана с дървена ограда. Ник познаваше мястото много добре, тъй като двамата с Алекс често се отбиваха тук — особено когато разследването не вървеше, или пък им липсваше въздух между стените на дома ѝ. Един сандвич под дърветата обикновено стигаше, за да преодолеят временната стагнация в хода на проучванията си.

Колата бавно се плъзгаше по улиците на Олбъни, само на няколко пресечки от къщата на Алекс. Ако полицията и другите му преследвачи са направили списък с най-вероятните места, на които може да се появи, детската площадка със сигурност е на някое от последните места в него. Каква работа може да има на подобно място Ник Мърчант — убиецът на полицаи, който се крие от правосъдието? На лицето му се появи усмивка. Е, какво толкова — може би просто е решил да се спусне по някоя от пързалките.

Телефонът иззвъня, звукът беше силно приглушен от палтото.

— Ник, открих го! — екна възбуденият глас на Алекс.

— Какво? — стресна се той и механично спря колата до тротоара. — Къде си?

— Няма значение. Важното е, че открих Симко!

— В апартамента ли си?

— След малко ще бъда там. Млъкни за момент и слушай — мисля, че вече знам кой е този Симко и нещата изведнъж придобиват смисъл.

— Кой е?

— Момент, направила съм всички необходими фотокопия... — В слушалката се долови шумолене на хартия: — Филип Антъни Симко — Сграда на щатския парламент, авеню Клинтън номер 1, Олбъни. Регионален директор в офиса на сенатора републиканец от Ню Йорк Томас Нюланд.

— Нюланд ли? — изненадано промърмори Ник. — Какво общо би могъл...

— Чакай, ще разбереш... Ще ти изредя комисиите, в които участва добрият сенатор: Комисия за сигурност и сътрудничество в Европа, Комисия по апроприациите, Комисия за ветераните от войните и още дванадесет... Интересно е да се отбележи, че между тях фигурира и т.н. Банкова комисия, създадена преди четири години по лична инициатива на Нюланд. Тя се занимава, цитирам: „с разследване днешното състояние на активи и сметки на европейски евреи, депозирани през тридесетте и четиридесетте години в редица швейцарски банки. Комисията ще работи съвместно с швейцарската банкова система, като за целта е подписано безпрецедентно споразумение за сътрудничество с редица швейцарски банки — както частни, така и кантонални...“.

Заковал поглед в арматурното табло, Ник се опитваше да обхване значението на тази информация. В главата му се завъртяха куп въпроси, които трябваше да систематизира.

— Не знам нищо за това — едва успя да промърмори той.

— Лудост е, нали? — попита развълнувано Алекс. — Но ако се окаже вярно това, което си мисля... — Тя не довърши. — Според мен пакетът с документи вече е окончателно попълнен. Ако грешим, грешим... Тук онези снимки ще ни свършат добра работа.

— Но защо един сенатор ще се забърква в подобно нещо? — попита с недоумение Ник. — Защо?

— А защо да не се забърка? Всеки знае, че Нюланд е кандидат на своята партия в предстоящите президентски избори. Аз мисля, че такъв човек има къде да похарчи няколко милиона долара повече. Кой знае на кого дава подкупи и какви са техните размери!

Ник продължаваше да върти глава в знак на отрицание:

— Не, не... Такова нещо не бих могъл да твърдя!

— Аз също — присъедини се към него Алекс. — Но сега вече сме свършили своята работа. Можем да се оттеглим встрани и да наблюдаваме развоя на събитията. А ако на тези снимки действително е запечатан оня Симко, господ да му е на помощ на сенатора Нюланд!

Ник най-сетне кимна с глава. Алекс беше абсолютно права. Време е да се предаде щафетата.

— В апартамента ли отиваш? — попита той.

— Да. Докато се върнеш, всички документи ще бъдат готови.

— Но бъди предпазлива, моля те!

— Излишно е да ми го казваш!

Едва я изчака да затвори и измъкна снимките от плика. Беше разпратил почти всички фотографии на Джейкъбс, оставяйки си само няколко за личния архив. В момента, в който ги изваждаше, думите изведнъж заседнаха в гърлото му. Беше си запазил само три снимки, но за сметка на това най-важните.

Мъжът беше застанал зад няколко души, по-млади от него, всичките облечени в костюми. Лицето му беше в сянка и при повърхностен поглед лесно можеше да бъде пропуснато. Ник приближи фотографията на сантиметри от очите си и се вгледа. Не, съмнение не можеше да има. Никакво!

Ръката му безсилно се отпусна в скута, от устата му излетя тиха ругатня. От всичко на света най-малко би искал да се забърква в подобни неща. Но събитията го бяха захвърлили в окото на урагана, където пощада нямаше. Онези типове направиха всичко възможно да го ликвидират, успяха при Роуз и Матю фон Рор, никой не знаеше колко други трупове са оставили след себе си.

Отново погледна лицето на сенатора Томас Нюланд.

После захвърли снимките на седалката до себе си и затвори очи. Стана му лошо. През цялото време бяха мислили погрешно, съсредоточавайки усилията си върху човека, който най-много изпъкваше — Тейлър, Симко, или както там му беше името... Явно и Джейкъбс беше допуснал същата грешка. Да-а, точно така... Всички бяха сгрешили. А шефът, мозъкът на операцията, през цялото време е бил там и е надничал зад чуждите гърбове.

Още веднъж погледна снимката и тихо простена. Вдигна ръка и разтърка зачервените си очи. Ако в онази сутрин бе разпознал Нюланд, вероятно нямаше да замине за Германия. И почти сигурно щеше да изгори всички документи, открити в къщата на Джейкъбс. След което щеше да вземе самолета за дома и да забрави за случая. Сега бе убеден, че това би било най-мъдрото решение в живота му.

Петнадесет минути по-късно той подкара по Спринг стрийт и направи ляв завой по Уилет. Паркът се простираше пред очите му с

цялото си застинало величие, под сянката на дърветата беше паркиран сив седан. Намали ход и направи една обиколка на квартала. Две възрастни жени с усилие крачеха по тротоара. Млада майка буташе количката си. Работник с каска и флуоресцираща оранжева жилетка се бе покатерил на телефонен стълб, под него стоеше друг и дъвчеше фас на цигарата си. Наведе се и погледна към небето през предното стъкло — по него бягаха пухкави бели облачета. В душата му се появи увереност. Дъг беше адвокат шампион, но тънкостите на скритото наблюдение му бяха тотално непознати. Особено, ако то се извършваше от професионалисти.

Направи една последна обиколка и спря зад него. Дъг отвори вратата и слезе. Лицето му беше пепеляво.

— Добре ли си? — свали страничното стъкло Ник. — Обикновено аз съм този, който изглежда ужасно.

— Нищо ми няма. Само съм малко нервен.

— Ще се справиш. Както и всички ние. Искam да ти покажа нещо наистина шокиращо.

— Какво е то?

— Карай след мен до апартамента и ще видиш.

Дъг кимна и се върна при колата си. Седна зад кормилото и затръшна вратата. В същата секунда се отвориха вратите на ада...

Изад близкия ъгъл изскочи сив седан с двама души вътре, гумите му изсвириха на завоя. Очите на Ник се насочиха към огледалото за обратно виждане в мига, в който две подобни коли се появиха иззад другия ъгъл. Изведнъж му се стори, че колите връхлитат отвсякъде. После объркването му изчезна, заменено от болезнено чувство за обреченост. Вътрешният му инстинкт го накара да изрита вратата. Изскочи навън и хукна да бяга...

По-късно щеше да си спомня този епизод като лош сън. Всичко наоколо се движеше с нормална скорост, а той самият мърдаше едва-едва, като на забавен каданс.

Профуча през детската площадка и жените по околните скамейки уплашено се развикаха. Спъна се в някакво бетонно стъпало и тресна пиццала си в ръба, но не усети абсолютно нищо. Понесе се по влажната трева докато зад гърба му ехтяха къси, насечени команди, произнасяни

от груби мъжки гласове. Преследвачите му сякаш изскачаха от всеки храст. Едър тип с тъмносин костюм се носеше по диагонал през полянката и заплашително крещеше нещо. Друг се хвърли в краката му и той се освободи само защото успя да го уцели с юмрук в челото. Но резултатът беше ужасен — той се препъна, ритъмът на бягането му се наруши и преследвачите спечелиха онези три-четири крачки, които им трябваха. Няколко ръце едновременно го повалиха на земята, огромни тела го притиснаха към мократа трева, от която дрехите му бързо подгизнаха. Обърнаха го по гръб веднага, след като му сложиха белезниците. Някъде в далечината младите майки дърпаха децата си и уплашено гледаха насам. Тъмнокос мъж с разкопчано палто се наведе над него. Задоволството в гласа му беше толкова отчетливо и жестоко, колкото студените и твърди гривни, впити в китките му:

— Никълъс Мърчант, по заповед на директора на ФБР Артър Гордън вие сте арестуван!

30.

Шофьорът спря на пресечката на Ийст Алън и Корт, очите му отново се насочиха към огледалото за обратно виждане. Даваше си сметка, че това е една от последните му възможности и затова хвърли към красивата млада дама на задната седалка лъстив поглед.

Алекс беше толкова смаяна и обърквана, че изобщо не забеляза мерациите му. Беше ѝ трудно да асимилира катастрофалния развой на събитията през последния половин час. Това беше най-големият шок в живота ѝ.

Когато позвъни на Ник отсреща вдигнаха, но това не беше гласът на партньора ѝ. Агентите на ФБР най-сетне го бяха заловили. Този, който вдигна, изкрещя името ѝ. Обзета от паника, тя набра номера на Дъг, за да го предупреди. Но и там ѝ отговори агент на ФБР.

Обзета от отчаяние, тя скри лице между дланите си. Ник и Дъг бяха арестувани. Край на мечтите за хепиенд, за красиво пътуване срещу залеза.

След известно време вдигна глава, без да забелязва впития в нея поглед на таксиджията. Още не беше късно да напусне страната. Ник положително би одобрил подобно действие. Просто скача в малкото самолетче и изчезва. Но това беше изключено. Бе длъжна да направи още нещо, ако искаше да не се срамува от себе си.

Стегна се, обзета от гняв. Ник беше убеден, че делът им от наследството ще бъде достатъчен, за да се оневини. Тя имаше известни съмнения, но те не ѝ пречеха да му помогне с каквото може.

Шофьорът насочи колата към тротоара и спря. Алекс огледа сградата на Общинския съд с възобновено чувство на ужас. Беше се надявала, че ще слезе от таксито и моментално ще хлътне във входа, но нещата се оказаха по-различни. За да стигне до него трябваше да измине около петдесетина метра през нещо като малък двор. Осеян бе с хилави дръвчета и храсти, които не предлагаха абсолютно никакво прикритие. Това означаваше, че и при бърз ход щеше да бъде мишена най-малко за двадесетина секунди. Но нямаше избор...

— Съдът — обяви таксиджията, сякаш тя не беше в състояние да го види и сама. После се завъртя, опря лакът на облегалката и се втренчи в нея: — Добре ли сте, госпожо?

Алекс тръсна глава да прогони вцепенението и измъкна портмонето си. Забавянето нямаше да ѝ донесе по-голяма сигурност, нито пък щеше да ѝ спести нервите. Подаде някаква банкнота на шофьора и отвори вратата.

Вниманието на Рение беше привлечено първо от таксито, а след това и от тъмната коса на пътничката в него. Той остави бинокъла до себе си и посегна за пушката.

Лежеше на плоския покрив на Общинската поща, която се намираше точно срещу сградата на съда. За по-добро място не можеше и да мечтае. Улови жената в окуляра на оптичния мерник и свали предпазителя. Тази брюнетка наистина беше нещо специално. Имаше смугла кожа и едва забележимо натежала фигура — две неща, които при други жени не значеха нищо, но тази я правеха изключително привлекателна. Рение беше стопроцентово сигурен, че чака именно нея. Междувременно тя крачеше бързо и вече беше преполовила разстоянието до входа. Той примижа с едното око и нагласи кръстчето на мерника върху главата ѝ. После затаи дъх...

В душата му се появи зрънце съмнение и той бавно свали пушката. Евентуална грешка в разпознаването щеше да привлече цял рояк ченгета и да подплаши истинската жертва. Той нямаше право да постави под въпрос изхода на цялата операция. Остана неподвижен, докато смалената от разстоянието фигура изчезна във входа на сградата.

Изправи се на крака, на лицето му се появи кисело изражение. Този начин беше прекалено рискован. Което означаваше, че трябва да прибягне до директния подход...

Фоайето на съда беше пълно с народ, но това не донесе желаното облекчение на Алекс. Бройката има значение за сигурността, ако всички играят в един отбор — нещо, в което тя изобщо не беше

сигурна. По тази причина трепваше при всеки по-втрещен поглед, отправен в нейна посока.

Забърза сред тълпата и се насочи към стълбището, което водеше за втория етаж. Не видя нито едно познато лице и бавно започна да се успокоява. Едва ли някой би посмял да я нападне пред очите на толкова хора. Същевременно усети как краката ѝ отмаляват и се попита дали това се дължи само на изкачването. Имаше и друга възможност — именно тълпата да е това, от което се нуждаят неизвестните нападатели.

Стигна до втория етаж и се закова на място. Пред нея имаше три врати — едната директно отпред, другите две — вляво и вдясно. Нервите ѝ бяха опънати до крайност. Какво ли я чакаше зад врата номер едно? Коридорът беше почти пуст, ако не се брояха двамата мъже с късо подстригани коси и спортни костюми. Единият тръгна към нея.

— Алекс Морено?

Тя затаи дъх и неволно отстъпи крачка назад.

— Няма от какво да се безпокоите, госпожице — побърза да каже мъжът и извади някаква значка. — Дейвид Фоулк, Федерално бюро за разследване. Може ли да разменим две думи?

— Само ако сте кратък — окопити се Алекс. — Не разполагам с никакво време.

Агентът любезно се усмихна и махна по посока на една дървена скамейка, долепена до стената.

— Не, благодаря — отказа Алекс. — Ще остана права.

Той прибра значката във вътрешния си джоб, а другият агент бавно се отдалечи и зае позиция в горния край на стълбището.

— Сигурен съм, че знаете за провежданото в момента издирване на Никълъс Мърчант — започна Фоулк.

— Да, знам — кимна Алекс. — И какво?

— Имате ли представа къде е той?

— Никаква.

На лицето му се появи арогантна усмивка.

— Защо не зарежете ролята на малкото невинно сираче, госпожице Морено? — попита агентът. — От достоверни източници научихме, че вие сте негов партньор.

— Тъй ли? — вдигна вежди Алекс. — А какво казват достоверните ви източници за убийството на Роуз Пен и Матю фон Рор? — Въпросът автоматично отприщи гнева в душата ѝ: — Докъде стигна ФБР в издирването на техните убийци? Или и тях искате да лепнете на Ник Мърчант?

— Ние не участваме в следствията относно смъртта на госпожица Пен и братята Фон Рор — сви рамене Фоулк. — Това, което се опитваме да...

— Какво казахте? — изведнъж преbledня Алекс. — Братята Фон Рор?!

— Казах, че не участваме в следствието по тяхната смърт, както и на госпожица Пен, но...

— Значи Тим фон Рор също е мъртъв? — ужасено промълви Алекс.

— Да, госпожице Морено — мрачно кимна агент Фоулк. — Не го ли знаехте?

— Къде се е случило?

— В Калифорния — отвърна агентът и се размърда с видимо неудобство. — Мислех, че...

— Как?

— Заклан е с нож в затвора Сан Куентин.

Алекс потръпна и очите ѝ неволно зашариха наоколо. Загадката за местонахождението на Тим бе решена неочаквано, сякаш с кофа ледена вода в лицето. Малкото живи наследници на Джералд Джейкъбс изведнъж бяха сведени до едно-единствено лице.

— Нямам какво повече да ви кажа! — отсече тя, заобиколи изненадания агент и бутна летящата врата на Съдебна зала №2.

Вътре вървеше редовно заседание. Алекс се огледа и откри едно свободно място на предпоследния ред. Имаше нужда от време да се вземе в ръце, да се съсредоточи върху това, което предстои да свърши. Беше присъствала на достатъчно изяви на Дъг пред съда и знаеше какво трябва да прави. Процедурата беше проста — установява се генеалогията в основните документи, събрани по време на диренето — некролози, актове за раждане и смърт. Оттам започва и реконструкцията на фамилното дърво. Основната ѝ задача беше да докаже самоличността на наследницата. Това щеше да стане с копия от

акта за раждане на Джесика фон Рор и от шофьорската ѝ книжка, издадена от щатските власти на Айова.

Ако федералните власти не изиграят някой неочакван коз, тя имаше всички шансове да защити хонорарите на фирмата. А те без съмнение бяха най-големите в историята на „Мърчант и съдружници“.

Разтърка лице и се замисли за Ник. Къде ли са го отвели? Какви са им планове? Стана ѝ лошо, имаше чувството, че всеки момент ще припадне. Вдигна папката и започна да си вее с нея. После усети подозрителния поглед на единия от съдебните пристави. Това, което не усети, беше появата на Джон Малой. Той спокойно се настани на стола вдясно от нея и се направи на много заинтересован от съдебното дело, което вървеше в момента.

Ник беше отведен в главната квартира на ФБР в Олбъни. Вкараха го на задната седалка в един линкълн таункар. Бе притиснат като в сандвич от двама едри агенти. Тялото му беше силно приведено напред заради белезниците, които бяха щракнати на ръцете зад гърба му. Колата се люшна на бордюра и започна да се спуска към подземния гараж. В купето цареше пълна тишина.

Ник беше на прага на отчаянието. Ето как свърши всичко — въпреки поетите рискове и опасностите, на които се беше изложил. Дори и в най-тежките си кошмари не бе предвиждал такъв финал. Допускаше да го убият или арестуват, но да бъде предаден от Дъг?! Все още не можеше да го повярва. Не може най-добрият му приятел да го осъди на 25 години затвор, при това при максимално строг режим. Просто не може!

Измъкнаха го от колата и го прекараха през подземие. Две здрави ръце го придържаха под мишниците, а край тях крачеха още половин дузина агенти, които приличаха на антуража на професионален боксьор. Спряха в слабо осветеното входно антре и зачакаха асансьора.

Горе бяха посрещнати от група мъже с навити ръкави и разхлабени вратовръзки. Един от тях подхвърли някаква подигравателна реплика, останалите се ухилиха. Ник крачеше напред с леко наведена глава.

Федералното бюро в Олбъни разполагаше с три единични килии, разположени на втория етаж на сградата, в дъното на дълъг коридор. Без много приказки беше отведен до най-далечната от тях, където му свалиха белезниците и го бутнаха да прекрачи прага. Вратата звучно се затръшна зад гърба му.

Вдигна глава и се огледа. Килията беше тясна, не повече от два на три метра. До една от стените беше залепен нар, останалите бяха голи, боядисани с розова блажна боя. Той се намръщи... явно се беше превърнал в поредния опитен плъх на федералните психолози. Розовите килии може би правеха чудеса по отношение на изнервените престъпници, а на него му предстоеше да го докаже... Какво си въобразяват тези типове? Може би, че ще започне да крещи, да се мята неистово, да блъска с юмруци по стоманената врата? Е, ще ги разочарова. Шоуто свърши...

Седна на нара и започна да се оглежда. Дрехите му бяха мокри и кални, а кракът му пулсираше от непоносима болка. Нави крачола си и погледна. Около грозната рана на прасеца му имаше кървава лента. Изобщо не си спомняше как се бе появила.

Отметна глава и погледна към тавана. Ярката розова светлина вече му докарваше главоболие. Затвори очи и си представи Дъг, мускулите на лицето му рязко се стегнаха. Все още не можеше да повярва. Адвокатът му действително се държеше странно, но той отдаде това на опънатите му нерви. Какво ли са му предложили? Някоя малка, но сладка сделка? При всички случаи това вече нямаше никакво значение. Фиаското по случая Джейкъбс, както и неговото лично фиаско, бяха факт. Единствената му надежда бе, че Алекс ще прояви достатъчно здрав разум и ще напусне страната. За съжаление ще трябва да го направи без пари, тъй като без Дъг няма да има съдебно дирене по отношение на наследството.

Дойдоха да го вземат половин час по-късно. Процедурите по ареста бяха стандартни и с нищо не се отличаха от тези по негово време. Взеха му пръстови отпечатьци, направиха му снимки в профил и анфас. Съдържанието на джобовете му потъна в специално надписана книжна кесия. Накрая му дадоха влажен парцал да изчисти

пръстите си от мастилото. Седнал на стол срещу него, един агент мълчаливо го наблюдаваше.

Прекошиха коридора и го вкараха в малка стая за разпити. Накараха го да седне в единия край на правоъгълна маса, после го оставиха сам.

Ник се отпусна на мястото си и насочи поглед към микроскопичните пращинки, които се въртяха под светлината на лампата. Изпитваше странно облекчение. Вече бе сигурен, че ще остане жив и ще има шанс да се защитава, най-вероятно в редовен съдебен процес. Спокойно можеше да насочи мислите си в тази посока. Но преди това отправи една безмълвна молитва за Алекс. Искрено се надяваше тя поне да е добре, съдбата ѝ да е по-различна от неговата. Представи си я на борда на самолет, който напуска страната и изведнъж му стана леко...

Десетина минути по-късно вратата се отвори и в стаята влезе човек, облечен в костюм. Ник веднага разбра, че той не е обикновен оперативен агент, а някакъв шеф. Беше дребен мъж, със зализана черна коса и бледо лице — един истински призрак с вратовръзка. Стори му се странно познат.

Заместник-директорът Армингър зае свободния стол срещу него и преплете пръсти. Беше толкова близо, че Ник долови лошия му дъх. Потръпна без да иска, после сведе очи към масата и зачака.

— Е, това не беше по сценарий, а? — обади се след доста дълго мълчание Армингър.

Ник му хвърли безизразен поглед. Не стига, че беше арестуван, но сега явно ще трябва да изтърпи и злорадството на този тип. Извърна глава и закова очи върху снимката на президента, окачена на стената.

— Къде е Алекс Морено?

— Нямам представа.

— Според мен имате абсолютно ясна представа къде е партньорката ви — сви устни Армингър.

— Защо не попитате Дъг Спинети?

Армингър се облегна назад, на лицето му заигра усмивка. Въпросът очевидно го лиши от дар слово.

— Вие май бяхте всичко, което можеше да ни предложи Спинети — промърмори най-сетне той. — Но веднага ще добавя, че постъпи правилно и по всяка вероятност ви спаси живота.

— И едновременно с това го съсипа — поклати глава Ник, после уморено се облегна на масата. — Предполагам, че за това са приятелите.

Забележката му предизвика нова безрадостна усмивка. На масата пред Армингър се появи тънка папка. Той небрежно я прелисти, сякаш му предстоеше да прегледа неделния вестник.

— Къде намирахте подслон през последната седмица?

— Искам да разговарям с адвокат — рече Ник.

— Ще разговаряте. Но преди това ще ви задам няколко въпроса.

— Опитайте — сви рамене Ник.

— Във ваш интерес е да ни сътрудничите. А също и в интерес на госпожица Морено.

Ник се замисли с поглед в ноктите си, после бавно вдигна глава.

— Тя пък какво общо има с всичко това?

— Госпожица Морено е *ваш* партньор. Или по-скоро съучастник. Предполагам, че именно тя ви е помагала да ни се изплъзвате толкова дълго време.

— Нещо не следвам мисълта ви...

— Ние знаем, че сте пътували с Джесика фон Рор. Знаем също, че тя е подписала с вас договор за издирване на наследство. Кога го направихте, Мърчант — преди да убиете брат й Матю, или след това?

Ник усети скритата заплаха в този въпрос. След кратко колебание реши да се въздържа от коментар.

— Много добре — въздъхна Армингър и се приведе напред: — Нека опитаме по друг начин. Познавате ли швейцарски частен детектив на име Арне Муенд?

Очите на Ник неволно помръднаха, после отново се заковаха върху плота на масата.

— Ще приема това трепване за положителен отговор — усмихна се Армингър. — Във всеки случай той призна, че ви познава. А какво ще кажете за Виктор Шаньон? Говори ли ви нещо това име?

Ник замълча.

— Отговорете на въпроса, Мърчант!

— Искам адвокат — хладно го изгледа Ник.

— Чух ви още първия път — хапливо отвърна Армингър. — По какви въпроси сте се свързали с швейцарския частен детектив, Мърчант?

— Всичко е описано в доклада.

— Какъв доклад?

— Всеки момент трябва да го получите. Изпратил съм ви два комплекта — един тук, втори в манхатънския офис на ФБР. Мисля, че ще ви е интересно да му хвърлите едно око, макар че едва ли ще го харесате. Повярвайте, че след като го прочетете, в главата ви ще възникнат доста нови въпроси...

Армингър примигна няколко пъти, после се оттласна от масата и стана.

— Главна причина да разговарям с вас бе желанието ми да определя точно какви обвинения да бъдат предявени на госпожица Морено — промърмори той. — Това ваше партньорство ми се струва доста любопитно. Внезапната смърт на братята Фон Рор утроява наследството, което ще получи Джесика фон Рор. А после тя изчезва, с ваша помощ разбира се. Интересни факти за разследване от страна на прокуратурата, не мислите ли? И едно изключително тежко обвинение срещу вас, което няма как да отхвърлите...

Ник дори не го погледна. Значи и Тимъти вече е убит, рече си той. Това правеше Джесика единствен наследник. Единствен жив наследник. Засега...

Армингър се забави още малко, очевидно в очакване на отговор. После се обърна и излезе.

— Махнете го от очите ми! — изръмжа той на агента, който чакаше отвън.

Двама го отведоха до килията и затръшнаха вратата зад гърба му.

Когато Армингър се върна във временния си кабинет, там го чакаше посетител. Сенаторът Томас Нюланд се усмихна и направи крачка напред.

31.

Точно в три часа и тридесет и пет минути следобед единият от въоръжените съдебни пристави в Зала № 2 пристъпи към съдийската банка и се приведе към почитаемия съдия Дариъс Причард. След кратка размяна на реплики, униформеният служител се изправи с лице към публиката.

— Дами и господа, моля онези от вас, които нямат пряк интерес и участие в дело 612375, да напуснат съдебната зала. Повтарям: да напуснат всички, които нямат пряко отношение към съдебното дирене по наследството „Джейкъбс“.

Част от присъстващите в залата си размениха няколко приглушени коментара и озадачени погледи, след което бавно се насочиха към изхода. Алекс изправи гръб и се настани по-удобно върху седалката. Това беше новост за нея. Никога досега не беше чувала, че съдебно дело по имуществени въпроси може да се гледа при закрити врати. Без съмнение това е работа на ФБР, рече си тя.

Стана и се насочи към една от страничните пътеки. Мъж с ръце в джобовете блокираше пътя ѝ в края на реда. Очите му гледаха тъпо и безизразно, като на влечуго.

— Извинете, моля — промърмори тя и понечи да мине покрай него.

Малой я дари с топла усмивка, после очите му се извърнаха по посока на съдебните пристави. Единият пазеше при вратата, от която продължаваше да се изнизва публиката, а другият се беше изправил току пред техния ред и втренчено ги гледаше. Малой сви рамене, погледна младата жена в очите и се дръпна встрани.

— Съжалявам — тихо промълви той.

Алекс само кимна и продължи напред. Той остана с очи в тила ѝ докато тя заемаше място на една от дългите дървени скамейки, които гледаха към съдийската банка. След малко се наведе, грабна куфарчето си и напусна залата, без да погледне към униформения служител, изправен пред вратата.

Алекс се обърна да огледа почти празната зала и усети страх. Беше сама и напълно беззащитна пред всеки, който иска да я нападне. Да, входовете на съда наистина се охраняваха от металдетектори, но те едва ли биха спрели хората, които я търсят. Те са научени да импровизират, да проявяват въображение.

Очите ѝ зашариха из помещението. Вдясно от нея един мъж на около петдесет години, със спортно сако, тежко се настаняваше зад адвокатската маса. Това трябва да е общинският публичен администратор, рече си тя. Той усети погледа ѝ, вдигна глава и я поздрави със сухо, служебно кимане. На първия ред зад него седяха двама мъже в костюми. Без съмнение — федерални агенти. Днес те бяха навсякъде. Гледаха я намръщено, като неканен гост.

Отново насочи вниманието си към съдийската банка. Причард беше побелял възрастен човек с остри черти на лицето, от когото лъхаше мъдрост и благородство. Опрял лакти на банката, той оглеждаше съдебната зала с очи на собственик.

— След като сме сигурни, че тук останаха само привилегированите, вече можем да преминем на следващото дело — иронично подхвърли той, после сведе поглед към папката пред себе си. — Става въпрос за разпределение на наследството „Джейкъбс“... — Замълча за момент, после добави: — По неизвестни за мен причини, това дело ще се гледа при закрити врати. Сигурен съм, че всички присъстващи се чувстват горди от този факт. — Очите му се спряха на мъжа вляво от Алекс. — Виждам, че публичният администратор на община Колумбия е тук. Добър ден, господин Бърмфийлд.

— Добър ден, Ваша Чест.

Съдията кимна с престорена сърдечност, след което се извърна към Алекс:

— А вие сте?...

Алекс нервно се изправи.

— Името ми е Алекс Морено, Ваша Чест — представи се тя, после продиктува полузабравения номер на адвокатския си лиценз. — Ще представлявам вносителите на исковата молба — кантората „Мърчант и съдружници“.

Съдията Причард се намръщи и сведе очи към папката си.

— А къде е Дъглас Спинети?

— Аз го замествам, Ваша Чест. Извинявам се за неочакваната промяна, но господин Спинети просто не е в състояние да се яви.

— Защо?

— Не съм съвсем сигурна — отвърна Алекс. — Но с ваше разрешение ще заема мястото му.

Съдията се обърна към публичния администратор.

— Някакви възражения срещу подобна промяна, господин Бръмфийлд?

— Никакви, Ваша Чест — отговори с леко свиване на раменете администраторът.

— Много добре — кимна съдията и се обърна към Алекс: — Може да поемете функциите на адвокат, госпожице Морено.

— Благодаря, Ваша Чест.

Причард изсумтя и насочи вниманието си към документите пред него. Докато очите му внимателно следяха редовете на исковата молба, Алекс седеше и чакаше със скръстени пред гърдите ръце. Съдията беше педант, от орловия му поглед не можеше да убегне нищо — дори една погрешно поставена запетая. Алекс имаше чувството, че отново е в основното училище и стои мирно пред директора. Единият от приставите кихна и тя благодарно го погледна. Съдията най-сетне свърши с четенето и извърна към нея дългия си кокалест нос.

— Според вашите разследвания наследниците на въпросното състояние са трима, така ли?

Алекс се поколеба. В гърлото ѝ сякаш заседна тежка буца. Съдията намръщено се втренчи в нея.

— Адвокат Морено?

— Наследниците вече не са трима, Ваша Чест — успя най-сетне да проговори тя. — Клиентът на „Мърчант и съдружници“ Матю фон Рор... — Замълча, напразно опитвайки се да намери точните думи: — Клиентът на фирмата внезапно почина. Съвсем наскоро научих, че и Тимъти фон Рор вече не е между живите. Това позволява на Джесика фон Рор да предяви иск за сто процента права върху наследството, оставено от Джералд Джейкъбс.

Причард сбърчи чело. Не обичаше промените в исковите молби. Имаше вид на човек, който се готви да възрази, но в последния момент само поклати глава и заби нос в документите.

— Получих кореспонденция във връзка с Тимъти фон Рор — обяви с по-мек тон той. — Смъртният му акт е изпратен в архивите на общината.

Алекс кимна и сведе очи към масата. Не можеше да се освободи от мислите за Ник. Всичките й опити завършиха без успех.

— Разполагате ли със заверено копие от смъртния акт на Матю фон Рор? — попита Причард.

— Да — кимна младата жена, извади искания документ и го подаде на пристава.

Съдията го пое и се задълбочи в него.

— Става въпрос за доста голяма сума, адвокат Морено — сухо се усмихна той. — Моля за документите, с които доказвате правата върху наследството.

Алекс извади плик от дебела кафява хартия и го подаде на пристава. Съдията се запозна отблизо с актовете за раждане на братята и сестрата Фон Рор, с изграденото от Ник семейно дърво, със смъртния акт на Джейкъбс. Алекс забеляза как се колебае над документа на ФБР, който Ник беше взел от Клаудия Дорш в Германия. Главата му рязко се вдигна, ръката му я прикани да се приближи.

— Един въпрос, госпожице Морено: откъде се сдобихте с този документ? Мисля, че имам право да ви задам този въпрос, особено ако вземем предвид огромната сума на наследството.

Алекс не очакваше подобен въпрос, но въпреки това намери бърз отговор.

— Ваша Чест, въпросният документ е бил предаден на следовател от компанията от приятелка на покойника. Преди шест дни той отлетя за Германия и проведе лична среща с нея. Било й е обяснено как точно е починал Холцман и какви усилия прави фирмата за справедливото разпределение на наследството между кръвните му роднини. Нашият следовател е бил смаян от наличието на този документ, но все пак е успял да убеди Клаудия Дорш да му го предостави, за да бъде използван в съда. — Говореше гладко и убедително, абсолютно сигурна, че излага вариант, който е съвсем близо до истината.

— Прегледах меморандума на ФБР — отвърна Причард. — Автентичността на документа е извън всяко съмнение. — Приведе се напред и заплашително изръмжа: — Изкушението да се изфабрикува

подобен документ при дело за наследство с такива мащаби сигурно е голямо. Не казвам, че сте замесена в някакво невярно представяне на фактите. Но същевременно съм дълбоко убеден, че съзнавате какво означава подобно нещо — едно сериозно закононарушение.

— Съзнавам го, Ваша Чест — отговори с ясен глас Алекс, но вътре в себе си беше доста озадачена от предупреждението.

Причард се извърна към общинския администратор и попита:

— Общината ще добави ли нещо към изнесените факти, господин Бърмфийлд?

Бърмфийлд подреди документите си в акуратно подравнена купчинка и ги сложи върху банката.

— Ваша Чест, общината не вижда основание да оспори внесената искова молба. Според нас спорни моменти по делото няма. Тук му е мястото да обявим, че имаме и нови добри новини за вносителите. Общината успя да открие банкови сметки, които не са включени в първоначалната оценка на състоянието. — Той вдигна лист хартия и го размаха по посока на съдебния пристав: — Това е допълнението, съответно заверено и подпечатано. Покойникът е имал още около шестстотин хиляди долара, пръснати в различни местни банки. Достъп до тези сметки е имала и сестра му — Моника фон Рор.

Алекс сведе очи към полираната повърхност на масата. Шестстотин хиляди долара — сума, надхвърляща половин милион. В душата ѝ цареше пълно равнодушие.

— Госпожице Морено?

Беше пропуснала някакъв въпрос, зададен от съдията.

— Да? Моля да ме извините...

— Имате ли да добавите нещо?

Виждаше как устните на възрастния човек се движат, но почти не чу въпроса му. Зави ѝ се свят, имаше нужда от глътка чист въздух. Погледна към съдията и с видимо усилие поклати глава.

— В такъв случай, позволете ми да ви забавя още малко — каза Причард и стана на крака. Кимна кратко по посока на двамата федерални агенти и те изчезнаха към кабинета му зад съдебната зала. Публичният администратор ѝ отправи малко странна усмивка, но тя изобщо не го забелязваше. Отпусна се обратно на стола, в съзнанието ѝ изплуваха думите на Ник от предишната вечер: Няма да е толкова зле. Нещата ще се уталожат, след което ние отново ще се изправим на

крака. Вдигна глава към тавана и затвори очи. Ник грешеше. Никой не може да се изправи на крака от затворническата килия.

Почувства се зле. Помисли си за Лойд Кьониг и изведнъж ѝ се прииска да върне времето назад. Само за да си приберат онези десет хиляди, срещу които щяха да получат обратно и спокойния си живот.

На малки групички във фоайето публиката търпеливо чакаше края на съдебното дирене. Рение и Малой се сляха с тълпата и също чакаха.

Появиха се двама агенти и отново го отведоха в стаята за разпити. Остана да чака там. Тишината се нарушаваше само от тихото потракване на стенния часовник, който показваше четири. След два часа би трябвало да са на онзи самолет за Канада. Направи опит да се успокои, представяйки си я как отлита към свободата, но и това не помогна. Беше убеден, че тя няма да тръгне без него и му се прииска поне веднъж да не е толкова твърдоглава. Нямаше никакъв смисъл да се излага на по-нататъшни рискове.

Няколко минути по-късно се появи и заместник-директорът. Този път в поведението му се усещаше нещо по-различно. Сакото го нямаше, вратовръзката беше разхлабена, а ръкавите на ризата — навити до лактите. Под мишниците му се виждаха тъмни кръгове пот, очите му не гледаха толкова арогантно.

— Какво ви накара да останете в играта? — попита без предисловия Армингър и придърпа близкия стол. — Герой ли искахте да станете? Или пък страшно много ви трябваха тези шибани двайсет и два милиона?

Ник не се сдържа и вдигна глава да го погледне. Гласът му беше променен, без следа от предишния авторитет и самоувереност.

— Какво ви накара, Мърчант?

— Преди няколко дни ви казах — отвърна Ник. — Беше убита моя близка, самият аз се отървах на косъм. След тези събития работата вече не беше за пари.

— За какво тогава? Герой, който преследва истината? Очаквате ли някой да ви повярва, че сте бил мотивиран от нещо друго, освен от алчността?

Ник сведе поглед, усетил безполезността на този дебат. Армингър взе една от разузнавателните снимки, които бе намерил в спалнята на Джейкъбс.

— Тези снимки бяха в колата ви — промърмори той. — Какво точно показват?

— Скоро ще разберете. В пакета, който пътува по пощата, е приложено едно доста подробно обяснение. Има и още няколко подобни снимки. Всеки момент ще го получите.

Армингър стана и започна да крачи напред-назад, продължавайки да проучва фотосите.

— Признавам, че... хм... са доста интересни...

— Значи сте забелязал кой е влязъл в кадър — вдигна глава Ник. — Имам предвид човека на втори план.

— Виждам го — кимна Армингър, опитвайки се да запази безразличен тон. — Това означава ли нещо?

— На този етап не — отвърна Ник. — Но ще означава, след като прочетете доклада.

— Стига с този проклет доклад! Какво толкова има вътре? Не ме дръжте в напрежение, Мърчант!

Ник само поклати глава, на лицето му се появи усмивка.

— Няма да ми повярвате — рече той. — И аз самият все още не мога да повярвам. Все пак ще ви кажа, че ФБР не е представено в много добра светлина. Освен това всички събития са се случили под ваша юрисдикция. Предполагам, ще прибегнете до вечното оправдание, че сте изпълнявали заповеди. Страхотно! Сякаш сте преписали устава на Лудвиг Холцман, нали? Изпълнението на заповед е неприкосновено!

— За какво говорите?

— Може би ще е по-удачно да използвате номера с незнанието — разпалено продължи Ник. — Да, точно така! Вторият човек в най-могъщата организация за борба с престъпността на САЩ не е знаел за какво става въпрос! Това ще направи истински чудеса за публичния ви имидж. Да не говорим за перспективите, които ще се открият пред вас в служебно отношение!

— За какво, по дяволите, говорите? — повтори напрегнато Армингър.

— Говоря за Нюланд и неговата комисия! Говоря за един възрастен човек на име Джералд Джейкъбс и всичкия боклук, който трябва да бъде погребан заедно с него! О, да, господин Армингър, проверете си пощата! Четивото си струва, уверявам ви!

— А по какъв начин сте събрали материалите за вашия, тъй наречен, доклад? Какво още откраднахте от къщата на Джейкъбс?

Ник се завъртя заедно със стола, в очите му проблеснаха мълнии.

— Има ли значение как съм събрал данните? — заплашително рече той. — Я ми кажете защо ФБР ме включи в списъка на най-издирваните престъпници? Дали заради незаконно проникване и опит за убийство? Нима изобщо не ви хрумна, че става въпрос за нещо по-сериозно от незаконно проникване? Откога ФБР се занимава с дребните крадци?

— ФБР не се занимава с тези неща — отвърна Армингър и на лицето му се появи нервна усмивка. — Но аз ще ви кажа кой го прави, Мърчант. Боклуците, които стрелят по полицаи, а след това бягат в чужбина! Една къща в Хъдсън е била разбита и ограбена. А в болницата все още лежи полицейски служител, който се е опитал да предотврати това!

— Не знам нищо за такъв служител — тръсна глава Ник.

— Но сигурно сте видял кой го е сторил, нали? — саркастично присви очи Армингър. — Вашите отпечатъци са из цялата къща, Мърчант. Нима не сте чували, че в подобни случаи се използват ръкавици? При създалите се обстоятелства, те съвсем не са лоша идея, повярвайте ми.

— Искам адвокат! — стисна устни Ник.

— Ще ви трябва най-добрият адвокат на света! — заканително го изгледа заместник-директорът.

Ник прехапа устна и замълча, но очите му казваха всичко.

— С вас е свършено, приятелю — хладно го изгледа Армингър, отвори вратата и направи знак на агентите, които чакаха отвън. — Върнете го в килията и го пригответе за преместване в града. Отсега нататък го искам с белезници и вериги на краката!

Изчака малката групичка да изчезне по посока на изолатора, взе трите снимки от металната маса и напусна стаята за разпити.

Гордън беше единственият посетител на Армингър, който търпеливо чакаше във временния му офис.

— Трябваше да го чуеш! — изръмжа все още ядосаният Армингър. — Просто не разбирам какво се е опитвал да стори там.

Гордън внимателно го наблюдаваше.

— Какво по-точно каза?

— Твърди, че ни е изпратил поща — въздъхна Армингър и се отпусна на близкия стол. — Била свързана със сенатора, комисията му, Джейкъбс... Заплашва, че това нямало да ни представи в добра светлина... — Извади снимките и ги плъзна по посока на шефа си. — Намерихме ги в колата му.

Гордън ги пое и започна да ги разглежда с повишено внимание.

— Какво точно каза за сенатора? — тихо попита той.

— Нищо, което да има някакъв смисъл и значение — отвърна Армингър. Усети как самообладанието му започва да се възвръща. — Имаме си работа с един проклет крадец и лъжец, който на всичкото отгоре е обвинен и в опит за убийство! Какво толкова ще се церемоним с него?

Върху лицето на Гордън се появи замислено изражение, опря брадичка на свития си юмрук. Снимките лежаха на бюрото, точно пред него.

— Артър?

— Питам се кога ли ще пристигне проклетата поща...

Помълчаха известно време, после заместник-директорът рязко се изправи.

— Ще наредя да докарат Мърчант в града. Ще го държим тук докато намерим време за...

Замълча, тъй като Гордън поклащаше отрицателно глава.

— Нима ще го оставим тук? — учуди се Армингър, после се втренчи в лицето на шефа си: — Какво ще правим, Артър?

— Докато ти беше долу при Мърчант, ние със сенатора си поговорихме за някои неща — тихо започна Гордън. — И стигнахме до решение... Не го харесваме особено, но сме единодушни, че то е единственото разумно за момента.

— И какво е това решение?

Гордън се наведе напред, пръстите му бавно разтриха слепоочията. От устата му се откъсна дълбока и уморена въздишка.

— По-добре седни — рече той.

32.

Тишината беше нарушена от стъпките на двама федерални агенти, които излязоха от кабинета на съдията и тръгнаха по мраморните плочи на Съдебна зала №2. Те безшумно заеха местата си, а малко след тях в залата се появи и самият съдия.

Алекс се изправи и изчака съдията Причард да приглади дългата си роба и да заеме мястото си зад банката. Той скръсти ръце пред гърдите си и ѝ отправи замислен поглед.

— Преди да чуете какво ще отсъдя, нека ви кажа, че за пръв път през тридесетгодишната си съдийска практика се натъквам на толкова комплициран и толкова... хм... опасен случай. Госпожице Морено, аз не зная какви точно са отношенията ви с Никълъс Мърчант, но вие вероятно сте наясно, че те ще бъдат обект на внимание не само от този съд, но и от федералните власти. Убеден съм, че процедурите около това наследство ще бъдат давани за пример дълги години при дела от подобен характер. Състояния с такъв мащаб никога не остават без претенденти, а откритите от „Мърчант и съдружници“ официални наследници ще трябва да бъдат приети от всички тях. В този дух ще бъде и моето отсъждане.

Федералните агенти наблюдаваха съдията с немигащи очи, дори публичният администратор показва признаци на вълнение.

— Вашите документи са в ред и — вярвам — законни. Ето защо не виждам причина, поради която да не одобря внесената петиция. Наследството ще бъде разделено според условията на договора между „Мърчант и съдружници“ и госпожица Фон Рор — единствена наследница. Процедурите трябва да бъдат предадени в този съд, на ръка, или с помощта на телекомуникациите. — Чукчето се стовари върху плота. — Делото е приключено, публиката вече може да се завърне в залата.

Алекс започна да събира бумагите пред себе си, главата ѝ се въртеше. Очакваше благоприятно съдебно решение, но то не ѝ донесе радост. Колкото повече мислеше за парите, толкова по-голямо

отвращение я обземаше. Ник, без съмнение, може да използва част от тях, за да се оневини и да задържи известна сума за преживените страдания.

Съдебната зала бързо се запълваше. Прииска й се час по-скоро да излезе на чист въздух, за да може да мисли ясно. Започна да си пробива път срещу прииждащата тълпа, насочвайки се към коридора отвън.

Рение веднага я видя. Най-сетне беше сигурен. Очите му механично огледаха тълпата. Поне петдесетина души се трупяха около вратата на залата. Повечето бяха жени, само тук-там се мяркаха мъже в костюми. Съдебните пристави бяха вътре. Ръката му се плъзна под палтото и стисна дръжката на оръжието. Възнамеряваше да заеме позиция в непосредствена близост до нея и да чака подходящия момент. Ако се наложи, щеше да я проследи и навън. Смъртта й щеше да предизвика паника — точно това, което му трябваше, за да се измъкне незабелязано.

Алекс се спусна по стълбите към първия етаж, очите й попаднаха на редицата телефонни автомати в близост до тоалетните. Тук почти нямаше хора. Тя влезе в най-близката кабина и затвори сгъваемата врата след себе си. Съзнаваше, че вече е безсмислено, но все пак й се искаше за последен път да набере Ник. Нещо прещрака и връзката беше налице. Сигналът за свободно прозвуча поне десетина пъти. Тя затвори и отново набра номера, като внимателно проверяваше всяка цифра. Пак даде свободно.

Окачи слушалката, излезе от кабината и разтърка чело. Чувстваше се ужасно. Ник го нямаше. Глупаво беше да жертва живота и свободата си за един нищо неозначаващ телефонен разговор. Тръгна обратно към стълбището и сигурността на навалищата, струпала се на втория етаж. Не си даваше ясна сметка, че там ще е на по-сигурно място — просто се подчиняваше на някакъв непонятен инстинкт. После възнамеряваше да извика такси и да се махне, този път завинаги.

Изправил се няколко крачки отзад, Рение следеше всяка нейна стъпка. Беше на около три метра от него и явно не забелязваше присъствието му. Той я настигна някъде около второто стъпало, приближи се плътно зад нея и извади саморъчно направения си нож.

Алекс бе тотално изненадана. Във въздуха се разнесе оглушителен трясък, тя рязко се обърна и видя как тялото на Рение полита напред и пада в краката ѝ. Тежестта му беше толкова голяма, че и тя се свлече на стълбите. Направи опит да се освободи, но тялото му остана проснато върху нея, а очите му я гледаха с празен поглед. От устата ѝ се откъсна вик на уплаха. Рение направи опит да каже нещо, но от устата му се проточи тънка лига, а главата му безсилно клюмна в скута ѝ. Нещо металическо затропа надолу по мраморните стъпала. От горния край се разнесе рязка команда, наоколо изведнъж изникна цяла гора от пистолети и значки. Широкоплещест мъж с късо подстригана коса отмести мъртвото тяло и ѝ даде възможност да се изправи.

— Агент на ФБР Грийнуел, госпожице Морено — представи се един мъж на средна възраст с рядка русолява коса, залепнала за черепа. В ръката му проблесна значка. — Спокойно, всичко е наред.

— Какво стана? — попита тя.

— Този човек се готвеше да ви прободне с нещо като собственоръчно направен нож — отвърна агентът. — Но сега сте в безопасност. Искате ли да ви изведем оттук?

Тя бавно кимна с глава и се остави да я отведат към задния изход. Беше заобиколена от шестима едри мъже, но пак не се чувстваше сигурна. Бързо излязоха навън. Половин дузина полицейски коли блокираха източната част на Алън, между тях надничаха любопитните лица на зяпачите. Алекс, силно замаяна, крачеше в центъра на малката групичка. Все още не беше съвсем наясно с това, което се случи в съда.

Един от агентите изтича напред и отвори вратата на спряла до тротоара лимузина. Друг заобиколи и се настани на седалката до нея. Вратите се захлопнаха, колата безшумно потегли.

— Радвам се да ви видя, госпожице Морено — обади се мъжът до нея. Беше облечен в морскосин костюм, бяла риза и вратовръзка на

червени точки. Носеше очила и бе плешив като топка за боулинг. — Джон Макдауъл от ФБР.

— От ФБР, разбира се, откъде другаде! — ядосано го прекъсна тя. — Ако ми покажете още една значка, обещавам да повърна направо в скута ви! Вие ли сте този, който най-сетне ще ми обясни какво става?

Мъжът кимна и погледна пред себе си. Стъклената преграда между шофьора и задната част на купето беше вдигната, през нея не се виждаше нищо.

— Един човек току-що се опита да ви убие, госпожице. Ние нямаме представа нито за неговата самоличност, нито от кого е придружаван. Неколцина наши агенти ви държат под око от момента, в който се появихте в залата на съда. Явно не са били само те... — Вдигна ръка да поправи очилата си и продължи: — Първоначално засякохме мъжа навън, пред сградата. Двама агенти го последваха вътре и неотстъпно го наблюдаваха. Той ви следеше, при това много предпазливо. Трябваше ни някакво действие от негова страна, за да можем да се намесим. Сторихме го, когато извади оръжието. А вие извадихте късмет.

— И не знаете кой е той, така ли?

— За съжаление не. Очевидно нещата са провокирани от съдебното дирене по наследството на Джейкъбс. До този момент две убийства са доказано свързани с него, а подозираме за още пет.

— А защо аз съм под наблюдение?

Макдауъл скръсти ръце на корема си.

— Защото искахме да поговорим с вас веднага след делото.

— Много добре — тръсна глава Алекс. — Тогава нека започнем с няколко въпроса от моя страна, най-вече във връзка със следствието по повод смъртта на Роуз Пен и братята Фон Рор.

— За съжаление, лично аз нямам връзка с тези...

— В такъв случай спрете тази кола и ми позволете да слеза! — повиши тон тя. — Нямам какво да добавя към вашите разследвания, агент... как ви беше името. Всички факти са събрани в материалите по делото. Бих искал да ме свалите на някоя стоянка за таксита, откъдето...

— Това няма да стане, госпожице — тихо, но твърдо отвърна агентът и механично докосна копчетата на ръкавелите си. —

Инструктиран съм да ви откарам в главната квартира на ФБР в Олбъни.

Тя се овладя в рамките на една секунда, очите ѝ се присвиха:

— Арестувана ли съм?

— Приемете го като задържане в името на личната ви сигурност. Предстои ви да се срещнете с няколко изключително влиятелни личности, госпожице Морено.

В пет без десет се появиха четирима агенти, оковаха го в белезници и го поведоха към асансьорите. Спуснаха се в подземния паркинг, където ги посрещна втора група агенти. Заведоха го до две тежки на вид полицейски камионетки и го оставиха да чака там. Минута по-късно в паркинга се появиха две лимузини с матирани стъкла, които спряха на няколко метра от тях. Един от агентите се плъзна зад Ник и му свали белезниците. Той бавно огледа безизразните лица пред себе си.

— Къде отиваме?

— В манхатънския офис — отвърна агентът и отвори задната врата. — Влезте в колата.

Ник се подчини. Оказа се, че няма да бъде сам на седалката.

— Никълъс Мърчант — промълви с видимо задоволство непознатият. — Радвам се, че най-накрая се запознах с вас.

Ник веднага позна лицето му. Често го беше виждал по телевизията, във вестниците и периодичните издания. С бялата си като памук коса и сбръчкано лице, Артър Гордън повече приличаше на Дядо Коледа, отколкото на директор на всемогъщото ФБР. Ник не беше в състояние да стори нищо друго, освен да го гледа.

— Отминалата седмица беше доста тежка, нали, Никълъс? — промърмори Гордън, докато лимузината се насочваше по наклона към изхода на гаража. — Извадихте голям късмет, че все още сте жив.

— В момента не се чувствам особено голям късметлия — отвърна Ник, леко замаян от неочакваната среща.

— Има доста неща, които трябва да обсъдим с вас — успокоително отвърна Гордън. — Нали нямате нищо против да отговорите на няколко въпроса?

Ник само сви рамене.

— Да приемем това за положителен отговор — кимна Гордън и на лицето му се появи лека усмивка. — Благодаря ви... Искам да обсъдим няколко неща, които имат връзка със случая Джейкъбс. Но преди всичко, нека ви попитам за снимките, открити в колата ви при ареста. Показа ми ги заместник-директорът Армингър. Какво значение имат те?

Ник замълча за момент, после проговори, тъй като не виждаше причини да запази мълчание:

— Те са част от един мой доклад, доказващ кой всъщност е Джералд Джейкъбс. Предполагам, че вие отдавна знаете неговата самоличност, иначе едва ли бихте го поставили под специална закрила. Или пък Нюланд през цялото време е лъгал и ФБР? Няма да бъде особено изненадан, ако се окаже така.

— Как успяхте да сглобите този свой доклад?

— Както всички — с помощта на разследването. Но нима това има някакво значение, сър?

— За съжаление има, Никълъс. Вчера прочетох исквата ви молба до съда и в тази връзка искам да ви попитам кой е Лудвиг Холцман?

— Какво?! — смаяно го погледна Ник. — Но вие трябва да знаете това, тъй като именно вие сте го създали! О, господи, не! Значи Нюланд наистина е излъгал! Ами да — ако знаехте, вие не бихте задали подобен въпрос!

— Какво ви кара да мислите, че Лудвиг Холцман е истинското име на Джейкъбс?

— Не мисля, а го знам със сигурност, сър. Трябва да прочетете доклада ми.

— Кога ще мога да видя този доклад?

— Днес. Изпратих копие до главната квартира на ФБР в Олбъни, спешна доставка.

— Само ФБР ли има привилегията да го получи?

— Не, разбира се. Копия ще получат вестниците „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“, плюс още половин дузина хора, подбрани лично от мен.

— Ако разкритията ви са толкова шокиращи, може би трябваше да изпратите доклада си само на нас.

— Вероятно щях да постъпя така, ако вашите хора не бяха толкова заети да ме издирват за престъпление, което не съм извършил.

Гордън се намръщи и извърна глава към страничното прозорче. Ник се обърна и погледна назад. След тях пълзеше сиво кавалие с двама агенти вътре. Бог знае още колко ги придружаваха на по-почетно разстояние. Намираха се на Магистрала 87 и май пътуваха на север... Приведе се напред и успя да зърне един пътен знак. Бяха избрали твърде заобиколен маршрут, в случай че действително пътуваха за Манхатън.

— И още нещо — обади се след проточилата се пауза Гордън. — Не е чак толкова важно, но все пак трябва да ви кажа, че останах много учуден от вашето поведение. Защо просто не се оттеглихте? Мисля, че никаква сума не може да компенсира неприятностите, които си навлякохте.

— Нямах избор, сър. Може и да не повярвате, но това е истината. Секретарката ми беше убита в нощта, в която домът ми бе вдигнат във въздуха. От този момент всеки срещнат се опитваше да ме убие. От ваша гледна точка решението може да е лесно, но не вас преследваха въоръжени професионалисти, нали?

— Защо не се обърнахте към полицията? Или към нас?

— Каква полиция, господин Гордън? — изгледа го иронично Ник. — Нима вярвате, че те можеха да ми помогнат? Трябваше да разбере какво става, а вие със сигурност нямаше да ми кажете, нали? По тази причина нямах друг избор, освен да проведа собствено разследване.

— И сбъркахте. Имал сте избор, но не сте се възползвал от него. Вместо това предпочетохте да извършите онази глупост с насилственото проникване в къщата в Хъдсън.

— Може би сте прав, сър — въздъхна Ник. — Но какво ще кажете за глупостите, които извърши ФБР? Вие хвърлихте всички сили да преследвате мен, без да обръщате внимание на факта, че екип от професионални убийци отнемат живота на напълно невинни хора! В същото време си давам ясна сметка, че аз съм този, който ви върши идеална работа. Господин никой, някакво смотано частно ченге, което си пъха носа, дето не му е работа. Но трябва да ви кажа, че ще ви бъде много трудно да ми лепнете цялата тая гадост, свързана със случая

Холцман. Просто не виждам кой ще ви повярва, ако действително възнамерявате да го сторите.

— Нямаме такива намерения — завъртя глава Гордън. — Започнахме дискретно разследване на убийствата на братята Фон Рор, а също така и на причините, поради които бяха заклани двама частни детективи в Лос Анджелис. Подозирам, че в хода на следствието броят на жертвите ще нараства... Но мога да ви уверя, че нищо няма да остане неразкрито.

— Моят доклад ще ви насочи във вярната посока — подхвърли Ник. — Освен ако ФБР е решило да не му обръща внимание.

— Възнамерявам да му хвърля едно око — призна с лека въздишка Гордън. — Разбира се, ако такова чудо изобщо се появи на бял свят.

Ник вдигна глава точно навреме, за да зърне поредната табела, която прелетя край колата. На нея пишеше: СЛЕДВАЩ ИЗХОД: САРАТОГА СПРИНГС. Бяха на тридесет километра северно от Олбъни, без изобщо да са приближили Манхатън.

— Къде ме водите? — попита той.

— Почти стигнахме — неопределено отвърна Гордън. — Още десетина минути.

През останалата част от пътя мълчаха. В главата на Ник се нижеха сцените от отминалите бурни дни. Мислеше си за Роуз, Алекс и Дъг, за действията, които беше предприел — правилни и грешни... За решението за подкупи Лойд Кьониг, да проникне в къщата на Джейкъбс, да изпрати Роуз в апартамента си. И най-вече за решението да продължи бизнеса, стартиран от баща му. По един или друг начин всеки избор в живота му до този момент беше свързан с него... В момента баща му вероятно поклащаше глава някъде там, горе, където всеки е наследник и баровете работят нонстоп.

Ник пръв наруши мълчанието.

— И какво подхвърлихте на Дъг Спинети? — попита той.

Гордън се обърна да го погледне, на лицето му се появи озадачено изражение.

— Не разбирам въпроса ви...

— Какво му подхвърлихте, питам? За да ме предаде... Подкуп, заплахи? Страшно съм любопитен да разбера!

— А какво ви каза Армингър? — попита Гордън и подпря брадичката си.

— Каза, че Дъг ви е завел при мен.

Гордън изглеждаше леко изненадан от чутото. Помълча малко с лице към пътя, след което бавно завъртя глава.

— Заместник-директорът Армингър е истински трън в задника! — изръмжа той, после изведнъж се усети и спря. Проговори едва когато самообладанието му се върна: — Спинети няма абсолютно нищо общо със случая. Дори обратното. Вашият адвокат купи самолетен билет за летище „Кенеди“, където изобщо не се появи. Явно целта му е била да ни прати за зелен хайвер и да се промъкне незабелязано на летището в Олбъни. Нищо особено като план, но вероятно е бил притиснат от времето. Ние, естествено, бяхме установили наблюдение над всички аерогари в региона. Не го прибрахме в Олбъни, защото бяхме ангажирани с по-примамлива плячка.

— Но го проследихте и той ви доведе при мен.

— Достатъчно е да кажем, че открихме някои негови предпочитания при минали пътувания — кимна Гордън. — Например, агенцията за коли под наем „Авис“, към която неизменно се бе обръщал. Пригответе му една специална кола, останалото беше лесно. — Очите му за миг спрях върху лицето на Ник. — Забравете какво ви е надрънkal Армингър. Не бяхте предаден от Спинети, той дори нямаше представа, че ни води към вас.

— Арестувахте ли го?

— Нека кажем, че е временно задържан. Директорът Армингър се готви да го обвини по цял списък престъпления, включително и в подпомагане на издирван убиец. Страшно е ентусиазиран. — Сбръчканото лице на възрастния мъж отново се обърна към Ник: — Но аз имам по-други планове. Съвсем скоро ще заповядам да го освободят, тъй като не виждам смисъл да притискаме този човек.

Ник отмести очи и въздъхна с облекчение. Огромен товар падна от плещите му. Задоволството му можеше да се сравни единствено с чувството на срам, че се беше усъмнил в приятеля си. Дъг беше решил да му остане верен докрай, независимо от последиците.

Излязоха от магистралата през отклонението за Глен Фолс и се насочиха на запад. Завоят през гористата местност беше толкова извит и дълъг, че Ник успя да види целия конвой — освен колата пред тях, отзад вървяха още три. Гордън седеше кротко и наблюдаваше околността с видимо удоволствие. Всъщност нямаше кой знае какво за гледане — гора, изоставена бензиностанция, няколко черни пътища, които чезнеха към хълмовете. Ник се облегна назад и зачака.

След няколко минути колоната пое по чакълест път, който се виеше нагоре към ниско било, очертано от малка полянка с формата на почти съвършен овал. Колите намалиха ход и спряха.

— Сега слушайте внимателно — обърна се към него Гордън. — Ако ви върнем в града и ви заключим в някоя килия, бъдете сигурен, че ще ви бъдат предявени редица нелеки обвинения. Сторим ли го, положително ще влезете за дълго в затвора — вероятно за не по-малко от двадесет години. И ако трябва да бъде честен, това ще бъде напълно заслужено наказание, след всичките неприятности, които ни причинихте. Напълно заслужено, приятелю. Вие съвсем не сте жертвата, за която се представяте, а полусъчинените ви истории едва ли могат да ме впечатлят. Но по силата на редица необичайни обстоятелства, ще ви бъде предоставена възможността за избор и вие трябва да ми бъдете страшно благодарен за това. А сега слезте от колата.

Гордън понечи да отвори вратата от своята страна, но една здрава ръка стисна китката му.

— А сега бих искал да чуете и мен, сър — изръмжа Ник, усетил как бузите му пламват от гняв. — Аз никога не съм искал да се забърквам в тази история. Вие споменавате нещо за избор, който трябва да направя... Добре, но първо да ви кажа за онези, които не аз направих. Не аз избрах да бъде разрушен домът ми, не аз избрах да видя мъртъв свой клиент и свой приятел, не аз избрах вашите хора да ми висят на врата. Казахте, че не съм жертва, но аз не съм и престъпник. А като говорим за престъпници — може би е време ФБР хубаво да огледа собствените си редици, а след това да сочи обвинително с пръст. Защото не аз избрах да си затворя очите пред една гадна история и не аз реших да скрия мръсник като Джейкъбс, за

да го предпазя от справедливо възмездие. Добре се огледайте, господин Гордън... Изобщо не съм сигурен, че ще харесате това, което ще видите.

Отмести ръката си, но очите му останаха заковани в лицето на по-възрастния мъж. Гордън понечи да отговори, после само кимна с глава — сякаш приема нещо, което отдавна му е известно. След това се обърна и отвори вратата.

— Моля, слезте от колата.

Ник се подчини. Агентите вече се бяха наредили в полукръг и гледаха тъпо. Встрани от тях се виждаше самотната фигура на Армингър. Лицето му беше намръщено. Ник започна да ги оглежда. Нещо тук не беше наред, но той не можеше да включи какво е то.

— Ник!

Не можа да повярва на очите си. Алекс блъсна задната врата на близката лимузина, изтича към него и увисна на врата му. Той я притисна към себе си и очите му изведнъж попаднаха върху лицето на Гордън.

— Какво означава това, по дяволите?!

Гордън кимна на един от агентите, който измъкна някакъв портфейл.

— Оставете ни сами! — заповяда директорът.

Мъжете мълчаливо се подчиниха. Единствено Армингър не мръдна от мястото си.

— Сами, казах! — повтори Гордън и по бузите му изби лека руменина.

Армингър трепна и бавно се отдалечи. Малко преди да се смеси с хората си се обърна и заби изпълнен с ненавист поглед в лицето на Ник, който кимна на Алекс и двамата тръгнаха след директора. Той се отдалечи на безопасно разстояние, спря и се обърна към Ник:

— Това е портфейлът ви и в него има две хиляди долара, плюс фалшифициран акт за раждане на ваше име — каза той. — Наш шофьор ще ви прехвърли през канадската граница. След като се озовете там, ще имате две възможности. Първата е да се върнете обратно в Щатите, където ще бъдете незабавно арестуван и обвинен в нещата, които вече ви споменах. А втората е да продължите пътуването си. Идете някъде далеч и си дръжете устата затворена. Но бъдете сигурен, че ще бъда уведомен в момента, в който кракът ви пак стъпи

на американска земя. И ще направя всичко необходимо да бъдете заключен до края на дните си. Ясно ли се изразих?

Ник едва успя да кимне с глава.

— Имате ли някакви въпроси преди да ви отпратя?

Ник сведе очи към портфейла си. Имаше десетки, а може би и стотици, но изобщо нямаше намерение да рискува като зададе някой от тях. Предпочете само да кимне с глава.

— Шофьорът ви очаква.

Ник понечи да се обърне, но Гордън внезапно хвана ръката му.

— Пазете се — тихо рече той, пусна ръката му и добави: — Бих искал да разменя две думи и с момичето.

Ник се приближи до чакащата лимузина и се отпусна на задната седалка. Шофьорът запали мотора, главата му леко се обърна встрани. Беше на около петдесет години, с дълъг извит нос и дълбоки бръчки около черните очи. Бузите му руменееха от скорошното бръснене. Той кимна с глава и се усмихна. Ник не му обърна внимание, тъй като се беше обърнал назад и гледаше как Гордън кани Алекс в лимузината, с която току-що бяха пътували. Вратите меко се захлопнаха. Нима щяха да я отведат? Май така ще е най-добре за нея...

Но младата жена изскочи навън след по-малко от минута и с бърз ход тръгна насам. Последните двадесетина метра измина буквално тичешком. Когато отвори вратата и се тръшна на седалката до него, лицето ѝ беше бяло като сняг.

— Моля, потегляйте! — обърна се тя към шофьора.

— Какво ти каза той? — попита шепнешком Ник, но Алекс само поклати глава. Явно, налагаше се да почака...

Шофьорът направи маневра, после настъпи газта. Гордън и около дузина агенти стояха неподвижни и тържествени като някакви странни статуи. Облегнал се на една от лимузините, Армингър не ги гледаше. Изпод колелата излетя дъжд от кал и дребни камъчета, после стъпиха на гладкия асфалт и бързо набраха скорост.

Когато колата се изгуби от погледите им, директорът Гордън се обърна и влезе обратно в своята лимузина. Заместникът му се качи от другата страна. Направи го толкова бързо, че той не успя да реагира.

— Това е лудост! — просъска Армингър. — Не мога да повярвам!

Гордън изглеждаше изтощен и някак внезапно остарял. В момента изобщо нямаше желание за разговор. Особено пък в тази компания.

— И аз не съм доволен от подобен развой — леко въздъхна той. — Но такава беше уговорката ни с Нюланд... Проблемът изчезва в момента, в който Мърчант го няма.

— Но той направи опит да убие полицейски служител! — извика Армингър.

— И извади късмет, че не успя. Полицаят ще оживее, а Комисията на сенатора няма да бъде под заплаха.

— Как стигна до подобно заключение? Какви са гаранциите, че след като се прехвърли в Канада, този тип ще си държи езика зад зъбите?

— Никакви. Но ако го изправим пред съда в Хъдсън, сто процента ще проговори, нали?

— А кой точно е зад волана на тази кола?

— Един агент, който работи в Министерството на правосъдието на щата Ню Йорк. Казах на Нюланд, че трябва да поеме цялата отговорност по освобождаването на Мърчант. А сега слез от колата, искам да пътувам сам.

— Какво каза на момичето?

— Това не те засяга! — остро отвърна Гордън. — Хайде, слизай!

— Но...

— Слизай от шибаната кола! — изрева извън себе си директорът на ФБР.

Армингър побърза да се измъкне навън и затръшна вратата след себе си. Гордън нареди на шофьора да потегля на юг, обратно към Олбъни. Той запали мотора, понечи да включи на скорост, после изведнъж се вцепени. Гордън се наведе напред да види какво става. По пътя срещу тях, с пълна скорост, се носеше кола с включени фарове.

33.

Слънцето увисна над хоризонта, ослепителните му полегати лъчи се плъзнаха по асфалта. От двете страни на пътя тъмнееше гъста гора, тук-там нахъсана от малки полянки.

Вече пет минути пътуваха в пълно мълчание. Ник съсредоточено изучаваше тила на шофьора и безуспешно се опитваше да открие смисъла на събитията от последния половин час. Не, нещата решително не се връзваха. Изобщо не можеше да си представи, че ФБР ще ги пусне на свобода, независимо от поставените условия. Точно това го плашеше...

Позволи си да хвърли един бегъл поглед към Алекс. Тя гледаше право пред себе си, брадичката ѝ беше решително вирната. Пръстите ѝ бяха преплетени толкова силно, че кокалчетата им бяха бели. Очите ѝ го стрелнаха, устните ѝ промълвиха нещо неразбрано. Но това беше моментът, в който Ник разбра, че тя буквално умира от страх. Това се дължеше на нещо неизречено, нещо, което не беше забелязал, но за нея беше ужасно.

Ник се обърна към шофьора и попита:

— Накъде пътуваме?

Тъмните очи се вдигнаха към огледалцето.

— Къде ни водите? — повтори Ник.

— Добър вечер и на двамата — рече с приятелски тон Крейгън.
— Водя ви към канадската граница, не ви ли казаха?

— Не всичко — отвърна Ник. — Всъщност, кой сте вие?

— Не съм човек с някакво значение, макар че тази вечер бих могъл да се нарека вашият най-добър приятел — усмихна се шофьорът. — Работя в Министерството на правосъдието на щата Ню Йорк. Няма за какво да се тревожите. Съвсем скоро ще бъдете сами и ще правите каквото искате. Оттатък границата ви чака друга кола, с която можете да тръгнете накъдето пожелаете. — Очите му отново се вдигнаха към огледалцето. — Не зная кого познавате вие, приятелю, но

тези хора не се шегуват... Последните събития донесоха неприятности на всички.

— За кого по-точно работите?

— Излишно е да навлизаме в такива подробности — поклати глава мъжът. — Просто се отпуснете и се наслаждавайте на пътуването. Още малко и ще бъдете свободни.

Ник гледаше гористата местност от двете страни на пътя и обмисляше ситуацията. Ако наистина ги пускат на свобода, защо не ги закараха до границата с някоя от колите на ФБР? Може би с това прехвърляне искаха да си измият ръцете, но дали федералните ченгета наистина имат властта да правят такива размени? И още нещо — вече съвсем невероятно... как онзи, който е наредил да ги пуснат, може да е спокоен, че той ще си държи устата затворена? В историята на човечеството е известен само един сигурен начин да бъде постигнато това...

Очите му отново се насочиха към пътя. Пиковите часове вече отминаваха, движението видимо намаляваше. Но каква е тази тъмносиня кола отзад? Дали наистина ги следва, или всичко е плод на неизбежната му параноя?

След десетина минути напрегнато мълчание, някъде откъм предната седалка прозвуча тих телефонен звън. Крейгън бръкна в джоба си и извади малък клетъчен телефон.

— Ало? Да... Северно от Глен Фолс... Добре, много благодаря. Разговорът прекъсна.

— Кой беше това? — поиска да узнае Ник.

— Началникът ми. Проверяваше дали всичко е наред.

Ник моментално усети лъжата. Разговорът беше прекалено предпазлив, с размяна на бързи и едносрични послания. Пълна мъгла. Ръцете на шофьора спокойно лежаха върху кормилото. Ник обърна внимание на силните му пръсти, загрубели от тежка работа. Или от нещо друго... Забеляза и още нещо: кутрето на дясната ръка изцяло липсваше.

Армингър измъкна касетата и протегна ръка към купчината документи. Гордън остана на място, върху лицето му се изписа дълбоко смайване. Имаше вид на човек, който всеки момент ще

повърне направо там, върху луксозната кожена тапицерия на служебната лимузина.

— Холцман — промърмори Армингър докато прелистваше документите. — Лудвиг Холцман. Никъде не се споменава името Мартин Шмид.

— Може би защото Мартин Шмид не съществува — подхвърли Гордън и отметна глава назад. — Господи, знаех си го! Още там, в Овалния кабинет усетих, че нещо не е наред!

— Това означава ли, че вярваш на всичко това?

— Вярвам му достатъчно — кимна Гордън и грабна слушалката пред себе си: — Ало! Искам да вдигнете под тревога всички патрулни по магистралата оттук до Канада! Тази кола трябва да бъде спряна!

Пътните знаци прелитаха като надгробни камъни: УОРЪНСБЪРГ, ЧЕСТЪРТАУН, ПОТЪРСВИЛ, СЕВЕРЪНС. Последните лъчи на залязващото слънце панически се оттегляха.

Забил поглед в тила на шофьора, Ник изведнъж беше осенен от прозрението. Думите на Гордън го пронизаха като електрически ток. Усети как косъмчетата по врата му настръхват, а дишането му се учестява. Той ли е луд, или прощалните думи на директора действително имаха скрит смисъл?

Движението по магистралата замираше. Ник погледна часовника си. Пет и половина. Полетът им беше определен за шест, а те се намираха на около час път северно от частната писта. Нещо трябва да бъде направено, при това веднага.

— Моля ви да спрете — обади се той и видя в огледалцето как веждите на шофьора леко се повдигат.

— Защо?

— Естествени нужди. Моля, спрете...

— Вижте какво, Мърчант... Аз имам своите...

— Вижте — прекъсна го Ник. — Все още сме далеч от границата и аз няма да издържа без... Затова отбийте, ако обичате!

Крейгън се поколеба за миг, после даде мигач и отби на посипаната с дребен чакъл полоса, вдясно от платното. Отвъд нея започваше силен наклон, който опираше в китка дървета на двадесетина метра от магистралата.

— Побързайте, защото имаме план за придвижване — изръмжа човекът зад волана.

Ник кимна на Алекс и изскочи навън. Склонът беше стръмен и плъзгав — идеален за едно импровизирано спускане. Миг по-късно вече беше в подножието на платното, елегантно отпуснат на едно коляно. Един едър камък със заоблени ръбове потъна в джоба на самото му. Насочи се към дърветата и хвърли бегъл поглед зад себе си. Крейгън беше слязъл от колата и внимателно го наблюдаваше. Ръцете му бяха в джобовете на самото. Ник зае позиция зад едно дърво и се направи, че изпразва мехура си. Вече беше почти тъмно... Значи, колкото по-скоро извърши това, което беше намислил, толкова по-добре.

— Хайде, Мърчант, да тръгваме!

Ник излезе иззад дървото и хвърли бегъл поглед към магистралата зад тях. Преследвачи не се виждаха. Краката му пъргаво изкатериха склона. След секунда беше на мястото си. Стисна камъка и изчака Крейгън да завърти контактния ключ. В същия миг кракът на Алекс лекичко го докосна. Тялото ѝ бе леко приведено напред, ръцете ѝ лежаха в скута. В едната ѝ длан мрачно проблесна револвер с късо дуло.

Ник забрави за камъка и използва разклащането на колата върху банкета, за да се приближи до нея.

— Споменахте, че оттатък ще ни чака кола... — подхвърли той докато ръката му се протягаше към скута ѝ.

— Точно така — кимна Крейгън.

— Колко още ни остава дотам? — Револверът вече беше в ръката му.

— Някъде към час и половина.

Ник се поколеба за миг, после рязко се наведе напред и заби дулото във врата на шофьора.

— Отбий и спри!

Крейгън замръзна на мястото си, очите му останаха заковани в пътното платно.

— Побъркахте ли се!? — дрезгаво попита той.

— Да. Отбий на банкета и спри!

Крейгън плавно насочи колата към полосата за аварийно спиране.

— Какво правиш, Мърчант? — изхриптя той. — Вземи се в ръце и помисли, за бога!

— Вече помислих. Млъкни и ми подай ключовете! След това бръкни в джоба си и извади телефона. Бавно!

Едната му ръка пое апаратчето, другата продължаваше да притиска оръжието във врата на Крейгън. Ключовете бяха прехвърлени на Алекс.

— Вдигни ръце на нивото на раменете си и мини на дясната седалка! — издаде следващата си заповед Ник. Крейгън мълчаливо се подчини. — Сега слез от колата, но бавно...

Ник го последва навън и подметките му заскърцаха по ситния чакъл. Дулото на пистолета сочеше надолу, някъде към корема на Крейгън.

— Спускай се надолу по склона! — изръмжа той. — И по-живо, иначе рискуваш да получиш куршум!

— Спри се и помисли, Мърчант! — умолително го погледна, после кракът му предпазливо опипа ръба на склона. — Току-що ти подариха свободата, но аз съм билетът ти към нея. Наистина ли искаш да направиш това!

Ник мълчеше и го тласкаше надолу по склона. Скоро се скриха под нивото на пътното платно.

— Въръжен ли си? — остро попита той. — Я си разтвори сакото, но бавно!

Раменният кобур беше пълен. Ник протегна ръка и дръпна оръжието — голям полуавтоматичен пистолет, чуждестранно производство.

— Това ли е стандартното оръжие за момчетата от правосъдното министерство? — престорено се учуди Ник. — Нещо не ми се вярва... — Скри в джоба си малкия револвер и махна с дългото дуло на Крейгън в посока на тъмната гора: — Натам!

— Мърчант! Ако се осъзнаеш и се върнеш обратно в колата, аз може би ще...

— Или ще вървиш, или ще влачиш след себе си един прострелян крак! — заплашително го прекъсна Ник. — Имай предвид, че изобщо не се шегувам!

— А дали знаеш как се използва това нещо? — просъска Крейгън и скочи отгоре му.

Ник автоматично натисна спусъка, но оръжието беше на предпазител. Явно на това беше разчитал Крейгън, който му нанесе светкавичен саблен удар в китката и пистолетът отлетя надалеч. Ник замахна с лявата ръка и нанесе унищожителен ъперкът в корема на противника си. Той изпъшка и падна на колене, след което го атакува от долна позиция. Двамата се вкопчиха един в друг и се претърколиха надолу по склона. В следващия миг Крейгън изведнъж получи предимство, просто защото беше по-тежък. Озовал се върху Ник, той го засипа с къси, но силни удари в главата. Ник замахна слепешком, късметът му помогна да улучи Крейгън точно в брадичката. Той политна назад, но успя да запази равновесие. Това време, обаче, беше достатъчно на Ник да отскочи и да измъкне револвера от джоба си. Пръстът му натисна спусъка. Крейгън вдигна ръце в момента, в който проехтя изстрелът. Ник изчака да се успокои дишането му и бавно се приближи към него.

— Ти си проклет глупак, Мърчант!

— Лягай на земята! — дрезгаво заповяда Ник. — Веднага!

Крейгън се подчини. Ник се отпусна на коляно, сграбчи косата му и заби дулото между очите му.

— Ще те гръмна моментално! — бясно изръмжа той. — Може да те спасят само точни и честни отговори на въпросите, които ще ти задам, макар че не съм сигурен... Страшно ми е причерняло, да знаеш!

Зад тях се разнесе пронизителен вик. Алекс с препъване се спускаше по банкетата.

— Ник, почакай! Моля те! Все още не знаем кой всъщност е той!

Думите ѝ почти не достигнаха до съзнанието му. Пламналите му очи останаха заковани в лицето на Крейгън, пред него се появи разпокъсаният образ на една усмихната жена с името Роуз.

— Аз знам кой е той...

— Не можем да бъдем сигурни! — извика Алекс. — Провери му документите, моля те!

Ник бавно поклати глава. Изскърца със зъби, пръстът му обра луфта на спусъка. За пръв път в живота си изпитваше искрено желание да убие човек, да пръсне мозъка му в калта. Пое дълбоко въздух, скочи и нанесе силен ритник в ребрата на Крейгън.

— Лягай по корем, ръцете на главата! Хайде, мърдай!

Крейгън бавно се подчини. Ник заби дулото в тила му, а с другата ръка започна да рови в задните джобове на панталоните му.

— Трябва ми някакъв документ! — изръмжа той. — Къде да го търся?

— Не нося документи — отвърна Крейгън, забил лице в земята.

Ник го сграбчи за ризата и грубо го изправи на крака. Отдръпна се крачка назад, насочи дулото в главата му и рязко издърпа ударника.

— Виждаш ли онези дървета? — попита той и кимна с глава по посока на тъмната горичка. — Това е последният ти шанс!

Крейгън бързо се обърна и тръгна. Ник го изчака да навлезе навътре в гората и едва след това протегна ръка към Алекс. Двамата се обърнаха и хукнаха към колата.

Крейгън спря и се обърна. През дърветата виждаше фигурите на двамата частни детективи, които тичаха обратно към колата. Ръката му издърпа малък предавател от страничния джоб на самото, пръстът му натисна бутона за активиране. Замига зелена лампичка. Крейгън я огледа за миг, после се втурна обратно към банкетата.

По небето се появиха звезди. Тъмните клони на дърветата стърчаха като ножове в нощното небе. Ник разделяше вниманието си между пътната лента и огледалото за обратно виждане. Летеше на юг със сто и тридесет в час и не можеше да млъкне.

— Знаел е! Затова се опита да ме предупреди, затова ти е дал пистолета. Знаел е, че тези боклуци ще опитат нещо такова!

— Да те предупреди ли? — изглежда го Алекс. — Как?

— Малко преди да се разделим, Гордън ми каза нещо странно. Не бях много сигурен какво иска да ми внуши. Но това беше предупреждение, че може би ще направят опит да ни премахнат. Дал е пистолета на теб, защото не му е било удобно да го повери в моите ръце. А каза ли ти нещо?

Алекс разтърка чело. Вдясно се появи табела, обявяваща приближаването на Потърсвил.

— Каза ми да взема оръжието и да ти го дам в случай на нужда. Попитах го какво става, но той само поклати глава. Поведението му

беше доста странно...

Ник кимна с глава, а ръцете му леко навиха волана. Колата навлезе в лявото платно, тъй като се налагаше да изпревари друг автомобил.

— Знаел е — повтори той. — След нашето ликвидиране и заравянето на телата, никой вече не може да докаже, че не сме изчезнали от страната. И никой няма да научи какво всъщност е станало с нас.

Минаха отбивката за Магистрала 9. Намираха се на около половин час от летището.

— И още нещо — обади се Ник. — Забеляза ли ръката на шофьора?

— Какво й беше?

— Липсваше кутрето на дясната китка. Може би съм се побъркал, но в момента в който го видях, нещо прещрака в мен. Включи се някакъв шантав звънец.

— Не те разбирам...

— И аз. Но нещо за този тип започна да ме човърка. И Гордън го е знаел, Алекс...

— Тогава защо не го е спрял?

Ник безпомощно поклати глава. Нямахше отговор на този въпрос. Кракът му натисна педала, стрелката на скоростомера премина цифрата 140 и продължи да пълзи нагоре.

Малой беше объркан. Върху екрана на проследяващото устройство мигаха два сигнала, които бързо се раздалечаваха. Нещо беше станало. Стиснал волана с две ръце, той правеше безуспешни опити да засече сигнала, излъчван от шефа му. На практика би трябвало да налети отгоре му, тъй като уредът показваше именно това.

Намали скоростта на шейсет и отправи поглед към банкета. Не след дълго включените на дълги светлини фарове уловиха една самотна фигура, която френетично размахваше ръце. Малой я подмина, но рязко натисна спирачката. Колата поднесе върху ситния чакъл, после се включиха светлините за заден ход. Крейгън се появи сред облаците прах, дръпна вратата и се тръшна на седалката.

— Федералните ченгета са им дали пистолет! — изрева извън себе си той.

— Какво?! — опули се Малой, после очите му се плъзнаха по фигурата на Крейгън. — Какво е станало с теб?

— Дай ми шибания телефон!

Малой се подчини. Крейгън набра някакъв номер и зачака, като тихо псуваше.

— Ало.

— Следиш ли сигнала?

— Да. Къде си?

— Не питай къде съм, ами следвай шибания сигнал! Те бягат с колата, затова нареди на хората да се раздвижат!

— Готово!

Крейгън захвърли телефона и протегна ръка към уреда за проследяване.

— Дай газ, Малой! — изръмжа през зъби той. — Не сме чак толкова далеч от тях.

Малой посегна към скоростния лост, после изведнъж се разколеба. Чифт фарове пробиха пращната завеса зад тях.

— Кой, по дяволите, е този? — просъска той и бръкна под самото за пистолета си.

Колата ги подмина и спря, шофьорската врата рязко се отвори. На платното изскочи някакъв мъж и хукна към тях. Лицето на Филип Симко беше разкривено от страх и гняв.

— Идиоти скапани! — ревна той.

Малой хвърли объркан поглед към Крейгън.

— Познаваш ли го тоя?

Крейгън се намръщи и слезе от колата. Колегата му стори същото.

— Защо ги изпуснахте бе, кретени? — ревна Симко, забравил всякакви задръжки. — Бяха в ръцете ви!

Крейгън стискаше зъби, за да не даде израз на яростта, която го задушаваше. Протегна ръка и рязко отвори задната врата на колата, после бавно пристъпи към Симко, отправяйки мълчалива молитва копелето да изригне още нещо обидно. И господ го чу...

— Вие сте двама шибани и некадърни идиоти! — изрева извън себе си Филип Симко.

За Крейгън това беше напълно достатъчно. Хвърли се напред и се вкопчи в по-дребния мъж. Изви болезнено ръката му зад гърба и го принуди да се наведе към колата.

— Хей, Малой! — изръмжа към помощника си той. — Помогни ми да го вкараме вътре!

— Спрете! — извика Симко.

Малой се включи с нескрито желание и двамата го хвърлиха с главата напред върху задната седалка. Крейгън се настани до него, а Малой седна зад кормилото.

— Сега ще видим кой е некадърен, лайно такова! — просъска Крейгън и се извърна към Малой: — Натисни газта!

Изпод гумите се разлетяха кал и дребни камъчета. Колата направи рязък завой и отново излезе на платното. Симко трескаво понечи да се хване за нещо, но скоростта вече бе такава, че нямаше смисъл да търси сигурност. Стрелката на скоростомера бързо стигна 140 и продължи нагоре. Симко плачливо извика да го пуснат, а върху лицето на Крейгън изплува злобна усмивка. Без да обръща внимание на хленченето на дребния мъж, той отново се наведе към устройството за проследяване. Сигналът беше ясен и силен. Бегълците бяха на десет-петнадесет минути преди тях, не повече. Пътуваха на юг. Беше твърдо решен лично да ги ликвидира в момента, в който ги настигнат.

Дълго време пътуваха в пълно мълчание, сякаш заслушани в бученето на мотора. Гласът на Алекс прозвуча толкова внезапно, че Ник се стресна.

— Не ти казах, че исквата ни молба е одобрена.

За секунда той изобщо не можеше да включи какво му говори тя.

— Съдията отсъди освобождаване на парите на Джейкъбс, съгласно нашето искане — поясни тя, забелязала объркването в очите му.

Отново настъпи тишина. Ник само поклати глава. Седмица по-рано тази новина би предизвикала гръмки салюти с шампанско. Сега имаше чувството, че душата му е изпепелена. Всичко това, ама наистина всичко! — се беше случило заради пари. Смъртта на Роуз, арестуването на Дъг, бягството им от страната... Всеки беше изгубил нещо заради шибаните капитали на Джейкъбс.

— Открили са и Тим фон Рор — тихо добави Алекс. — Намерили са го в затвора и са го ликвидирали.

— Знам, от ФБР ми казаха — кимна той, после ръката му с трясък се стовари върху арматурното табло. — Всички избиха, всички! Само ние и Джесика сме още живи!

— Това не е всичко — продължи след кратка пауза Алекс. — Открили са още шестстотин хиляди долара. Обща сметка на Холцман и Моника фон Рор.

Ник замълча. Значи Джесика беше сбъркала. Майка ѝ все пак беше имала нещо общо с ненаситната алчност на брат си. Как ли би реагирала на тази новина, запита се той. Или изобщо няма да ѝ пука...

Минаха отклонението за Уорънсбърг. На табелата след него пишеше: ГЛЕН ФОЛС 11 КИЛОМЕТРА. Дотам оставаха броени минути. Скоростта им надвишаваше сто и петдесет километра в час.

— Закъснели сме с повече от час — рече с въздишка Алекс. — Мисля, че онзи човек едва ли ще ни чака.

— Дано ни чака!

— Мислиш ли, че на тази кола е лепнато някакво бръмбарче, Ник?

Лицето му беше мрачно. Той извади пистолета на Крейгън и го тикна в ръцете ѝ.

— Затова казвам, че ще е добре, ако той ни чака — промърмори Ник.

Не беше сигурен, че е отбил където трябва. Черният път се извиваше като змия, гората наоколо беше изключително гъста. Дърветата бяха дебели и огромни, сякаш изплували от кошмарите на уплашено дете. След известно време Ник започна сериозно да се тревожи, но миг по-късно гъсталакът оредя и пред очите им се появи тясна бетонна ивица, мътно проблясваща на слабата светлина на месечината. Гледката беше студена и потискаща, околността — безнадеждна като лунен пейзаж. В далечния край на пистата се виждаха две самотни постройки. Едната имаше размерите на малка къща за живеене, а другата приличаше на някакъв обор или сеновал. Зад по-голямата смътно се очертаваха контурите на две очукани коли, единият от прозорците светеше.

— Колко е часът? — попита Алекс.

— Седем и половина. А той до колко трябваше да чака?

— Не сме говорили за закъснение, но там свети.

Ник вкара колата в пространството до двата очукани автомобила и рязко натисна спирачката. Зад тях се вдигна плътен облак прах. Не можеше да си спомни името, което му каза Алекс. От къщата излезе някакъв мъж и той механично вдигна пистолета. Мъжът тръгна към тях и благоразумно се спря на два-три метра от предната врата.

— Хей, вие! — подвикна той. — Това да не би най-сетне да е Алекс?

— Кой сте вие?

— Как кой? Вашият нещастен пилот! Знаете ли, че закъснявате с повече от час? Тъкмо се готвех да гася осветлението и да се прибирам у дома.

Ник въздъхна с облекчение. Изскочиха от колата и се втурнаха към мъжа.

— Как ви е името? — попита Ник.

— Наричай ме Боб — отвърна мъжът.

— Трябва да излетим веднага, Боб. Готов ли си?

— Бях готов. Защо се забавихте бе, хора?

— Ще ти обясня във въздуха. А сега давай да се махаме оттук!

— Нямах проблем, приятел.

Последваха го към сградата, която се оказа просто един голям и прашен навес. По стените бяха окачени различни самолетни части и инструменти, същото беше и върху двете широки работни маси. Боб свали връзка ключове, окачени на пилона, на който висеше и календар с голи мадами, после ги поведе навън. На тридесетина метра по-нататък се виждаше малка „Чесна“ с четири прозорчета, стъпила на тясно, но асфалтирано място за паркиране.

— Ето го бебчето ми — махна с ръка Боб, а на лицето му се изписа гордостта на млад баща. — Трябват му пет минути работа на място, след което е готово за излитане. Моторът все пак трябва да позагрее, нали?

— Окей. Нека направим каквото трябва, но бързо!

Останаха на земята, а Боб пъргаво влезе в машината. Моторът изрева, после оборотите му се стабилизираха и прераснаха в равномерно бучене. Ник леко се отпусна. Придърпа Алекс в

прегръдката си и затвори очи. Ето го краят... Не беше сигурен кога ще може да се завърне, но в момента това изобщо не го вълнуваше. Бъдещето беше пълно с неизвестни, но те все пак имаха бъдеще!

— Ник...

— Какво? — попита той, без да отваря очи.

— Ник, какво е това?

Този път отвори очи и стомахът му изведнъж се преобърна. Между дърветата се мярна светлина — бегла и несигурна. Не, това не беше плод на въображението му. Бяха фарове, които бързо се приближаваха. Хората в автомобила очевидно не разполагаха с много време.

Ник панически се огледа, търсейки някакво укритие. Навесът представляваше прост бетонен скелет с една-единствена врата. Другата сграда също не предлагаше никакви възможности. Изходът беше само един...

— Ела! — извика той, хвана ръката ѝ и я дръпна към близката гора.

Младата жена се спъна и почти падна, но той навреме я подкрепи. Стигнаха храсталаците в момента, в който фаровете изскочиха на полянката. Колата профуча през празното пространство и с поднасяне закова пред самолета. От нея изскочиха двама мъже с пистолети в ръце.

— О, господи! — простена Ник. — Налага се да се разделим...

— Да се разделим ли? Но...

— Аз ще им отвлека вниманието, а ти се опитай да изчезнеш в гората. Пистолетът е у теб, нали?

— Да, но...

— Тръгвай, Алекс! Веднага!

Тя понечи да протестира, после изведнъж се обърна и хукна към гората. Стиснал револвера в ръка, Ник се притули зад един дебел ствол. Двамата непознати бяха на няколко крачки от самолета. Ник с ужас видя, че единият скочи в кабината и миг по-късно се появи обратно, помъкнал Боб за яката на ризата. Крейгън влезе в самолета, а Малой повали пилота на земята. Нощната тишина бе прогонена от оглушителен изстрел.

Ник разбра, че надеждите му умират. По всяка вероятност полетът им щеше да бъде заменен от престрелка. Двамата обърнаха

гръб на самолета и започнаха да изследват пространството между него и навеса. Ник вдигна револвера, готов да натисне спусъка. Всяка секунда задържане означаваше няколко метра повече, изминати от Алекс в тъмната гора.

Стреля два пъти, на съвсем къс интервал. Ефект почти нямаше, ако не се брой фактът, че ги накара да се наведат. Отговорът им дойде под формата на безразборна стрелба. Ник се скри зад дънера, от който започнаха да летят трески. Дървото беше достатъчно дебело за надеждно прикритие, но бедата беше там, че нападателите започнаха да се приближават, без да спират да стрелят. Ник протегна ръка иззад дънера и натисна спусъка, без изобщо да се прицелва. После погледна оръжието в ръката си и изруга. Отдавна не бе стрелял, а и пистолетът не можеше да се сравнява с арсенала на онези главорези насреща. В барабана бяха останали два патрона. Затвори очи и пред него моментално изплува лицето на баща му. Изправи се, готов да се бие докрай.

Това, което видя, го накара да замръзне от изненада. Противниците му се бяха втрещили под ослепителната светлина на автомобилни фарове, които бързо ги наближаваха. Фигурите им трепнаха, обърнаха гръб на Ник и понечиха да насочат оръжията си към новия противник. Но вече беше късно. Колата ги връхлетя, телата им се вдигнаха във въздуха като парцалени кукли, след което паднаха на земята със смразяващ кръвта тътен. Шофьорската врата рязко се отвори.

— Ник!

Ник примигна, ченето му увисна от смайване. Изобщо не беше сигурен в това, което току-що видяха очите му.

— Ник! — отново долетя гласът на Алекс, този път с отчетливи нотки на страх.

Той напусна убежището си зад дървото и хукна към нея.

— О, господи! Ник!

Прегърнаха се с чувство на огромно облекчение. Нападателите лежаха на земята и не даваха признаци на живот. Предната решетка на колата беше жестоко огъната, от пробития радиатор свистеше пара.

— Хукнах по посока на колата — задъхано обясни Алекс и опря длан на гърдите си. — Сторих го в момента, в който видях, че са те

притиснали... — Очите ѝ се сведоха към двете сгърчени фигури. — Май ги убих...

Ник проследи погледа ѝ и се намръщи. След такъв удар едва ли някой може да оцелее. Не че му пукаше за тези двамата, но все пак... Пристъпи към тях и изрита оръжията им встрани. После изведнъж си спомни.

— Господи, пилотът!

Обърна се и хукна към самолета. Боб лежеше по корем, очите му бяха затворени. До главата му се беше събрала малка локвичка кръв.

— О, боже! — простена Ник и се отпусна на колене до него.

Очите върху бледото лице рязко се отвориха.

— Отидоха ли си онези типове?

Ник уплашено отскочи назад.

— Ама ти жив ли си?

Пилотът се надигна, седна и внимателно опипа челото си.

— Копелето ме удари с приклад — направи гримаса той. — Освен това ми спуска тъпанчето с шибания си изстрел. Рекох си, че а мръдна, а съм умрял... Какво, по дяволите, искаха тези мръсници?

— Не се тревожи за тях — успокои го Ник. — По-важно е дали можем да излетим?

— Няма да стане, приятел — поклати глава Боб. — Не сме се разбирали за такива усложнения.

— Моля те, Боб — смени тона Ник. — Обещавам, че ще те възнаградя много добре, повярвай ми!

— Не искам да се забърквам в подобни неща, приятел. Какво, по дяволите, става тук?

— Виж какво — въздъхна Ник. — Всеки момент ще дойдат още от тези бандити. Заварят ли те тук, с теб е свършено. Ще те гръмнат веднага. Не те лъжа, Боб. Ще ни убият и тримата, затова трябва да бягаме!

Боб хвърли поглед към пътя, прехапа устни и след кратко колебание се гмурна в самолета.

Ник помогна на Алекс да се изкатери по стълбичката. Очите на младата жена бяха разширени от страх.

— Виж там! — прошепна тя и посочи към колите на площадката.

Отначало не беше в състояние да съзре каквото и да било, после очите му бяха привлечени от някакво движение. От колата на

бандитите се измъкна неясна фигура и закуцука по посока на гората. Ник моментално разбра, че целта ѝ не беше укриване, каквото предлагаша дърветата. На няколко крачки по-нататък бяха оръжията на мъртвите гангстери.

Направи две крачки напред и вдигна револвера. Прицели се внимателно, затвори едното си око и натисна спусъка. Мъжът сякаш се препъна, после се просна по гръб.

Ник тръгна към него с пистолета в ръка. Мъжът лежеше като преобърната костенурка. Очилата му бяха счупени и висяха отстрани на носа, очите му се пълнеха със сълзи. Тръпки разтърсваха тялото му, ръцете му инстинктивно притискаха горната част на десния крак. Ник набързо го претърси, но не откри оръжие. Ръката му бавно се отпусна до бедрото, после бавно поклати глава. Тук заплаха за живота им нямаше. В краката му се беше проснал един обикновен страхливец, при това познат...

— Симко — промърмори с нескрито отвращение Ник.

Филип Симко не отвърна нищо, тялото му продължаваше да се тресе.

— О, господи! — изправи се до него Алекс. — Това той ли е?!

Ник кимна, без да отделя очи от ранения.

— Нашите пакети пътуват, Алекс — промърмори той. — Погрижил съм се за всичко.

Наведе се да вземе оръжията на мъртвите гангстери, след което се обърна и тръгна. Но след миг спря — по-скоро усети, отколкото видя, че Алекс не помръдва от мястото си. Тя бе заковала леден поглед в лицето на Симко, който ревеше като дете.

— Значи си отиваме, Ник? — тихо попита тя. — След Роуз?! След всичко, което този мръсник стори на нас и на фамилията Фон Рор?!

Лицето на Ник помръкна. Той прекрасно знаеше от какво естество са нейните колебания и изобщо не беше шокиран. Сведе поглед към жалкото човече в краката си и разбра, че едва ли ще изгуби съня си заради него.

— Да вървим, момиче — докосна ръката ѝ той. — Пилотът чака...

Настанила се до прозорчето, Алекс гледаше как земята се отдалечава в краката ѝ. После пръстът ѝ изведнъж се заби в дебелото стъкло:

— Виж там!

Ник залепи нос в кръглия илюминатор. От гората се бяха появили два чифта нови фарове и бързо се насочваха към вече пустата писта. Миг по-късно колите спряха и от тях изскочиха мъже с пистолети в ръце. Радвам се, че не съм там да ги посрещна, които и да са те, рече си Ник. Закъснението им беше не повече от минута...

Премести очи върху Алекс. Тя му отвърна с уморена, но мила усмивка. За пръв път никой от двамата не намери какво да каже. Пилотът си беше сложил шлемофона. От радиостанцията предаваха сведения за метеорологическата обстановка. Самолетът проби облаците и зае хоризонтално положение. Носът му сочеше точно на север.

Гордън чакаше сам пред портала. След всичко преживяно се чувстваше не толкова уморен, колкото ядосан. Всъщност, никога през живота си не беше изпитвал подобен гняв. Чакаше търпеливо под домофона — стар и изтощен в сянката на огромния дом. Появата му несъмнено бе предизвикала объркване, но това можеше да се очаква и само поради факта, че досега не беше идвал тук. Електронната ключалка най-сетне бръмна, той влезе и тръгна по извитата каменна пътечка, която свършваше пред парадния вход. Там отново спря и зачака. Изминаха три секунди, после вратата се отвори.

— Господин Гордън — усмихна се насреща му сенаторът Нюланд, но в очите му проблесна известна несигурност. — Каква приятна изненада...

— Трябва да поговорим — студено го изгледа Гордън. — Няма да ви отнема повече от минута.

Нюланд сковано кимна с глава и се дръпна да му направи път. Гордън влезе и очите му огледаха интериора. Допускаше, че жената на сенатора е някъде из къщата, но това изобщо не му пречеше. Дори би предпочел да е слушател на това, което ще каже. В качеството си на съпруга тя все пак имаше право да го знае — разбира се, ако вече не я бяха информирали.

— С какво мога да ви помогна? — попита Нюланд.

— Къде ви е видеото? — попита, без да го гледа Гордън, после махна към близката врата: — Това ли е кабинетът ви?

Сенаторът Нюланд мълчаливо го последва в просторната стая. Вътре ги очакваха двама от най-близките сътрудници на Нюланд, замръзнали като истукани с папки в ръце. Само очите им издаваха известна нервност, прескачайки от директора на шефа им и обратно. Гордън бавно се огледа — очакваше домакинът да ги отпрати. Помещението беше с размери на средна общинска библиотека, на стената срещу високите лавици с книги беше монтиран широкоекранен телевизор.

— Желаете ли питие? — попита Нюланд, след като отпрати сътрудниците си.

— Не. Това няма да ни отнеме много време.

— С какво мога да ви помогна?

— За начало ще ви задам един въпрос — погледна го с лека въздишка Гордън. — Помните деня, в който се засякохме пред Овалния кабинет, нали? — Изчака домакинът да кимне и продължи: — Тогава ли казахте на президента истината за Джейкъбс, или го оставихте да я научи от доклада на Мърчант?

Във въздуха се възцари тишина, като че ли с оттенъци на изненада. Усмивката на сенатора стана леко пресилена.

— Не мога да разбера въпроса ви, господин Гордън...

— Естествено, че не можете — изгледа го снизходително директорът на ФБР. — Какво друго да очаквам? Освен това вашият отговор е без значение, тъй като аз вече зная истината. Ясно е, че през цялото време съм бил лъган, точно както президентът допреди три години... Ако Маршал е знаел истинската самоличност на Джейкъбс, той никога не би го изпратил в Бюрото. Но истината е била известна на един-единствен човек, нали така, сенаторе?

Нюланд кръстоса ръце пред гърдите си.

— Господин Гордън, ако имате проблем с нещо извършено от президента, най-добре се обърнете директно към него — отсече той. — Надявам се, че ще зададете въпрос, който засяга директно мен!

— Можете да заложите лъжливия си задник, че имам такъв въпрос! — студено кимна Гордън, извади една видеокасета от джоба си и пристъпи към апаратурата: — Може ли?

— Какво е това? — сковано попита Нюланд.

Гордън си позволи да вкара лентата във видеото и да включи телевизора.

— Предполагам, че можем да го наречем нещо като изповед — промърмори той, докато посягаше към бутона за възпроизвеждане. — Убеден съм, че ще ви бъде интересно... Едно ще му призная на Мърчант: страшно го бива в разследването. Не знам как е сглобил всичко това, но е свършил страхотна работа. Вие, разбира се, може да сте на друго мнение.

Очите на Нюланд се присвиха.

— А защо си въобразявате, че ще проявя интерес към нечий...

Говорителите на телевизора пропукаха и от тях екна плътен мъжки глас. Нюланд рязко замълча, разпознал лицето на беглеца. Заслуша се по силата на нещо като перверзно любопитство. Гордън се огледа къде да седне. Не проявяваше интерес към записа по простата причина, че го беше гледал два пъти. Занимаваше го единствено реакцията върху лицето на сенатора.

Нюланд остана прав. Слушаше внимателно, лицето му ставаше все по-мрачно. Никълъс Мърчант представи себе си, а след това и бизнес партньорите си. После премина директно на разкритията си във връзка с разследването на Джейкъбс. В един момент извади тесте снимки с много добро качество и започна да обяснява всяка от тях. Гордън мълчеше и чакаше, без да отделя очи от профила на сенатора.

Някъде към средата на монолога Нюланд не издържа, направи крачка напред и изключи видеото.

— Мога ли да попитам откъде се сдобихте с този боклук? — рязко попита той.

— Това, което нарекохте боклук, пристигна в главната квартира на ФБР преди броени часове — спокойно отвърна Гордън. — В комплект с няколко внимателно подбрани и подредени веществени доказателства.

— Веществени доказателства ли? — объркано примигна Нюланд. — За какво говорите?

Гордън пристъпи напред, лицето му се озова на сантиметри от това на сенатора.

— Говоря за фотографии, за документи на ФБР, за банкови документи. Много инкриминиращи веществени доказателства,

господин Нюланд! Доколкото съм осведомен, Мърчант е имал благоразумието да направи половин дузина копия на този комплект, включително и на видеозаписа.

— И вие разполагате с тях, така ли? — преглътна Нюланд. — Държете ги на сигурно място в главната квартира на ФБР?

Гордън бавно поклати глава.

— Мърчант твърди, че ги е разпратил по пощата. Най-напред до редакциите на „Поуст“ и „Таймс“, плюс на още няколко места, които в момента не мога да си спомня. Президентът вече е получил своето копие.

— Президентът ли?

— Да. И мога да ви кажа, че никога не съм го виждал толкова бесен. Заяви ми в прав текст, че изобщо не го интересуват последиците и със сигурност ще ви остави на вълците. Това беше цитат, сенаторе... В момента вероятно изпраща копие до главния прокурор. Имам удоволствието да ви уведомя, че когато въпросното длъжностно лице получи тези документи, вие ще се окажете затънал в лайна чак до клепачите!

Нюланд издаде странен звук, сякаш нещо в него проплака. Ръката му механично потърси опора в близката стена. Гордън си тръгна към вратата. После изведнъж спря и се обърна.

— Предполагам, че през следващите няколко месеца ние с вас ще се опознаем добре, Нюланд — хладно подхвърли той. — И ще ви призная, че след седмицата, която току-що отмина, очаквам това с особено удоволствие!

Тежкият портал се затръшна зад гърба на Гордън, който с отмерена крачка тръгна към чакащата го лимузина.

34.

Полетът с малкия „Чесна“ се оказа изненадващо спокоен. Алекс правеше всичко възможно да успокои Боб. Настанила се на седалката до него, тя го засипваше с женски въпроси относно въздушната навигация, а от време на време нежно бършеше раната на челото му с дантелена кърпичка. След известно време кървенето най-сетне спря. Тя остави кърпичката и започна да го разпитва за предназначението на различните бутони и копчета по пилотската конзола. Боб постепенно се успокои, любопитството ѝ му доставяше удоволствие. Явно не всеки ден му се случваше да демонстрира познанията си пред такава млада и красива пътничка. В един момент толкова се увлече, че напълно забрави цицината на главата си.

Ник седеше отзад, уморено отпуснат. Очите му бяха затворени, но той беше буден и механично се вслушваше в оживения разговор отпред. Алекс се справяше много добре с финалните щрихи на премеждията им и той нямаше никакво намерение да се намесва. Щеше да го стори едва когато тя бъде готова за истински важния разговор.

След известно време Алекс се надигна от седалката до пилота и се върна отзад.

— Добре ли си? — отвори очи Ник.

— Добре съм — кимна тя. — Особено след като знам, че ти си тук, а мама е на сигурно място.

— Значи си успяла да я качиш на онзи самолет?

Алекс кимна, после главата ѝ се наклони към едното рамо.

— Само преди девет дни, Ник — прошепна тя. — Точно преди девет дни открихме това наследство, а аз имам чувството, че е минала поне половин година... Страшно се радвам, че всичко свърши.

— За нас — добави Ник. — Но за някои хора нещата тепърва започват. Гарантирам ти, че ще чуем за скандала, независимо къде се намираме.

Усмивката ѝ показва, че подобно нещо би ѝ било безкрайно приятно.

— Но какво стана с ФБР, Ник? — попита тя след известно време. — Как стана така, че те пуснаха?

— Не знам — поклати глава той. — Нещата вероятно ще ги отведат до Нюланд и неговите помощници... Тоест, ще бъдат обвинени именно виновните.

— Нюланд е могъщ, Ник. Със сигурност ще се бори...

— Ще загуби. Всъщност, вече е загубил... Съсипан е както в политическо, така и в чисто юридическо отношение. Ще прекара много години в затвора, Алекс... Ако има правосъдие, със сигурност ще остане там до края на дните си.

Самолетчето пропадна във въздушна яма, крилете се разклатиха. Боб протегна ръка към радиото и намери някаква станция с кънтри музика.

— Кога ще се върнем, Ник? — попита след дълга пауза Алекс. — Ще се върнем ли изобщо?

— Да — кимна той и прехвърли ръка през раменете ѝ. — Ще се спотайваме, докато бурята отmine и видим какви са резултатите. Няма да ни е лесно, но ще се справим.

— Страх ме е...

— Опитай да преодолееш това чувство.

— Не мога. Утрешният ден ме плаши, същото важи и за всички останали след него... Нима трябва да умираме от страх докато сме живи?

— Не! — без колебание отсече Ник. — Никой не е в състояние да ни открие. А ако нещата се развият така, както очаквам, никой няма да има и причина да ни търси.

— Къде отиваме?

— Където си пожелаем.

— А какво ще правим като стигнем там? Ще се реем в пространството като две изгубени души, прекалено уплашени да се върнат у дома или пък да си създадат нов дом?

— Няма да е така. Знаеш ли, лично за мен е дори полезно да изчезна за известно време. Искам да разкарам едни призраци, които ми висят над главата. — Той се усмихна и я погледна. — Не се тревожи,

Алекс. Ние с теб сме от породата на оцеляващите. Ще се справим, ще видиш...

Тя не отговори. Лунният сърп хвърляше леки отблясъци върху красивото ѝ лице. В сърцето му нахлу благодарност, че не е сам. С Алекс до него нещата изглеждаха някак по-лесни. Винаги е било така...

Погали я по рамото, а пред очите му отново се мярна лицето на мъртвия му баща. Какво ли щеше да каже той за всичко това, ако беше жив? Дали щеше да е щастлив, засрамен, доволен или отвратен? Вероятно нито едно от тези неща. Баща му бе преживял и добри, и лоши времена. Положително щеше да усети, че отиват твърде далеч в разследването на случая Джейкъбс. Същевременно би разбрал и друго: те са достатъчно честни и ще изложат живота си на опасност в името на правдата. И щеше да е доволен...

— А дори и мъничко горд — прошепна полугласно Ник.

— Какво каза? — изненадано го погледна Алекс.

— Питах се как би реагирал татко, ако можеше да ни види — въздъхна той.

— Би бил тъжен, че „Мърчант и съдружници“ е мъртва — промълви Алекс. — Вече никога няма да търсим наследници, Ник...

Той извърна лице към прозорчето. Далеч долу трепкаха бледите светлини на цивилизацията. Направи безуспешен опит да прикрие усмивката си.

— Какво смешно има? — изгледа го подозрително Алекс.

— Знаеш ли, бях решил да закрия фирмата още преди да се случи всичко това. — Извърна глава и я погледна.

— Какво?!

— Това „Мърчант и съдружници“ ми звучи порядъчно тъпо. Отдавна искам да го сменя с нещо по-кратко и по-точно... Как ти звучи „Мърчант и Морено“?

Усмивката ѝ беше ослепителна.

— Звучи ми страхотно!

Той стисна ръката ѝ, после двамата отправиха погледи към далечния хоризонт.

Издание:

Крис Ларсгард. Ловецът на наследници

Американска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, София, 2002

Редактор: Цветана Маринова

Художествено оформление на корица: Петър Христов

Компютърна обработка: Линче Шопова

ISBN: 954-585-328-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.